

# КАРИН СЛОТЪР ТРИПТИХ

Част 1 от „Уил Трент“

Превод от английски: Борис Христов, 2009

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# ЧАСТ I

ДЕКАТУР СИТИ ОБЗЪРВЪР

17 ЮНИ 1985 Г.

Родители откриха петнадесетгодишната си дъщеря Мери Алис Фини мъртва в дома си на улица „Адамс“ вчера. Полицията не разкри никакви подробности около престъплението, освен че разглеждат случая като убийство и разпитват тези, които последно са били видени с Мери Алис.

Пол Фини, баща на момичето и помощник районен прокурор на окръг Декалб, каза в изявление, направено миналата вечер, че е напълно уверен, че полицията ще предаде убиеца на дъщеря му на правосъдието.

Мери Алис е участвала активно в мажоретния състав и наскоро е била избрана за президент на класа от второкурсници. Източници, близки до разследването, потвърдиха, че тялото на момичето е било осакатено.

## ГЛАВА ПЪРВА

*5 февруари 2006 г.*

Детектив Майкъл Ормуд слушаше футболния мач по радиото, докато караше по „Декалб авеню“ към квартал Грейди. Колкото повече се приближаваше към постройките, толкова по-напрегнат се чувстваше; тялото му вече почти вибрираше от напрежението, когато сви вдясно, в това, което повечето ченгета считаха за военна зона. Тъй като властите по жилищно строителство бавно се самоизяждаха, субсидираните общности като Грейди се превръщаха в нещо от миналото. Районът в центъра на града беше прекалено скъп и ценен, а потенциалните комисиони твърде високи.

Нататък по пътя се намираше град Декатур, със скъпарските си ресторанти и къщи за милиони долари. На по-малко от миля в другата посока беше покритият със злато купол на Капитолия на Джорджия. Грейди беше като един лош сценарий, разигран между тях, едно живо подсещане, че градът, прекалено погълнат от омразата си, беше и прекалено зает да се погрижи за себе си.

Заради мача, който се играеше, улиците бяха сравнително празни. Дилърите на наркотици и сводниците си бяха взели почивка тази вечер, за да гледат как се случва едно от най-редките чудеса: „Соколите“ от Атланта играеха за Суперкупата. Понеже беше неделя вечер, проститутките все пак бяха по улиците да си изкарват хляба, опитвайки се да дадат на ходещите на църква нещо, което да изповядат следващата седмица. Няколко от момичетата махнаха на Майкъл, докато минаваше, и той отвърна на поздрава, чудейки се колко ли необозначени коли спираха тук посред нощ — ченгета, които казваха на диспечера, че си вземат десет минути почивка и даваха знак на някое от момичетата да им помогне да отпуснат малко напрежението.

Сграда номер девет се намираше в задната част на застроения район — рушаща се постройка от червени тухли, надписана от Рац, една от новите банди, нанесли се в района. Четири патрулки и още една без обозначения, с мигащи светлини и крякащи радиостанции, бяха пред сградата. На местата за жителите бяха паркирани едно черно

беемве и своднически линкълн „Навигатор“, чиито лети джанги за десет хиляди долара блестяха под уличното осветление. Майкъл се пребори с импулса да свие волана, да смъкне малко боя от седемдесет хиляди доларовия джип. Вбесяваше се, като виждаше скъпите коли, които тези боклуци караха. През последния месец детето на Майкъл бе пораснало с около десет сантиметра и дънките му бяха омалели, но новите дрехи трябваше да почакаат до следващата заплата на Майкъл. Тим сякаш очакваше нещо много важно, докато данъците от заплатата на татко му отиваха за помощи за наема на тези главорези.

Вместо да излезе от колата, Майкъл изчака, слушайки развоя на играта още няколко секунди, наслаждавайки се на миг спокойствие, преди светът му да се преобърне с главата надолу. Беше в полицията вече петнадесет години, отивайки там направо след армията, осъзнавайки твърде късно, че освен прическата между двете нямаше голяма разлика. Знаеше, че веднага след като излезе от колата, всичко щеше да се задейства като пренавит часовник. Безсънните ноци, безкрайните следи, които никога не водеха доникъде, шефовете, дишащи във врата му. Пресата вероятно също щеше да се захване с това. Тогава щяха да му тикат камери в лицето всеки път, когато напуснеше управлението, щяха да го питат защо случаят не е решен, синът му щеше да вижда това по новините и да пита татко си защо хората са му толкова ядосани.

Колиър, младо ченге, което патрулираше пеш, с ръце толкова отрупани с мускули, че не можеше да ги отпусне отвесно надолу покрай тялото си, почука по стъклото и направи жест на Майкъл да го свали. Колиър бе направил въртеливо движение с месестата си ръка, въпреки че хлапето вероятно никога не беше влизало в кола с ръчно смъкващи се стъкла.

Майкъл натисна бутона на контролния панел и каза:

— Да? — докато стъклото се смъкваше.

— Кой бие?

— Не и Атланта — каза му Майкъл и Колиър кимна, сякаш бе очаквал новината. Предното участие на Атланта в Суперкупата беше преди няколко години. Денвър ги бе смазал с 34 на 19.

Колиър попита:

— Как е Кен?

— Той си е Кен — отговори Майкъл, без да съобщава подробности за здравето на партньора си.

— Можеше да го използваш за това. — Полицаят тръсна глава към сградата. — Доста е гадно.

Майкъл си замълча. Хлапето беше в началото на двадесетте, вероятно живееше в сутерена на майка си и се мислеше за мъж, защото всеки ден си запасваше пистолета. Майкъл бе срещал няколко Колиъровци в иракската пустиня, когато първият Буш бе решил да навлезе в страната. Всичките бяха нетърпеливи малки кученца с блясък в очите, от които ти ставаше ясно, че са се записали за нещо повече от трите яденета дневно и безплатното образование. Те бяха обсебени от дълг и чест, всички онези глупости, които бяха видели по телевизията и които им бяха поднесени от вербовчиците, откъсващи ги от гимназиите като зрели черешки. Беше им обещано техническо обучение и назначения в базата вкъщи, всичко възможно да ги накарат да се подпишат на пунктираната линия. Повечето се озоваваха качени на първия транспортен самолет към пустинята, където ги застрелваха още преди да успеят да си сложат каските.

Тед Гриър излезе от сградата, подръпвайки вратовръзката си, сякаш имаше нужда от въздух. Лейтенантът беше блед за чернокож, прекарващ повечето си време зад бюрото, на флуоресцентната светлина, докато чакаше да се пенсионира.

Видя, че Майкъл все още седеше в колата и се намръщи.

— Ще работиш ли тази вечер, или си излязъл на разходка?

Майкъл не бързаше да излезе от колата, измъквайки ключа от стартера точно когато по радиото започнаха коментарите на полувремето. Вечерта бе топла за месец февруари и климатиците, които хората бяха сложили по прозорците си, жужаха като пчели в кошер.

Гриър изляз на Колиър:

— Нямаш ли си работа?

Колиър разумно се махна, тиквайки брадичка до гърдите си, сякаш бе пернат през носа.

— Шибана бъркотия — рече Гриър на Майкъл. Той извади кърпичка и избърса потта от челото си. — Някакъв болен извратеняк я е пипнал.

Майкъл бе чул за това, когато получи обаждането, измъкнало го от дивана в хола.

— Къде е тя?

— Шест етажа нагоре по стълбите. — Гриър сгъна кърпата на спретнат квадрат и я тикна в джоба си. — Проследихме обаждането на 911 до онзи телефон. — Той посочи отгатък улицата.

Майкъл погледна към телефонната будка, една реликва от миналото. Вече всички имаха мобилни телефони, най-вече дилърите и сводниците.

— Женски глас — каза му Гриър. — Ще имаме записа по някое време утре.

— Колко време отне да пратим някого тук?

— Тридесет и две минути — рече му Гриър и Майкъл се изненада единствено, че не бе отнело повече. Според едно разследване на местен новинарски екип, времето за реакция на спешните обаждания от Грейди беше около четиридесет и пет минути. За линейките беше дори повече.

Гриър се обърна отново към сградата, сякаш тя можеше да оправдае думите му.

— Ще трябва да повикаме помощ за това.

Майкъл настръхна при предложението. Статистически Атланта бе един от най-престъпните градове в Америка. Една мъртва проститутка едва ли беше велико събитие, особено като се имаше предвид къде я бяха открили.

Каза на Гриър:

— Всичко, от което се нуждая, са още задници, които да ми казват как да си върша работата.

— Този задник смята, че се нуждаеш точно от това — парира лейтенантът.

Майкъл знаеше, че няма смисъл да спори — не защото Гриър не търпеше неподчинение, а защото щеше да се съгласи с Майкъл само за да го накара да млъкне, после щеше да се въртне и да направи това, което, по дяволите, така или иначе искаше да направи.

Гриър добави:

— Този път е зле.

— Всичките са зле — припомни му Майкъл, отваряйки задната врата на колата и измъквайки сакото си.

— Момичето не е имало шанс — продължи Гриър. — Бита, кълцана, със сигурност чукана. Имаме си работа с наистина болен шибаняк.

Майкъл облече сакото, мислейки си, че Гриър звучи сякаш е на прослушване за НВО.

— Кен излезе от болницата. Каза да минеш да го видиш по някое време.

Гриър издаде някакви звуци за това колко е зает напоследък, преди да закричи към колата си, поглеждайки назад така, като че ли се страхуваше да не би Майкъл да го последва.

Майкъл изчака, докато шефът му не влезе в колата и не потегли от паркинга, преди се запъти към сградата.

Колиър стоеше на вратата с ръка върху дръжката на пистолета. Вероятно си мислеше, че стои на стража, но Майкъл знаеше, че човекът, извършил това престъпление нямаше да се върне повече. Той бе приключил с тази жена. Нямаше какво повече да стори. Колиър рече:

— Шефът си тръгна бързо.

— Благодаря за информацията.

Майкъл се стегна с отварянето на вратата, оставяйки се да бъде бавно повлечен във влажната мрачна сграда. Който и да бе проектирал блоковете, не беше мислил за щастливи деца, връщащи се вкъщи от училище за топли курабийки и мляко. Беше наблегнал на безопасността, като откритите пространства бяха възможно най-малки, а всички осветителни тела бяха покрити със стоманени мрежи, за да предпазват крушките. Стените представляваха гол бетон с тесни прозорци, сбутани в малки ъгли, а мрежите, вложени в стъклото, изглеждаха като еднакви паяжини. Боя от спрейове покриваше пространствата, които бяха боядисани в бяло преди много време. Сега бяха покрити с емблеми на банди, предупреждения и най-разнообразна информация. Вдясно от входната врата някой бе надраскал „Ким е курва! Ким е курва! Ким е курва!“.

Майкъл гледаше нагоре към виещото се стълбище и броеше шестте етажа, когато една врата се отвори с проскърцване. Обърна се и видя стара чернокожа жена, която го зяпаше, черните ѝ като въглени очи надничаха иззад ръба на стоманената врата.

— Полиция — каза той, вдигайки значката си. — Не се плашете.

Вратата се отвори по-широко. Тя носеше цветна престилка върху петносана бяла тениска и дънки.

— Не се плаша от теб, кучи сине.

Сбутани зад нея надничаха четири стари жени, всичките с изключение на една, афроамериканки. Майкъл знаеше, че не са тук, за да помогнат. Грейди, като всяка малка общност, гъмжеше от клюки и това бяха устите, които подхранваха поточната линия. Все пак той трябваше да попита:

— Някоя от вас да е видяла нещо?

Те поклатиха глави едновременно, като истински кученца с поклащащи се глави за автомобил.

— Чудесно — рече Майкъл, тиквайки значката си обратно в джоба и се насочи към стъпалата. — Благодаря, че помагате за безопасността на вашата общност.

Тя изстреля:

— Това е твоя работа, духльо.

Той спря, с крак все още на най-долното стъпало и се обърна назад към нея, гледайки я право в очите. Тя отвърна на ядосания поглед, сълзящите очи се движеха напред-назад, сякаш четеше книгата на живота му. Жената беше по-млада от другите, може би в началото на седемдесетте, но някак си изглеждаше по-посивяла и по-дребна от другарките си. Паякоподобни линии сбръчкваха кожата около устните ѝ, следи, издълбани от годините на смучене на цигари. Сива линия прорязваше косата отгоре на главата ѝ, както и космите, извиващи се от брадичката на сплъстени кичури. Носеше най-стряскащото оранжево червило, което някога бе виждал върху жена. Той попита:

— Как се казваш?

Брадичката ѝ се вдигна нагоре предизвикателно, но му каза:

— Нора.

— Някой се е обадил на 911 от онази телефонна будка отвън.

— Дано са измили ръцете си после.

Майкъл си позволи да се усмихне.

— Познавахте ли я?

— Всички я знаехме. — Тонът ѝ показваше, че имаше още много за казване, но тя нямаше да е онази, която щеше да го каже на някакво тъпогъзо бяло ченге. Очевидно Нора нямаше университетска диплома в джоба си, но Майкъл никога не отдаваше голямо значение на тези



неща. По очите ѝ можеше да каже, че жената е умна. Притежаваше улична интелигентност. Човек не доживяваше до такава възраст на място като Грейди, ако бе глупав.

Майкъл свали крак от стъпалото и се върна назад към скупчените жени.

— Тя работеше ли?

Нора продължаваше да го гледа, все още предпазливо.

— Повечето вечери.

Бялата жена зад нея добави:

— Почтено момиче.

Нора изцъка с език.

— Толкова млада милата. — Имаше предизвикателна нотка в гласа ѝ, когато каза: — Не бе за нея тоя начин на живот, но какво друго можеше да стори?

Майкъл кимна, сякаш разбираше.

— Имаше ли редовни клиенти?

Всичките отново поклатиха глави, а Нора рече:

— Тя никога не си водеше работата вкъщи.

Майкъл изчака, чудейки се дали ще добавят още нещо. Преброи секундите наум, мислейки си да стигне до двадесет. Над сградата прелетя хеликоптер, а няколко улици по-нататък върху асфалтовия път пропищяха спирачки на кола, но никой не обърна внимание. Това беше квартал, в който хората се изнервяха, ако не чуваха стрелба поне два пъти седмично. В техния живот имаше естествен порядък и насилието — или заплахата от него — беше точно толкова част от него, колкото и бързите закуски и евтиното пиене.

— Добре — каза Майкъл, след като бе преброил секундите до двадесет и пет. Извади една от визитките си, подаде я на Нора и ѝ каза: — Нещо, с което да си избършеш задника.

Тя изсумтя отвратно, хванала визитната картичка с палеца и показалеца си.

— Задникът ми е по-голям от това.

Той ѝ намигна неприлично и изръмжа:

— Не мисли, че не забелязах, скъпа.

Тя се изсмя дрезгаво и затръшна вратата под носа му. Все пак бе задържала картичката. Трябваше да го приеме като положителен знак.

Майкъл се върна обратно към стълбите, вземайки стъпалата към първия етаж по две наведнъж. Всички сгради в Грейди имаха асансьори, но дори и онези, които работеха, бяха опасни. В първата си година като патрулиращ полицай, Майкъл бе извикан в Грейди за нарушаване на реда и се озова хванат в капан в един от онези скърцащи уреди с повредено радио. Бе прекарал два часа, опитвайки се да не добави към адската миризма на пикня и повръщано, преди сержантът му да осъзнае, че не бе докладвал, и да изпрати някого да го търси. Старите кучета му се смяха на глупостта още половин час преди да му помогнат да се измъкне.

Добре дошъл в братството.

Когато Майкъл тръгна по стъпалата към втория етаж, той усети промяна във въздуха. Първо го удари миризмата: обичайният аромат на пържени храни, примесен с мирис на бира и пот, прорязан от внезапната, но непогрешима воня на насилствена смърт.

Сградата бе реагирала на смъртта по обичайния начин. Вместо постоянния тътен на рап от множество тонколони, Майкъл чуваше единствено мърморенето на гласове иззад затворените врати. Телевизорите бяха намалени, шоуто, което течеше, служеше като фон, докато хората разговаряха за момичето на шестия етаж и благодаряха на Бог, че този път бе тя, а не техните деца, техните дъщери, самите те.

В тази относителна тишина долу по стълбището стана шумно: познатите звуци от местопрестъпление, докато се събираха улики и се правеха снимки. Майкъл спря на площадката на четвъртия етаж да си поеме дъх. Бе отказал цигарите преди два месеца, но дробовете му не му бяха повярвали напълно. Почувства се като астматик, когато тръгна по следващите стъпала. Над него някой се изсмя и чу как останалите ченгета се присъединиха, вземайки участие в обичайното глупаво перчене, което правеше възможно това, да вършат тази работа.

Долу една врата се отвори шумно, Майкъл се наведе над парапета и видя две жени, които с тракане намъкнаха болнична количка във фоайето. Носеха тъмносини дъждобрани с яркожълти букви, изписващи „МОРГА“ на гърба.

Майкъл извика:

— Тук горе.

— Колко нагоре? — попита едната от тях.

— Шестия етаж.

— *Мамка му* — изруга тя.

Майкъл сграбчи парапета и се придърпа нагоре по следващите няколко стъпала, чувайки как двете жени добавят още ругатни, когато започнаха да се изкачват. Количката дрънчеше в металния парапет като счупен звънец. Потта бе лепнала ризата за гърба му, но някакво шесто чувство предизвика мраз у него.

Проблесна светкавица, камерата щракна. Майкъл стъпи внимателно до една червена обувка с висок ток, лежаща на стъпалото, която изглеждаше така, сякаш някой бе седнал и я бе смъкнал. Следващото стъпало нагоре носеше идеалния контур на кървава ръка, хванала се за него. На следващото стъпало имаше още един отпечатък от ръка, после още един, все едно някой бе пълзял по стълбите.

Изправен на площадката на петия етаж беше Бил Бърджис, опитно патрулиращо ченге, което бе видяло почти всяко престъпление, което Атланта можеше да предложи. До него имаше тъмна локва от съсирваща се кръв, чиито краища се разпространяваха на поточета, капещи от едното стъпало на следващото като падащи плочки от домино. Майкъл разгада сцената. Тук се беше препънала, беше направила усилие да се изправи и бе размазала кръв в опита си да избяга.

Бил гледаше надолу по стълбите, далеч от кръвта. Кожата му бе пребледняла, устните представляваха тънка розова цепка. Майкъл изведнъж спря, решавайки, че никога преди не беше виждал Бил притеснен. Това бе човекът, отишъл да си вземе пилешки крилца час след като беше открил шест отрязани пръста в контейнер за боклук зад един китайски ресторант.

Двамата мъже не проговориха, докато Майкъл внимателно пристъпваше над локвата кръв. Той продължи да се държи за парапета, насочвайки се към следващите стъпала, благодарен, че има за какво да се хване, когато видя сцената пред себе си.

Жената беше отчасти облечена, тясната ѝ червена рокля, разрязана като наметало, разкриваше тъмна какаова кожа и кичурче срамно окосмение, което бе избръснато на тънка линия, водеща надолу към цепката ѝ. Гърдите бяха неестествено високо на гръдния кош, имплантите ги държаха нагоре идеално. Едната ръка беше опъната настрани, а другата почиваше над главата ѝ с пръсти, протегнати към парапета, сякаш последната ѝ мисъл е била да се изправи. Десният

крак бе сгънат в коляното, разкрачен настрани, левият стърчеше под ъгъл, така че той виждаше право в цепката ѝ.

Майкъл направи още една крачка, изолирайки се от действията около себе си, опитвайки се да види жената, както я бе видял нейният убиец. Лицето бе омазано с грим, на тъмни линии бяха нанесени тежко червило и руж, за да изпъкнат чертите ѝ. Къдравата черна коса беше осеяна с оранжеви ивици, разхвърляни във всички посоки. Тялото ѝ бе хубаво или поне по-хубаво от това, което можеше да се очаква от белезите от игла на ръцете ѝ, разкриващи каква е била: жена с навик, който поддържаше с това между краката си. Синините по бедрата можеха да са нанесени от убиеца или от някой си Джон, обичащ грубите неща. Ако бе от последния, тя вероятно доброволно го бе понесла, знаейки, че ще измъкне повече пари заради болката, знаейки, че повечето пари означават повече удоволствие след това, когато иглата се забиеше и по вените ѝ се разпръснесе онова топло усещане.

Очите ѝ бяха широко отворени, взрени празни в стената. Една от изкуствените ѝ мигли се бе отлепила и бе оформила трета мигла под лявото око. Носът беше счупен, скулата изместена от мястото си, където костите под окото бяха натрошени. Светлината се отразяваше от нещо в отворената ѝ уста. Майкъл направи още една крачка по-напред и видя, че устата ѝ беше пълна догоре с течност и тази течност бе кръв. Лампата от тавана проблясваше в червената локвичка като пълнолуние.

Пит Хансън, съдебният лекар на повикване, стоеше горе на стълбите и говореше с Лео Донъли. Лео беше задник, винаги се правеше на кораво ченге, шегуваше се с всичко, смееше се прекалено високо и прекалено дълго, но Майкъл го беше виждал в бара твърде често, а ръката му постоянно се движеше, докато обръщаше скочове един след друг, опитвайки се да разкара от устата си вкуса на смъртта.

Лео забеляза Майкъл и се усмихна леко, сякаш бяха стари приятели, събрали се заради доброто старо време. Държеше запечатано пластмасово пликче за улики в ръка и постоянно го подхвърляше на няколко сантиметра нагоре във въздуха и го улавяше, като че ли искаше да играе с него на топка. Лео каза:

— Страшна нощ да си на повикване.

Майкъл не изрази съгласието си.

— Какво се е случило?

Лео продължаваше да подхвърля пликчето, като го претегляше на ръка.

— Докторът казва, че е кървяла до смърт.

— Може би — поправи го Пит. Майкъл знаеше, че докторът харесва Лео точно толкова, колкото и всички в полицията, което значеше, че не можеше да трае копелето. — Ще знам повече, като я кача на масата.

— Хващай — рече Лео, хвърляйки пликчето за улики надолу към Майкъл.

Майкъл го видя на забавен каданс, пликчето се носеше във въздуха кадър след кадър, като крива футболна топка. Улови го, преди да удари земята, пръстите му обвиха нещо дебело и явно мокро.

Лео каза:

— Нещо за котката ти.

— Какво по... — Майкъл спря. Знаеше какво беше.

— Скивай му лицето! — гърмящият смях на Лео прокърна по стените.

Майкъл можеше единствено да гледа пликчето. В дъното на гърлото си усети кръв, вкуси металното парене от неочаквания страх. Гласът, който излезе от устата му, не звучеше като неговия собствен — по-скоро беше като глас под вода, може би на давещ се.

— Какво се е случило?

Лео все още се смееше, така че отговори Пит:

— Отхапал ѝ е езика.

## ГЛАВА ВТОРА

*6 февруари 2006 г.*

Когато се бе завърнал от Войната в залива, сънища тормозеха Майкъл. Щом затвореше очи, виждаше куршумите, летящи към него, бомбите, откъсващи ръце и крака, деца, тичащи по пътя, пищящи за майките си. Майкъл знаеше къде бяха майките им. Той бе стоял безпомощно, докато жените блъскаха по затворените прозорци на училището в опит да си проправят път навън, докато огънят от експлодирала граната не ги изгори живи.

Сега го тормозеше Алиша Монро. Жената без език от стълбището го беше последвала вкъщи, бе направила някаква магия, така че сега Майкъл я преследваше нагоре по стъпалата, Майкъл я дърпаше обратно към площадката и я разрязваше на две. Усещаше как дългите ѝ червени нокти се впиват в кожата му, мъчейки се да го отблъсне, как го задушаваша. Не можеше да диша. Майкъл дереше врата си в усилие да хване ръцете ѝ, за да я накара да спре. Събуди се с толкова висок писък, че Джина се изправи до него, сграбчила чаршафа до гърдите си, сякаш очакваше да види някой маниак в стаята си.

— Боже, Майкъл — изсъска тя с ръка на сърцето. — Изплаши ме до смърт.

Той се протегна към чашата вода до леглото, разливайки малко по гърдите си, докато отпиваше на големи глътки, за да потуши пожара в гърлото си.

— Скъпи — рече Джина, докосвайки врата му с върха на пръстите си. — Какво се е случило?

Майкъл усети парене и постави пръстите си, където бяха нейните. На кожата имаше драскотина и когато стана да се огледа в огледалото над шкафа, видя тънка струйка кръв, процеждаща се от прясната рана.

Тя застана до него.

— Насън ли се одраска?

— Не знам. — Но знаеше. Още не си бе поел дъх от съня.

Джина сбърчи нос и придърпа ръката му към устата си. За миг си помисли, че тя щеше да я целуне, но вместо това Джина попита:

— Защо миришеш на белина?

Беше му се наложило да го изтърка от себе си — онзи мирис, онази болест, която се появява, когато си близо до мъртвец. Майкъл не ѝ го каза, не искаше да започва този разговор, така че, вместо това примижа към часовника и попита:

— Колко е часът?

— Мамка му — изпъшка тя, пускайки ръката му. — Най-добре да се обличам. Смяната ми започва след два часа.

Майкъл вдигна часовника да види с очите си. Шест и половина. След като бе приключил с местопрестъплението, преобърнал апартамента на жената и свършил с документацията, бе спал може би четири часа.

Душът тръгна, тръбите забоботиха в стените от налягането в бойлера. Майкъл влезе в банята, гледайки как Джина смъква ризата, с която бе спала.

— Тим вече е станал — рече тя, смъквайки гащичките си. — Трябва да видиш да не свърши някоя глупост.

Майкъл се облегна на стената, възхищавайки се на плоския ѝ корем, на начина, по който мускулите на ръцете ѝ се обтегнаха, докато махаше лентата от косата си.

— Той е добре.

Джина насочи поглед и забеляза, че я гледа.

— Провери го.

Майкъл усети усмивка на устните си. Гърдите ѝ се бяха запазили стегнати след Тим и почти му потекоха лигите при вида им.

— Обади се, че си болна — каза ѝ той.

— Да бе.

— Ще гледаме филм, ще се опънем на дивана. — Той спря, после се осмели: — Помниш ли как просто се целувахме в продължение на часове? — Боже, не бе получавал нищо повече от целувчица по бузата от месеци. — Нека се целуваме така, Джина. Нищо повече. Просто да се целуваме.

— Майкъл — каза Джина, навеждайки се да провери температурата на водата. Пристъпи под душа. — Престани да ме гледаш похотливо, сякаш съм проститутка, и иди да провериш сина си.

Тя дръпна вратата на душкабината, а той изчака цяла минута, преди да излезе, наблюдавайки силуета ѝ зад стъклото, чудејки се кога нещата между тях бяха тръгнали на зло.

Бе срещнал Джина преди подразделението му да замине за Залива. Никой не очакваше да бъде ранен там, но Майкъл и другарите му се бяха престарали, получавайки всичко, което можеха, преди да ги пуснат в пустинята. Елн Маккалъм беше миньонче, изрусена блондинка, не много умна — точно типът момиче, което човек искаше да си спомня, докато бе тикнат в някаква мизерна, пълна с пясък палатка на милион километра от дома и да разказва на приятелчетата си за момичето вкъщи, което можеше да засмуче и кожата от канапето.

Майкъл бе прекарал по-голямата част от седмицата в опити да се намъкне в гащичките на Елн, когато на сцената се появи Джина, братовчедка ѝ. Тя направо бе побъркала Майкъл за това, че се ебаваше с любимата ѝ малка братовчедка, но когато замина два дни по-късно, той си спомняше именно Джина. Къдравата ѝ кестенява коса, нежните черти, гладката извивка на задника. Започна да ѝ пише и, за негова изненада, тя му отговори — в началото много ядосано, но после се поуспокои, стана почти мила с него. Беше в Кувейт, очакваше се да поддържа мира, когато някакъв тъпоумен тийнейджър, мотаещ се наоколо с пушката си, случайно го простреля в крака. Момчето бе нескопосан стрелец, но раната не зарастваше. Когато изпратиха Майкъл в базата в Германия за операция, той се обади първо на Джина.

Ожениха се седмица след като се уволни и две седмици по-късно постъпи в Полицейското управление на Атланта. Джина се дипломира от училището за медицински сестри и си намери добра работа в болница „Крофърд Лонг“. Две години след това отиде в „Пидмонт“, където ѝ плащаха повече. Майкъл си получи златната значка и бе прехвърлен от патрулирането из Грейди в Нравствения отдел със съответното увеличение на заплащането. Скоро животът им потръгна по-добре, отколкото Майкъл бе очаквал някога. Купиха къща северно от Атланта, започнаха да заделят пари за черни дни, замислиха се да имат едно или две деца и да станат истинско семейство. После се появи Тим.

Той беше спокойно бебе, но Майкъл виждаше блясъка в големите му сини очи. Първият път, когато взе Тим, беше като да държи собственото си сърце в ръцете си.



Тази, която преди всички забеляза проблема, бе Барбара, майката на Джина. Той никога не плачеше. Не реагираше. Взираше се в стената с часове. Майкъл упорито отказваше да повярва, но лекарят потвърди подозренията на Барбара. Тим бил лишен от кислород по някое време през бременността на Джина. Мозъкът му никога нямаше да се развие над нивото на шестгодишен. Не знаеха как и защо им се е случило, но нещата бяха точно такива.

Майкъл никога не бе харесвал Барбара, а диагнозата на Тим направо го накара да я намрази. Беше шаблонно да ненавиждаш тъща си, но тя винаги бе смятала, че дъщеря ѝ се е продала евтино и сега виждаше проблема на Тим като провал на Майкъл. Тя бе и някаква религиозна откачалка, която бързаше да забележи грешките на другите, но не се взираше в собствените си слабости. Тя не беше просто от типа „шишето е наполовина празно“; тя считаше, че шишето е наполовина празно и всички те щяха да отидат в ада заради това.

— Тим? — извика Майкъл, обличайки си тениска, докато вървеше из къщата. — Къде си, приятелче?

Чу кикотене иззад дивана, но продължи да върви към кухнята.

— Къде ли е Тим? — попита той, забелязвайки, че синът му е пръснал пълна кутия „Чирио“<sup>[1]</sup> по цялата кухненска маса. Синята купичка на Тим бе пълна до ръба с мляко и само за секунда Майкъл видя аленочервената уста на Алиша Монро, пълна със собствената ѝ кръв.

— Бау! — изпищя Тим и сграбчи Майкъл през кръста.

Майкъл се стресна, въпреки че Тим правеше това буквално всяка сутрин. Сърцето му блъскаше в гърдите, когато вдигна сина си на ръце. Детето сега беше на осем, прекалено голям да го носят, но Майкъл не можеше да се сдържи. Погали зализания кичур коса на главата на Тим.

— Добре ли спа, дечко?

Тим кимна, дръпвайки се от ръката на Майкъл и бутайки рамото му, така че да слезе.

— Хайде да почистим тази бъркотия, преди Ба-ба да е дошла — предложи той, загребвайки малко от зърнената закуска в шепа и пускайки я в кутията.

Барбара идваше през седмицата да гледа Тим. Водеше го на училище, вземаше го, грижеше се да има закуска и да си пише

домашното. През повечето дни тя прекарваше повече време с него, отколкото Майкъл или Джина, но те двамата нямаха избор.

— На Ба-ба няма да ѝ хареса тази бъркотия — каза Майкъл.

— Не — съгласи се Тим. Той седеше на масата с крака, дръпнати под тялото. Пижамата му със Спайдърмен бе разкопчана и зееше.

— Закопчай се, приятелче — посъветва го Майкъл, опитвайки се да отблъсне завърналата се тъга, когато видя как Тим започна непохватно да се бори с копчетата.

Майкъл беше единствено дете, може би малко по-разглежено. Когато се появи Тим, той не знаеше нищо за отглеждането на бебе. Смяната на памперсите на Тим бе притеснително нещо, акт, който трябваше да се свърши възможно най-бързо и с минимален контакт. Сега единствената мисъл на Майкъл бе, че след няколко години Тим щеше да влезе в пубертета. Тялото му щеше да започне да расте, да се превръща в мъж, но мозъкът му никога нямаше да навакса. Той никога нямаше да разбере какво е да прави любов с жена, да използва това, което господ му бе дал, за да доставя удоволствие на друго човешко същество. Никога нямаше да има собствени деца. Тим никога нямаше да познае радостта и болката от това да си баща.

— Кой направи тази бъркотия? — попита Джина. Беше загърната в синия копринен халат, подарен ѝ от Майкъл за Коледа преди две години, а косата ѝ бе усукана нагоре и увита в хавлиена кърпа. — Ти ли направи тази бъркотия? — закачи се тя с Тим, хващайки брадичката му в шепа и целувайки го по устните. — На Ба-ба няма да ѝ хареса това — рече тя.

Майкъл получи скрит ритник за това, че детето не можеше да нарича Барбара „баба“, както искаше тя.

Тим започна да помага с чистенето, причинявайки още бъркотия с това.

— У-о — каза той, смъкна се на колене, започна да събира зърнената закуска парче по парче и броеше на висок глас, докато ги подаваше на майка си.

Джина попита Майкъл:

— В нормално време ли ще се прибереш вкъщи довечера?

— Казах ти, че имам случай.

— В някой бар? — рече тя, а той се обърна с гръб към нея и извади две чаши от шкафа. Бе прекалено напрегнат предната вечер, за

да си дойде направо вкъщи. Лео бе предложил да пийнат по едно, да поговорят за случая — и Майкъл беше приел предложението, използвайки го като извинение да обърне два бърбъна и да разтовари напрежението от видяното.

— Единадесет... — броеше Тим. — Дванадесет...

Джина каза:

— Миришеш на пепелник.

— Не съм пушил.

— Не съм казала, че си. — Тя пусна една шепа „Чирио“ в кутията и протегна ръка за още.

— Четиринадесет — продължи Тим.

— Просто ми трябваше малко време. — Майкъл наля кафе в чашите. — Лео искаше да поговорим за случая.

— Лео си е търсил оправдание да се налее.

— У-о — напяваше си Тим.

— Извинявай, скъпи. — Джина се извини на сина им. Тя смекчи тона. — Пропусна едно число. Какво стана с тринадесет?

Тим сви рамене. За момента можеше да брой само до двадесет и осем, а Джина следеше да изрежда всички числа едно след друго.

Джина каза на Тим:

— Върви да се облечеш за Ба-ба. Скоро ще е тук.

Тим стана и излезе от стаята, подскачайки от крак на крак.

Джина пусна зърнената закуска в кутията и седна със стон. Бе взела двойна смяна този уикенд, за да изкара малко допълнителни пари. Денят дори още не бе започнал, а тя вече изглеждаше изтощена.

— Натоварена нощ? — попита той.

Тя отпи от кафето, гледайки го през парата, издигаща се от чашата.

— Трябват ми пари за новия терапевт.

Майкъл въздъхна и се облегна на работния плот. Предишният терапевт на Тим го бе лекувал, доколкото можеше. Детето се нуждаеше от специалист, а добрите специалисти не влизаха в сметките на държавното здравно осигуряване.

— Петстотин долара — каза Джина. — Това ще стигне до края на месеца.

— Боже. — Майкъл потри очи с пръсти, усещайки задаващото се главоболие. Сети се за беемвето и линкълна, които бе видял в Грейди

снощи. Тим можеше да отиде на петдесет специалисти с тези пари. — Изтегли от спестяванията — рече той.

Тя се изсмя тихо.

— Какви спестявания?

Коледа. Бяха пръснали спестяванията си на Коледа.

— Ще поискам още една смяна в болницата. — Тя вдигна ръка да пресече протеста му. — Той трябва да има най-доброто.

— Той трябва да има майка си.

— А твоята майка? — изстреля тя.

Челюстите на Майкъл се стегнаха.

— Няма да ѝ поискам и цент повече.

Тя върна чашата на масата с удар, който разля кафе по ръката ѝ. Нямаше начин да спечели спора — Майкъл го знаеше, така беше буквално всяка седмица през последните пет години. Той вече работеше извънредно, опитвайки се да докара допълнително пари, така че Тим да може да има необходимите неща. Джина вземаше смени през уикенда два пъти месечно, но Майкъл бе зает през нейните почивни дни. При това положение той почти не я виждаше. Понякога си мислеше, че тя го планира по този начин. Те вече не бяха женена двойка; бяха сдружение, нестопанска корпорация, работеща за подобряването на Тим. Майкъл дори не можеше да си спомни кога за последно бяха правили секс.

— Синтия се обади снощи — каза му Джина. Тяхната разглезена съседка. — Разхлабила се някаква дъска или нещо подобно.

— Разхлабила се дъска? — повтори той. — Къде е Фил?

Тя притисна длани към масата и стана.

— Ботсуана. По дяволите, не знам, Майкъл. Просто ме попита дали ще можеш да я поправиш и аз казах „да“.

— Не трябваше ли първо да се посъветваш с мен?

— Направи го или пък недей — изстреля тя и изхвърли остатъка от кафето си в мивката. — Трябва да се обличам за работа.

Гледаше я в гръб, докато вървеше по коридора. Всяка сутрин беше така: Тим правеше бъркотия, те я чистеха, после възникваше спор за нещо глупаво. Отгоре на всичкото скоро и Барбара щеше да е тук и Майкъл бе сигурен, че тъща му ще намери нещо, за което да се оплаква — дали за болящия я гръб, дали за незначителната сума в чека за пенсията ѝ, или за факта, че той ѝ беше дал умствено изостанал

внук. Напоследък бе започнала да оставя статии „Синдрома от Залива“, залепени с тиксо на хладилника, очевидно констатирайки, че Майкъл е сторил нещо ужасно в Ирак и така бе докарал това наказание на семейството ѝ.

Майкъл влезе в спалнята и се облече набързо, пропусна душа, за да не влиза в банята и отново да се занимава с Джина. Видя тойотата на Барбара да спира на алеята, грабна чука си от кутията с инструменти и се измъкна през задната врата, докато тя влизаше през предната.

Част от оградата около задния двор бе разрушена от едно дърво през последната снежна буря и не бяха имали пари да я поправят. Прескочи счупената част, като внимаваше да не си закачи панталона на извития метал и да падне по очи. Отново.

Почука на задната врата, надничайки през прозореца, докато чакаше Синтия да дойде. Изобщо не бързаше да се дотътри през антрето в къс кукленски халат, който бе разгърнат и разкриваше блузката и гащичките, които носеше отдолу. Всичко беше бяло, буквално прозрачно. Майкъл се зачуди къде ли е Фил. Ако някога Джина отвореше вратата на Фил, облечена по този начин, Майкъл щеше моментално да я убие.

Синтия бавно отключи ключалките, навеждайки се в кръста, разкривайки малко от гърдите си. Дългата ѝ руса коса покри лицето. Блузката се отвори толкова, че той видя розовите ѝ зърна.

Майкъл претегли тежестта на чука в ръката си, усещайки наелектризиращо жужене в главата си. Трябваше да си тръгне веднага и да я остави сама да си поправя дъската. Мамка му, Фил все трябваше да си дойде по някое време; нека той го свърши.

Синтия му хвърли ослепителна усмивка с отварянето на вратата.

— Как е, съседе?

— Къде е Фил?

— Индианаполис — рече тя, покривайки уста с шепи, за да прикрие прозявката си. — Продава медицински чорапогачи на масите, за да може да поддържа стила, на който съм свикнала.

— Добре. — Той погледна над рамото ѝ. Кухнята беше кочина. В мивката имаше натрупани засъхнали чинии, навсякъде се търкаляха кутии от пица, от пепелниците преливаха цигари. Видя, че в една чаша беше поникнала плесен от нещо, което приличаше на портокалов сок.

Той каза:

— Джина ми предаде, че ти се е разхлабила някаква дъска.

Тя се усмихна като котка.

— Трябва да се зачука.

Майкъл остави чука.

— Защо се обади на нея?

— Съседите си помагат — рече тя съвсем простичко. — Каза на Фил, че ще се грижиш за мен, докато го няма.

Фил не бе имал предвид това.

Тя го издърпа в къщата за яката на ризата.

— Изглеждаш толкова напрегнат.

— Не мога да продължавам да го правя.

— Какво правиш? — попита тя, приближавайки го към себе си.

Той помисли за Джина, за начина, по който тя вече не го гледаше, как се чувстваше, когато го отблъскваше.

— Просто не мога.

Ръката ѝ се притисна плътно върху панталона му.

— Май можеш.

Майкъл задържа дъха си, очите му проследиха извивката на малките ѝ гърди чак до надървените зърна. Усети как езикът му се подава между устните и едва ли не почувства какво щеше да е да постави уста върху нея.

Тя разкопча ципа на панталона му и бръкна вътре.

— Харесва ли ти така? — попита тя, движейки палец в кръг.

— Боже — изсъска той през зъби. — Да.

---

[1] Американска зърнена закуска. — Бел.прев. ↑

## ДЕКАТУР СИТИ ОБЗЪРВЪР

19 ЮНИ 1985 Г.

### ТЪРСЯТ СЕ СВИДЕТЕЛИ ПО УБИЙСТВОТО НА ФИНИ

Полицията търси свидетели по случая на Мери Алис Фини. Момичето бе открито заклано в дома си в Декатур миналата неделя. Началникът на полицията Харолд Уолър разкри на пресконференция, че Мери Алис е отишла с приятели в мола на площад „Ленъкс“ по-рано същата вечер, а после е била на парти в квартала в Декатур. Петнадесетгодишната е била видяна за последно да си тръгва от партито с непознат. Призовават се всички, които са видели момичето или имат информация за непознатия, да се обадят в полицейското управление на окръг Декалб.

Семейството отказа да дава интервюта, но в официално изявление Пол Фини, помощник районен прокурор на окръг Декалб и баща на закланото момиче, помоли да бъдат оставени на мира. Източници, близки до разследването, твърдят, че Сали Фини, майката на момичето, е открила дъщеря си, когато отишла да я събуди, за да ходят на църква.

## ГЛАВА ТРЕТА

Майкъл се чувстваше като боклук. Боже, той *беше* боклук. Първият път със Синтия беше инцидентен. Майкъл знаеше, че това бе неубедително извинение, не беше като просто да се препънеш и в следващия миг, преди да се осъзнаеш, да си в нечия вагина, но той наистина мислеше за случилото се по този начин. Фил се бе обадил една вечер, обезумял от притеснение, понеже не можел да се свърже със Синтия. Човекът постоянно пътуваше, продаваше женски медицински трикотаж на големите универсални магазини и вероятно пътьом топваше чушката. Майкъл нямаше доказателство, но бе работил в Нравствения отдел три години и познаваше този тип бизнесмени, които се възползваха от местните таланти, когато бяха на път. Постоянните телефонни обаждания да провери Синтия бяха по-скоро обаждания от чувство за вина — начинът на Фил да контролира нея, щом не можеше да контролира себе си.

Тогава Джина работеше нощем, вече се отдръпваше от Майкъл, когато я доближеше. Предизвикателствата с Тим ставаха все по-очевидни и нейната реакция беше да се хвърли в работа, бачкайки двойни смени, защото не можеше да понесе мисълта да се върне къщи и да се занимава с увредения си син. Майкъл се поболяваше от скръб, изтощен от терзания, преди да заспи, и бе просто адски самотен.

Синтия бе на линия и определено желаше да го разсее от проблемите. След първия път той си каза, че това няма да се повтори, и то не се повтори, поне не в продължение на година. Майкъл си имаше работа, имаше си и Тим и мислеше единствено за това до един ден миналата пролет, когато Синтия бе споменала на Джина, че ѝ тече мивката.

— Иди да ѝ я поправиш — бе казала Джина на Майкъл. — Фил постоянно отсъства. Бедното създание си няма никого да се грижи за нея.

Не беше влюбен в Синтия, а и не бе толкова глупав дори да си помисли, че тя имаше подобни чувства към него. На зрялата възраст от



четиридесет години той бе научил, че жена, която няма търпение да ти се нахвърли всеки път, като те види, не е влюбена — тя търси нещо друго. Може би на Синтия ѝ харесваше тръпката да чука Майкъл в леглото на Фил. Може би ѝ харесваше мисълта да вижда Джина през кухненския прозорец и да знае, че взема нещо, което принадлежи на друга жена. Майкъл не си позволяваше да обмисля мотивите ѝ. Той си знаеше своето. През тези петнадесет или двадесет минути, които прекарваше в съседната къща, той спираше да разсъждава и не мислеше как ще плаща на специалисти или за ипотеката, или за обажданията от кредитната компания, интересуващи се кога могат да очакват някакви пари. Майкъл мислеше единствено за идеалната малка устичка на Синтия и за собственото си удоволствие.

Някой ден обаче тя щеше да поиска нещо. Не беше толкова глупав, че да не знае поне това.

— Ей, Майк — извика Лео, почуквайки с кокалчета по бюрото на Майкъл, — измъкни си главата от задника.

— Какво има? — попита Майкъл, облягайки се назад в стола си.

Управлението беше празно, с изключение на тях двамата и Гриър, заключен в кабинета си със спуснати щори.

Майкъл посочи към затворената врата.

— Пак ли лъска бастуна?

— Има някакъв, който изглежда като Лърч<sup>[1]</sup> от БРД при него.

— Защо? — попита Майкъл, но знаеше защо. Снощи Гриър бе казал, че ще поиска помощ по случая и следващата институция нагоре по стълбицата беше Бюрото за разследване на Джорджия.

— Не се консултира с мен — рече Лео и седна на края на бюрото на Майкъл, като с това пръсна малко документи. Правеше го постоянно, независимо колко пъти го предупреждаваше Майкъл.

Лео запита:

— Имаше ли проблеми с жената снощи?

— Не — излъга Майкъл, докато остави погледът му да се плъзне из стаята на отдела. Мястото бе депресиращо и тъмно, прозорците на стената гледаха към сградата на „Хоум Депо“<sup>[2]</sup>, покрита с мръсотия, закриваща сутрешното слънце. Кметството на Източния район представляваше дванадесететажна сграда, някога била универсален магазин „Сиърс“. Намираше се на един завой на улица „Понс де Леон“ и бе голяма колкото жилищен блок. Железопътна линия отделяше

сградата от стар завод на „Форд“, сега превърнат в скъпарски апартаменти. Щатът беше купил изоставената сграда на „Сиърс“ преди години и я бе преустроил в различни правителствени офиси. Имаше поне тридесет различни отдела и над петстотин служители. Майкъл работеше тук от десет години, но с изключение на претъпкания паркинг, бе виждал единствено трите етажа, използвани от Полицейското управление на Атланта и моргата.

— Ей — повтори Лео, удряйки отново по бюрото.

Майкъл бутна стола си назад от бюрото и от Лео. От непрестанното пушене и постоянното пиене от бутилката, която Лео си държеше в шкафчето, този тип имаше дъх на кучешка пръдня.

— За някоя женска ли мечтаеш?

— Млъквай — изстреля Майкъл, мислейки си, че е налучкал прекалено точно. Лео винаги го правеше — не защото беше добър детектив, а защото не можеше да си държи устата затворена.

— Мислех си да отида да видя Кен по-късно. — Лео извади една мандарина от джоба на самото си и започна да я бели. — Как е той?

— Добре — каза му Майкъл, въпреки че истината беше, че не бе говорил с Кен от седмица. Те бяха партньори известно време, близки като братя, докато един ден Кен не сграбчи ръката му и не рухна на земята.

Разказваше на Майкъл за прекрасната жена, която срещнал предната вечер, и за част от секундата Майкъл реши, че падането бе някакъв майтап. После Кен започна да се тресе. Долната му челюст увисна и се напика точно там, на етажа на помещението на отдела. Петдесет и три годишен мъж, а получи удар като стар човек. Цялата му дясна страна сега бе неизползваема, ръката и кракът му бяха безполезни като мокър вестник. Устата му бе постоянно изкривена и по брадичката му се стичаха лиги, сякаш беше бебе.

Никой от отдела не искаше да го види, да го чуе как се опитва да говори. Кен бе напомняне за това, което предстоеше на повечето от тях. Прекалено много пушене, прекалено много пиене, два или три провалени брака, всичко това свършваше с прекарването на последните си самотни дни във вцепенение пред телевизора, тикнат в някаква противна щатска болница.

Вратата на Гриър се отвори и един висок мъж в костюм с жилетка излезе оттам. Мъкнеше кожено куфарче, което изглеждаше

като пощенска марка в едрата му ръка. Майкъл разбираше защо Лео го бе нарекъл Лърч. Беше висок, може би един и деветдесет или деветдесет и пет и слаб като хрътка. Мръсната му руса коса бе късо подстригана с път от едната страна. Горната му устна също изглеждаше странно, сякаш някой я бе срязал на две и после я бе залепил накриво. Както винаги Лео беше преценил погрешно. Ако му се поставеха копчета от двете страни на врата, този можеше да участва в *Семейство Мънстър*<sup>[3]</sup>.

— Ормуд — рече Гриър, извиквайки го с ръка. — Това е специален агент Уил Трент от ЕКП.

Лео демонстрира обичайното си благоприличие.

— Какво, мамицата му, е ЕКП?

— Специален екип за криминални престъпления — изясни Гриър.

Майкъл видя как Лео се насилваше да не посочи, че това всъщност се съкращаваше СЕКП. Колегата му детектив не го биваше много да си мълчи, но Трент стоеше прекалено близо, извисил се над него с почти тридесет сантиметра. Ръцете на щатския служител бяха огромни, вероятно достатъчно големи да обхванат главата на Лео и да смачкат черепа му като кокосов орех.

Лео беше идиот, но не беше глупак.

Трент каза:

— Аз съм част от специалното подразделение на Бюрото за разследване на Джорджия, създадено да подпомага местните полицейски управления в задържането на извършили тежки престъпления. Ролята ми тук е чисто консултативна.

Говореше така, сякаш четеше от учебник, като произнасяше внимателно всяка дума. С този маниер и костюма с жилетката, този тип приличаше на професор в колеж.

— Майкъл Ормуд — отстъпи Майкъл и подаде ръка. Трент я пое, не прекалено силно, но не и отпуснато, сякаш държеше риба. — Това е Лео Донъли — представи го Майкъл, понеже Лео бе зает с натъпкването на половината мандарина в устата си и сокът капеше по горната част на ръката му.

— Детектив. — Трент кимна снизходително на Лео. Той си погледна часовника и каза на Майкъл: — Резултатите от аутопсията ще

са готови след час. Бих искал да си сравним записките, ако имате време.

Майкъл погледна Гриър, чудейки се какво точно се бе променило в хранителната верига през последните две минути. Имаше усещането, че го бяха запратили най-отдолу, и това не му харесваше.

Гриър им обърна гръб, клатушкайки се към кабинета си. Подметна през рамо:

— Дръжте ме в течение — и затвори вратата.

Майкъл изгледа за кратко Трент. Щатският служител не изглеждаше като ченге. Въпреки височината си, не изпълваше стаята. Стоеше с ръка в джоба, с леко сгънато ляво коляно, почти небрежно. Раменете му щяха да са доста широки, ако стоеше изправен, но не изглеждаше склонен да се възползва от размерите си. Липсваше му присъствието на някой, който върши тази работа — поведението „да ти го начукам“, породено от арестуването на всички възможни отрепки, които съществуваха на земята.

Ормуд зяпаше мъжа, чудейки се какво ли щеше да се случи, ако просто кажеше на този задник да се разкара. След скандала с Джина и срещата със Синтия, Майкъл реши, че днес трябва да отстъпи на някого.

— Заседателната зала е насам.

Трент тръгна в указаната посока. Майкъл го последва, като гледаше раменете на мъжа, чудейки се как се е озовал в БРД. Обикновено щатските служители бяха пристрастени към адреналина, телата им бяха така натъпкани с тестостерон и челата им постоянно лъщяха от пот.

Майкъл попита:

— От колко време си на служба?

— Дванадесет години.

Полицаят прецени, че Трент е с почти десет години по-млад от него, но това не му казваше каквото искаше да знае.

— Бивш военен? — попита той.

— Не — отвърна Трент, отваряйки вратата на заседателната зала.

В тази стая прозорците бяха чисти и на слънчевата светлина Майкъл видя втори белег, простиращ се от едната страна на лицето на Трент. Розовото бе изсветляло почти до бяло и вървеше от едното ухо,

раздираше врата надолу, минаваше по шията и изчезваше зад яката на ризата му.

Някой го бе порязал доста дълбоко.

— Войната в залива — каза Майкъл, поставяйки ръка на гърдите си, мислейки, че това може да накара човека да се разкрие. — Сигурен ли си, че не си бил в армията?

— Напълно — отговори Трент и седна на масата. Отвори куфарчето си и измъкна купчина папки в ярки цветове.

Наблюдавайки го в профил, Майкъл видя, че носът му е чупен поне два пъти и се зачуди дали не е бил боксьор. Но пък беше прекалено слаб, със съсухрено тяло и ъгловато лице. Нямахше значение какво беше миналото му, в този мъж имаше нещо, което държеше Майкъл на нокти.

Трент прелистваше документите, поставяйки папките в някакъв порядък, когато забеляза, че Майкъл все още стои прав. Той каза:

— Детектив Ормуд, аз съм на ваша страна.

— Така ли?

— Не искам почести — рече Трент, въпреки че според опита на Майкъл, такава бе ролята на БРД. Щатските момчета се славеха с това, че идваха, вършеха половината работа и обираха лаврите.

Трент продължи:

— Не искам да ви крада славата или да се появявам по новините, когато заловим лошия. Просто искам да ви помогна в работата и после да продължа нататък.

— Какво ви кара да мислите, че имам нужда от помощ?

Трент вдигна поглед от документите и изгледа Майкъл изучаващо в продължение на няколко секунди. Отвори една яркорозова папка на бюрото и я плъзна към Майкъл.

— Джули Купър от Тъкър — каза той, назовавайки град на около тридесет километра от Атланта. — Петнадесетгодишна. Била е изнасилена и пребита — почти до смърт — преди четири месеца.

Майкъл кимна, преглеждайки досието, без да се занимава с подробностите. Стигна до снимката на жертвата и спря. Дълга руса коса, тежка очна линия, прекалено много червило за момиче на тази възраст.

Трент отвори друга папка, тази бе в яркозелено.

— Ана Линдър, на четиринадесет, от Снелвил. Малко на север от Тъкър. На трети декември миналата година Линдър е била отвлечена, докато е отивала пеш към леля си по улицата на дома ѝ. — Трент подаде папката на Майкъл. — Изнасилена, пребита. По същия начин.

Майкъл прелисти досието и погледна снимката. Косата на Линдър бе тъмна, а синините около очите дори по-тъмни. Той взе снимката на момичето и я огледа по-внимателно. Устата ѝ беше удряна доста лошо, устната ѝ бе порязана, а по брадичката капеше кръв. Имаше някакво лъщене по лицето, което отразяваше светкавицата на фотоапарата.

— Била е намерена скрита в канавка в парка „Стоун Маунтин“ на следващия ден.

— Окей — рече Майкъл, изчаквайки да чуе каква е връзката.

— И двете момичета твърдят, че са били нападнати от мъж, носещ черна скиорска маска. — Трент отвори оранжева папка, на чийто най-горен лист имаше прикрепена снимка. — Доун Симънс от Буфорд.

Майкъл се стъписа, решавайки, че момичето не може да е на повече от десет.

— Тя е по-млада от другите — рече той, отвратен при мисълта как някакъв болен шибаняк докосва детето. Не беше много по-голяма от Тим.

— Била е нападната преди шест месеца — каза му Трент. — Твърди, че нападателят ѝ е носел черна ски маска.

Майкъл поклати глава. Буфорд беше на час път и момичето бе прекалено младо.

— Съвпадение.

— И аз мисля така — съгласи се Трент. — Типове като този не ловуват извън подходящата сфера на действие.

Без да го осъзнава, Майкъл бе седнал на масата. Той постави обратно снимката на десетгодишната и я плъзна обратно към Трент, мислейки си, че ще повърне, ако я гледа още минута. Боже, бедните ѝ родители. Как, по дяволите, хората преживяваха подобно нещо?

Майкъл попита:

— Какво значи това? Подходяща сфера на действие?

Трент се върна към професорския тон.

— Детските сексуални хищници си имат специфична възрастова група, която гонят. Човек, който е привлечен към десетгодишни, може да реши, че петнадесет или шестнадесетгодишните са прекалено стари. Същото се отнася и за човек, привлечен от тийнейджъри. Вероятно ще е толкова отвратен, колкото си ти само при мисълта да тормози толкова младо момиче.

Майкъл усети как стомахът му се сви. Трент беше толкова фактологичен, сякаш обсъждаше времето. Трябваше да попита:

— Имаш ли деца?

— Не — призна Трент, без да върне въпроса. Може би вече знаеше отговора, вероятно от Гриър. Майкъл се зачуди какво ли беше казало копелето за Тим.

Трент продължи:

— Обадох се на родителите на всяка от жертвите, за да видя дали можем да говорим с момичетата; може би ще получим някаква нова информация сега, след като е изминало известно време от нападенията. От това, което съм виждал, жертвите на този вид престъпления си спомнят повече, когато се отдалечат от събитието. — Той добави: — Може да е загуба на време, но пък може и да чуем нещо, което не са могли да си спомнят при първите разпити.

— Да — съгласи се Майкъл, опитвайки се да не звучи раздражено. Той самият бе работил по купища изнасилвания и не се нуждаеше да го поучават.

— Смятам, че извършителят вероятно е добре образован мъж — рече Трент. — Може би в средата или края на тридесетте. Недоволен от работата си, недоволен от положението вкъщи.

Майкъл си сдържа езика зад зъбите. По негово мнение, профилът бе пълен боклук. Като изключим частта с доброто образование, Трент можеше да говори за повечето мъже в отдела. Ако се вметнеше и чуване на съседката, той можеше да описва и Майкъл.

— Досиетата показват ясен модел на ескалация — продължи Трент. — Купър, първото момиче, е било нападнато пред кино; бързо, ефикасно. Цялата работа е отнела може би десет минути и всичко е станало извън обхвата на камерите около киното. Второто, Ана Линдър, е била отвлечена направо от улицата. Отвел я е някъде с кола, но тя не е сигурна къде. Оставил я е точно пред портите на парка

„Стоун Маунтин“. Полицията на парка я е открила на следващата сутрин.

— Някакви следи от гуми?

— Около хиляда и двеста — отвърна Трент. — В парка току-що е било започнало ежегодното светлинно коледно шоу.

Майкъл бе водил Джина и Тим да гледат светлините. Ходеха всяка година.

— ДНК? — попита Майкъл.

— Носел е презерватив.

— Добре — каза Майкъл. Значи не беше кретен. — Какво общо има това с моето момиче от снощи?

Трент присви очи, сякаш се чудеше дали Майкъл е чул и дума от това, което бе казал.

— Езиците им, детективе — отново плъзна обратно досиетата, — на всичките са им отхапани езиците.

---

[1] Прислужникът на семейство Адамс. — Бел.прев. ↑

[2] Голяма верига магазини за строителни материали в САЩ и Канада, чието управление се намира в Атланта, Джорджия. — Бел.прев. ↑

[3] Популярен сериал от 1960 г. в САЩ, сходен със „Семейство Адамс“. — Бел.прев. ↑



## ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Езикът като цяло прилича на парче жилава пържола — каза Пит Хансън, намъквайки гумените ръкавици. Той спря и изгледа Трент. — Приличате ми на бегач. Така ли е?

Трент не изглеждаше изненадан от въпроса. Тъй като бе вършил тази работа в продължение на дванадесет години, Майкъл смяташе, че мъжът се е срещал с достатъчно ексцентрични съдебни лекари.

Той отвърна:

— Да, сър.

— На дълги разстояния?

— Да.

— Маратони?

— Да.

— Така си и помислих. — Пит кимна, сякаш бе отбелязал точка, въпреки че Майкъл бе забелязал, че Уил Трент не даде никаква информация за себе си доброволно.

Пит се върна към трупа върху масата в средата на стаята. Тялото на Алиша Монро бе покрито с бял чаршаф и само главата беше открита. Третата мигла я нямаше, гримът бе махнат. Дебели шевове минаваха през челото ѝ, където скалпът и лицето бяха обелени нагоре, за да се прегледа черепът ѝ и да се извади мозъкът.

— Някога прехапвали ли сте си езика? — попита Пит.

Трент не отвърна, затова Майкъл каза:

— Естествено.

— Зараства доста бързо. Езикът е изумителен орган — освен ако не бъде отрязан де. Във всеки случай — продължи той — отхапването на езика не е трудно начинание. — Той дръпна надолу чаршафа, разкривайки разреза във формата на буквата Y<sup>[1]</sup>, но спря малко срамежливо от това, че оголи гърдите на Монро. — Ето — рече Пит.

Майкъл видя тъмни до черни натъртвания по лявото рамо на жената.

— Разпространението на livor mortis<sup>[2]</sup> ни показва, че е умряла където сте я намерили. По гръб, на стълбите. Предположението ми —

каза Пит, — е, че е била бита, после изнасилена и по време на изнасилването той ѝ е отхапал езика.

Майкъл се замисли за това, представи си я на стълбите — с отпуснато тяло в началото, докато е търпяла изнасилването, после напрегната, разтърсвана от страх, когато е осъзнала какво е щяло да се случи.

Накрая Трент проговори:

— Можете ли да вземете ДНК от езика ѝ?

— Предполагам, че ще получа забележително много различни ДНК от езика ѝ, като се има предвид професията ѝ. — Пит сви рамене. — И съм сигурен, че секретите от вагината ѝ ще разкрият истинско изобилие от заподозрени, но считам, че вашият извършител е използвал презерватив.

— Защо мислиш така? — попита Майкъл.

— Пудра — отвърна Пит. — Имаше следи от пудра по дясното ѝ бедро.

Майкъл знаеше, че презервативите често бяха опаковани в талк, за по-лесна употреба. Всички производители на презервативи използваха същите съставки, така че нямаше начин да се проследи до определен производител. Не че от факта дали е използвал „Троянец“ или „Рамзес“<sup>[3]</sup>, търсенето щеше да се стесни.

— Подозирам, че е бил с лубрикант — добави Пит. — Имаше и следи от съединение близко до ноноксинол-9.

Трент явно счете това за интересно.

— Имаше ли следи от него на стълбите?

— Не открих такива.

Трент изказа предположение:

— Значи трябва да е правил секс с нея някъде другаде, вероятно в апартамента, преди борбата на стълбището.

Майкъл направи преценка. Курва като Монро нямаше да пръска спечелените си с пот пари по разни екстравагантности като лубриканти и спермициди. По-добре да стисне зъби и да спести парите. Ще се оправя с последиците по-късно.

Майкъл каза:

— Презервативът трябва да е принадлежал на извършителя.

Трент изглеждаше изненадан, сякаш току-що си бе спомнил, че Майкъл е в стаята.

— Възможно е.

Майкъл му го обясни.

— Извършителят не е имал намерение да я убива. Защо да се занимава със скъп презерватив, нали?

Трент кимна, но не каза нищо повече.

— Е — Пит наруши тишината, — както казвах... — Той се върна към лекцията си, отваряйки устата на жената, показвайки чуканчето, където е бил езикът. — В езика няма никакви големи артерии, с изключение на подезичната артерия, която се разпростира като корени на дърво, изтъняващи в краищата. Трябва да се навлезе на няколко сантиметра в устата, за да се добереш до нея. В този случай човек не може да използва зъбите си. — Той се намръщи, замисляйки се за миг. — Представете си дакел, който се опитва да си натика муцуната в дупка на язовец.

Майкъл не искаше, но образът заигра в съзнанието му, а в ушите му закънтя писклив лай.

— В този случай — продължи Пит — прорезът е отделил *frenulum linguae* от органа, разполовявайки субмандибуларния канал. — Той отвори собствената си уста и вдигна език, посочвайки тънката кожичка отдолу. — Премахването на езика само по себе си не е животозастрашаващо нараняване. Проблемът е, че е паднала по гръб. Вероятно шокът от случилото се или пък различните химикали в тялото ѝ са го предизвикали. Вследствие на това, тя е изгубила съзнание. След няколко минути кръвта от откъснатия език е задръстила гърлото ѝ. Официалната причина за смъртта ѝ ще бъде асфиксия, поради запушването на трахеята с кръв, довело до спиране на дишането, вследствие на кръвотечението от травматичната ампутация на езика.

— Но — каза Майкъл, — той не е искал тя да умре.

— Не е в моята компетентност да си представям какво минава през ума на мъж, когато отхапва езика на някоя жена, но ако бях хазартен тип, а бившите ми съпруги ще ви кажат, че съм, тогава — да. Бих предположил, че нападателят не е имал намерение тя да умира.

Трент каза:

— Точно като другите.

— Има и още? — попита Пит, оживявайки се. — Не съм чувал за никакви подобни на този случаи.

Трент му каза:

— Има две момичета, за които знаем. На първото са му прехапали езика, но не са го откъснали напълно. Бил е защитен обратно и тя се е оправила — горе-долу може да говори. Втората е загубила езика си. Минало е прекалено много време, за да могат да го прикрепят обратно.

Пит поклати глава.

— Бедната. Скоро ли е било? Не съм чувал нищо по въпроса.

— Първото нападение е станало на щатска територия, така че успяхме да не вдигаме шум. Родителите на второто момиче отрязаха пресата, а местната полиция не даде подробностите. Няма история, ако никой не иска да говори.

— Ами третата? — Майкъл трябваше да попита. — Малкото момиченце?

Трент осветли Пит по случая.

— Моето мнение е, че сама си го е отхапала — заключи той. — Малка е, десетгодишна. Сигурно е била ужасена. Местните полицаи са добри, но нямат много опит в този тип насилствени престъпления. Смятам, че вероятно им е било много трудно да измъкнат показания от нея.

— Без съмнение — съгласи се Пит, а Майкъл се зачуди защо Трент не беше казал нищо от това по-рано. Може би бе пробвал Майкъл, за да види дали ще мине теста.

„Мамка му“, помисли си Майкъл. Беше изморен от преодоляване на изпитания. Той попита доктора:

— На колко мислиш, че е тази? — кимна към Алиша Монро.

— Трудно е да се каже. — Пит огледа лицето на жената. — Зъбите са развалени от наркотика. Като се има предвид тежкото естество на живота ѝ и продължителната наркотична зависимост, бих я определил в края на тридесетте; може би по-стара, може би по-млада.

Майкъл изгледа Трент.

— Но не тийнейджърка.

— Определено не — съгласи се Пит.

— Значи имаме две тийнейджърки на тридесет мили и една стара наркоманка в Атланта и единственото нещо, което ги свързва, е тази гадост с езика — опита се с поглед да предаде мислите си на Трент. — Така ли?

Мобилният телефон на Трент звънна. Той погледна екрана, после се извини и излезе от стаята.

Пит въздъхна тежко и покри тялото, издърпвайки чаршафа над главата ѝ.

— Оплескана ситуация.

— Да — съгласи се Майкъл. Наблюдаваше Трент през стъклени врати, чудейки се какво, по дяволите, му беше на този.

— Изглежда на ниво — рече Пит, имайки предвид Трент. — Трябва да кажа, че е приятна промяна да видя някого от колегите ти, облечен толкова изискано.

— Какво? — попита Майкъл. Беше наблюдавал Трент, опитвайки се да чуе разговора.

— Костюмът — поясни Пит. — Прави впечатление.

— Като шибан гробар — отвърна Майкъл, мислейки си, че Пит не е много подходящ да се появи на страниците на GQ<sup>[4]</sup>. Белите му престилки винаги бяха изгладени и чисти, но това беше така, защото държавата се грижеше за сметката за обществената пералня. Отдолу Пит обикновено носеше дънки и намачкана риза с широко разтворена яка, разкриваща туфичка сиви косми по гърдите и златен медальон, който дори някой от „Би Джийс“ би се срамувал да носи.

— Връзката е слаба — рече Пит. — При трите случая.

— На мен ли го казваш.

— Но определено те кара да се замислиш с всички тези отхапани езици. Не е често срещано извращение. — Той вдигна пликчето за улики с езика, сякаш Майкъл не го бе гледал достатъчно снощи. — Трябва да кажа, че през всичките си години на тази работа, никога не съм се натъквал на нещо подобно. Следи от ухапвания, да. Винаги твърдя, че ако искаш научно доказателство, че сме произлезли от животните, само трябва да погледнеш среднестатистическата жертва на изнасилване. — Пит остави езика до ръката на Монро. — Имаше следи от ухапвания по целите ѝ гърди и рамене. Преброих поне двадесет и две. Това е основен инстинкт, предполагам, да се хапе при яростно нападение. Вижда се как кучетата и големите котки го правят в природата. — Той се изсмя сподавено. — Не мога да ти опиша колко отхапани зърна съм виждал. Пет или шест случая на откъснат клитор. Един пръст... — Той се усмихна на Майкъл. — Само ако тези чудовища имаха рога. Щеше да е толкова по-лесно да бъдат откривани.

На Майкъл не му хареса начина, по който го гледаше докторът и бе абсолютно сигурен, че не иска да чуе мнението му за сексуалните хищници. Той рече:

— Кажи на Трент, че съм долу, като свърши да плещи по телефона.

Той излезе през аварийния изход, слизайки по стъпалата на пълна скорост. Инстинктивно искаше да се качи в колата си и да остави Трент с пръст в уста, но не трябваше да се бърза с него. Дори и да не го беше поискал Гриър, Майкъл пак знаеше, че не трябва да си създава враг в лицето на добре облечения задник от БРД.

— Къде е пожарът? — попита Лео. Стоеше долу на стълбището и пушеше цигара.

— Дай ми една — каза Майкъл.

— Мислех, че си ги отказал.

— Да не си ми майка? — Майкъл бръкна в джоба на ризата на Лео и взе пакета.

Лео щракна със запалката и Майкъл дръпна дълбоко. Бяха на нивото на гаража на сградата. Миризмата на автомобилни газове и гуми бе силна, но цигареният дим влязъл в ноздрите на Майкъл, я пресече.

— Е — започна Лео. — Къде е шибанякът?

Майкъл изпусна струя дим, чувствайки как никотинът го успокоява.

— Горещ с Пит.

Лео се намръщи. Пит го беше изгонил от моргата след една, както можеше да се очаква, ненавременна шега.

— Ходих до Архива.

Майкъл примижа зад дима.

— И?

— Досието на Уил Трент е запечатано.

— Запечатано ли?

Лео кимна.

— Как така ти запечатват досието?

— А де.

Двамата пушиха още минута, умислено смълчани. Майкъл погледна пода, покрит с фасове от цигари. Пушенето в сградата бе

строго забранено, но да казваш на един куп полицаи, че не може да правят нещо, беше като да казваш на маймуна да не си хвърля лайната.

Майкъл попита:

— Защо Гриър извика него? Искам да кажа точно него. Този екип СЕКП, каквото и, по дяволите, да представлява.

— Гриър не го е викал. — Лео повдигна вежди, сякаш му харесваше загадката. — Трент седеше в кабинета му, когато Гриър дойде на работа.

Майкъл усети как сърцето му заби двойно по-бързо в гърдите. Никотинът започваше да му действа и да му замайва главата.

— Нещата не стават така. Щатските момчета не могат просто да дойдат и да поемат случая. Трябва първо да бъдат извикани.

— Снощи ми звучеше, сякаш Гриър така или иначе щеше да ги извика. Какво значение има как е станало?

— Както и да е. — Въпреки отвратителното поведение на Лео към хората, човекът познаваше доста хора от полицията. Създаването на контакти за него бе като изкуство и можеше да изкара кирливите ризи на всекиго.

Майкъл попита:

— Успя ли да откриеш нещо за него?

Лео сви рамене, намигайки с око през дима от цигарата.

— Шарън от Диспечерната познава един човек, който е излизал с момиче, работило с него.

— Боже — изсъска Майкъл. — Сега ще ми кажеш, че имаш приятел, който познава някого, който има приятел, който...

— Искаш ли да чуеш, или не?

Майкъл преглътна това, което наистина искаше да каже.

— Давай.

Лео не бързаше, потърка цигарата с палец и показалец, дръпна си, после бавно издиша дима. Майкъл бе на ръба да го удуши, когато Лео най-после каза:

— Новината е, че е добро ченге. Не си създава много приятели...

— Без майтап.

— Аха. — Лео се изхили тихо, закашля се, после млясна с устни, сякаш преглъщаше обратно.

Майкъл погледна цигарата в ръката си и стомахът му се преобърна.

Лео замълча, увери се, че Майкъл внимава.

— Има осемдесет и девет процента успеваемост в разрешаването на случаите.

На Майкъл му се догади, но не от дима. С безкрайната си мъдрост, федералното правителство бе изискало определяне на успеваемостта — броят разрешени случаи във всяка полицейска служба, така че някой писарушка във Вашингтон да може да следи напредъка в таблиците си. Наричаха го „отчетност“, но за повечето ченгета това беше просто още един куп бумащина. Всеки идиот можеше да се сети, че това щеше да предизвика едно голямо мерене на пишки сред детективите, а Гриър участваше, като пускаше данните им всеки месец. Трент ги биеше всичките с около двадесет точки.

— Е — рече Майкъл, насилвайки се да се засмее, — лесно е да решиш случай, като го вземеш от някое ченге, което вече е свършило цялата работа.

— Тая работа в СИКП е нова за него.

— СЕКП — поправи го Майкъл, знаейки, че Лео го дразнеше и не можеше да спре.

— Както и да е — смънка Лео. — Това, което казвам, е, че Трент е работил по тежки престъпления, преди да го потупат по рамото.

— Браво на него.

— Преди няколко години заедно с някаква жена е имал голям случай, свързан с престъпления с деца.

— Жената има ли си име?

Лео отново сви рамене.

— Двама отвличали деца във Флорида и си ги разменяли напред-назад с приятелчетата си в Монтана. Всичко минавало през Хартсфилд<sup>[5]</sup>; прекарвали ги оттам като добитък. Екипът на приятелчето ти ги разкрило за месец. Жената получава голямото повишение, Трент остава където е.

— Той ли е бил началник на екипа?

— Аха.

— Защо не е бил повишен той?

— Трябва да питаш него за това.

— Ако можех да питам него, нямаше да съм тук и да говоря с теб.

Очите на Лео проблеснаха, сякаш му бяха наранили чувствата.



— Това е всичко, което знам, човече. Трент е праволинеен, знае си работата. Ако искаш повече, трябва да звъннеш на някого в центъра и сам да разбереш.

Майкъл зяпаше цигарата си, гледаше я как гори. Джина щеше да го убие, ако го видеше да пуши. Щеше да усети миризмата по ръцете му веднага след като се върнеше вкъщи.

Пусна угарката на земята и я смаза с пета.

— Анджи все още ли работи в Нравствения?

— Поласки ли? — попита Лео, сякаш не можеше да повярва на ушите си. — Не искаш да се занимаваш с тази скумрия.

— Отговори на шибания въпрос.

Лео извади още една цигара и бързо я запали.

— Да. Така чух последно.

— Ако Трент дойде да ме търси, кажи му, че ще се срещнем тук долу след няколко минути.

Майкъл не остави на Лео време да отговори. Изтича обратно нагоре по стъпалата до третия етаж, дробовете му блъскаха в гърдите му като отвори вратата. Нравственият отдел имаше работа предимно нощем, така че половината отдел беше в стаята и попълваше документите от работата от предната нощ. Анджи очевидно бе работила като примамка. Носеше блузка, крепяща се на връв около врата, която свършваше на осем сантиметра над пъпа. На бюрото ѝ, като умрял померан<sup>[6]</sup>, лежеше руса перука.

Изчака я да вдигне поглед и когато го направи, не беше точно щастлива да го види. Когато Майкъл се приближи, тя се облегна назад в стола и кръстоса крака под толкова късата си пола, че Майкъл отвърна поглед от благоприличие.

— Какво правиш тук? — попита тя. — Боже, изглеждаш ужасно.

Майкъл прокара пръсти през косата си. Потеше се от спринта по стълбището. Димът все още беше в дробовете му и той се изкашля със звук като предсмъртно хъркане. Леле, ако продължаваше така, щеше да се озове при Кен в инвалидна количка. Той каза:

— Трябва да говоря с теб за минутка.

Тя го изгледа подозрително.

— За какво?

Майкъл се наведе през бюрото ѝ, опитвайки се разговорът да си остане между тях.

— Аха — рече тя, бутвайки го назад, докато ставаше, — да излезем в коридора.

Той я последва, осъзнавайки, че останалите от отдела гледат. Истината беше, че на Майкъл му харесваше да работи в Нравствения. Наблюдаваш момичетата, прибираш клиентите, рядко стреляха по теб или се налагаше да кажеш на родителите, че тялото на сина или дъщеря им е било открито в река Чатахочи. Не бе напуснал, защото така искаше. Проблемът му бе Анджи. Не се бяха спогаждали много и фактът, че сега се съгласяваше да говори с него, бе една от най-големите изненади на света.

Тя подръпна полата си и пристъпи в едно ъгълче срещу асансьорите. До нея, с примигващи светлини, бръмчеше стара машина за десертчета. Тя попита:

— Тук си да говорим за Алиша Монро ли?

— Проститутката? — Дори не се беше сетил да вземе досието ѝ.

— Не я ли помниш? — попита Анджи. — Задържали сме я два пъти, преди да се върже с Бейби Джи.

Майкъл отговори „да“, въпреки че Анджи наистина не можеше да очаква от него да си спомня една проститутка сред хилядите, които бяха арестували в акциите си през уикендите. Някои съботни нощи викаха камион просто за да извози всичките момичета до управлението. Такситата се подреждаха в редица пред участъка, за да ги върнат обратно право на улицата около два часа по-късно.

Майкъл започна:

— Аз просто...

Вратата на асансьора издрънча зад него. Той погледна през рамо и видя Уил Трент.

— Мамка му — промърмори Майкъл.

— „Кит-кат“ — рече Трент и мозъкът на Майкъл започна мудро да се чуди за какво, по дяволите, говореше този тип. Трент застана пред машината и започна да рови в джоба си за дребни.

Майкъл реши да се прави на любезен.

— Това е Анджи Поласки — рече той. После, сякаш не беше очевидно от начина, по който беше облечена, добави: — Нравствения.

Трент тикаше монети в машината. Кимна ѝ, но очите му не се срещнаха с нейните.

— Добро утро, детектив Поласки.

— Трент е от БРД — каза Майкъл. — Гриър го повика да ни помогне по случая Монро.

Майкъл наблюдаваше Трент, очаквайки човекът да изтъкне, че всъщност Гриър не го беше повикал, че сам се бе появил на вратата на лейтенанта. Трент, от своя страна, проследяваше с пръст по стъклото на машината в опит да прочете кода срещу „Кит-кат“, така че да може да го въведе с клавиатурата. Присвиваше очи; Майкъл реши, че на човека му трябва очила.

— Мамка му — измърмори Анджи. — Е-шест. — Тя набра кода собственоръчно, а прекалено дългият ѝ фалшив маникюр изтрака по пластмасовите бутони. Каза на Майкъл: — Ще взема досието на Монро. — Тръгна обратно към отдела си, преди Майкъл да може да измисли какво друго да каже. Той видя, че Трент я гледаше как върви, как се движеше задникът ѝ на високите токчета.

— Работех с нея преди известно време — каза му Майкъл. — Тя става.

Трент отвори опаковката на десертчето и отхапа.

Майкъл усети, че трябва да обясни:

— Малко е особена.

— Ако аз трябваше да се обличам така за работа всеки ден, не мисля, че щях да съм много весел.

Майкъл наблюдаваше как се движи челюстта на Трент, докато дъвчеше. Белегът на бузата му изглеждаше по-очертан.

— Как получи белега?

Трент погледна ръката си.

— Пистолет за пирони — рече той и Майкъл видя един розов белег върху кожата на мъжа между палеца и показалеца.

Майкъл нямаше предвид точно този белег, но все пак продължи:

— Ремонт вкъщи или нещо подобно?

— „Домове за хората“. — Трент тикна последното парче „Кит-кат“ в устата си и хвърли опаковката в кошчето. — Един от другите доброволци ме простреля с поцинкован пирон.

Майкъл усети как още едно парче от пъзела си идва на мястото. „Домове за хората“ беше доброволна група, която строеше домове за социално слабите семейства.

Повечето ченгета обикновено накрая се озоваваха като доброволци в нещо. Когато работиш на улицата, по малко забравяш, че

всъщност там има и добри хора. Опитваш се да излекуваш тази рана в психиката си, като помагаш на хора, които наистина искат помощта ти. Майкъл беше работил в приют за деца, преди да се роди Тим. Дори Лео Донъли бе станал доброволец в отбора на Малката лига, докато не му казаха, че не може да пуши на игрището.

Трент рече:

— Искам да видя местопрестъплението.

— Преобърнахме дома ѝ снощи — каза му Майкъл. — Мислиш, че сме пропуснали нещо ли?

— Съвсем не — отвърна му Трент. Майкъл се опита да открие някакво коварство в тона му, но не можа. — Просто искам да почувствам мястото.

— Така ли правеше и с другите случаи?

— Да — каза Трент, — така.

Анджи се върна, високите ѝ токчета тракаха по пода. Подаде една жълта папка.

— Това имам за Монро.

Трент не посегна към папката, затова Майкъл я взе. Отвори я и погледна полицейската снимка на Алиша Монро. Била е привлекателна приживе. Твърдостта в погледа ѝ, отправен към фотоапарата, показваше предизвикателство. Изглеждаше раздразнена, вероятно изчисляваше, смяташе колко ли пари щеше да изгуби, преди да излезе под гаранция.

— Сводникът ѝ е Бейби Джи — каза им Анджи. — Гадно копеле. Задържан за нападение, изнасилване, опит за убийство — вероятно е поръчал убийствата на двама други, но няма начин да го докажат. — Посочи към устата си, оголвайки предната си челюст. — Има златни зъби с изрязани на тях кръстове, сякаш е самият Христос.

Майкъл попита:

— Къде се мотае?

— В Грейди — рече тя. — Баба му живее в същата сграда, където и Алиша.

Трент отново бе тикнал ръце в джобовете и зяпаше Поласки, сякаш беше извънземно. Мълчанието му бе дразнещо и излъчваше превъзходство, като че ли знаеше повече, отколкото казваше, и считаше, че е смешно това, че те не можеха да се сетят.

Майкъл го попита:

— Имаш ли какво да добавиш още?

— Това е твоят случай, детектив — отвърна Трент. На Анджи каза: — Благодарим ви за съдействието, госпожо — с физиономия, която можеше и да представлява една малко снизходителна усмивка.

Анджи погледна Майкъл, после Трент, после отново Майкъл. Повдигна вежда, задавайки въпрос, на който Майкъл не можеше да отговори.

— Както и да е — измърмори тя, вдигайки ръка в общоприетия знак за прекратяване на разговора. Обърна гръб и на двамата и този път Майкъл бе прекалено ядосан, за да се възхищава на гледката. Той попита Трент:

— Какъв ти е шибаният проблем?

Трент изглеждаше изненадан от тона му.

— Моля?

— Само ще си стоиш така по цял ден или си тук да свършиш малко работа?

— Казах ти — тук съм само за да съветвам.

— Ами аз имам съвет към теб, господин Тук-съм-за-да-съветвам — рече Майкъл, стиснал юмруци толкова силно, че усещаше как ноктите му се впиват в дланите. — Не се ебавай с мен.

Трент не беше разтревожен от предупреждението, но имайки предвид, че Майкъл трябваше да извие врата си нагоре, за да го каже, това донякъде изглеждаше естествено.

— Добре — каза Трент. После, сякаш това бе оправило всичко, той попита: — Имаш ли нещо против да отидем в Грейди? Наистина искам да видя местопрестъплението.

---

[1] При аутопсия тялото се разрязва в тази форма. — Бел.прев. ↑

[2] Тъмносините петна по тялото на мъртвец, образувани вследствие на кръвонасядането в долната част на тялото. — Бел.прев. ↑

[3] Марки презервативи. — Бел.прев. ↑

[4] Списание за мъже, съдържащо статии за мода, спорт, секс, здраве и др. — Бел.прев. ↑

[5] Международно летище в Атланта. — Бел.прев. ↑

[6] Вид дребно куче с дълга козина. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ПЕТА

Всичко, изречено от Трент, лазеше по нервите на Майкъл, от неговото „разбира се“, когато Майкъл бе казал, че той ще кара, до начина, по който зяпаше в нищото през прозореца, докато пътуваха по „Норт авеню“ към Грейди. Агентът от БРД напомняше на Майкъл за онези задръстенияци от гимназията, които носеха калкулатори в джобовете си и цитираха неясни пасажии от „Монти Пайтън“<sup>[1]</sup>. Независимо колко пъти го гледаше, Майкъл все не можеше да разбере Монти Пайтън и със сигурност не разбираше задръстенияци като Трент. Имаше си защо такива типове да бъдат бити в училище. Имаше си и защо типове като Майкъл да извършват побоя.

Майкъл пое дълбоко въздух, после се изкашля, дробовете все още му бяха ядосани заради цигарата. Замисли се за Тим — че синът му не беше нормален, а това събуждаше агресията на другите деца. В училището на Тим вече имаше групичка хулигани, които го бяха тормозили — крадяха му шапката, сплескваха сандвича му на масата в столовата. Учителите се опитваха да спрат това, но те не можеха да са навсякъде по всяко време, а някои от тях не бяха и особено щастливи, че Тим бе пратен в техните класни стаи. Може би Уил Трент беше кармата на Майкъл. Бе подложен на изпитание. Бъди мил с този смотаняк, и може би Тим щеше да получи същото отношение.

— О — каза Трент, издърпвайки малък диктофон от джоба на самото си. — Взех обаждането до деветстотин и единадесет. — Той натисна бутона за прослушване, преди Майкъл да може да коментира. От малкия говорител се чу висок тенекиен глас: *Тря'а да дой'те в сграда девет в Грейди. Изнасилват една жена доста лошо.*

Майкъл забарабани с пръсти по волана, докато чакаше червеното да се смени.

— Пусни го пак.

Трент направи както му бе казано и Майкъл напрегна уши, опитвайки се да чуе фонен шум, да разбере нещо от тона и тенора на гласа. Имаше нещо, но не знаеше какво точно.

— „Изнасилват“ — повтори като ехо Майкъл. — Не „убиват“.

Трент добави:

— Обаждащата се не звучи уплашено.

— Не — съгласи се Майкъл, настъпвайки газта със смяната на светофара.

— Бих казал — започна Трент, — че ако бях жена, щях да се уплаша, ако видех или дори ако чуех, че друга жена е нападната.

— Може би не — възрази му Майкъл. — Може би ако живееше в Грейди, щеше да си видял достатъчно от този вид насилие.

— Ако беше така — каза Трент, — защо ще съобщавам за това? — Опитва се да отговори на собствения си въпрос. — Може би съм познавал жената?

— Ако я познаваше, щеше да звучиш по-разстроен от това. — Майкъл посочи диктофона. Обаждащата се беше спокойна, сякаш съобщаваше времето или резултата от някой изключително скучен мач.

— Отнело е повече от тридесет минути на патрула да дойде. — Трент явно не отправяше обвинение, когато посочи: — Грейди е с най-дългото време за реагиране в града.

— Всеки, който гледа новините, знае това.

— Или който живее в Грейди.

— Проверихме всички в сградата, минахме от врата на врата. Никой не каза нищо.

— Няма ли сексуални престъпници в сградата?

— Един, но е бил в ареста през целия ден и са го разпитвали по друг случай.

Трент пренави касетата и я пусна още веднъж, оставяйки записът да стигне до оператора, който казваше: *Госпожо? Госпожо? Там ли сте?*

Трент бутна диктофона обратно в джоба си.

— Освен това жертвата е малко стара.

— Монро? — попита Майкъл, докато се опитваше да смени скоростите.

Най-после Трент му говореше като ченге.

— Да, ако Пит е прав, вероятно е на моите години. Момичетата ви бяха — на колко — четиринадесет? Петнадесет?

— И бели.

— Монро беше черна, живееше в общинско жилище и работеше на улиците.

— Другите бяха бели, от средната и висшата класа, от добри семейства, добри в училище.

— Може би не е имал време да издири нова — предположи Майкъл, чувствайки се така, сякаш върви по много тънко въже. В ушите му отново се появи жужене, онова нещо в главата, което му казваше да млъкне, да не се доверява на новия, да не се оставя да го заблуди.

— Възможно е — съгласи се Трент, но от тона на гласа му ставаше ясно, че не го счита за много вероятно.

Майкъл си държа устата затворена, докато завиваше вдясно към Грейди. Мястото изглеждаше адски по-добре нощем, когато мракът скриваше най-лошите му страни. Беше почти десет сутринта в понеделник, но децата играеха наоколо с велосипедите си, сякаш бяха в лятна ваканция. Майкъл бе правил същото като дете; яхнал колелото вършеше глупости с останалите деца от блока. Само че Майкъл не подаваше торбички с трева на останалите, както правеха тези деца сега и определено не му стискаше да прави неприлични жестове на ченгетата, които обикаляха из квартала му.

Беемвето все още бе паркирано пред сграда номер девет и двама тийнейджъри седяха на предния капак с кръстосани на гърдите ръце. Изглеждаха на около петнадесет или шестнадесет и Майкъл усети студена пот при вида на бездушния поглед в очите им, докато гледаха как колата му спира на паркинга. Това беше възрастта, която го плашеше най-много като ченге. Имаха нещо да доказват, да намерят нещо, за да пораснат от момчета в мъже. Проливането на кръв бе най-бързият начин да се премине границата.

Трент също гледаше момчетата. Изпусна едно вяло „Супер“ и Майкъл бе облекчен да види, че все още мислеше като ченге.

Предната врата на сградата се отвори с трясък и двамата едновременно посегнаха за пистолетите си. Никой от тях не го извади, когато един нисък като пожарен кран мъж мина по натрошения тротоар, пъшкайки точно покрай колата откъм страната на Трент, без дори да ги погледне.

Мъжът не носеше риза и големият му гръден кош загатваше за някакви здрави мускули под тресящите се сланини. При всяка стъпка гърдите му се тресяха нагоре-надолу като цици. В едната си ръка държеше алуминиева бухалка и с приближаването си към момчетата на



колата, с другата си ръка той обхвана дръжката, готов да натроши няколко глави.

Майкъл погледна Трент, който рече:

— Ти си на ход — но вече излизаше от колата.

— Мамка му — изсъска Майкъл, отвори вратата и излезе точно когато пожарният кран стигна до момчетата.

— Слизайте от колата ми, по дяволите! — изкрещя мъжът, размахвайки бухалката във въздуха. Двамата тийнейджъри станаха прави с отпуснати отстрани ръце и зяпнали уста. — Чупката, преди да съм ви сритал задниците, мързеливи копелета такива!

Момчетата благоразумно хукнаха.

— Е — каза Трент, отдъхвайки си.

— Тъпи копелета — повтори мъжът. Той гледаше Майкъл и Трент и Майкъл бе почти сигурен, че вече не говореше за момчетата. — Какво, мамка му, искате вие, прасета такива?

— Бейби Джи? — попита Трент.

Мъжът държеше бухалката, готов да удари.

— Кой пита, мамицата му?

Трент направи крачка напред, сякаш не се страхуваше, че главата му ще бъде размазана всеки миг.

*Нападение*, Майкъл си спомни какво бе казала Анджи за Бейби Джи. *Изнасилване, опит за убийство*.

Трент каза:

— Аз съм специален агент Уил Трент, това е детектив Ормуд.

Майкъл махна с ръка, доволен, че има кола между него и ядосания сводник. Трент беше идиот, ако си мислеше, че ще измъкне нещо полезно от този главорез.

— Разследваме смъртта на Алиша Монро.

— Защо, по дяволите, трябва да говоря с вас? — Бейби Джи продължаваше да държи бухалката във въздуха, мускулите му се напрегнаха.

Трент погледна назад към Майкъл.

— Някакви идеи?

Майкъл сви рамене, чудейки се как щеше да формулира това в доклада си, след като закараше Уил Трент в болницата. *Офицерът предизвика заподозрения...* му хрумна.

Трент се обърна обратно към сводника, вдигна ръце открито.

— Честна дума, шокиран съм, че добрият ми външен вид и чар не са достатъчни за теб.

Майкъл усети как долната му челюст се отпусна изненадано. Бързо я затвори, остави ръката си да посегне към пистолета, за да е готов да реагира, когато сводникът схванеше, че му се подиграват.

Минаха две-три секунди, после още две-три. Накрая Бейби Джи кимна.

— Добре — усмихна се, разкривайки златното покритие на зъбите си, през центъра на които бяха издълбани кръстове, така че се показваше бялото отдолу, точно както им беше описала Анджи. — Имате десет минути, преди да дойде Монтел.

Трент подаде ръка, сякаш бяха сключили сделка.

— Благодаря.

Сводникът разтърси подадената му ръка, изгледа Трент от горе до долу и каза:

— Сигурен ли си, че си ченге?

Трент бръкна в джоба си и извади значката. Бейби Джи я погледна, после очите му още веднъж огледаха Трент изцяло.

— Ти си едно странно копеле.

Трент мушна значката обратно в джоба си, пренебрегвайки наблюдението.

— Тук навън ли искаш да говорим?

Бейби Джи отпусна бухалката от едната си страна и се облегна на нея като на бастун.

— Тия са ми братовчеди — рече той, посочвайки колата. Очевидно имаше предвид момчетата, които бе прогонил. — Нищо не става от тях. Трябва да си замъкнат задниците на училище.

— Мило е, че се интересуваш от живота им — позволи си да каже Трент. Той отново си беше бръкнал в джобовете и се бе облегал небрежно на колата, сякаш това беше някакъв приятелски разговор. — Кога видя Алиша за последно?

Бейби Джи не бързаше.

— Около шест снощи — отвърна той накрая. — Отиваше на работа. Искаше нещо малко, преди да излезе — повдигна брадичка, очаквайки Трент да попита какво беше малкото нещо.

Трент очевидно знаеше. Беше видял белезите по ръцете на проститутката, точно както и Майкъл.

— Даде ли й?

Бейби Джи сви рамене, което Майкъл взе за потвърждение.

— Тя имаше ли други доставчици?

Сводникът се огледа, сякаш проверяваше кой го слуша. Изплю се на земята, издувайки гърди предизвикателно, но все пак отговори на въпроса.

— Не, по дяволите. Тя нямаше никакви пари. Никой не би дал на тая курва за без пари.

— Мога да изляза на улицата и да духам на някого за една дозичка — отбеляза Трент. — Не са ми нужни пари.

Бейби Джи се изсмя при тази мисъл.

— Ей, кучко, не и на моя територия.

— Сигурен съм, че Алиша е докладвала всичките си приходи — каза Трент по-скоро като въпрос.

— Мамка му — изсумтя Бейби Джи, като че ли беше глупаво дори само да се предположи подобно нещо.

Трент попита:

— Тя добре ли печелеше?

— Обичаше да се бодне с иглата. Щеше да направи всичко, каквото поискаш, за да го постигне.

— Имаше ли редовни клиенти? Мъже, които трябва да търсим?

— Не и болни копелета като онова, което я е подредило така. — Той използва бухалката да посочи към етаж на сградата, където бе открита Монро. — Аз се грижа за момичетата си — задържа бухалката във въздуха, използвайки я да се изрази по-ясно. — Ако бях видял мръсното копеле, можете да сте напълно сигурни, че сега него щяха да го заравят в земята, а не моята Лиша.

Трент кимна към сградата.

— Тук ли живееш?

Тонът на сводника малко омекна.

— С баба ми. Малко остарява. Трябва да се грижа за нея.

— При нея ли беше снощи?

— Бях с моите момчета в бара и гледахме мача.

— Имаш ли нещо против да говорим с баба ти?

— Да, по дяволите, имам. Не забърквайте баба ми в тази каша. Тя не е видяла нищо, разбрахте ли? Тя е просто една стара жена.

— Добре — примири се Трент. Той погледна назад към Майкъл, сякаш да попита дали има някакви въпроси. Майкъл поклати глава и Трент каза на сводника: — Знам, че искаш да ходиш да си вършиш работата, благодаря ти за отделеното време.

Бейби Джи стоеше там неуверено. Накрая сви рамене и повтори:

— Ти си просто едно странно копеле — преди да тръгне обратно към сградата.

Когато врата се затвори шумно, Трент се обърна към Майкъл.

— Какво мислиш?

— Мисля, че е прав — рече Майкъл, отблъсквайки се от колата. — Ти наистина си доста странен, мамка му.

Мобилният телефон на Трент иззвъня и Майкъл усети как предишното му раздразнение отново се разпали, когато Трент се отдалечи на няколко крачки, за да говори по телефона.

— Да, сър — каза Трент. — Да, сър.

Майкъл вдигна поглед към небето, започваха да се събират мрачни облаци. Както вървеше, щеше да се разрази буря точно когато напуснаха местопрестъплението, щеше да се озове нагазил в калта на паркинга и щеше да си съсипе обувките.

Трент затвори телефона и го тикна в джоба на елечето си.

— Трябва да си отидеш вкъщи, Майкъл.

Майкъл почувства как сърцето спря да бие в гърдите му.

— Какво?

— Трябва да си отидеш вкъщи — повтори Трент. — Станал е инцидент.

---

[1] Комедиен сериал на BBC (1969–1974 г.), състоящ се от отделни скетчове без логическа връзка. Популярен сред младите със странния си хумор. — Бел.прев. ↑

## ДЕКАТУР СИТИ ОБЗЪРВЪР

22 ЮНИ 1985 Г.

### ИЗВЪРШЕН Е АРЕСТ ПО УБИЙСТВОТО НА ФИНИ

Тази сутрин полицията обяви, че е извършен арест по убийството на петнадесетгодишната Мери Алис Фини. Името на заподозрения не беше оповестено, защото е непълнолетен, но началникът на полицията Харолд Уолър описва момчето като петнадесетгодишен тийнейджър, чието име е добре известно на полицията в Декатур. Арестът е бил извършен, след като няколко съседни са идентифицирали заподозрения като непознатия, който е изпратил Мери Алис Фини до вкъщи от партито, където е била видяна жива за последно. Уолър заяви, че се очакват пълни самопризнания по това, което той нарече „най-гнусното престъпление“, с което се е сблъскавал през цялата си кариера в силите на реда.

Бащата на момичето е Пол Фини, многоуважаван член на адвокатската гилдия, както и помощник районен прокурор на окръг Декалб. Майката, Сали Фини, домакиня, активно участва в Женската лига, е също и доброволка за набиране на средства за колежа „Агнес Скот“. Двойката няма други деца. Тази вечер, в 8:30 ч. на площада ще се проведе бдение със свещи за Мери Алис Фини, а утре следобед в погребалния дом ще има служба за починалата. Семейството моли вместо цветя да бъдат направени дарения на Градската библиотека, едно от любимите места на Мери Алис.

## ГЛАВА ШЕСТА

Сграбчил волана, Майкъл караше като самия дявол. Трент седеше до него, мълчалив като риба, докато Майкъл минаваше на червено и нарушаваше знака „Стоп“. Къщата се намираще на по-малко от двадесет минути от Грейди, но на Майкъл му се струваше, че минаваха часове да стигне дотам. Сърцето му се бе качило в гърлото и блъскаше като товарен влак. Можеше да мисли само за всички ужасни неща, които беше причинил на семейството си, как не ги заслужаваше, как щеше да поправи постъпката си, да преобърне живота си, само Тим да беше добре.

— Мамка му! — Майкъл извъртя рязко волана наляво и едва избегна един шевролет, който имаше предимство.

Трент се бе хванал за вратата, но не беше толкова глупав, че да каже нещо за намаляване на скоростта.

Майкъл изправи волана и отново зави рязко наляво, поемайки по една задна улица, която щеше да ги изведе от натовареното движение и обещаваще да ги изкара до къщи по-скоро. Съединителят изпусна, но бързо зацепи пак с настъпването на газта. На таблото мигаше светлина, стрелката за температурата на двигателя отиваше на червено. Нуждаеше се единствено този автомобилен боклук да го закара до къщата. Майкъл се нуждаеше единствено от това.

Отново натисна бутона за повторно избиране на мобилния си телефон и чу как телефонът в къщата му звъни за петдесети път. Мобилният на Барбара не отговаряше и не можеше да се свърже с Джина в болницата.

— По дяволите! — извика Майкъл, удари телефона в таблото и го направи на парчета.

Гриър се беше обадил на Уил Трент да му каже, че има проблем, сякаш Майкъл бе някакъв лигав цивилен, а не опитно ченге. Всичко, което лейтенантът бе казал, бе, че имало някакъв инцидент, свързан с дете в къщата на Майкъл. Стандартна процедура за гражданите — не им казвай по телефона, не им изкарвай акъла толкова, че да се метнат с колата от някой мост, докато карат към мястото. Когато Майкъл се

опита да се свърже обратно с Гриър за повече подробности, скапанякът му бе говорил така, сякаш беше на дванадесет.

— Просто си иди вкъщи, Майкъл — каза Гриър. — Всичко ще е наред.

— Колело — каза Трент.

Майкъл видя велосипедиста в последната секунда и почти го одраска като зави в другото платно. Отсреща идваше камион и Майкъл врътна рязко волана на обратно точно навреме, за да избегне челния удар.

— Почти стигнахме — рече Майкъл, сякаш Трент бе попитал. — Мамка му — изсъска той, блъскайки с длан по волана. Тим винаги се забъркваше в неща, в които не биваше. Той не разбираше. Барбара остаряваше. Повечето дни бе изморена, нямаше енергията да смогва.

Колата се занесе при завоя на неговата улица. Пред къщата му имаше две патрулки, едната паркирана на алеята за гаража, зад колата на Барбара. На тротоара пред къщата на Фил и Синтия се мотаеха униформени ченгета. Сърцето на Майкъл спря, като видя Барбара седнала на верандата с лице в ръцете си.

Някак си Майкъл излезе от колата. Притича до нея, в гърлото му се надигна жлъч и се опита да не повърне.

— Къде е Тим? — попита той.

Тя не отговори достатъчно бързо и той повтори въпроса, този път крещейки.

— Къде е синът ми!

— На училище — изкрещя му в отговор тя, сякаш беше луд. Той беше сграбчил китките ѝ и я дърпаше нагоре да стане. В очите ѝ имаше сълзи.

— Ей — каза Трент, една тиха дума, носеща предупреждение.

Майкъл погледна ръцете си, не знаейки как се бяха озовали около китките на Барбара. Там, където я бе хванал, имаше червени следи. Насили се да я пусне. Зад него спря камионетката на съдебния лекар, спирачките изскърцаха, докато спираше до пощенската кутия. Майкъл сложи ръце на раменете на Барбара, този път, за да се надигне. Казаха, че било дете. Може да са се объркали. Може Гриър да беше излъгал.

— Джина? — попита Майкъл. Дали нещо не се бе случило с Джина?

Един от полицаите беше до камионетката. Той посочи на шофьора към съседната къща.

— В задния двор.

Краката на Майкъл се раздвижиха, преди да се усети. Отвори с трясък предната врата и влетя в антрето. Чу зад себе си кълещи стъпки и знаеше, че е онова копеле Трент. На Майкъл не му пукаше. Отвори със замах задната врата и изтича в двора, спирайки толкова внезапно, че Трент се блъсна в гърба му.

Майкъл видя първо бялото, оскъдния халат, прозрачната блузка. Беше обърната по корем, краката преплетени в счупената ограда. Около нея стояха шест-седем мъже.

Майкъл тръгна към нея, коленете му поддадоха, като стигна до тялото. Бенката на рамото, белегът по рождение на задната част на ръката. Той притисна пръсти към дланта на малката ѝ ръка.

Някой го предупреди:

— Сър, не я докосвайте.

На Майкъл не му пукаше. Погали нежната ѝ длан, по лицето му се стичаха сълзи, шепнеше:

— Боже. О, боже.

Трент издаваше звуци към групичката ченгета, думи, които Майкъл не можеше да разбере. Можеше единствено да гледа задната част на главата на Синтия, виждаше дългите кичури копринена руса коса, падащи около раменете ѝ като шал. Дръпна халата надолу, за да покрие голия ѝ задник, опитвайки се да ѝ придаде малко достойнство.

— Детектив — каза Трент. Ръката му се мушна под мишницата на Майкъл и Трент без усилие го изправи на крака. — Не трябва да я докосвате.

— Това не е тя — настоя Майкъл, опитвайки се да коленичи обратно долу, в желанието си да ѝ види лицето. Това бе някакъв номер. Не можеше да е Синтия. Тя беше в мола, харчеше парите на Фил, мотаеше се с приятелки.

— Искам да я видя — каза Майкъл. Тялото му се тресеше, сякаш му бе студено. Коленете му отново отказваха да работят, но Трент го подкрепяше, придържаше го изправен, така че да не падне обратно долу. — Искам да видя лицето ѝ.

Един от тях, очевидно медицинското лице, рече:

— Така или иначе тъкмо щях да я обръщам.



С помощта на още едно ченге докторът я хвана за раменете и я обърна с лице нагоре.

Устата на Синтия зееше отворена, течеше кръв и се процеждаше по врата ѝ като слаб теч от кранче на чешма. Красивото лице беше белязано от дълбок разрез на челото. Празните зелени очи се взираха нагоре към ясното небе. По лицето имаше полепнали кичури коса и той се опита да се наведе да ги отметне, но Трент не му позволи.

Майкъл усети как горещи сълзи пареха в очите му. Някой трябваше да я покрие. Не трябваше да е изложена на показ така, че всички да я виждат.

Медикът се наведе, отвори челюстта ѝ и надзърна в празната уста. Каза:

— Езика го няма.

— Боже — прошепна един от полицаите, — тя е просто дете.

Майкъл преглътна, чувстваше се така, сякаш се задушаваше от мъка.

— Петнадесет — рече той. Тя бе имала рожден ден миналата седмица. Той ѝ беше подарил плюшен жираф.

— Тя е на петнадесет.

## ЧАСТ II

## ГЛАВА СЕДМА

*2 октомври 2005 г.*

Джон Шели искаше телевизор. Работеше на същата скапана работа през последните два месеца, идвайки всеки път навреме, гледаше да си тръгва последен, откликваше на всеки незначителен ангажимент, който му даваше шефът и за него въпросът не беше просто че искаше, а че заслужаваше телевизор. Нищо кой знае какво, просто нещо цветно, нещо с дистанционно и нещо, което щеше да хваща колежанските игри. Искаше да гледа как играят отборите му. Искаше да държи дистанционното в ръката си и ако Джорджия играеха зле, което бе много вероятно, искаше да може да смени канала и да гледа как сритваха задниците на Флорида. Искаше да гледа смотаните представления на почивките, да слуша глупавите коментатори, да гледа Тулейн и Южна Мисисипи, Тексас А & М и Луизиана, „Армейците“ и „Флота“<sup>[1]</sup>. С идването на Деня на благодарността, той искаше истински пир от мачове и щеше да превключи на старите кучета: „Патриотите“, „Нашествениците“, „Орлите“<sup>[2]</sup> и всичко водеше до онзи магически момент през февруари, когато Джон Шели щеше да седне в скапаната си стая в скапания пансион и да гледа Супер боул<sup>[3]</sup> съвсем сам за пръв път в живота си.

Шест дни седмично през последните два месеца той гледаше през прозореца на автобуса и копнеещо се взираше в големия магазин. Табелата на витрината обещаваеше „вашата работа е вашият кредит“, но звездичката, толкова ситна, че можеше да бъде взета за смачкано насекомо, казваше друго. Слава богу, че беше прекалено нервен, за да влезе веднага в магазина и да се направи на глупак. Джон стоеше пред входната врата, а сърцето му трептеше в гърдите като на куче, дрискащо костилки от праскови, когато забеляза дребните букви на плаката. „Два месеца“, казваше миниатюрният текст. Трябваше да се задържиш на постоянна работа поне два месеца преди да ти дадат честта да платиш петдесет и две месечни вноски от по двадесет долара за телевизор, който се продаваше за около триста долара в някой нормален магазин.

Но Джон не беше нормален човек. Независимо от новата му подстрижка, гладкото бръснене или изгладения панталон, хората все пак усещаха, че е различен. Дори и на работа, в една автомивка, където се появяваха предимно гости на града, за да им се измие колата или да им се изчистят с прахосмукачка задните седалки на джиповете, все пак страняха от него.

А сега, два месеца по-късно, Джон седеше на ръба на стола, опитваше се да удържи крака си да не подскача нагоре-надолу и си чакаше телевизора. Момчето с пъпчивото лице, което го бе поздравило на вратата, не бързаше много. Бе взело заявлението на Джон и бе отишло отзад преди около двадесет минути. Заявление. Това беше още едно нещо, което бяха пропуснали да споменат на табелата. Точен адрес, дата на раждане, номер на социалната осигуровка, месторабота, всичко с изключение на номера на гащите му.

Магазинът беше шумен за неделя следобед. Всички телевизори бяха включени, проблясваха от стената, шепнеха приглушено разни научнопопулярни предавания, новинарски канали и програми „Направи си сам“ бръмчаха в ушите му. Шумът го дразнеше. Витрините от пода до тавана пропускаха прекалено много светлина. Телевизорите бяха прекалено ярки.

Размърда се на стола си, усещайки как капка пот се изтърколи надолу по гърба му. Джон не носеше часовник, но имаше един голям на стената. Това показваше лошата преценка на дизайнера на магазина, като се имаше предвид факта, че служеше единствено да напомня на хората, че бяха заставени да чакат тук някакво хлапе, току-що излязло от гимназията, да каже на щастливия купувач, че е одобрен за изключителната чест да плати петстотин долара за дивидиплеър „Симзицу“.

— Просто един телевизор — прошепна Джон на себе си, — просто един малък телевизор. — Кракът му отново подскачаше нагоре-надолу, но той не се опита да го спре. Ръцете му се свиваха и отпускаха и това беше лошо. Трябваше да спре да го прави. Хората го зяпаха. Родителите дърпаха децата към себе си.

— Сър? — Рандъл, личният продавач-консултант на Джон, застана пред него. На лицето му имаше усмивка, която би накарала дори някой лабрадор да се замисли. — Съжалявам, че ви накарах да

чакате. — Рандъл подаде ръка така, сякаш на Джон му беше нужна помощ да стане.

— Не е нужно — рече Джон, опитвайки се да не мънка, и се изправи. Започна да се оглежда, чудейки се какво става. Хлапето бе прекалено любезно с него. Случило ли се беше нещо? Дали някой не бе извикал полицията?

— Можем да ви покажем тези модели тук — предложи му Рандъл, водейки го в задната част на магазина, където бяха изложени големите телевизори.

Джон застана пред един, който изглеждаше огромен като киноекран. Телевизорът беше висок почти колкото него и двойно по-широк.

Рандъл взе едно дистанционно с размер на книга.

— „Панасоник“ правят истинска черна техника, която ви дава...

— Чакайте малко. — Джон отиде до единия край на телевизора. Беше дебел само десетина сантиметра. Видя етикетчето с цената и се изсмя. — Казах колко изкарвам, човече.

Рандъл му се усмихна ослепително, направи крачка напред, от което на Джон му се прииска да направи крачка назад. Все пак остана на място, а хлапето снижи тон и каза:

— Ние разбираме, когато някои от клиентите ни имат източници на странични доходи, които не могат да споменат в документите си.

— Така ли? — попита Джон, осъзнавайки, че се случва нещо незаконно, без да е много сигурен точно какво.

— Кредитното ви извлечение... — Рандъл изглеждаше почти притеснен. — Видяхме кредитните карти.

— Какви кредитни карти? — попита Джон. Той дори нямаше скапана сметка.

— Не се безпокойте за това. — Рандъл потупа Джон по рамото, сякаш бяха стари приятели.

— Какви кредитни карти? — повтори Джон, ръката го сърбеше да блъсне ръката на хлапето настрани. Мразеше да не знае нещо. Да си в неведение, те правеше уязвим.

Рандъл най-после си махна ръката.

— Виж, приятел — започна той. — Не е голяма работа, нали така? Просто си плащай вноските, и друго не ни интересува. Не докладваме на никого, освен ако не спреш да плащаш.

Джон скръсти ръце на гърдите си, въпреки че знаеше, че от това изглеждаше по-едър, по-застрашителен за другите хора.

— Виж к'во — рече той. — Искам онзи смотан телевизор отпред, двадесет и два инчовия с дистанционното. Само това искам.

— Друже — каза Рандъл, вдигайки ръце. — Естествено. Няма проблем. Просто си помислих, че с вашия кредитен бал<sup>[4]</sup>...

Джон трябваше да попита отново.

— Какъв бал?

— Вашият кредитен бал — каза хлапето, тонът на гласа му от невярващ стана слисан. — Вашият кредитен бал е най-добрият, който някога съм виждал тук. При нас идват хора, които не стигат дори до триста.

— Какъв е моят?

Рандъл изглеждаше стъписан от въпроса.

— Не можем да ви кажем.

Джон придаде на гласа си строгост и остави малко от раздражението да си проличи.

— Какъв е моят?

Пъпките на Рандъл станаха бели, а кожата почервения. Прошепна:

— Седемстотин и десет — поглеждайки през рамо да види дали шефът му не го гледа. — Можете да отидете в истински магазин, господин Шели. Можете да отидете в „Съркит Сити“ или в „Бест Бай“...

— Искам да го видя.

— Извлечението ви?

Джон скъси малко от разстоянието между тях.

— Казахте, че имало кредитни карти. Искам да видя какви карти.

Рандъл отново погледна през рамо, но трябваше повече да се притеснява от това, което бе пред него.

— Престани да гледаш зад себе си, хлапе. Гледай мен. Отговори на въпроса ми.

Адамовата ябълка на Рандъл подскочи, като преглътна.

— Може би съм въвел погрешно номера на социалната ви осигуровка. Настоящият адрес беше различен...

— А името?

— Същото име.

— Същият предишен адрес в град Гардън?

— Да, сър.

Той обобщи всичко за хлапето.

— Мислиш ли, че има друг Джон Уинстън Шели някъде там с моята дата на раждане и моя предишен адрес, живущ в Атланта, който има номер на социалната осигуровка близък до моя?

— Не... Искам да кажа, да. — По горната устна на Рандъл бе избила пот и гласът му започна да трепери. — Съжалявам, господине. Мога да си загубя работата, ако ви покажа това. Можете сам да си вземете копие от него безплатно. Мога да ви дам ном...

— Остави — рече Джон, чувствайки се като чудовище, задето бе притиснал хлапето. Страхът в очите му го прорязваше като парче счупено стъкло. Джон тръгна обратно през магазина, покрай телевизора, който искаше, и излезе, преди да бе казал нещо, за което щеше да съжалява.

Вместо да се прибере вкъщи, Джон пресече улицата и седна на пейката до автобусната спирка. Взе един от безплатните общински вестници и го прелисти. Улицата имаше четири пътни ленти, но беше доста натоварена. Използвайки вестника като прикритие, той гледаше магазина, проследяваше Рандъл и останалите продавачи, докато обсъждаха хората, които трябваше да премислят, преди да заложат живота си с един подпис.

Кредитни извлечения, кредитни карти, рейтинги. Мамка му, той не знаеше нищо за това.

Пристигна автобус, шофьорът погледна през вратата към Джон.

— Качваш ли се?

— Следващият — каза Джон. А после: — Благодаря, човече. — Харесваше автобусните шофьори на MARTA. Изглежда не правеха прибързани преценки. Стига да си платиш билета и да не създаваш проблеми, те приемаха, че си добър човек.

При потеглянето от задната страна на автобуса изсъска горещ въздух. Джон обърна следващата страница на вестника, после се върна обратно на предната, осъзнавайки, че не беше прочел нищо от нея. Седя на автобусната спирка два часа, после три, ставайки само веднъж, за да се изпикае зад една изоставена сграда.

В осем часа Рандъл, продавачът, излезе от магазина. Качи се в една поръждясала тойота, завъртя ключа и, в иначе тихата нощ, пусна най-противната музика, която Джон някога бе чувал. Беше тъмно поне

от един час, но Рандъл не би забелязал Джон, дори да бе светло като ден. Хлапето вероятно беше на седемнадесет или осемнадесет. Имаше си собствена кола, доста добре платена работа и нямаше никакви грижи в живота, с изключение на задника с добър кредитен рейтинг, който се беше опитал да употреби груба сила днес следобед.

Управителят излезе. Поне Джон реши, че е управителят: по-стар мъж, похлупак от коса простиращ се върху едно плешиво място, жълтеникава кожа и закръглен задник, образувал се от седенето по цял ден и отказването на хората.

Пъшкането на човека се чу през улицата, докато се протягаше и дърпаше надолу охранителната мрежа, покриваща предните витрини на магазина. Изстена отново при навеждането да заключи, после още веднъж при изправянето. След като си протегна гърба, той отиде до един форд „Таурус“ и се намъкна зад волана.

Джон изчака, докато човекът си сложи колана, настрои огледалото за обратно виждане, после включи на задна. Таурусът тръгна назад, белите светлини блестяха над червените, после изправи и напусна паркинга с пърпорещ звук на двигателя като от количка за голф игрище.

Десет, петнадесет минути. Тридесет минути. Джон стана, изпъшквайки и самият той от усилието. Коленете му изпукаха, а задникът го болеше от студената бетонна пейка. Огледа се и на двете страни, преди да пресече улицата и да мине покрай магазина. Веригите на предните врати и витрини бяха здрави, но Джон не планираше да разбива и граби. Вместо това, той отиде към задната страна на сградата до контейнера за боклук.

Охранителната камера на магазина бе насочена към задната врата, а контейнерът беше свободен. Той плъзна металния капак, който изскърца при отварянето. Миризмата, носеща се от металния контейнер, бе лоша, но Джон беше помирисвал и по-лоша. Започна да вади малките кухненски торбички за боклук от онзи вид, който бе видял в кошчетата за боклук в магазина. Бе внимателен, развързваше възлите, вместо да разкъса торбичките и да рови из тях, после ги завързваше обратно със същия възел, преди да продължи със следващата. След тридесет минути ровене из боклука на магазина, той се изсмя на ситуацията. В торбичките имаше достатъчно информация — номера на социални осигуровки, адреси, месторабота — всичко за



една голяма измама. Но той не търсеше това. Той не беше измамник и не беше крадец. Той искаше информация, но единствено неговата собствена и, разбира се, я намери в последната отворена торбичка.

Наклони кредитното извлечение, така че да може по-лесно да чете на осветлението. Същият номер на социалната осигуровка. Същата дата на раждане. Същият предишен адрес.

Джонатан Уинстън Шели, на тридесет и пет, имаше два броя „Мастеркард“, три „Виза“ и карта за бензиностанции „Шел“. Адресът му беше с пощенски код 30316, което означаваше, че живее някъде в югоизточна Атланта — на няколко километра от настоящата квартира на Джон в Чез Флоп Хаус в Ашби, точно под Капитолия на Джорджия.

Кредитното му състояние бе отлично, извлечението от местната банка беше добро. Очевидно той бе доста надежден клиент, и то от шест години. Като изключим едно „забавено плащане“ по картата на „Шел“, всичките му кредитори бяха доволни от навременните му плащания, което бе малко странно, когато човек се замислеше за това, защото през последните двадесет години Джонатан Уинстън Шели не беше излизал много. Пазачите в затвора имаха склонността да те наблюдават внимателно, когато излежаваш от двадесет и две години до живот за изнасилване и убийство на петнадесетгодишно момиче.

---

[1] Колежански отбори по американски футбол. — Бел.прев. ↑

[2] Професионални отбори по американски футбол. — Бел.прев.

↑

[3] Финалният мач в шампионата по американски футбол. — Бел.прев. ↑

[4] Число, измерващо вероятността човек да си изплати кредита. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ОСМА

Джон бе познавал Мери Алис Фини през целия си живот. Тя беше доброто момиче, хубавата мажоретка, пълна отличничка, човекът, когото почти всички в училището познаваха и харесваха, защото бе толкова невероятно приятна. Естествено имаше няколко момичета, които я мразеха, но така правеха момичетата, когато се чувстваха застрашени: те мразеха. Разпространяваха гадни слухове. Очи в очи бяха любезни, а после, когато се обърнеш, ти забиваха ножа в гърба толкова дълбоко, колкото бе възможно и го извъртаха за по-сигурно. Дори и в реалния свят, да вземем някоя жена, която се справя добре сама, има успехи; но винаги има шепа други жени наоколо, твърдящи, че тя е кучка и се е издигнала, като е преспала с всички. Просто така беше в живота и в микрокосмоса на гимназията на Декатур не беше по-различно.

Всъщност Джон по-късно откри, че адски много приличаше на затвор. Семейство Шели живееше на две пресечки от семейство Фини в един от по-хубавите квартали точно до колежа „Агнес Скот“. Майките им се познаваха в онзи затворен кръг на хората между средната и висшата класа. Те се срещаха, както обикновено се срещат съпругите на докторите и адвокатите, на някое събитие за набиране на средства или благотворителна акция за местната гимназия, болница, колеж — която и да е институция, служеща като оправдание да организират пищно парти и да поканят непознати хора в красиво подредените си домове.

Ричард Шели бе онколог, началник на отделението за лекуване на рака в болницата в Декатур. Съпругата му, Емили, по едно време беше работила като агент на недвижими имоти, но напусна тази работа, когато се роди Джойс, първото им дете. Джон се появи три години по-късно и Шели решиха, че светът им е идеален.

Емили бе една от онези майки, които се посвещаваха напълно на родителските грижи. Тя беше активна в АРУ<sup>[1]</sup>, продаваше най-много курабийки за момичешката скаутска организация и прекарваше доста време в края на учебната година в шиене на костюми за галавечерята

на квакерите по повод дипломирането им. Когато двете им деца пораснаха и вече не се нуждаеха от нея — или пък не я искаха — тя се оказа с много свободно време. Джон беше в долните курсове на гимназията, а Джойс щеше да кандидатства в колеж след две години и тя се върна обратно в агенцията за недвижими имоти на половин работен ден просто за да върши нещо.

Животът им беше съвършен с изключение на този на Джон. Лъжите започнаха рано и явно без сериозна причина. Джон се намираще вкъщи, когато казваше, че ще е на футболна тренировка. Ходеше на футболна тренировка, когато казваше, че ще бъде вкъщи. Оценките му започнаха да стават лоши. Пусна си дълга коса. После се появи миризмата. Изглеждаше сякаш дори не се къпеше, а дрехите му, когато Емили ги събираше от пода на мрачната му стая, за да ги тикне в пералнята, на пипане бяха като обработени с химикал, сякаш бяха поръсени с тефлон.

Ричард работеше до късно. Професията му беше емоционално и физически изтощаваща. Той нямаше нито времето, нито склонността да се тревожи за сина си. Ричард беше мрачен на възрастта на Джон. Имаше тайни, когато бе тийнейджър. Беше се забърквал в неприятности, но се бе оправил, нали така? Трябваше му време, за да стане самостоятелен. Да се даде на момчето малко самостоятелност.

Емили се притесняваше да не би да употребява марихуана, така че не забеляза опасност в прахообразните остатъци, които откри в предния джоб на дънките на сина си.

— Аспирин — каза ѝ той.

— Защо носиш аспирин в джоба си?

— Получавам главоболие.

Като дете Джон бе слагал и по-странни неща в джобовете си: камъни, кламери, една жаба. Тя се притесни за здравето му.

— Да те заведем ли на лекар?

— Мамо.

Остави я да стои там пред пералнята, с бельото му в ръце.

Семейство Шели, както повечето заможни двойки, приемаха, че парите и привилегиите защитаваха децата им от наркотиците. Това, което не осъзнаваха, беше, че тези два фактора помагаша на децата им да се снабдяват с *по-добри* наркотици. Емили Шели искаше да вярва, че синът ѝ е добро момче, и това и правеше. Тя не забелязваше

стъкления му поглед сутрин, капките за очи, които постоянно използваше, сладникавия, болнав мирис, идващ от бараката в задния двор. От своя страна, доктор Ричард не откъсваше поглед от вестника си на закуска, за да види, че зениците на сина му са като монети от петдесет цента, или пък че носят му кървеше по-често, отколкото на някои болни от рак пациенти в отделението му.

Животът малко по малко се разпадаше на парчета.

При случайно претърсване в училището бе открита торбичка наркотик, тикната в чифт маратонки в дъното на шкафчето на Джон.

— Не са моите обувки — рече Джон и майка му се съгласи, че обувките не приличат на никои, които го бе виждала да носи преди.

Един охранител от местния мол им се обади да ги уведоми, че синът им е бил хванат да краде видеокасета.

— Забравих да я платя. — Джон сви рамене, а майка му изтъкна, че той, *наистина*, имал двадесет долара в джоба си. Защо, за бога, да краде нещо, за което може да плати?

Последното парче от мозайката падна една петъчна вечер. Един стажант от болницата се обади, събуждайки Ричард, за да му каже, че синът му е в Спешното отделение, защото е взел свръхдоза кокаин.

Последваха приказки за проглеждане и истината. Медицински доказателства — нещо, което баща му можеше да размахва под носа на майка му, като факти за безполезността на сина им.

Нощем Джон седеше в стаята си и слушаше как родителите му се карат заради него, докато баща му не извикваше нещо в смисъл „И това е окончателно!“, а майка му изтичваше в стаята си, затръшвайки вратата след себе си. После се чуваше приглушено хлипане и той усилваше уредбата, от чиито говорители се понасяха писъците на Деф Лепард, докато Джойс (тя, естествено, четеше) не заблъскаше по стената между стаите им, викайки: „Намали го, загубеняко!“. Джон също удряше по стената, наричайки я „кучка“, вдигаше достатъчно шум, така че баща му идваше в стаята му, хващаше го под мишницата, вдигаше го и го питаше какво, по дяволите, не му беше наред.

— Срещу какво се бунтуваш? — искаше да знае Ричард. — Имаш всичко, което би могъл да си пожелаеш!

— Защо? — Майката питаше момчето си, със стичащи се по лицето й сълзи. — Къде сбърках?

Джон свиваше рамене. Само това правеше, когато се опитаха да се изправят лице в лице с него — свиваше рамене. Свиваше рамене толкова често, че баща му каза, че сигурно имал някакво неврологично разстройство. Може би трябвало да му изпишат литий. Може би трябвало да го пратят в психиатрия.

— Как започна това? — искаше да знае майка му. Трябваше да има начин да го оправи, да подобри нещата, но само ако можеше да разбере как бе започнало. — Кой те подмами към това? Каж ми кой ти го причини?

Джон свиваше рамене. Баща му правеше саркастичен коментар.

— Сега умствено изостанал ли си? Аутист? Това ли не ти е наред?

Беше започнало с трева. Все пак имаше причина Нанси Рейгън да повтаря на децата просто да казват „не“. Първият опит на Джон, много удобно, беше точно след едно погребение.

Братът на Емили, Бари, бе починал при автомобилна катастрофа на магистралата. Внезапно. Фатално. Променящо живота. Бари беше голямо момче, ядеше каквото си поискаше, пушеше пури, сякаш бе Фидел Кастро. Беше на хапчета заради кръвното си налягане, всеки ден си биеше инжекции за диабета и като цяло бавно пълзеше към гроба. Това, че бе убит от заспал на волана шофьор на камион, беше едва ли не шега.

Погребението се състоя в една гореща пролетна сутрин. В църквата Джон бе минал зад ковчегата заедно с братовчед си Уди. Никога не бе виждал как плаче друг мъж и се почувства странно, като гледаше коравия си братовчед, четири години по-голям и по-готин, отколкото Джон можеше да се надява, че някога ще бъде, да се пречупва пред него. Бари дори не беше истински баща на момчето. Майката на Уди бе разведена — един шокиращ факт в онези дни. Тя беше омъжена за Бари само от две години. Джон дори не бе сигурен дали момчето му е все още братовчед.

— Ела — беше казал Уди.

Намираха се обратно в къщата му, вече толкова празна без чичо Бари в нея. Чичо му беше общителен мъж, винаги готов с някоя шега или навременно приглушено хилене, за да свали напрежението в стаята. Бащата на Джон не го харесваше много и Джон подозираше, че това беше най-вече от снобизъм. Бари продаваше ремаркета за

трактори. Печелеше добри пари, но Ричард поставяше професията му на едно ниво с продавач на коли втора ръка.

— Хайде — рече Уди на Джон, докато се качваше нагоре по стъпалата към спалните.

Джон се бе огледал за родителите си без причина, но тонът в гласа на Уди го бе предупредил, че щеше да се случи нещо лошо. Все пак го последва до стаята му, затвори вратата и я заключи, както му бе казано.

— Мамка му — въздъхна Уди и се отпусна на пода в стола, представляващ торба, пълна с дунапрен. Измъкна пластмасова кутия за филм иззад няколко книги, подредени на рафта зад него, после извади и малко хартия за цигари изпод матрака си. Джон го наблюдаваше, докато сръчно навиваше джойнта.

Уди видя, че го гледа и каза:

— Едно дръпване ще ми дойде добре, човече. А на теб?

Джон никога преди не беше пушил цигара, никога не беше поемал нещо по-силно от лекарство за кашлица, което майка му държеше скрито в банята, сякаш беше радиоактивно, но когато Уди му предложи джойнта, той рече:

— Супер.

Гледаше как братовчед му засмуква дима в дробовете си и го задържа, надявайки се да получи указания. Когато му подадоха джойнта, по горната устна на Джон изби пот. Повече го беше страх, че ще изглежда тъп пред братовчед си, отколкото от това, че правеше нещо незаконно.

Джон обожаваше облекчението, което идваше след изпушването на един джойнт, начина, по който отместваше фокуса от всичко. Вече не му пукаше, че баща му го смяташе за пълна издънка и че майка му бе постоянно разочарована от него. Съвършенството на сестра му Джойс, тръгнала по пътя на баща им, не го дразнеше толкова след един джойнт, а и всъщност повече му харесваше да е със семейството си, когато бе напушен.

Когато родителите му най-после осъзнаха какво се случваше, те обвиниха вечния виновник — лошата компания. Това, което не осъзнаваха, бе, че Джон Шели *беше* лошата компания. За няколко седмици той се превърна от непохватен смотаняк в пушач на марихуана и обожаваше вниманието, което идваше от новооткритата

му трансформация. Благодарение на Уди, той беше хлапето с наркотиците. Той бе онзи, който знаеше къде бяха готините партита, къде бяха добре дошли непълнолетните гимназисти, стига да водеха хубави момичета със себе си. Още преди да стане на петнадесет, той вече продаваше марихуана на новите си приятели. На една семейна сбирка Уди му даде за пръв път да пробва кока и след това вече нямаше връщане назад.

На седемнадесет вече беше осъден убиец.

Доколкото Джон можеше да си спомни, Мери Алис Фини беше първият му приятел, който не беше член на семейството му. Майките им пътуваха заедно до работата си и се редуваха през седмица да изпращат децата на училище. Децата седяха на задната седалка и се кикотеха за глупости, играеха глупавите игри, които човек играеше, за да мине времето по-бързо. В основното училище бяха останали до голяма степен на едно и също ниво. Те бяха умните хлапета, онези, които имаха всички предимства. В гимназията всичко вече беше различно. Чичо Бари бе мъртъв. Джон беше водачът на лошата компания.

— Променил си се — беше му казала Мери Алис в деня, когато я бе притиснал в ъгъла до женската съблекалня. Държеше учебниците си плътно притиснати към гърдите, покривайки тениската си от концерта на „Полис“, сякаш усещаше нужда да се предпази. — Не мисля, че ми харесва човека, който си избрал да станеш.

Избрал да стане. Сякаш имаше избор. Той не си беше избрал твърдоглавия баща, глуповатата майка, която буквално бе изобретила розовите очила. Не си беше избрал Джойс, съвършената сестра, кучката, вдигнала летвата толкова високо, че всичко, на което Джон можеше да се надява, бе да подскача на пръсти, опитвайки се да докосне края на летвата, но никога да не стигне толкова високо, че да мине над нея. Той си беше избрал това? Не беше имал никакъв шанс.

— Да ти го начукам — каза той на Мери Алис.

— Иска ти се — изстреля тя, отметна коса на една страна, завъртя се на пета и го остави да си стои там като идиот.

Онази нощ се беше гледал в огледалото, видя дългата си мазна коса, тъмните кръгове под очите, петната от акне по бузите и челото. Тялото му още не бе се развило съразмерно с огромните му ръце и крака. Дори и издокаран за църква, изглеждаше като фасул, стъпил

върху два кашона. В училище беше отритнат, не му бяха останали истински приятели и на зрялата възраст от петнадесет, целият му сексуален опит дотогава включваше лосиона за ръце на сестра му и богатото въображение. Гледайки в огледалото, Джон бе видял всичко това, после се беше измъкнал тайно до бараката в задния двор и бе изсмъркал толкова кока, че му бе приляло.

От този ден нататък Джон мразеше Мери Алис. Тя беше виновна за всичко лошо в живота му. Разпространяваше слухове за нея. Шегуваше се на неин гръб и когато тя чуваше за това, разбираше колко много я презираше. На спортните събития в училище той я апострофираше, понеже тя водеше мажоретките в салона. Някои нощи лежеше буден и мислеше за нея, ненавиждаше я, а после откриваше, че ръката му от отпуснатото състояние върху гърдите му се бе смъкнала надолу в гащите и му трябваше единствено да си я представи в училище онзи ден, начина, по които се усмихваше на другите, докато вървеше по коридора, тесния пуловер, който носеше; и започваше.

— Джон? — Майка му имаше някакво шесто чувство и сякаш винаги чукаше на вратата на спалнята му, когато се самозадоволяваше. — Трябва да поговорим.

Емили искаше да говорят за понижените му оценки, за последното му наказание в училище, за нещо, което бе открила в джоба на дънките му. Тя искаше да говори с непознатия, отвлякъл сина й, да го моли да й върне обратно нейния Джони. Тя знаеше, че детето й е някъде там и нямаше да се предаде. Дори и на процеса Джон бе почувствал безмълвната й подкрепа, докато седеше на масата и слушаше адвокатите, които казваха, че е отрепка, застанал с лице към редицата съдебни заседатели, които дори не го поглеждаха в очите.

Единственият човек в онази съдебна зала, който все още вярваше в Джон Шели, бе неговата майка. Тя нямаше да изостави онова момче, онзи скаут, онзи строител на макети на самолети, онова скъпоценно дете. Искаше да постави ръце около него и да оправи всичко, да притисне лице към тила му и да вдиша онзи странен аромат на тесто за курабийки и мокра глина, когато играеше с приятелите си в задния двор. Искаше да го слуша как й разказва за деня си, за бейзболния мач, в който бе играл, за новия приятел, който бе намерил. Тя си искаше сина. *Болеше я за сина й.*

Но него вече го нямаше.



---

[1] Асоциация Родители-Учители. — Бел.прев. ↑

## ДЕКАТУР СИТИ ОБЗЪРВЪР

15 ЮЛИ 1985 Г.

### ШЕЛИ ЩЕ БЪДЕ СЪДЕН КАТО ПЪЛНОЛЕТЕН ЗА УБИЙСТВОТО НА ФИНИ

Районният съдия Били Бенет постанови вчера, че петнадесетгодишният Джонатан Уинстън Шели от Декатур, ще бъде съден като пълнолетен в процеса за убийството на Мери Алис Фини, също от Декатур. Адвокатите на обвинения пледират за смекчаващи вината обстоятелства, но без успех.

Бенет каза, че въз основа на предишните арести на подсъдимия, както и на други фактори, тя не виждала причина младежът да не бъде съден като пълнолетен. Прокурорът Лайл Андърс заяви, че ще искат смъртно наказание.

Пол Фини, бащата на закланото момиче, каза на репортерите пред съдебната сграда, че бил „доволен“ от решението на съда. Шели, обвинен в предумишлено убийство, ще бъде първият тийнейджър в окръг Декалб, съден като пълнолетен. В отделно постановление Бенет отказа смяната на окръга, в който ще се гледа делото, поискана от адвоката на Шели. Шест признати за виновни убийци са били екзекутирани в щата Джорджия, откакто Върховният съд на Съединените щати одобри конституционалността на смъртното наказание в делото „Грег срещу щата Джорджия“ (1976 г.).

Най-младият екзекутиран престъпник в историята на щата е шестнадесетгодишният Еди Марш, който е бил умъртвен на 9 февруари 1932 г. за убийството на фермер от окръг Дохърти. През март тази година двадесет и осем годишният Джон Йънг, който на осемнадесет години уби трима възрастни хора в дома им в окръг Биб при

извършването на грабеж, беше умъртвен чрез  
електричество в затвора в Джаксън.

## ГЛАВА ДЕВЕТА

*2 октомври 2005 г.*

Джон не бе спал добре, което изобщо не беше нещо ново за него. В затвора през нощта винаги беше най-зле. Чуваха се писъци, най-вече плач, и други неща, за които не обичаше да мисли. Джон беше на петнадесет, когато бе арестуван, на шестнадесет, когато бе хвърлен в затвора. Когато стана на тридесет и пет, той вече беше живял в затвора по-дълго, отколкото беше спал в дома на родителите си.

Колкото и шумен да беше затворът, Джон свикна с него. Трудното беше да си навън. Клаксони на автомобили, пожарни, радиостанции кънтяха отвсякъде. Слънцето беше по-ярко, миризмите по-силни. От цветята му се насълзяваха очите, а храната почти не можеше да се яде. Имаше прекалено много вкус във всичко, прекалено богат избор пред него, за да се почувства спокоен, да влезе в ресторант и да си поръча ядене.

Преди да затворят Джон, хората не виждаха тичащи за здраве по улицата, с тикнати в ушите слушалки, с тесни, прилепнали по тялото им къси гащета от ликра. Мобилните телефони стояха в чанти като големи портмонета, които се носеха на рамо, и само наистина богатите хора можеха да си позволят да ги притежават. Рапът не съществуваше в модните тенденции, а слушането на „Мотли Крю“ и „Пойзън“ означаваше, че си готин. Сидиплеърите бяха нещо излязло от „Стар Трек“ и дори това, че знаеш какво е „Стар Трек“ означаваше, че си някакъв загубеняк.

Той не знаеше какво да прави с този нов свят. Нищо не му изглеждаше смислено. Нямахме нищо от познатите неща. През първия си ден навън бе влязъл в килера в дома на майка си и бе плакал като бебе.

— Шели? — извика Арт. — Ще бачкаш ли, или не?

Джон махна с ръка на началника, насилвайки се да се усмихне.

— Съжалявам, шефе.

Той отиде до зеления „Събърбън“<sup>[1]</sup> и започна да бърше водата от едната му страна. Това беше още нещо, което го шокира. Колите бяха

станали толкова огромни. В затвора имаше един телевизор с два канала и по-старите затворници решаваха какво ще се гледа. Антената бе изтръгната и използвана да се избоде нечие око дълго преди Джон да се появи и сигналът бе скапан. Дори когато се изчистеше снеговалежът, картината се виждаше наполовина, нямаше усещане за размери на автомобилите на екрана. После човек се чудеше дали видяното е истинско, или нещо направено просто за дадено шоу. Може би сериалите всъщност бяха за един алтернативен свят, където жените носеха поли до ханша си, а мъжете не бяха покрити със стегнати спортни кожени панталонки и казваха неща като „баща ми никога не ме разбираше“.

Момчетата винаги се смееха на това, викайки „лигльо“ и „педал“ срещу телевизора и така следващата реплика не се чуваше. Джон не гледаше много телевизия.

— Йо, йо — рече Рей-Рей, навеждайки се да измие гумите на „Събърбъна“.

Джон вдигна поглед и видя как една полицейска кола спира пред автомивката. Рей-Рей винаги казваше нещата по два пъти и оттам идваше името му и винаги даваше сигнал на Джон, когато наоколо имаше ченге. Джон му връщаше услугата. Двамата мъже никога не бяха говорили истински, да не говорим да си разказват историите на живота, но и двамата знаеха от пръв поглед какъв беше другият: бивш пандизчия.

Джон започна да чисти стъклото на вратата на шофьора, без да бърза, така че да може да наблюдава ченгето в отражението. Първо чу полицейската радиостанция на мъжа, онзи постоянно накъсан шум от диспечерите, произнасящи техните си кодове. Полицаят се огледа, спря поглед върху Джон и Рей-Рей за около две секунди, преди да повдигне колана си и да влезе вътре, за да плати за миенето. Не че щяха да му вземат пари, но винаги беше добре да се преструваш.

Собственичката на „Събърбъна“ беше наблизко и говореше по мобилния си телефон. Джон затвори очи, докато чистеше прозореца, заслушан в гласа ѝ, наслаждавайки се на тоновете като на прекрасна музика. Вътре той бе забравил какво е да чуваш женски глас, да слушаш онзи тип оплаквания, които само жените можеха да имат. Лоши прически. Груби продавачки. Счупени маникюри. Мъжете искаха да си говорят за неща: коли, оръжие, грабежи. Те не обсъждаха

чувствата си, освен ако не ставаше дума за гняв, а дори и това не продължаваше дълго, защото като цяло бързо започваха да правят нещо по въпроса.

На всеки две седмици майката на Джон идваше с колата от Декатур до Гардън Сити, за да го посети, но при все че Джон бе доволен да я види, това не беше онзи тип женски глас, който той искаше да чува. Емили винаги беше положително настроена, щастлива от срещата със сина си дори когато виждаше в очите ѝ, че е изморена от дългото шофиране или натъжена от факта, че той си е направил още една татуировка, че косата му е на конска опашка. Леля Лидия също идваше, но защото тя му бе адвокат. Джойс идваше два пъти годишно с майка им — веднъж на Коледа, веднъж на рождения му ден. Тя мразеше да е тук. Можеше да се долови по тялото ѝ. Джойс искаше да напусне това място едва ли не повече от Джон и винаги, когато говореше с него, му се струваше, че наподобява начина, по който си говореха едни на други черните гангстери и арийците. *Ти, шибано негърско псе. Ти, кривоглед бял шибаняко. Ще те убия, само да ми се удаде възможност.*

Баща му дойде да го види два пъти за цялото време, докато беше затворен, но Джон не обичаше да се сеца за това.

— Извинете? — Жената с мобилния телефон беше до него. Усецаше парфюма ѝ. Горната ѝ устна приличаше на малка папийонка, а гланцът за устни караше устата ѝ да изглежда мокра.

— Ехо? — каза тя, леко смеейки се.

— Съжалявам — успя да изрече Джон, шокиран, че тя е дошла толкова близо до него, без той дори да забележи. В затвора сега вече щеше да е мъртъв.

— Казах „благодаря ви“ — рече му тя. В ръката си държеше един долар и той го взе, чувствайки се евтин и мръсен едновременно.

Джон церемониално постави банкнотата в общата кутия за бакшиши, знаейки, че всички очи тук го наблюдаваха. Той правеше същото, когато някой клиент дадеше бакшиш на някого другото. Никой тук не вярваше на никого и за това си имаше добра причина. Не ти беше необходимо висше образование, за да се сетиш защо група мъже на средна възраст работеха за минимална надница плюс бакшишите в автомивка „Горилата“.

Арт излезе от офиса, викайки:

— Първа смяна, обяд — докато отиваше към ченгето, застанало до машината за напитки. Мамка му, Джон не беше видял и това. Ченгето бе излязло, гледаше го, а той не го беше забелязал.

Джон наведе глава, докато отиваше отзад, регистрира се на часовника за работното време и грабна обяда си от рафта. Имаше си сода в хладилника, но в никой случай нямаше да се върне обратно, докато ченгето не си тръгне и Арт не дойдеше зад бюрото си, за да преброи парите.

Чико, един от другите работници, седеше на циментовата стена под сянката на една голяма магнолия, която растеше на парчето трева зад автомивката. Джон обичаше да сяде там, под дървото, да се наслаждава на усамотението и на сянката, но днес Чико бе отишъл пръв. Такова нещо не можеше да се случи в затвора. Да заемеш мястото на някого, беше като да изучукаш сестра му в задника. На онова място не се случваше нищо, което да няма окачена на него цена.

— Как е? — каза Джон, докато минаваше покрай Чико и вървеше към навеса за коли, който служеше като ремонтна работилница. Момчетата от нея излизаха навън за обяд. Те изкарваха достатъчно пари, за да си позволят този лукс.

Джон седна на земята под навеса. Свали си бейзболната шапка и избърса потта от челото с опакото на ръката. Ноември някога означаваше зима, но сега означаваше, че си късметлия, ако якето, което си облякъл сутринта, не те е накарало да се изпотеш до обяд. Боже, дори времето се бе променило, докато го нямаше.

Той се огледа, преди да измъкне един лист хартия от задния си джоб. Кредитното извлечение. Част от него снощи искаше да го тикне обратно в боклука, да го остави. Значи някакъв шибаняк се правеше на него. Какво означаваше това за Джон Шели? Очевидно този не вършеше никаква измама. Защо щеше да плаща по кредитните карти всеки месец през последните шест години? Джон беше чувал за всякакви видове измами в затвора и въпреки че не бе имал достъп до никакви компютри, знаеше, че интернет бе най-добрият начин да се извърши измама със самоличността. Но това. Това изобщо не беше такъв случай. Човек взема парите и бяга. Човек не се мотае наоколо и не си плаща месечните сметки навреме. Това си беше като онзи стар номер — да поръчаш петдесет пици за вкъщи на някого, само че си плащаш за тях сам, със собствената си кредитна карта.

Сгъна извлечението и го тикна обратно в джоба си. Трябва да остави нещата така. От това няма да излезе нищо добро. Това, което Джон трябва да направи, е точно каквото каза надзорникът му: „Концентрирай се върху изграждането на живота си отново. Намери си постоянна работа. Покажи на хората, че си се променил“.

Това все пак го тормозеше, като треска, която не можеше да извади. Той беше човъркал цяла нощ, опитвайки се да види причината. Трябваше да има причина. Защо иначе някой бе направил това? Може би някой с лошо минало използваше личните данни на Джон като прикритие. Можеше да е някой избягал убиец касапин или някой, който бягаше от нещо, и Джон Шели изглеждаше добро прикритие. Изсмя се на идеята и отхапа от сандвича си с фъстъчено масло и банан. Трябваше да си доста отчаян, за да приемеш самоличността на осъден убиец и сексуален престъпник.

Фъстъченото масло му преседна и той се закашля малко преди да стане и да отиде до навития маркуч на земята. Джон завъртя кранчето и отпи, докато гледаше как Рей-Рей разговаря с някаква жена до прахосмукачката. Джон виждаше, че мъжът се опитваше да ѝ изиграе дежурния си номер, опитваше се да я свали. Съдейки по начина ѝ на обличане, Рей-Рей можеше да си спести малко време и просто да ѝ даде малко пари. Повечето от момчетата в „Горила“ се възползваха от местните таланти. Малко по-нагоре по улица „Чешър Бридж“ се намираще ресторант „Колониал“, една евтина закувалня, пълна с проститутки, обитаващи апартаментите отзад. Джон често бе чувал в понеделник сутрин как момчетата спорят кое е по-добре: да отидеш рано, когато са свежи, и да платиш повече или да отидеш по-късно, когато са изморени, и да платиш по-малко.

Улична икономика.

— Чупката, задник! — извика проститутката, удряйки с ръце гърдите на Рей-Рей.

Рей-Рей изръмжа нещо и я забута назад, докато тя не падна на задника си.

Първият импулс на Джон беше да остане точно където си беше. Човек не се забъркваше в проблемите на другите. Така те убиваха. Това беше жена, но тя работеше по улиците. Знаеше как да се грижи за себе си. Поне изглеждаше така, докато Рей-Рей не я дръпна и не я удари с юмрук в лицето.



— Мамка му — промърмори Чико, сякаш беше на първия ред на шампионат по кеч. — Дори не й даде време да се изправи.

Джон погледна надолу към обувките си, които бяха подгизнали. Маркучът все още бе пуснат. Можеше да си има проблеми заради това. Отиде обратно до крана, спря го, забравяйки за миг, че се спира надясно и го завъртя наляво. Нави маркуча обратно на мястото му. Когато отново вдигна поглед назад, кракът на Рей-Рей беше във въздуха и летеше надолу към лицето на проститутката.

— Хей! — каза Джон, а после отново: — Хей! — когато кракът на Рей-Рей удари.

Джон трябва да бе дотичал до тях. Трябва да беше казал и нещо друго по пътя, нещо на висок глас, което бе привлякло още повече внимание върху ситуацията. Когато мозъкът му успя да застигне действията му, юмрукът на Джон го болеше, сякаш го беше ужил лил стършел, а Рей-Рей бе проснат на земята.

— Какво, *по дяволите* — изкрещя Арт. Едва надвишаваше метър и половина, но спря едва на няколко сантиметра от гърдите на Джон и му изскърца: — Ти, шибана *маймуно!*

И двамата погледнаха надолу. Един от зъбите на Рей-Рей се намираше на тротоара, плуващ в локвичка кръв. Човекът изглеждаше мъртъв, но никой не се наведе да му провери пулса.

Ченгето стоеше на вратата. Очите на Джон бавно се плъзнаха нагоре по грубите черни обувки на мъжа, проследиха острия ръб на панталона, минаха покрай колана, където една голяма ръка почиваше върху дръжката на пистолета, и той се насили да погледне човека в лицето. Скапанякът се вираше право в Джон, докато намаляваше радиостанцията си и повикванията от нея се превърнаха в шепот.

— Какво става тук?

На Джон му бе необходимо цялото самообладание, за да не заеме позиция за арест на мига.

— Ударих го.

— Да, без съмнение, задник! — излая Арт. — Уволнен си отвсякъде, мамка му. — Той бутна Рей-Рей с крак. — Боже Господи, Шели. С к'во го удари, с шибан чук ли?

Главата на Джон се отпусна и той погледна в земята. „О, боже. Вече не можеше да се върне в затвора. Не и след всичко това. Не и след всичко преживяно.“

— Съжалявам — каза Джон. — Няма да се повтори.

— Адски си прав, че няма — изстреля бързо Арт. — Исусе. — Той погледна ченгето. — Това е благодарността, която получавам, че давам на тези момчета втори шанс.

— Извинявам се — опита се отново Джон.

— Ей! — извика проститутката. — Някой иска ли да ми подаде ръка?

Всички мъже погледнаха надолу, изненадани, сякаш бяха забравили за съществуването ѝ. Курвата имаше твърдо лице, от онзи вид, който разказва историята на живота ѝ с милионите бръчки, изрисували кожата ѝ. От носа и устата, където кракът на Рей-Рей бе нанесъл поражения, течеше кръв. Беше се подпряла на лакти, около врата ѝ бе увит мръсен бял пухкав шал, носеше пурпурна, изглеждаща като пластмасова, минипола и черно тясно горнище с дълбоко деколте и без ръкави, което разкриваше увисналия ѝ бюст и едва покриваше захабеното ѝ тяло.

Никой не искаше да я докосва.

— Ей, рицаря в бляскавите доспехи — рече тя, разтръсквайки ръка към Джон. — Хайде, жребецо. Помогни ми да се изправя, по дяволите.

Джон се поколеба, но после се пресегна надолу и я дръпна. Миришеше на цигари и бърбън и ѝ беше трудно да стои на заострените високи токчета на обувките си. Ръката ѝ се впи в рамото му, докато запазваше равновесие. Той се опита да не се разтрепери от отвращение, мислейки къде ли е била тази ръка. На слънчевата светлина кожата ѝ беше жълтеникава и той реши, че черният ѝ дроб е достатъчно отчаян, за да се измъкне през пъпа, стига някога да му се дадеше тази възможност. Можеше да е на тридесет, а можеше и да е на осемдесет.

Ченгето взе нещата в свои ръце.

— Искаш ли да ми кажеш за какво е всичко това?

— Той не искаше да ми плати — рече тя, свеждайки брадичка да посочи проснатия Рей-Рей. Гласът ѝ бе като камък, търкалящ се в чаша слуз. Думите, които не сливаше, вероятно не си струваше да се чуят.

— Дала си му на кредит? — попита ченгето, без да се мъчи да скрие недоверчивостта си. Човекът имаше право. Джон не би продал на Рей-Рей дори и изсъхнало лайно на кредит.

— Бяхме там вътре — каза тя, имайки предвид преносимата тоалетна зад сградата. — Опита се да ме прилъже, нещастния шибаняк. Каза, че щели да му плащат утре.

Веждите на ченгето подскочиха нагоре.

— Бъзикаш се с мен.

— Последва ме дотук, опитваше се да склучи сделка — продължи тя и отново стисна ръката на Джон, като се залюля. — Сякаш има промоция в някой скапан магазин. Тъп духльо. — Тя вдигна лачената си обувка и скрита Рей-Рей в ръката.

— Ей, ей, стига — каза Рей-Рей, докато стенеше и се завъртя по гръб.

Джон се сети, че задникът се правеше на умрял и се опитваше да го натопи за това, че е причинил цялата тази работа.

Ченгето бутна Рей-Рей с обувка.

— Опитваше се да изкрънкаш нещо безплатно ли, тъп кретен?

Рей-Рей постави ръка на очите си, предпазвайки се от слънцето, за да може да вижда ченгето, без да е заслепен.

— Не, не, човече. Не е т'ва. Изобщо не е т'ва.

— Ставай, тъп идиот — нареди ченгето. — Ти. — Той посочи курвата. — Къде ти е районът?

Тя бе заета да бърше парченцата асфалт от лактите си.

— Нагоре, до магазина за алкохол.

Радиостанцията на ченгето пропука, а после се чу — *номер петдесет и едно, петдесет и едно?*

Ченгето щракна копчето на микрофона и каза:

— Тук — после посочи към Джон, говорейки с диспечера, но очевидно все още не беше приключил. — Ти. Чаровният принц. Погрижи се да се прибере жива и здрава. Ти — посочи към Рей-Рей. — Не ме карай още веднъж да ти казвам да се изправиш, мамицата му, или ще ти затворя задника толкова бързо, че надзорникът ти няма да има време дори да ти извика такси до затвора. — Рей-Рей скочи на крака, а ченгето щракна радиостанцията си и каза: — Прието, там съм след десет минути. — Накрая му хрумна да попита Арт: — Имаш ли нещо против това?

Арт се намръщи, челото му оформи V.

— Да, както и да е — съгласи се все пак. — Шели, вземи си почивен ден. Утре се върни и гледай главата ти да е на правилното

място.

— Благодаря — рече Джон, толкова облекчен, че можеше и да се разплаче. — Благодаря, сър. Няма да ви разочаровам.

Изразеното уважение предизвика ответна реакция.

— Искаш ли да се отърва от този заекващ нещастник? — Арт попита Джон, насочвайки пръст към Рей-Рей.

Джон се замисли за миг, но не можеше да прекара остатъка от живота си, оглеждайки се през рамо за задника.

— Всичко е наред — каза той. — Нали, Рей-Рей?

— Да, да — рече Рей-Рей. — Окей сме. Окей сме.

— Млъквай — каза Арт. — Не искам да те виждам отново тук преди сряда сутрин, ясно ли е?

Рей-Рей кимна. Два пъти.

Арт изгледа язвително проститутката, после каза на Джон:

— Разкарай я оттук, преди да сме започнали да губим клиенти.

Джон реши, че няма избор. Курвата го бе сграбчила отново и кокалестите ѝ пръсти стискаха ръката му точно над лакътя. Тръгна до нея, защото нещо му подсказваше, че ако не го направеше, тя моментално щеше да се озове по лице на улицата.

Движението фучеше покрай тях, докато вървяха по „Пидмонт авеню“. Джон виждаше един куп джипове и спортни коли да пътуват нагоре-надолу по пътя ежедневно. При условие че от едната страна се намираще Бъкхед, а от другата Ансли парк<sup>[2]</sup>, единствените скапани коли, които Джон виждаше, принадлежаха на домашните прислужници, градинарите, чистачите на басейни и всички останали злочести души, преживяващи като вършеха мръсната работа, което не се налагаше на богатите.

— Шибан задник — промърмори проститутката, докато чакаха на светофара. Кокалестите ѝ пръсти се забиха още по-дълбоко в плътта му в опит да се закрепят на абсурдно високите си токчета. — Задръж малко — отстъпи накрая тя и, държейки се за него, свали едната, а после и другата обувка. — Скапани токчета.

— Аха — каза Джон, защото тя очевидно очакваше отговор.

— Червено е — рече му тя и го бутна на улицата, когато движението спря на светофара. — Боже, краката ме болят. — Тя вдигна поглед към него, като стигнаха другия край на кръстовището. — Трябва да си извадя зъб, да знаеш. Там, където ме ритна.

— О — каза Джон, мислейки си, че тя беше или тъпа, или луда, ако си мислеше, че той имаше излишни пари да я води на зъболекар. — Добре. Аха. Съжалявам.

— Не, тъп глупак такъв. Казвам, че мога да използвам ръцете си, но не можеш да ми го сложиш в устата.

Джон не осъзнаваше, че стиска зъби, докато не започна да го боли челюстта.

— Не — отвърна той. — Няма нищо.

— Скивай. — Тя спря, пусна се и започна да се люлее като сал наред цунами. — Можеш да си ходиш, Ромео. Мога да се оправя с останалия път и сама.

— Не — повтори той, този път хващайки я за ръката. При неговия късмет тази щеше да падне на улицата и ченгето щеше да му припише обвинение в убийство. — Хайде да вървим.

— Опа — въздъхна тя, когато коляното ѝ се изви при подхлъзването на една натрошена част от тротоара.

— Дръж се — каза ѝ той, мислейки си, че е толкова слаба, че усещаше как костта на ръката се движи под плътта.

Изненадващо, тя му рече:

— Не го поемам в задника.

Джон не знаеше кое е по-лошото: мисълта за устата ѝ или мисълта за ануса ѝ. Един бърз поглед към раните по ръцете и краката ѝ, и вече усещаше вкуса на сандвича с фъстъчено масло и банан от обяда си.

— Окей — каза той, без да знае защо ѝ се искаше да споделя и адски се надяваше тя да престане.

— Кара ме да се чувствам странно лайняно — рече му тя и го изгледа с крайчеца на окоето. — Помислих, че трябва да ти го кажа, ако имаш такива планове.

— Просто ще се погрижа да се прибереш — увери я той. — Не се безпокой за другото.

— Няма нищо безплатно — каза му тя, после се изсмя. — Освен може би тоя път. Разбира се, разхождането — е, ако считаш, че това е твоето заплащане, то не е точно безплатно.

— И без това бях в тази посока — излъга той. — Живеея наблизко.

— Морнингсайд? — попита тя, говорейки за един от по-богатите квартали зад Чешър Бридж.

— Аха — каза той. — Триетажна къща с гараж. — Тя отново залитна и той я задържа да не падне по лице. — Хайде.

— Не е необходимо да си груб, да знаеш.

Той погледна ръката си върху нейната, веднага видя колко здраво я стискаше. Като я пусна, там, където му бяха пръстите, имаше отпечатъци.

— Съжалявам за това — каза ѝ той и наистина го мислеше. Боже, през цялото това време си бе мислил за жени, а дори не знаеше как да докосне някоя, без да я заболи. — Аз просто ще те изпратя, става ли?

— Почти стигнахме — рече му тя, после за щастие млъкна и се концентрира в преодоляването на неравния път, където свършваше тротоарът и започваше пръстта.

Джон я остави да води и остана на две крачки след нея, в случай че паднеше на улицата. Остави сериозността на току-що случилото се да го обземе. Какво си бе помислил? Нямаше никаква причина да се забърква в неприятностите на Рей-Рей, а сега губеше надницата си за един ден, за да може да заведе тази проститутка обратно в района ѝ, където тя вероятно щеше да изкара повече пари за един час, отколкото той изкарваше за три. Господи. Можеше да си загуби работата. Можеха да го хвърлят обратно в затвора.

Арт получаваше добро парично обезщетение за това, че наемаше престъпници в изпитателен срок, плюс данъчни облекчения от федералните. Дори и при всичко това — при всичките така наречени инициативи, които се правеха — намирането на работа бе почти невъзможно за Джон, когато излезе. Заради положението си не можеше да работи с деца или да живее на по-малко от сто метра от училище или детска градина. Според закона работодателите нямаха право на дискриминация спрямо престъпник, но винаги намираха начин да заобиколят закона. Джон ходи на деветнадесет интервюта, преди да открие автомивката. Винаги започваха с: „Как сте/с удоволствие бихме ви наели при нас/само попълнете това, и ще се свържем с вас“. После, когато се обадеше на следващата седмица, защото не се бяха свързали с него, винаги чуваше: „Вече попълнихме мястото/намерихме по-квалифициран кандидат/съжаляваме, правим съкращения“.

— По-квалифициран да запечатва кашони? — бе попитал той един от тях, управителя на фирма за торти.

— Слушай, приятелче — отговори му онзи, — имам дъщеря тийнейджърка, ясно ли ти е? Знаеш защо не получаваш работата.

Той поне беше честен.

Въпросът бе стандартен на всички формуляри. „С изключение на дребни пътни нарушения, някога били ли сте осъждани за престъпление?“

Джон трябваше да отбележи „да“. Винаги правеха проверка на миналото и така или иначе винаги разбираха.

„Моля, уточнете присъдата на оставеното празно място.“ Трябваше да уточни. Можеха да попитат надзорника му. Можеха да проверят досието му в полицията. Можеха да влязат в интернет и да го проверят на сайта на БРД в „Осъдени сексуални насилници в района на Атланта“. Под името Шели, Джонатан Уинстън, щяха да прочетат, че е изнасилил и убил непълнолетно дете. Щатът не правеше разлика между непълнолетните и пълнолетните престъпници, така че той излизаше не като човек, извършил престъплението, когато самият той е бил непълнолетен, а като пълнолетен педофил.

— Ехо? — каза проститутката. — Тук ли си, хубавецо?

Джон кимна. Беше се отнесъл и я следваше като кученце. Намираха се пред магазина за алкохол. Някои от момичетата вече работеха, с надеждата да хванат обедната навалица.

— Ей, Робин — изкрещя проститутката. — Ела тук.

Жената, която трябваше да е Робин, дойде, справяйки се на токчетата си по-добре, отколкото спътницата на Джон бе успяла.

Робин спря на три метра от тях.

— Какво, по дяволите, ти се е случило? — Тя изгледа Джон. — Груб ли беше с нея, шибано копеле?

— Не — каза той, а после, защото тя ровеше в чантата си за нещо, което вероятно щеше да му причини много болка, рече: — Моля. Не я нараних аз.

— О, той не е направил нищо, миличка — успокои я проститутката. — Той ме спаси от онзи загубеняк долу в автомивката.

— Кой точно? — попита Робин, гневът ѝ още бе доста силен. Начинът, по който гледаше Джон, подсказваше, че не бе взела решение за него, а и ръката ѝ все още бе в чантата, сигурно стиснала флакон с лютив спрей или чук.

— Кой точно? Кой точно? — каза проститутката, имитирайки доста сполучливо Рей-Рей. — Она кльощав негър, дето казва всичко по два пъти. — Тя погледна Джон, пърхайки с мигли. — Обичаш ги малко по-младички, нали така, скъпи?

Джон усети как тялото му се стегна.

— Не, нямам предвид по този начин — рече тя и му разтърка гърба, сякаш успокояваше дете. Сега, когато вече беше обратно на своя територия, у нея имаше нещо почти майчинско. — Ей, Робин, направи ми услуга и му дай едно-друго. Той наистина ми спаси задника.

Устата на Робин се отвори да отговори, но Джон я спря. Той вдигна ръка и каза:

— Не, наистина. Всичко е наред.

— Аз винаги си плащам дълговете — настоя старата проститутка. — Милото отношение от непознати или к'вото и да било. — Тя проследи с очи една кола, която спря на паркинга. — Мамка му. Този е от редовните ми — каза тя и избърса кръвта под носа си с опакото на ръката. Махна на Джон, докато се качваше в колата и извика нещо, което той не разбра.

Джон изгледа как колата тръгна, усещайки през цялото време очите на Робин върху себе си. Имаше същия студен втрещен поглед като на ченге: *какво точно си намислил и къде трябва да те фрасна, че да паднеш на колене?*

Тя каза:

— Аз не съм й шибана заместничка.

— Не се безпокой за това — рече той и отново вдигна ръце. — Наистина.

— Какво? — поиска да знае тя. — Прекалено добър си, за да си плащаш?

— Не казах това — отвърна той, усещайки как лицето му почервява. Имаше още пет или шест проститутки, които неприкрито слушаха разговора им и от развеселените изражения на лицата им той чувстваше сякаш пишката му ставаше все по-малка и по-малка с всяка изминала секунда. Той добави:

— А и тя не каза нищо за плащане, така или иначе. — Когато Робин не му отвърна, той рече: — Просто й правех услуга.

— Не си направил услуга на мен.



— Тогава и ти не ми прави такава — каза той и се обърна да си върви.

— Ей! — изпищя тя. — Не ми обръщай гръб.

Без да разсъждава, той отново се бе обърнал при писъка ѝ. Тя явно играеше театър пред тълпата. Усети как се смали с още няколко сантиметра. Опита се да смекчи тона си и попита:

— Какво?

— Казах да не ми обръщаш гръб, тъп задник такъв.

Джон поклати глава и реши, че денят му не може да стане лош от това.

— Искаш да го направиш ли? — попита той, бъркайки в джоба си. Беше спестявал по двадесет долара седмично през последните три седмици просто за да е сигурен, че ще може да покрие вноските за телевизора. В джоба си имаше петдесет долара и седемдесет, тикнати в подметката на обувката. Джон се съмняваше, че момичето изкарва дори и половината от това по обяд. Боже, той едва ги изкарваше за един ден.

Брадичката ѝ се вдигна предизвикателно. Явно заучаваха този жест в училището за проститутки или нещо подобно. Тя попита:

— Колко имаш?

— Достатъчно — каза той. Какво правеше, по дяволите? Езикът му беше надебелял в устата и имаше толкова много слюнка, че не знаеше какво да я прави. Размахването на парите бе свършило работа все пак. Тълпата зяпачки бе млъкнала.

Робин го изгледа за миг, после кимна.

— Добре — каза. — Искаш ли хапване и пийване<sup>[3]</sup>?

Джон прехапа устна, опитвайки се да сметне колко ли щеше да му струва това.

— Аз току-що обядвах — рече ѝ той. — Ако искаш нещо за пиене...

— Боже — изпъшка тя и извъртя очи. — Ти да не си ченге?

— Не — каза той, все още не схванал.

— Едно-друго — каза му тя. — Хапване и пийване.

Джон погледна останалите жени. Отново му се смееха.

— Млъквайте — излая Робин и за момент Джон си помисли, че имаше предвид него. — Хайде — рече тя и го грабна за ръката.

За втори път този ден по улицата го водеше проститутка. Все пак тази беше адски по-добре от предишната. Като начало тази изглеждаше по-чиста. Кожата ѝ сигурно беше мека. Дори косата ѝ изглеждаше добре — гъста и здрава, не проскубана от прекалено много наркотици или покрита с евтина перука. Не миришеше и на пушач. Съкилийникът на Джон беше заклет пушач, палеше ги една от друга. Човекът дори не можеше да спи повече от час, без да се събуди, за да пуши, а имаше дни, в които миришеше по-зле от мокър пепелник.

Робин го дръпна към гората зад ресторант „Колониал“ и подметна през рамо:

— Имаш ли достатъчно за стая?

Той не отговори, не можеше да повярва, че това наистина става. Тя го държеше за ръка и го водеше през горичката, сякаш бяха излезли на среща. Искаше отново да чуе гласа ѝ. Тонът бе успокояващ, въпреки че тя очевидно бързаше да приключи с това.

Тя спря, като все още го държеше за ръката.

— Ей, попитах дали имаш достатъчно за стая. — Тя посочи към горичката. — Не го правя навън като някакво шибано животно.

Трябваше да прочисти гърлото си, за да може да проговори. Сърцето му блъскаше толкова силно в гърдите, че усещаше как ризата му се движи.

— Да.

Тя не мърдаше.

— Поттиш се.

— Съжалявам — каза той, отдръпна ръка и избърса длан в крачола на дънките си. Усети глупава, неловка усмивка на устните си. — Съжалявам — повтори.

Тя отново го гледаше твърдо, опитвайки се да разбере какво е намислил. Ръката ѝ бе тикната в чантата.

— Добре ли си?

Джон се огледа, мислейки си, че, независимо какво носеше в чантата си, тя правеше истинска грешка да води непознат мъж в гората.

— Тук не е безопасно — каза той. — Може да съм всякакъв.

— Никога не си го правил преди. — Тя не задаваше въпрос, просто заявяваше очевидното.

Той се сети за Рандъл, онова хлапе в магазина, за начина, по който адамовата му ябълка беше подскочила в гърлото, когато Джон му се нахвърли. Почувства как собственото му гърло се стяга и затруднява говоренето му.

— Ей — рече тя, потривайки ръката му със своята. — Хайде, голямо момче. Всичко е наред.

Джон забеляза, че гласът ѝ се беше променил. Не знаеше защо, но изведнъж тя вече му говореше сякаш бе човешко същество, а не нещо, което трябваше да остърже от подметката на обувката си.

— Не исках да го правя — каза ѝ той, осъзнавайки, че неговият тон също бе различен. Мек. Наистина мек, сякаш ѝ се доверяваше, споделяше нещо с нея. Без предупреждение устата му се отвори и изтърва: — О, боже, толкова си хубава — като някакъв жалък откаченяк. Опита се да пооправи нещата, като добави: — Знам, че това звучи глупаво, но наистина си. — Оглеждаше лицето ѝ, опитвайки се да измисли какво друго да каже, някакво свидетелство, че не е откаченяк, когото тя трябва да напръска с лютив спрей.

Устата ѝ изглеждаше мека, от онзи тип уста, която човек можеше да целува вечно. Не, не можеше да говори за устата ѝ. Беше прекалено сексуално. Носът ѝ? Не, това бе глупаво. Никой не говореше за хубави носове. Те дишаха, понякога течаха и човек ги духаше. Те просто си бяха там на лицето ти.

— Добре ли си? — попита тя.

— Очите ти — смотоледи той, чувствайки се дори по-голям идиот отпреди. Беше изрекъл думите толкова високо, че тя бе трепнала. — Искам да кажа — започна той, отново снижавайки глас — съжалявам. Просто си мислех, че очите ти... — Боже, тя носеше толкова грим, че беше трудно да се каже. — Мисля, че имаш хубави очи.

Тя го изгледа, може би се чудеше колко бързо ще извади спрея от чантата и ще го наръси, може би се чудеше дали ще може да му свие парите като падне.

— Знаеш ли — рече тя накрая, — няма нужда да ме ухажваш. Просто ми плати.

Той тикна ръка в джоба.

— Не сега, бебчо — каза тя, изведнъж станала нервна. Правеше нещо нередно. Имаше начин да се прави това, но Джон не го знаеше.

— Аз съжалявам... — извини се той.

— Ще ми платиш в стаята — каза тя и му махна да я последва.

— Ей там е.

Той остана на място, краката му отказваха да помръднат. Боже, чувстваше сякаш отново беше пъпчиво хлапе, опитващо се да стигне малко по-далеч с момиче.

Накрая тя звучеше раздразнена.

— Хайде, голямо момче. Времето е пари.

— Нека останем тук — рече той и когато тя започна да протестира, той я спря. — Не, не за това. Нека просто да останем тук и да поговорим.

— Искаш да говориш? Намери си психиатър.

— Ще ти платя.

— Това някакво твое извращение ли е? — попита тя. — Аз почвам да приказвам, а ти лъскаш бастуна? Няма начин.

Вървеше обратно към пътя и той затършува в джоба си да извади парите. Някои от банкнотите излетяха от ръката му и той се хвърли на земята да ги събира. Когато вдигна поглед, тя все още се отдалечаваше.

Каза ѝ „петдесет долара“ и тя замръзна.

Обърна се бавно и той не можеше да разбере дали предложението я бе раздразило още повече, или направо я бе ядосало.

— Ето — каза той, изправяйки се, отиде до нея и бутна парите в ръката ѝ. Имаше много по един долар, два по пет — всичките бяха от неговия дял от кутията за бакшиши в автомивката.

Той каза:

— Ще си държа гащите обути, става ли? Никакви странности.

Тя се опита да му върне парите.

— Не се ебавай с мен, разбра ли?

— Няма — рече ѝ той, чувайки нотка на отчаяние в гласа си.

Щеше отново да я прогони и този път никаква сума пари нямаше да я върне. — Просто ще говорим — каза той, тикайки ѝ парите обратно. — Просто ми разкажи нещо.

Тя извъртя очи, но задържа парите.

— Да ти разкажа какво?

— Каквото и да е — каза той. — Разкажи ми... — Господи, нищо не му хрумваше. — Разкажи ми... — Взираше се в нея, искаше му се лицето ѝ да му помогне да измисли нещо — нещо, което щеше да я

задържи тук малко по-дълго. Погледна красивата ѝ уста, начина, по който бе извита от раздразнение и може би нещо подобно на любопитство. — Първата ти целувка — реши той. — Разкажи ми за първата си целувка.

— *Сигурно* се шегуваш.

— Не — каза той. — Не се шегувам. — Отстъпи няколко крачки назад от нея, отпусна ръцете си встрани, така че тя да може да вижда, че няма да се пипа. — Просто ми разкажи за първата си целувка.

— Какво, искаш да кажа, че е била със сестра ми? С баща ми?

— Не — каза той и разтърси глава. — Моля те, не лъжи.

Тя кръстоса ръце, очите ѝ отново го оглеждаха.

— Даваш ми петдесет кинта да ти разкажа за първата си целувка?

Той кимна.

Тя погледна зад себе си, после обратно към него. Преброи парите, банкнотите шумоляха, докато ги прехвърляше от едната ръка в другата, а устните ѝ се движеха безмълвно.

— Добре — каза накрая тя и тикна пачката пари в деколтето на ризата си. — Стюи Кампано.

Той се изсмя на името.

— Аха — рече тя и се усмихна за първи път. Имаше идеални, равни зъби. — Истински Ромео беше нашият Стюи.

— Излизаше с него ли?

— Не, по дяволите — каза тя обидено. — Той беше с две години по-малък от мен, едно от приятелчетата на малкото ми братче. Просто си играехме един ден.

— Играехте си на какво? — Веждите ѝ се навъсиха и той бързо каза: — Не, не търся това. Просто искам да знам какво правехте.

— Плувахме в басейна му — рече тя, поколеба се, очевидно все още се чудеше какво точно искаше Джон. — Това беше единствената причина, поради която бях отишла там с брат ми, защото Стюи имаше басейн.

Джон усети как усмивката му се върна. Тя бе решила да продължи историята.

— Та, както казвах, беше късно една вечер, пълнолуние и всичко останало и ние си играехме в басейна, просто се катерехме един върху

друг и той ме погледна, и аз го погледнах и тогава той просто се наведе и ме целуна.

— Истинска целувка или детска целувка.

— Детска целувка — рече тя, усмивка озари лицето ѝ. Беше наистина красива, от онзи тип тъмнокоси, мургави жени, за които пишат поетите. Усмивката ѝ стана палава. — После истинска целувка.

— А така, Стюи — каза Джон, представяйки си ситуацията — задния двор, луната, разните пояси и други плаващи играчки в един семеен басейн. — На колко години беше?

— Тринадесет — призна тя.

— Значи Стюи беше...

— На десет. Знам. — Тя вдигна ръце. — С малолетен. Виновна.

Джон се изуми от хвалбите на малката.

— Боже, дори не мисля, че съм знаел какво е целувка с език, когато съм бил на десет.

— Да, е, аз бях на тринадесет и не знаех — каза му тя. После се изсмя, може би на спомена или на абсурдността на ситуацията. Джон също се изсмя и това представляваше такова сладко освобождаване, че за пръв път от двадесет и пет години той наистина се чувстваше добре.

— Господи — каза Робин. — Не съм се сещала за това хлапе от години.

— Какво мислиш, че прави той сега?

— Лекар е, вероятно. — Тя отново се изсмя, един кратък, свеж звук на удоволствие. — Гинеколог.

Джон все още се усмихваше. Каза:

— Благодаря.

— Да. — Тя сви устни. — Ей, как се казваш?

— Джон.

Тя се изсмя, сякаш той се шегуваше.

— Не, наистина. Джон Шели — опита се да подаде ръка и тя отстъпи назад. — Съжалявам — каза той и отпусна ръка. Какво бе направил? С какво бе развалил нещата?

— Няма нищо. Просто трябва да се връщам — погледна през рамо. — Сводникът ми скоро ще ме потърси и аз...

— Няма нищо — каза ѝ той. Беше сложил ръце в джобовете си, защото не знаеше какво друго да прави с тях. — Съжалявам, ако...

— Няма проблем — прекъсна го тя.

— Мога да те изпратя обратно.

— Знам пътя — каза тя и буквално хукна назад към пътя.

Можеше единствено да гледа как си отива и да се чуди какво нередно бе казал, че да я накара да побегне. Петдесет долара. Можеше да си купи много неща с петдесет долара. Храна. Наем. Дрехи. Смях. Начинът, по който очите ѝ блестяха, когато наистина се усмихнеше. Това не беше нещо, което можеше да се купи. Да, тя бе взела парите, но този смях — той представляваше един истински момент между тях. Тя бе разговаряла с него, наистина разговаряла, защото искаше, не заради петдесетте долара.

Джон стоеше в гората, пуснал корени на мястото си, със затворени очи, викаше обратно спомена за гласа ѝ, за смеха. Тя имаше брат някъде. Бе израснала в квартал с басейн. Родителите ѝ бяха похарчили малко пари за скоби за зъби, може би я бяха водили на уроци по балет, така че да има това слабо тяло на танцьорка, или може би тя беше като Джойс, от онзи тип момичета, които преработваха храната толкова бързо, че трябваше само да се разходят из квартала, за да си поддържат фигурата.

От пътя прозвуча клаксон на кола и Джон отвори очи. Защо не отиде в хотелската стая с нея? Петдесет долара. Това за него си беше един ден здрава работа. Един цял ден бърсане на коли, чистене на мацаниците на хората, очакване Арт да излезе и да огледа работата му, да посочи към някакво несъществуващо петно на предното стъкло, така че клиентът да помисли, че получава нещо срещу парите си.

Петдесет долара и за какво? За спомена за нечия чужда целувка?

Джон прекърши една висяща клонка докато вървеше обратно към пътя, подбирайки си внимателно посоката, за да не се озове пред магазина за алкохол. Можеше да я държи в ръцете си сега, да прави любов с нея. Той спря и облегна ръка на едно дърво, усещаше дробовете си така, сякаш му бяха изкарали въздуха.

„Не“, помисли си той. В онази стая щеше да прави същото, което правеше сега: щеше да се прави на глупак. Истината бе, че Джон всъщност никога не беше правил любов с жена. Никога не бе преживявал онази интимност, за която човек четеше в книгите, никога любовница не бе хващала ръката му в своята, не бе галила врата му, не бе придърпвала тялото му близо до нейното. Последната жена, която беше целунал, всъщност бе единствената жена, която бе целунал и

освен това тя не беше жена, а момиче. Джон помнеше датата, сякаш бе прогорена в мозъка му: 15 юни 1985 г.

Той бе целунал Мери Алис Фини, а на следващата сутрин тя беше мъртва.

---

[1] Модел джипове на „Шевролет“ — Бел.прев. ↑

[2] Квартали в Атланта, Джорджия. — Бел.прев. ↑

[3] Уличен жаргон, означаващ съответно вагинален и орален секс. — Бел.прев. ↑



## ГЛАВА ДЕСЕТА

*10 юни 1985 г.*

Когато Джон бе малък, обожаваше да си играе в пръстта, да строи разни работи с ръцете си, после да ги разрушава парче по парче. Майка му го виждаше как върви по улицата, с кал по панталона, с клонки, стърчащи от косата му, и само се смееше и грабваше маркуча, караше го да си съблече дрехите в задния двор, за да може да го облее, преди да го пусне в къщата.

Нощем спеше трудно заради натоварените си дни. Джон не беше хлапе, което прави нещата наполовина. Беше кльоцав за възрастта си, гръдният му кош бе почти вдлъбнат, но той наваксваше с истинска сила на волята. Ако на улицата се играеше нещо, той беше там и въпреки размерите си, никога не го избираха последен в отбора. Бейзбол, народна топка — обожаваше да се движи. Футболът едва ли бе подходящ за него заради слабата му конструкция, но влизаше във всички видове лиги веднага след като навършеше необходимата възраст. До началото на гимназията той бе станал по-висок, но тялото му по-скоро приличаше на гумен ластик, отколкото на такова на атлет. Все пак футболният треньор бе впечатлен от енергията му и още през първата си седмица в гимназията Джон се потеше на игрището, всеки мускул в тялото му крещеше от радост пред перспективата да играе със старите кучета.

По-късно в гимназията разбра, че не ти позволяваха да играеш футбол, ако оценките ти бяха скапани. Когато го извадиха от отбора, беше по-разстроен, отколкото смяташе, че ще бъде. При внезапен изблик на гняв бе хвърлил шлема си срещу стената и бе пробил голяма дупка в мазилката. Бе започнал да обикаля из квартала след училище, защото знаеше, че ако се прибере вкъщи, майка му ще го пита защо не е на тренировка. Беше унищожил бележката, която треньорът прати на родителите му и бе платил за повредената стена с пари от незаконната си търговия с наркотици.

Знаеше, че родителите му ще разберат за случилото се твърде скоро, когато пристигнеха свидетелствата му за успех в училище, и

искаше да се радва на свободата си колкото можеше повече, преди Ричард да му се нахвърли като гняв божи.

Дори след като и останалата част от живота му започна да се разпада, Джон пак обичаше да се разхожда. Онзи първи път, когато бе отстранен от училище заради дрогата в шкафчето му, прекара по-голямата част от деня в шляене из квартала. След кражбата на видеокасетата баща му го наказва да си седи вкъщи в продължение на шест месеца и ако не беше доброто сърце на майка му („Върни се до час и не казвай на баща си“), Джон вероятно щеше да атрофира в стаята си. Понякога си мислеше, че баща му иска точно това. Нека лошият син излинее в самота; далеч от очите му, далеч от мисълта. Все пак доктор Ричард все още имаше Джойс. Беше му останало едно добро дете.

Джон обичаше да е навън, да гледа как дърветата се полюшват от вятъра, да вижда как листата бавно се носят към земята. Никога не се друсаше, когато излизаше. Не искаше да разваля нещата. Освен това изкушението на коката бързо изчезваше. Посещението в Спешното отделение, събуждането с усещането, че главата му гори, кървенето от носа, докато повръщаше активния въглен, който му бяха натикали в стомаха, тези неща му отвориха очите. Беше решил на място да се придържа към марихуаната. За нищо не си струваше да се умира. Уди щеше да го отрине за това, но Джон нямаше да се самоубива, защото не искаше да се равнява с братовчед си.

През нощта на свръхдозата бащата на Джон бе дошъл в болницата с набързо облечена риза и закопчани накриво копчета. Сестрата бе оставила Джон насаме с баща му, мислейки, че ще последва момент на близост или нещо подобно.

— Какво, мамка му, ти става? — бе поискал да знае Ричард. Беше повече от вбесен. Гласът му беше напрегнат, сякаш минаваше през сито, и ушите на Джон, които вече пищяха от повръщане, едва долавяха какво му казваше.

Ричард обичаше цитатите. Държеше някои от тях залепени на стената в кабинета си и понякога, когато вкарваше Джон вътре, за да говорят за последната издънка на сина му, той просто посочваше някоя от пословиците. „Глупостта е научено поведение“, беше една от любимите му, но онази нощ в болницата Джон знаеше, че дните, в

които баща му посочваше към избелелите листчета хартия с надеждата да даде напътствие на сина си, бяха свършили.

— Ти не си ми син — каза Ричард. — Ако не беше майка ти, щях да изхвърля безполезния ти задник на улицата толкова бързо, че свят щеше да ти се завие. — Той плесна Джон отстрани на главата като някакъв вид онагледяване. Ударът не беше силен, но откакто бе на шест или седем, баща му вдигаше ръка срещу него за пръв път, а и никога, никога не го беше удрял другаде освен по задника.

— Тате... — понечи да каже Джон.

— Никога повече не ме наричай така — заповяда му Ричард. — Аз работя тук. Имам колеги — имам приятели — тук. Знаеш ли колко засрамващо е да ти се обадят посред нощ и да ти кажат, че безполезният ти син е в Спешното? — Лицето му бе почервенияло и се навеждаше над леглото, на няколко сантиметра от лицето на Джон. Дъхът му миришеше на мента и на Джон му хрумна, че баща му бе намерил време да си измие зъбите, преди да дойде в болницата.

— Знаеш ли кой прави такива глупости? — бе попитал баща му, отблъсквайки се от леглото. — Безполезните наркомани, ето кой. — Закрачи по дължината на стаята, стискайки и отпускаяйки юмруци. Обърна се, кимна веднъж с глава, сякаш бе решил нещо и нямаше връщане назад.

Джон се опита отново.

— Тате...

— Ти не си ми син — повтори Ричард и затвори вратата след себе си.

— Той ще го преодолее — каза майка му, но Джон знаеше, че няма.

Никога не бе виждал този поглед в очите на баща си. Разочарование, да. Омраза... това беше нещо ново.

Джон размишляваше за този поглед, докато се разхождаше из квартала в деня след конфликта с баща си в Спешното отделение.

— Само един час — беше казала майка му, но не бе добавила — не казвай на баща си — защото и двамата знаеха, че на баща му не му пукаше. Сякаш сцената в болницата не бе достатъчна, онази сутрин Ричард бе дошъл в стаята на Джон и с напълно безразлично лице каза, че щял да го храни и облича, докато станел на осемнадесет, а после

искал Джон да напусне къщата му, да напусне живота му. Той потри ръце една в друга, после ги вдигна с дланите напред, за да покаже.

— Измивам си ръцете от теб.

Излезе вятър и Джон се загърна с якето. Въпреки че едва не умря предишната нощ, той искаше една доза кока, нещо да свали напрежението. Все пак нямаше да го направи. Не заради баща си или майка си, а защото бе уплашен. Джон не искаше да умира и знаеше, че коката щеше да го убие по-скоро рано, отколкото късно. Беше я смъркал едва няколко пъти, нали така? Не би трябвало да е трудно да спре. И все пак, независимо колко много трева пушеше, от желанието в тялото му го болеше, сякаш бе погълнал бръснач. Мамка му на Уди и глупавите му партита.

— Ей.

Джон вдигна очи, стъписан в мислите си. Мери Алис Фини седеше на една от люлките на детската площадка.

Омразата му към нея пламна като пожар.

— Какво правиш тук?

Тя каза:

— Не знаех, че детската площадка е твоя.

— Не трябва ли да си на училище?

— Избягах.

— Да бе — изсмя се той през носа си, от което усети вкус на кръв в дъното на гърлото. — Мамка му — рече той и сложи ръка на носа си. Течеше кръв, сякаш бе пуснато някакво кранче.

Мери Алис се озова до него. В ръката си държеше хартиена носна кърпичка — защо момичетата винаги носеха от тия неща — и я притисна под носа му.

— Седни — каза му тя, завеждайки го до катерушката. Той се отпусна на най-долния прът и през дънките почувства студа по кльощавия си задник. — Наведи глава напред.

Очите му бяха затворени, но чувстваше ръцете ѝ по себе си: едната на врата, другата държеше кърпичката под носа му. Трябваше да се навеждаш назад, когато ти кървеше носа, но на него не му пукаше, стига тя да го докосваше.

Тя въздъхна.

— Джон, защо си причиняваш това?

Той отвори очи, видя как на пясъка между краката му капе кръв.

— Наистина ли избяга от училище?

— Трябваше да ходя на лекар, но майка ми забрави да ме заведе.

Джон се опита да обърне глава, но тя не му позволи. Майките не пропусаха ходенето на лекар. Това просто не се случваше.

— Да — каза тя, сякаш му четеше мислите. — Родителите ми се развеждат.

Джон бързо се скова, за миг видя звездички.

Беше ѝ неудобно. Тя притисна ръце една в друга, хартиената кърпичка остана между тях.

— Баща ми се вижда с една жена от работата си. — Той виждаше скованата усмивка на лицето ѝ. Съвършените родители на Мери Алис се разделяха.

Тя рече:

— Името ѝ е Минди. Татко иска да се срещна с нея. Мисли, че ще станем много добри приятелки.

Джон си представи как Пол Фини казва това. Човекът беше адвокат и притежаваше арогантността на повечето си колеги, мислейки си, че всичко, излизащо от устата му, бе чистата божа истина.

Джон ритна в пясъка с върха на обувките.

— Съжалявам, Мери Алис.

Тя плачеше и той виждаше, че момичето гледа как сълзите ѝ падат на пясъка, точно както той бе гледал кръвта си преди няколко секунди.

Той я мразеше, нали така? Само че искаше да я обгърне с ръка, да ѝ каже, че всичко ще е наред.

Трябваше да измисли какво да каже, нещо, което да ѝ помогне да се почувства по-добре. Изгърси:

— Искаш ли да дойдеш на купон?

— Купон ли? — попита тя и носът ѝ се сбърчи при мисълта. — Какво, с всичките ти дрогирани приятелчета?

— Не — каза той, въпреки че тя бе права. — Братовчед ми Уди ще прави купон в събота. Майка му е извън града.

— Къде е баща му?

— Не знам — призна Джон. В действителност никога не бе мислил за това, но майката на Уди пътуваше толкова много, че момчето на практика живееше само. — Може да се отбиеш.

— Би трябвало да отида до мола със Сюзън и Фей.

— Ела след това.

— Всъщност мястото ми не е при тези хора — каза тя. — Освен това мислех, че си наказан след случилото се.

Значи цялото училище знаеше за разходката му до Спешното отделение. Джон смяташе, че ще минат поне два дни, преди историята да се разчуе.

— Не — рече той, мислейки си за баща си, за начина, по който го гледаше тази сутрин. Беше по същия начин, както гледаше мъртвия чичо Бари в ковчега, с устни, присвити от отвращение. Чревоугодник. Женкар. Продавач на коли втора ръка.

Мери Алис попита:

— Къде живее братовчед ти?

Джон ѝ каза адреса, който бе само на три преки от там.

— Хайде де — рече той. — Кажи, че ще дойдеш.

Тя сбърчи нос отново, но този път позираше.

— Окей — каза тя. После, за да си остави вратичка: — Ще си помисля.

## ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

*11 октомври 2005 г.*

Джон лежеше в леглото си в евтиния хотел, полузаспал, когато на вратата се почука. Обърна се и погледна часовника, присви очи, за да види дребните цифри. Шест и половина. Имаше още един час да поспи, преди да дойде време да става.

— Чук-чук — каза една жена и той изсумтя и се отпусна обратно в леглото. — Стани и се усмихни, праведнико — изпя Марта Лам. Първото нещо, което бе разбрал за надзорника си, беше, че тя обожаваше изненадващите проверки.

— Само секунда — извика той в отговор, седна в леглото и разтърка очи.

— Никаква секунда, каубой — настоя госпожа Лам с учтив, но твърд глас. — Отваряй тази врата веднага, чуваш ли?

Направи каквото му се каза — бързо, защото знаеше, че ако си науми, тя щеше да го хвърли обратно в затвора още преди края на деня.

Тя стоеше на вратата, с ръка на касата, усмихваше се весело, сякаш се радваше да го види. Беше облечена както обикновено: изгладена черна риза, златисто елече от ламе<sup>[1]</sup> и тесен черен кожен панталон. Като изключим обувките и „Глок“-а<sup>[2]</sup>, който носеше на кръста, тя можеше да стане за плакат в някое фетишистко списание.

Тя погледна палатката в боксерките му, после посочи към банята в коридора.

— Върви и кажи „здрости“ на малкия си шеф. Аз просто ще огледам наоколо.

Джон сложи ръце на чатала си, чувствайки се на петнадесет.

— Просто трябва да отида до тоалетната — обясни той.

Тя отново му се усмихна весело. От южняшкия ѝ провлачен акцент думите звучаха учтиво.

— Напълни ми една от тия чаши, ако обичаш.

Джон отиде до общата тоалетна възможно най-пъргаво, изпика се колкото може по-бързо, разливайки в чашата за проби достатъчно за

проверката за наркотици, после побърза обратно в стаята си. Сега госпожа Лам му ровеше из нещата и при все че Джон знаеше, че тя нямаше какво да открие, той се чувстваше виновен, ужасен, че тя ще го хвърли обратно в затвора. Момчетата в затвора говореха за надзорниците — как ти подхвърляха наркотици, ако не те харесваха, как били особено сурови със сексуалните престъпници, търсейки каквото и да е извинение да те пратят обратно вътре.

Когато се върна обратно, тя държеше снимка на майка му, поставена в рамка.

— Тази бе направена миналата година — каза той, чувствайки буца в гърлото си. Емили стоеше в залата за свиждания в затвора. Джон бе прегърнал майка си, а мръсната бяла тухлена стена зад тях служеше като фон. Беше на рождения му ден. Джойс бе направила снимката, защото майка му настояваше.

— Хубаво — рече госпожа Лам. Джон винаги я наричаше госпожа Лам, никога Марта, защото тя го плашеше и искаше да ѝ покаже, че е способен да прояви уважение.

Тя отвори рамката отзад и провери за... какво? Той не знаеше, но усети как се поти, докато тя не сложи снимката обратно на кашона, служещ за нощно шкафче. След това тя прегледа книгите, които той бе заел от библиотеката, като прелистваше страниците и коментираше заглавията.

— *Тес от рода Д'Ърбървил?* — попита тя, спирайки се на последната книга.

Той сви рамене:

— Никога не съм я чел. — Бяха го арестували на следващия ден, след като госпожа Рибък, учителката му по английски, бе обявила в час, че *Тес* ще е следващата им книга.

— Хм — каза тя и прегледа книгата за втори път, още по-внимателно.

Накрая тя върна книгата обратно и сложи ръце на хълбоците, оглеждайки стаята. Джон нямаше гардероб, така че дрехите му бяха сгънати на спретнати купчинки върху червената хладилна чанта, където си държеше храната. Знаеше, че вече е прегледала дрехите, защото ризата най-отгоре бе сгъната по различен начин, и предположи, че е огледала бананите, хляба и буркана с фъстъчено масло в хладилната чанта. В стаята имаше един прозорец, но той бе залепил



хартия върху него, за да изолира сутрешното слънце. Госпожа Лам бе отлепила ъглите да се увери, че отзад нямаше скрито нещо нелегално. Стаята се осветяваше от една гола крушка на тавана и той забеляза, че беше включила лампата на пода край леглото. Абажурът бе накриво. Беше прегледала и това.

Тя каза:

— Вдигни си матрака, моля. — После, сякаш бяха стари приятели, обясни: — Току-що ми направиха маникюра.

Джон направи две крачки в малката стая и се озова до матрака. Вдигна го и го облегна на стената, така че тя да може да види мръсотията на рамката отдолу. И двамата едновременно видяха долната част на матрака. Петната от кръв и някакъв сив кръг от нечистотия по средата я накараха да се намръщи отвратено.

— Това също — каза тя, посочвайки рамката на пода. Той я вдигна и двамата отскочиха назад като две малки изплашени момиченца, когато една хлебарка изприпка по навлажнения кафяв килим.

— Ъх — рече тя, — не можа ли да си намериш друга стая?

Той поклати глава и пусна рамката и матрака обратно на мястото им. Имаше късмет, че си намери тази. Както и в затвора, дори евтините хотели си имаха стандарти и много от тях не приемаха сексуални престъпници особено ако жертвите им бяха млади. Джон трябваше да съжителства в една къща с шестима други мъже, които до един бяха престъпници. Единият имаше досие за преследване на осемгодишно момиче. Друг обичаше да изнасилва стари жени.

— Е — госпожа Лам отново се усмихна весело, — предполагам засега това е достатъчно. — Тя посочи кашона до леглото му. — Отвори това, моля.

— Няма нищо... — отказа се, понеже знаеше, че е безсмислено. Свали купчината книги от кашона и ги постави на леглото, после сложи снимката на майка си върху тях, защото не искаше рамката да се докосва до мръсните чаршафи. Отвори кашона и ѝ показа, че е празен.

Тя прегледа списъка си.

— Не криеш нещо като виагра, нали? — Джон разтърси глава. — Нелегални лекарства? Порно? Някакви оръжия?

— Не, госпожо — увери я той.

— Още ли работиш в „Горилата“?

— Да, госпожо.

— Ако нещо се промени, ти първи ще ми кажеш, нали?

— Да, госпожо.

— Добре. — Отново бе поставила ръце на хълбоците си. — Добре тогава. Всичко е окей за днес.

— Благодаря — рече той.

Тя размаха пръст с маникюр към него.

— Наблюдавам те, Джон. Не го забравяй.

— Няма, госпожо Лам. Няма.

Изгледа го още за миг, после поклати глава, сякаш изобщо не можеше да го разбере.

— Стой далеч от неприятности, и няма да си имаме никакви проблеми, ясно?

— Ясно — съгласи се той. И добави глупаво: — Благодаря.

— Ще се виждаме — рече тя, насочвайки се към вратата. — Дръж носа си чист.

— Да, госпожо — съгласи се той.

Затвори вратата след нея, постави ръка върху дървото и облегна глава върху ръката си, опитвайки се просто да диша.

— Чук-чук — чу отгоре. Госпожа Лам отговаряше и за изнасилвача на стари дами. Джон не знаеше името на човека, защото всеки път когато го видеше във фоайето, му трябваше цялата сила на волята, за да не го повали на земята.

Обърна се обратно към стаята си и се изолира от гласа на госпожа Лам, която отправяше весели забележки горе. Джон мразеше хората да се ровят в нещата му. Най-важното нещо, което научи в затвора бе, че никога не се докосва собствеността на друг мъж, освен ако не искаш да умреш заради нея.

Той взе тениската си, една от шестте, които имаше, и я сгъна отново. Имаше чифт памучни панталони, два чифта дънки, три чифта чорапи и осем чифта боксерки, защото, поради неизвестна причина, майка му постоянно му носеше бельо в затвора.

Джон изправи едната от маратонките си с крак. Госпожа Лам бе претърсила и тях. Езиците им бяха издърпани, стелките разкривени. Тридесет долара за чифт обувки, помисли си Джон. Не можеше да повярва колко скъпи бяха станали дрехите и обувките, докато бе вътре.

На горния етаж чу как госпожа Лам казва:

— О-хооо! — Джон замръзна, знаейки, че е открила нещо. Чу как изнасилвача измърмори някакъв отговор, после гласа на госпожа Лам висок и ясен: — Кажи го на съдията.

Боричкането не беше дълго. Тя си имаше „Глок“ все пак, а и нямаше кой знае къде да се бяга в порутената къща, която всички те наричаха дом.

Джон не можа да устои да не си подаде главата през вратата като ги чу, че тръгват надолу по стълбището. Едната ръка на госпожа Лам беше на рамото на изнасилвача, другата на белезниците, които заключваха ръцете му зад гърба. Онзи все още беше по бельо, без риза, без чорапи, без обувки. Щяха наистина да се позабавляват с него в ареста, както и госпожа Лам добре знаеше.

Тя го видя как наднича иззад вратата.

— Той се издъни, Джон — рече тя, сякаш това не беше очевидно. — Нека да ти е за урок.

Джон не отвърна. Той затвори вратата, изчака, докато чуе как вратата на колата се затръшна долу на улицата, двигателят заработи, колата потегли.

Все пак погледна през прозореца, издърпвайки хартията точно навреме, за да види червения джип на госпожа Лам, спрял на светофара в края на улицата.

Джон се свлече на колене и повдигна крайчеца на мръсния кафяв килим. Опита се да не мисли за хлебарката, която бяха видели, или за мишите изпражнения между килима и пода. Откри кредитното извлечение точно където го беше оставил. Не беше нещо нелегално, но какво щеше да каже госпожа Лам, ако го откриеше? „О-хооо!“, и щеше да го отведе.

Джон нахлузи дънките и намъкна крака в маратонките. Вземаше стълбите по две наведнъж. Във фоайето имаше телефон, който можеха да ползват за градски разговори. Той вдигна слушалката и набра номера, който знаеше наизуст.

— Кийнън, Роуз и Шели — каза секретарката на другия край на линията. — С кого да ви свържа?

Джон сдържа гласа си ниско.

— Джойс Шели, моля.

— За кого да предам, че се обажда?

Едва не й даде различно име, но размисли.

— Джон Шели.

Последва пауза, колебание, което го накара да изчака.

— Един момент.

Моментът се превърна в минути и Джон си представи как сестра му се мръщи, когато секретарката ѝ казва кой е на телефона. Животът на Джойс бе доста улегнал и тя явно се справяше добре. Тя се беше разбунтувала срещу баща им по свой собствен начин: вместо да стане лекар, тя напусна медицината през втората си година в „Еймъри“<sup>[3]</sup> и се прехвърли да учи право. Сега се занимаваше със сделки с недвижими имоти, вземаше твърда такса за това, че караше хората да се подпишат на пунктираната линия. Не можеше да си я представи да върши нещо толкова отегчително, но пък, от друга страна, Джойс вероятно доста му се присмиваше, че бърше сапунена вода от колите по цял ден.

— Какво искаш? — прошепна сестра му, без дори да каже „здрасти“.

— Трябва да те попитам нещо.

— На среща съм.

— Няма да отнеме много — каза той, после продължи да говори, защото знаеше, че в противен случай ще му затвори. — Какво е кредитен бал?

Проговори с нормален глас.

— Ти да не си идиот?

— Да, Джойс. Знаеш, че съм.

Тя въздъхна тежко, по-тежко от обикновено. Той се зачуди дали не беше настинала, или отново беше започнала да пуши.

— Всички компании за кредитни карти, банките, всички, които ти позволяват да купуваш нещо на кредит, докладват на кредитните агенции за това как си плащаш сметките — дали го правиш навреме, дали ги забавяш, дали внасяш минималното плащане или покриваш пълната вноска всеки месец и т.н. Тези агенции обединяват плащанията ти в миналото и дават бал, който показва на другите компании какъв е кредитният риск при теб.

— Седемстотин и десет добър бал ли е?

— Джон — каза тя. — Наистина нямам време за това. Каква измама въртиш?

— Никаква — рече той. — Аз не въртя измами, Джойс. Не за това ме пратиха в затвора.

Тя замълча и той разбра, че беше прекалил с нея.

— Не съм забравила защо те пратиха в затвора — каза тя, а тонът на гласа ѝ му показва, че ѝ е трудно да се контролира.

— А какво ако някой ми е взел данните и ги е използвал да си извади кредитни карти и други неща?

— Тогава това ще ти съсипе бала.

— Не — поясни той, — какво ако този някой изплащаше кредитните карти и всичко останало всеки месец?

Тя се поколеба за миг.

— Защо да го прави?

— Не знам, Джойс. Затова питам теб.

— Ти сериозно ли? — поиска да знае тя. — За какво става дума, Джон? Просто ме попитай каквото искаш да знаеш. Имам си работа за вършене.

— Аз *те* питам — каза той. — Просто някой... — остави гласа си да заглъхне. Дали това щеше да замеси Джойс в ставащото? Можеше ли тя по някакъв начин да си има неприятности, че знае това? Той не знаеше как работи закона. Боже, миналата седмица дори не знаеше, че съществува такова нещо като кредитен бал.

Не знаеше също и дали госпожа Лам подслушва телефона.

Накрая каза:

— Просто някои момчета в затвора въртяха такива измами.

— Боже. — Тя отново шепнеше. — По-добре не се замесвай в това.

— Не — рече той. — Пазя се чист.

— Най-добре да е така, Джон. Ще ти хвърлят задника обратно в затвора толкова бързо, че няма да имаш време и да помислиш за това.

— Звучиш като татко.

— Това ли е начинът да ме попиташ как е той?

Джон осъзна, че сдържа дъх.

— Не.

— Добре, защото той така или иначе не би искал да казвам.

— Знам.

— Господи, Джон. — Тя отново въздъхна.

Той я разстройваше. Защо ѝ се беше обадил? Защо му трябваше да я занимава с това?

Усети сълзи в очите си и притисна с пръсти ъгълчетата в опит да ги спре. Спомни си, когато бяха малки, как тя си играеше с него, обличаше го в дрехите на Ричард, правеше се на майка му. Правеха си чаени партита, готвеха си тарталети<sup>[4]</sup> в нейната малка фурна.

Попита я:

— Помниш ли оня път, когато стопихме подаръка на мама? — тогава Джон беше на шест, Джойс беше на девет. Бяха спестили от джобните и бяха купили гривна за рождения ден на майка си. Джойс предложи да я опека в кексче, за да я изненадат, нещо, за което бе прочела в една книга. Те не осъзнаваха, че гривната е от изкуствен материал и когато я сложиха в малката фурна и включиха стоватовия нагревател, за да приготвят кексчето, гривната се стопи. Димът бе задействал противопожарната аларма.

— Помниш ли? — попита той.

Джойс подсмръкна, без да отвърне.

— Добре ли си? — попита той. Искаше да чуе за живота ѝ. Дали излизаше с някого? Не се бе омъжвала, а бе адски хубава и умна. Трябваше да има някой в живота ѝ, някой, който да иска да се грижи за нея.

— Настинала съм — рече тя.

— Така и звучиш.

— Трябва да вървя.

Той чу мекото щракване на телефона при затварянето.

Следващите три дни бяха осеяни с бури — облаците изливаха дъжд за миг, в следващия се отдръпваха пред слънцето — и Джон, като цяло, нямаше работа, докато не се разчистиха. Установи, че му се искаше да не беше профуквал петдесет долара по онази проститутка. Но от друга страна, понякога се хващаше, че му се иска да има да ѝ даде още петдесет. Какъв въпрос щеше да ѝ зададе този път? Може би какво е усещането да си влюбен? Какво е усещането да прегърнеш някого, който също иска да те прегърне? Той искаше отново да говори с нея. Искаше да научи за живота ѝ.

За нещастие не можеше да си го позволи.

Докато растеше, Джон не се бе притеснявал за това как да сложи храна на масата или дрехи на гърба си. Родителите му се грижеха за всичко. На леглото винаги имаше чисти чаршафи, тоалетната винаги се чистеше по един магически начин и винаги когато отвореше хладилника, той беше пълен с всичко, което обичаше да яде. Дори и в затвора всичко му бе осигурено. Там имаха стриктна програма и твърди правила, но щом правиш каквото ти се казва, нямаше защо да се притесняваш от нищо.

При добър месец в автомивката Джон изкарваше около хиляда долара след плащане на данъците. Наемът за стаята му три на три метра, пълна с хлебарки, беше четиристотин и петдесет долара — доста висока цена със сигурност, но никой друг не искаше да го вземе, така че хазаинът му се чувстваше в правото си. Наемането на апартамент би направило нещата по-евтини, но Джон не можеше да си позволи сериозния депозит, да не говорим за разните други такси и комисиони, изисквани от компаниите. Услугите на MARTA<sup>[5]</sup> също не бяха евтини. Градът предлагаше месечна карта за пътуване Транскарт за неограничено пътуване с автобусите и метрото, но това струваше около петдесет и два долара на месец. Понякога Джон не можеше да си позволи да плати всичко това наведнъж и се оказваше, че плаща по долар и седемдесет и пет във всяка посока до и от работа.

Храната, която се състоеше основно от зърнени храни, сандвичи с банан и фъстъчено масло, и от време на време някакви плодове, струваше около сто и двадесет долара на месец. Джон трябваше да си купува мляко в малки опаковки, които можеше да изпива на момента и да се придържа към храни, които не се развалят бързо. Хладилната чанта в стаята му се използваше да държи хлебарките далеч от яденето; Джон не можеше да си купува торба лед всеки ден, особено през лятото, когато жегата го превръщаше във вода, преди да успее да го домъкне вкъщи с автобуса.

За привилегията да бъде под надзор плащаше на щата двеста и тридесет долара месечно. Изнасилването и убийството не бяха евтини неща и ако не успееше да направи вноската си, задникът му отиваше обратно право в затвора. Първите получени пари всеки месец се отправяха за щата.

Така обикновено оставаше с малко по-малко от седемдесет и пет долара всяка седмица за неща, от които се нуждаеше. Все пак това

беше при добра седмица, а понякога изкарваше значително по-малко. Джон се насилваше да спестява, като от време на време пропускаше да яде, от което така се замайваше, че вечер буквално падаше в леглото. Веднъж, в отчаянието си, бе влязъл в един офис на *Заем до заплата*<sup>[6]</sup>, каквито имаше в изобилие в по-бедните части на града, но Джон не можеше да плаща лихва от 480 процента за едноседмичен заем. А дори и да можеше, от него се изискваше да има текуща сметка<sup>[7]</sup>, за да могат да му преведат парите направо в банката. Никоя банка на света не би дала на Джон Шели текуща сметка.

Здравната осигуровка представляваше един фантастичен сън. Джон живееше в ужас да не се разболе.

След злощастния разговор със сестра си Джон вървеше под дъжда, риташе локвичките и му се искаше да може да ритне себе си, задето се бе обадил на Джойс. Тя си имаше достатъчно проблеми и без той да добавя още. Истината беше, че той просто искаше да поговори с нея, искаше да чуе как е. Джон ѝ се обаждаше може би веднъж месечно и тя винаги бе толкова щастлива да го чуе, колкото тази сутрин.

Един автобус на MARTA спря със скърцане пред него и Джон погледна номера, преди да се качи. Месецът беше добър, така че той постави своята Транскарт пред четеца и кимна на шофьора.

— Става студено — каза шофьорът.

— Определено — съгласи се Джон, радвайки се на дребния разговор, докато не осъзна, че ще трябва да си купува зимно яке. Боже, колко ли щеше да му струва?

Автобусът се разтресе с ускоряването и Джон се хвана за една седалка, за да запази равновесие, докато вървеше по пътеката. Автобусът бе пълен и той си намери място до една възрастна чернокожа жена, която четеше Библията в скута си. Въпреки времето, тя носеше чифт огромни слънчеви очила върху тези с диоптъра. Тя не вдигна поглед, когато седна, но той знаеше, че го е огледала с крайчеца на окото си.

Съществуваха измами за изкарване на пари. Винаги имаше измама, винаги имаше начин. Затворът бе пълен с мъже, които си мислеха, че са открили перфектната схема. Джон знаеше, че някои от мъжете в „Горилата“ крадяха квитанции от колите и ги осребряваха. Най-добри бяха големите вериги магазини. Трябваше само да влезеш



вътре, да намериш същия номер на стоката, който бе напечатан на квитанцията, после да я дадеш на момичето зад касата и да си вземеш парите. Лесни пари, казваха всички. Рей-Рей го казваше два пъти.

Той смени автобуса на гара Линдберг, като пътьом мина покрай затворената автомивка. Разбра, че е тръгнал за зелен хайвер, и пое по дългия път към „Чешър Бридж Роуд“, знаейки, че ще мине покрай магазина за алкохол, където бе срещнал Робин. През цялата тази седмица той си бе мислил за нея, чудеше се какво ли прави.

Някак си той си бе представял точно такъв тип живот за нея, такъв, който бе като огледало на неговия собствен. Може би е била малко разглезена като Джойс, момичето на татко. Зачуди се за по-малкия ѝ брат, приятеля на Стюи целувача. Какъв ли беше той? Дали му се обаждаше понякога, когато ѝ беше особено зле? Дали той бе толкова разстроен да я чуе, колкото Джойс, когато ѝ се обаждаше Джон? Джон не можеше да си представи какво би било да има сестра, която е курва. Би му се искало да убие всеки шибан мъж, който дори я погледнеше.

Автобусът мина покрай магазина за алкохол и той видя три работещи жени, застанали на сухо под навеса. Едната от тях бе устатата, която се бе сбила с Рей-Рей. Никоя от тях не беше Робин.

Джон се облегна в седалката си, гледайки отминаващите лъскави ресторанти. Автобусът спря на ъгъла, където бе киното и той се изправи, така че старата чернокожа жена да може да слезе. Прочете плакатите, но не разпозна никой от филмите. Бе отишъл на кино, след като получи първия си чек, и се шокира, когато отиде на касата и видя цените. Десет долара! Не можеше да повярва колко струва едно кино. Дори и дневните представления бяха скъпи.

Автобусът зави надясно на кръстовището и гледката се промени, стана по-изискана. Джон гледаше през прозореца как къщите ставаха по-големи, дворовете по-хубави. Морнингсайд, Вирджиния, Хайленд, Понси Хайлендс. През „Литъл Файв Пойнтс“, покрай новия „Барнс“ и „Нобъл“, „Таргет“, „Бест Бай“. Стана лошо чак когато тръгнаха по „Морлънд авеню“. Магазини за алкохол, бакалии по ъглите и магазини за авточасти навсякъде по мръсната улица. Табели рекламираха евтино осребряване на чекове, евтини застраховки; а една гордо заявяваше: „Единственото място в града, продаващо дрехи на половин килограм“.

На спирката стояха мъже с мръсни тениски, метнати на голите им рамене. Обличаха ризите си в последния миг преди да се качат. Автобусът прие нова миризма с изсипването на строителните работници вътре. Мексиканци, азиатци, черни. Съвсем скоро Джон бе единственият бял човек в автобуса.

Той слезе от автобуса, когато улицата стана почти хубава. Тази част на „Морлънд“ граничеше с „Браунуд“ и Грант Парк. Бяха започнали да се нанасят семейства, претендирайки, че тази част от града е тяхна. Те се грижеха за къщите си, косяха си дворовете и изискваха по-добро отношение, по-добри ресторанти, по-безопасни улици, отколкото предишните обитатели. Джон отдавна се беше научил, че причината средната класа да живее толкова добре е, че те очакваха нещата да са по-добри. Не се примиряваха с по-малко, отколкото заслужаваха. Те просто биха се качили в лъскавите си коли и биха отишли там, където ще ги оценят. Бедните хора, от друга страна, бяха свикнали просто да вземат каквото им се дадеше и да са благодарни за това.

Засега дъждът бе спрял, слънцето надничаше иззад тъмните облаци. Джон не искаше да се връща обратно по „Морлънд“, така че слезе от автобуса, навлезе в парка „Браунуд“ и тръгна през гората. Беше прегледал този район в картата и остана доволен да види, че пътищата са така, както се очакваше. Навсякъде около него се извършваха нови строителни дейности, над къщурките от петдесетте години се извисяваха триетажни къщи. „Колко ли струваше нещо толкова“, зачуди се Джон. „Каква работа трябваше да имаш, за да можеш да си купиш собствена къща, да си отглеждаш децата и може би да караш кола втора ръка?“, не можеше да проумее колко пари бяха необходими.

Тръгна по улица „Гоблиб“ и навлезе в Ийст Атланта Вилидж<sup>[8]</sup>, изненадан да открие няколко хубави ресторанта и кафене там, където очакваше да види изоставени постройки и автосервизи. Имаше няколко бутика, пекарна и магазин за домашни любимци. Погледна през прозореца към котката, която се печеше на слънце върху торба с храна за кучета. Котката би бил добър вариант, някакво животно да му прави компания. Хлебарката, която госпожа Лам откри, не се броеше. Но това би бил лукс за един ден. Джон едва успяваше да изхрани себе си.

На „Метрополитън авеню“ сви надясно, повървя няколко пресечки и се озова пред пощенски клон Ийст Атланта. Джон погледа ниската сграда на институцията. На табелата отпред пишеше същия пощенски код като на кредитното извлечение: 30316.

Мястото бе претъпкано, предният и страничен паркинг бяха пълни с коли, които спираха и по улицата, въпреки че имаше забранителни табели. Алеята пред голямата викторианска къща до пощата бе препречена от огромен товарен камион.

Отново бе започнало да вали, слаб дъждец, който затъмни небето. Джон повървя по „Метрополитън“ около петнадесет метра, после се обърна и тръгна обратно. Гледаше как хората влизат и излизат от пощата, чудейки се защо, по дяволите, бе дошъл тук.

След тридесет минути ходене нагоре-надолу по улицата, Джон осъзна, че всъщност нищо не го спираше да влезе в сградата. Неговата пощенска станция беше мрачна и миришеше на бекон и мазнина, без да има очевидна причина за това. Оттам си плащаше наема и глобата на щата, защото се намираше само на десет минути пеш от мястото, където живееше. Имаше много имигранти в квартала и понякога хората носеха пилета и други малки животни, които изпращаха само един господ знае къде. Често, докато чакаше на опашката, чуваше да кукурига петел.

Клонът на Ийст Атланта беше добре осветен, чист и явно просто имаше добра атмосфера. Точно срещу входната врата имаше редици с пощенски кутии, малките отгоре, големите отдолу. От лявата му страна се намираше офисът, където две жени помагаха на клиентите да се справят колкото можеха по-бързо. От фойето чак до автоматичната машина за пощенски марки при входната врата се точеше опашка от хора. Джон извади непопълнен плик от джоба си и застана на опашката, правейки се, че наистина чака там. Сантиметър по сантиметър опашката се придвижваше напред и той повече не погледна обратно към кутиите, докато не стигна наблизо до стъклените врати, водещи в офиса.

Кутия осемстотин и петдесет беше на първата редица на нивото на очите. На кутията до нея имаше залепен оранжев стикер, чиито думи бяха прекалено избледнели, за да могат да се разчетат.

— Приятен ден — извика една от дамите зад бюрото, докато клиентката се промуши покрай Джон на излизане. Той пъргаво

отстъпи назад да направи път на жената и измърмори някакво извинение, заради капещата от косата му дъждовна вода. Когато погледна назад, видя, че някой се насочваше към кутиите.

Джон спря да диша и стисна плика в ръката си, когато една кльощава чернокожа жена, говореща по мобилния си телефон, тикна ключ в ключалката на кутия осемстотин и петдесет. Смееше се по телефона и казваше нещо пренебрежително за някакъв член на семейството си, когато издърпа ключа обратно и рече:

— Мамка му, момиче, току-що тикнах ключа в грешната кутия.

Тя бутна ключа в кутията под осемстотин и петдесет, подпря телефона с рамо и продължи да говори.

— Сър? — каза жената зад Джон.

Опашката се бе придвижила, но Джон не. Той се усмихна и рече:

— Съжалявам. Забравил съм си портфейла — и се дръпна от опашката.

Каква глупава загуба на време. Нямахше начин да стои пред тази кутия цял ден, а шансовете този, който му беше взел името да се появи, докато Джон е там, бяха смешно малки. По-голям късмет щеше да има, ако си купи билет от лотарията.

Той отвори вратата и хвърли непопълнения плик в кошчето. Небето отново се бе разтворило и запращаше надолу студен порой. Джон потрепери. Сто долара. Едно свястно зимно яке щеше да е поне сто долара. Откъде щеше да вземе толкова пари? Колко щеше да му отнеме да спести за едно скапано палто?

Изгърби рамене, когато застана на спирката и запроклина себе си и дъжда. Трябваше да започне да си търси нова работа. Може би нещо на закрито, нещо с нормално работно време и независимо от времето. Нещо, където не ги бъркаше дали имаш досие и дали в това досие се казва, че си от онзи вид хора, които трябва да бъдат умъртвени като бясно куче, за да се предпази останалата част от света от злото вътре в теб.

Изборът на работа на Джон бе ограничен само до някоя опасна дейност. Половината от момчетата в затвора се намираха там, защото бяха ограбили някой магазин или семейно ресторантче. Повечето от момчетата, очакващи изпълнение на смъртна присъда, бяха започнали с обир на местния универсален магазин и бяха приключили криминалната си кариера като изстрелваха куршум в главата на някой

нископлатен работник заради шестдесетте долара в касата. Преди госпожа Лам да го уреди в „Горилата“, Джон бе едва ли не достатъчно отчаян, за да се пробва в някой магазин. Сега знаеше, че не може да продължи да работи в автомивката, не и през зимата. Трябваше му начин да намери пари, и то бързо.

Автобусът закъсня, шофьорът бе вече раздражен, когато спря. Настроението на Джон беше като на всички останали, когато се изкачи мокър по стъпалата и влезе навътре, маратонките му за тридесет долара буквално се разпадаха от дъжда. Тръсна се на празното място в задната част на автобуса и почти му се прииска светкавицата, прорязваща небето да мине през прозореца и да го удари право в главата. Щеше да свърши с мозъчно увреждане, като лигавещ се зеленчук, заемащ място в някоя болница. Започваше да разбира защо толкова много момчета свършваха обратно в затвора. Той беше на тридесет и пет години. Никога не бе карал кола, никога не бе ходил на истинска среща, никога не бе живял истински. „Какъв, по дяволите, бе смисълът“, помисли си Джон, докато някакъв тип се мъчеше едновременно да затвори чадъра си и да влезе в колата.

Джон стана с тръгването на автобуса, зяпнал през прозореца, без да отделя очи от мъжа. Колко години бяха минали? Мозъкът отказваше да ги сметне, но знаеше, че беше той. Челюстта на Джон бе увиснала, докато наблюдаваше как мъжът се отказа от затварянето на чадъра и го хвърли на паркинга, преди да затръшне вратата на колата си.

Да. Той беше. Определено беше той.

Точно както от небето падаха милиони дъждовни капки, така и съществуваха милиони шансове Джон да отиде в пощата в точния ден и по точното време.

Милион към едно, но бе успял.

Бе открил другия Джон Шели.

---

[1] Вид плат от златисти или сребристи нишки. — Бел.прев. ↑

[2] Вид пистолет. — Бел.прев. ↑

[3] Университет в Атланта. — Бел.прев. ↑

[4] Вид сладки. — Бел.прев. ↑

[5] Автобусните и железопътни услуги в Атланта. — Бел.прев. ↑

[6] Бързи заеми с висок лихвен процент до деня на първото плащане на заплата. — Бел.прев. ↑

[7] Вид банкова сметка, въз основа на която се издават кредитни карти и от която може да се теглят пари по всяко време. — Бел.прев. ↑

[8] Квартал в Атланта. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Джон не помнеше ареста си — не защото бе в шок по онова време, а защото бе наполовина в безсъзнание. Онази сутрин Уди бе наминал да го види и му бе дал малко валиум. Джон взе количество, достатъчно да успокои кон.

Очевидно ченгетата бяха дошли в къщата му със заповед за арест. Баща му ги бе пуснал горе в стаята на Джон и те го бяха открили припаднал на леглото. Джон помнеше как се свести, с лице пламнало там, където баща му му беше ударил шамар. Ченгетата го извлякоха от къщата с белезници, врязани в кожата на китките му. На поляната вън отново припадна.

Събуди се в болницата с познатия вкус на активен въглен в устата. Само че този път, когато понечи да раздвижи ръка да си избърше лицето, нещо изтрака по леглото. Погледна надолу към китката си и видя, че е прикован с белезници за леглото.

До вратата седеше едно ченге и четеше вестник. Намръщи се на Джон.

— Събуди ли се?

— Аха. — Джон отново заспа.

Майка му бе в стаята, когато се свести. Боже, изглеждаше ужасно. Зачуди се колко ли дълго бе спал, защото Емили изглеждаше така, сякаш бяха минали двадесет години, откакто той се бе качил по стъпалата до стаята си, бе намалил звука на стереоуредбата и бе взел шепя от малките бели хапчета, които взе от братовчед си.

— Скъпи — рече тя, разтривайки предмишницата му. — Добре ли си?

Езикът му бе натикан в дъното на устата. Гърдите го боляха, като че беше ударен по гръдната кост с парен чук. Как бе успявал да диша през цялото това време?

— Ще се оправяш — каза тя. — Всичко това е грешка.

Но не беше — поне що се отнасяше до полицията.

Прокурорът дойде около час по-късно, Пол Фини стоеше зад него, гледаше яростно Джон, сякаш бе готов да скочи на леглото и да

го удуши на място. Ченгето явно бе усетило това, защото стоеше близо до господин Фини, внимавайки нещо да не излезе от контрол. Прокурорът ги представи.

— Аз съм Лайл Андърс. Това е началник Харолд Уолър. — Ченгето до господин Фини държеше лист хартия. Той прочисти гърлото си, гледайки към листа, сякаш четеше от него.

Джон погледна към майка си. Тя каза:

— Всичко е наред, скъпи.

— Джонатан Уинстън Шели — започна Уолър. — Арестувам те за изнасилването и убийството на Мери Алис Фини.

Ушите на Джон придобиха усещането, както когато човек е под вода. Устните на Уолър се движеха, той определено казваше нещо, но Джон не го разбираше.

Накрая Лайл Андърс се протегна и щракна с пръсти пред лицето на Джон.

— Разбираш ли какво се случва, синко?

— Не — рече Джон. — Аз не...

— Не казвай нищо — изшътка майка му и постави пръсти върху устните му. Емили Шели, спонсор на АРУ, важна майка в скаутската организация, майстор на курабийките и костюмите за Хелоуин, поизправи гръб и се обърна към тримата мъже в стаята. — Ако това е всичко?

Те бяха надвиснали над дребната му майка, особено Пол Фини. Той и без това бе едър мъж, но яростта му го правеше още по-огромен.

Андърс рече:

— Той трябва да направи изявление.

— Не — каза тя, тази жена, която бе негова майка. — Всъщност не трябва.

— Това ще е в негов интерес.

— Синът ми премина през ужасно прежеждие — отвърна Емили. — Необходима му е почивка.

Андърс се опита да говори директно на Джон и дори когато Емили му препречи пътя, той все пак пробва.

— Синко, трябва да превъзмogneш това и да ни разкажеш какво се случи. Сигурен съм, че има причина ти да...

— Той няма какво да ви каже — настоя Емили с твърд глас.



Джон я беше чувал да говори по този начин само веднъж, когато Джойс бе на десет и се беше опитала да ходи по парапета на горния етаж на къщата.

Един по един Емили ги изгледа всичките в очите.

— Моля напуснете.

Пол Фини подскочи към Джон, но ченгето го хвана.

— Ти, кучи сине — изрева господин Фини срещу Джон. — Ще се пържиш заради това!

Господин Фини беше борец от националния отбор. Андърс и Уолър трябваше да положат усилия, за да го задържат далеч от Джон. Накрая се наложи направо да го вдигнат и да го изнесат от стаята. При затварянето на вратата той извика:

— Ще си платиш за това, шибаняк такъв!

Когато се обърна обратно към Джон, долната устна на майка му трепереше. Хрумна му странната мисъл, че се е разстроила от езика на господин Фини.

Той попита:

— Къде е татко? — Ричард беше този, който се грижеше за подобни неща, разчистваше бъркотиите. — Мамо? — попита Джон. — Къде е той?

Гласът ѝ се върна, тя се протегна и хвана ръката му.

— Слушай ме — каза тя напрегнато. — Всеки момент ще се върнат и ще те отведат в затвора. Имаме само няколко секунди.

— Мамо...

— Не говори — каза тя и стисна ръката му. — Слушай.

Той кимна.

— Не казвай нищо на полицията. Дори не им казвай името си. Не им казвай къде си бил онази нощ, не им казвай какво си ял за вечеря.

— Мамо...

— Шшт, Джонатан — нареди му тя, притискайки пръсти към устните му, — не разговаряй с никого в затвора. Там никой не ти е приятел. Те всички се грижат само за себе си и ти трябва да правиш същото. Не казвай нищо по телефона, защото записват разговорите. Навсякъде има къртици<sup>[1]</sup>.

Къртици, помисли си Джон. Откъде майка му бе чула тази дума? Как така знаеше всичко това? Тя не гледаше дори *Коджак*, защото считаше, че в него има прекалено много насилие.

— Искам да ми обещаеш, Джон — настоя тя. — Обещай ми да не говориш с никого, докато не се появи леля ти Лидия.

Леля Лидия. Съпругата на Бари. Тя беше адвокат.

— Джон? — продължаваше тя. — Обещавах ли? Нито дума? Недей да говориш дори за времето. Разбираш ли ме? Това е най-важното нещо, което някога съм ти казвала да направиш и ти трябва да ми се подчиниш. Не разговаряй с *никого*. Чу ли ме?

Той се разплака, защото и тя плачеше.

— Да, мамо.

Вратата се отвори и Уолър се върна. Той хвърли бърз поглед на сцената *майка и дете*, и Джон видя как една част от него омекна. Звучеше почти любезен, когато се обърна към Емили:

— Госпожо Шели, ще трябва да излезете.

Ръката ѝ стисна тази на Джон. Тя погледна надолу към него, от очите ѝ се лееха сълзи. Поради някаква причина той очакваше тя да каже, че го обича, но вместо това, тя оформи с устни „с *никого*“. *Не разговаряй с никого*.

Андърс изчака Емили да излезе, преди да бръкне в джоба си и да извади ключовете за белезниците. Мигът на размекване изчезна толкова бързо, колкото се беше и появил. Той рече на Джон:

— Чуй ме, малко копеле. Ще се измъкнеш от леглото, ще си облечеш дрехите и ще сложиш ръце зад гърба си. Ако ме ядосаш само за миг, ще те смачкам като тон тухли. Разбра ли ме, престъпно малко лайно такова?

— Да — каза Джон, останал без дъх от страх. — Да, сър.

---

[1] Доносници — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

15 октомври 2005 г.

Щатският затвор „Коустъл“ се намираше близо до Савана<sup>[1]</sup>, в един град на име Гардън Сити<sup>[2]</sup>, Джорджия. Имената звучаха прекрасно на хартия, извикваха във въображението образа на старомоден крайбрежен град като тези по пощенските картички. Който и да беше избрал мястото за изправителното учреждение, явно си бе направил доста добра шега.

„Коустъл“ представляваше затвор с максимално строг режим и беше само на няколко години, когато Джон пристигна там. Десет години след издаването на присъдата беше реконструиран, за да може да поеме притока от рецидивисти. Днес затворът се състоеше от седем жилищни части с дванадесет двойни килии и двадесет и четири четворни. Имаше четиридесет и четири изолатора, тридесет килии за дисциплинарни наказания и петнадесет, използвани за предварителен арест. L-сградата поемаше над двеста човека, в N имаше още двеста, а O и Q бяха огромни спални помещения с койки, разположени като в казармата. Като цяло, около хиляда и шестстотин мъже го наричаха свой дом.

Джон не мислеше, че някога ще се върне в „Коустъл“ по собствена воля, но си бе взел почивен ден и се качи на автобуса в шест тази сутрин. Билетът му струваше остатъка от парите за телевизора, но това не беше най-важното. Опита се да поспи в автобуса, облегнал глава на прозореца, но можеше единствено да мисли за онзи първи път, когато бе минал по този път с белезници на ръцете и краката. Не можеше да се върне там. Не можеше да умре в затвора.

Бе взел и една книга — *Тес от рода Д'Ърбървил* — и се насили да я чете по време на почти петчасовото пътуване. Постоянно трябваше да се връща назад в книгата, защото мислите му се отнасяха другаде с всяка изминала миля.

Как майка му бе шофирала на такова разстояние на всеки две седмици в дъжд и пек? Нищо чудно, че изглеждаше изтощена, като пристигнеше там. Нищо чудно, че изглеждаше толкова съкрушена онзи

първи път, когато ѝ позволиха да го посети. Все пак тя го правеше в продължение на двадесет години и през цялото това време пропусна само три свиждания.

Тес тъкмо бе доверила благородния си произход на Ейнджъл, когато автобусът спря пред щатския затвор. Джон остави билета на седалката, за да я запази, после тикна книгата в найлоновата торбичка, която носеше със себе си.

На пропуска за посетители Джон пламтеше от срам, докато го претърсваха и разпитваха — не защото беше над всичко това, а защото най-после разбра през какво бе минавала майка му всеки път, когато идваше да го види. Направи сметка, докато претърсваха торбичката, отвориха стека с цигари и провериха книгата почти страница по страница. Бе пътувала дотук над петстотин пъти. Как Емили бе изтърпяла всичко това? Как бе могъл той да причини това унижение на майка си? Нищо чудно, че Джойс бе толкова вбесена. Джон никога не се бе мразил повече, отколкото точно в този момент.

Седна на един от пластмасовите столове и зачака да извикат името му. Коляното му отново подскачаше, но всички останали в стаята изглеждаха напълно спокойни. Повечето бяха жени с децата си. Бяха дошли да видят татко. Едно дете близо до Джон държеше пастелна рисунка на самолет. Друго плачеше, защото не му бяха позволили да внесе плюшеното си мече вътре. На рентгеновата проверка се бе появило нещо странно и майката беше отказала да им позволи да го прегледат.

— Шели? — извика една униформена жена.

Никой от пазачите не го бе познал, но имайки предвид множеството от затворници и посетители всяка седмица, това не беше изненадващо.

— Шели? — извика тя отново.

Джон се изправи, притискайки торбичката към гърдите си.

— Маса трета — каза тя и му кимна да влиза.

Той сложи торбата на поточната линия на рентгена, за да я прегледат за трети път и мина през металния детектор в стаята за посетители. Спря в края на поточната линия, оглеждайки се из стаята в опит да я види, както я бе виждала майка му. Навсякъде из помещението с големина двадесет на тридесет имаше маси като за пикник, захванати за пода с болтове. Мъжете сядяха от едната страна, а

съпругите, приятелките или проститутките, на които бяха платили, за да им дойдат на посещение, сядаха от другата. Наоколо тичаха деца, смееха се и пицяха, а на всеки два метра приблизително, с гръб към стената стояха пазачи. Навсякъде имаше камери и обективите им се движеха напред-назад бавно и неодобрително.

Бен Карвър седеше на една от масите в дъното, трета по ред. Бе облечен в обичайната си бяла риза, бели панталони и бели чорапи. Имаше чифт лачени чехли, които майка му беше изпратила, но той рядко ги носеше извън килията, защото не искаше да се цапат.

Всеки си имаше персонаж в затвора, една различна личност, която приемаха, за да им помогне да оцелеят. Главорезите ставаха още по-гадни, арийците по-жестоки, гейовете по-гейове, а откачалките направо побъркани. Бен попадеше в тази последна категория и играеше като професионален актьор. Не че Джон мислеше, че на човека му трябва да се напъва много за това. Докато БРД го хванат, Бен беше убил шестима мъже в околностите на Атланта. Лично негово си извращение бе да им отрязва десните зърна като сувенири. При ареста му в централния клон на пощата в Атланта, където Бен бе разпределял пощенски пратки в продължение на осемнадесет години, едно от ченгетата бе станало прекалено усърдно и бе хвърлило Бен на земята. Парче тъкан — по-късно идентифицирано като дясното зърно на последната му жертва — излетяло от устата на Бен, който го смучел като животоспасяващо лекарство.

Тази потресаваща подробност заедно с подходящото му за случая фамилно име Карвър<sup>[3]</sup> бяха вдигнали голям шум в пресата. За разлика от Джон, той влезе в националните новини, дори получи собствен прякор — Резбаря от Атланта. Бен бе особено доволен от прозвището, но беше и ядосан на Уейн Уилямс, мъжът, осъден по делото за убийствата на деца в Атланта, задето го бе избутал от първите страници на вестниците няколко седмици след ареста му.

— Скъпо момче — рече Бен, усмихвайки се с тънките си устни, докато оглеждаше Джон. Устните му бяха влажни, с едно черно петно по средата, където обикновено държеше цигарата си. От дърпането на цигарата по зъбите му също имаше петно като мишена точно по средата. Едно от първите неща, които Бен беше казал на Джон, бе, че имал нещо като орална фиксация.

— По-добре цигари, отколкото дясната ти гърда, скъпо момче — след това Джон повече не се оплакваше от пушенето му.

— Е — каза Бен.

Джон застана до масата, без да е сигурен дали иска да седне. Каза на Бен:

— Изглеждаш добре.

— Разбира се, че е така — направи се, че си оправя косата, която на практика не съществуваше и намигна на някого зад Джон.

Въпреки че Бен беше на специален режим, всъщност нямаше отделна стая за посетителите в това крило, така че той трябваше да седи с всички останали при редките случаи, когато някой идваше да го види. Всеки затворник от Ниво 3 беше изключително уязвим по време на свиждане. Трябваше да разчита на това „дружките“ му в затвора да са прекалено разсеяни от курвите си или да изпитват прекалено голямо уважение към съпругите и приятелките си, за да не измъкнат някой бръснар и да не му разпорят корема.

Джон каза:

— Трябваше да те видя.

Бен изцъка с език и Джон се опита да не си представя какво би имал в устата си мъжът сега, ако ченгетата не го бяха заловили.

— Не ти ли казах никога повече да не се връщаш в тази адска дупка?

— Радвам се да те видя — рече Джон и наистина го мислеше. Не бе виждал приветливо лице, откакто беше излязъл оттук.

— Е — каза Бен и млясна с устни. — Какво си ми донесъл?

Джон извади стека цигари „Кемъл“ без филтър от торбичката.

— О, не трябваше! — Бен притисна стека към гърдите си. — Сладкият ми, моля те, седни. Знаеш, че не обичам някой да ми виси на главата, дори и това да ми предоставя прекрасен изглед към пакета между краката ти.

Джон седна, чувствайки се неловко от езика на Бен. Беше забравил начина, по който му говореше Бен, как те караше да се чувстваш омърсен дори ако само те питаше колко е часът. Наложил се Джон да си припомни, че това бе част от актьорската игра на Бен, средство да изкара до края на деня, без сам да си пререже гърлото.

Бен му довери:

— Днес ще дават Опра.

Опра, единствената програма, за която се постигаше съгласие в целия затворнически блок.

— Сигурен съм, че ще е хубаво шоу — каза Джон. Не добави нищо повече, понеже един пазач мина, оставайки край масата им няколко минути, преди да продължи.

— Така — рече Бен — знаеш, че не мога да стоя далеч от никотина си много дълго. Какво желаеш?

Джон се наведе по-близо, задържайки ръце с дланите върху масата, за да може пазачът да вижда, че не нарушава правилата.

— Имам си проблем.

— За това се сетих и сам.

Пазачът се бе раздвижил. Джон устоя на желанието да погледне през рамо. Бен оглеждаше ситуацията зад него, както и Джон наблюдаваше всички зад Бен.

— Съкровище — каза Бен, — нека не забравяме, че стените имат уши.

Масите, по-вероятно. Джон не беше сигурен дали е вярно, или не, но всички в затвора вярваха, че навсякъде в стаята за свиждания има подслушвателни устройства — една част под масите, друга част във флуоресцентните лампи на тавана. Камерите се виждаха веднага, оглеждаха напред-назад из стаята и се фокусираха върху подозрителните посетители. Тук вътре не можеше да се вярва дори на свещеник.

С нисък глас Джон разказа на Бен за телевизора, за кредитното извлечение, за пощата. Разказа му за мъжа с чадъра, като внимаваше да не произнася името му, защото кой знае, ако слуховете бяха верни.

Когато приключи, Бен каза:

— Разбирам.

Джон се отдръпна малко.

— Какво да правя?

Устните на Бен се присвиха и той постави пръст върху черната точка, прогорена в плътта.

— Този въпрос, скъпи мой, не е лесен.

— Накисва ме за нещо — рече Джон, защото не беше сигурен. — Нали?

— О, определено — съгласи се Бен. — Няма друга причина за това поведение. Изобщо никаква причина.

— Използва ме като прикритие.

— Накисва те, скъпи мой.

Джон разтърси глава и отново се наведе по-близо.

— В това няма смисъл. Това е започнало преди шест години. Аз бях тук вътре преди шест години. Алибито ми е желязно.

— Вярно, така е — съгласи се Бен, потупвайки отново с пръст по устните си. — Той знае ли, че си излязъл?

Джон сви рамене.

— Може да е разбрал.

— Но знае ли? — Каза Бен. — Трябва да кажа, драги мой, че дори аз се изненадах, когато говори толкова убедително на Надзорната комисия. Такъв сладък език.

Джон кимна. Бе изненадал и себе си.

— Нека поговорим хипотетично — предложи Бен. — Какво, ако приятелчето ти е приело, че ще изгниеш тук в нашия фекален дворец?

— Аха.

— И какво ако, за голяма своя изненада, той открие, че нашето мило малко момче е излязло?

— Да?

— И какво, ако се почувства застрашен от завръщането ти? — Бен се наведе по-близо. — Очевидно е замислил нещо.

— Да — съгласи се Джон.

— И той не иска да се намесваш в малките му странични занимания, така ли е?

— Така.

— Така че, какво ще направи?

И двамата мъже замълчаха, опитвайки се да измислят следващата стъпка.

— Не знам — призна Джон объркано. — Трябва да го открия.

— Опита ли се по всички очевидни начини?

— Да. — Беше проверил в телефонния указател, но човека го нямаше там. Дори бе пробвал с компютъра в библиотеката, чувствайки се като идиот, докато следваше напечатаните указания за това как се извършва търсене в интернет. Нищо.

Джон каза:

— Трябва да разбере какво е намислил.



Бен попипа с пръст стека цигари, чоплейки ъгълчето. Джон разбра, че не му остава много време.

— Разбира се, аз мога да използвам контактите от предишния си живот, за да ти намеря настоящия адрес на този тип.

— Все още имаш твои хора? — Джон се изненада, че Бен признава това на място, където можеха да го чуят. По времето на процеса на Бен имаше „източници близки до разследването“, които твърдяха, че е използвал служебната поща да изпраща някои от сувенирите си на свои приятелчета фетишисти.

Бен се усмихна широко.

— И в дъжд, и в сняг... но все пак ще трябва да ми дадеш нужната информация.

Името. Трябваше му името. Джон се огледа, отвори уста, но...

— Шш, шш — предупреди Бен.

Мина друг пазач и застана точно срещу тяхната маса. И двамата мъже замълчаха, а Джон се вгледа в ръцете си със съмнението дали е трябвало да идва тук. С кой друг можеше да говори? Не можеше да намесва Джойс в това. Единствените му познати хора бяха углавни престъпници и курви.

Пазачът се премести и Бен направи забавна физиономия. По много начини този мъж беше като баща за Джон. Как се бе случило? Как можеше някой толкова зъл, без абсолютно никакви положителни качества, да му е приятел?

Нямаше как да се обясни, освен да се каже, че Бен смяташе, че той и Джон са от една порода.

— Ще ти кажа какво — рече Бен. — Аз имам кола.

— Какво?

— В къщата на майка ми е. Ще й звънна днес и ще й кажа, че един приятел ще я вземе назаем.

Бен беше по-умен от него за тези неща. Джон се придвижваше стъпка по стъпка, без дори да обмисли всичко до края. И какво, ако откриеше адреса на този непознат? Не можеше да го следи с автобус MARTA.

Джон попита:

— Още ли е в движение?

— Майка ми я караше до църквата всяка неделя, но сега нейният приятел джентълмен, господин Пропсън, я взема със своята — каза

Бен. — Беула Карвър. Смя да твърдя, че е единствената в телефонния указател. Ще ти даде ключа, но не ѝ казвай откъде ме познаваш.

— В затвора си от почти тридесет години. Не мислиш ли, че ще се сети?

— Държах мъжки зърна в хладилника ѝ три години и ѝ казвах, че са билкови лекарства за плешивост. Как мислиш?

Джон прие аргумента.

— Добре. — Очите на Бен се стрелнаха някъде над рамото на Джон и заговори бързо като за миг изостави актьорската игра. — Трябва да го проследиш — каза той. — Проследи този мъж и открий какво прави, къде ходи. Всичко се случва поради някаква причина. Всичко. — Той се изправи, когато друг пазач мина покрай тях. — А сега върви, скъпи мой, и ти благодаря за прекрасния подарък. — Затворникът потупа стека цигари.

Джон също се изправи.

— Бен...

— Върви — настоя той и обви ръце около раменете на Джон, прегръщайки го силно.

Пазачите се скупчиха — физическият контакт бе строго забранен — но Бен се държеше здраво, мокрите му устни се отъркваха точно под ухото на Джон. Смееше са като хиена, когато го дръпнаха, но запази достатъчно присъствие на духа, за да не изпусне стека с цигари.

— Довиждане, скъпо момче! — извика той, докато го извличаха към вратата.

Джон отвърна с махване, устоявайки на импулса да изтрие слюнката на Бен, докато не изведоха мъжа.

Около пет години след началото на присъдата му, Джон бе попитал Бен защо по-възрастният мъж не бе опитал нищо с него. Тогава Джон вече бе по-едър. Точно както майка му винаги бе казвала, Джон израсна напълно съразмерно за ръцете и краката си. Вдигането на тежести го бе направило по-як и имаше достатъчно косми по тялото си, за да стопли и полярна мечка. Бен беше свил рамене.

— Не яж, където сереш.

— Не — настоя Джон, без да го оставя да се измъкне със саркастична забележка. — Кажи ми. Искам да знам.

Бен решаваше кръстословица и в началото се подразни, но после видя, че Джон е сериозен и остави вестника настрана.

— Няма нищо забавно в това — рече накрая Бен. — Обичам хубавото шоу, момчето ми. Аз съм актьор на сцена, а ти... — Усмихна му се влажно. — Ти си селяндур.

Този път обаче селяндурът не се бе справил никак зле. За няколкото секунди, през които лицето на Бен бе притиснато близо до неговото, Джон успя да му каже всичко необходимо.

---

[1] Индустриален град на брега на Атлантическия океан. — Бел.прев. ↑

[2] В превод Градът градина. — Бел.прев. ↑

[3] В превод Резбар. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

След като съдебните заседатели се върнаха с присъдата, Джон бе отведен обратно в килията си в Окръжния затвор. Оставиха му белезниците и му взеха колана и връзките на обувките, за да не направи нещо глупаво. Нямаше защо да го правят. Той бе прекалено сащисан, за да помръдне, да не говорим да изнамери начин да се самоубие в малката си килия с размери метър и половина на два и половина.

Доживотен затвор с възможност за освобождаване под гаранция след двадесет и две години. Двадесет и две години. Щеше да стане на тридесет, преди да може да подаде молба за гаранция. Щеше да остарее.

— Добре е — бе казала майка му със сълзи в очите. Тя не плака много, след като го арестуваха, но сега остави сълзите да текат. — Добре е, скъпи. — Имаше предвид, че е добре, защото бе избегнал смъртното наказание. Един четиринадесетгодишен от Масачузетс току-що се бе появил на първа страница в националните ежедневници, защото бе пребил до смърт друг четиринадесетгодишен с бейзболна бухалка. Наскоро в Тексас беше екзекутиран един двадесет и осем годишен за престъпление, което извършил на седемнадесет. Непълнолетните престъпници вече не бяха нещо непознато. Сега Джон можеше да е на път към килия за смъртници, вместо да стои зад решетки цял живот.

— Можем да обжалваме — каза майка му. — Няма да отнеме много време — рече. — Ще обжалваме.

Зад нея леля му Лидия гледаше несигурно. По-късно той щеше да научи, че с изключение на един съдебен заседател, баща на три момчета, едно от които на възрастта на Джон, всички останали бяха гласували за смъртна присъда. Останалите бяха погледнали Джон, после уголемената снимка на осакатеното тяло на Мери Алис и бяха поискали той също да умре.

В ареста Джон не спря да прехвърля наум всичко казано за него на процеса. Щатският психолог изглеждаше доста мил, когато бяха

говорили няколко месеца по-рано, но на процеса той каза на цялата съдебна зала, че Джон очевидно е халюциниращ психопат, хладнокръвен убиец, който не демонстрира разкаяние. После наред бяха децата от училището на Джон, които се бяха изправили да кажат какво добро момиче е била Мери Алис и какъв ужасен човек е Джон Шели. Директорът Байндър, треньорът Маккол... всички бяха говорили за него, сякаш бе Чарлз Менсън<sup>[1]</sup>.

Кой беше човекът, за когото говореха? Джон не го познаваше. Половината от онези деца не си бяха разменили с него и две думи през последните три години, но сега се държаха така, като че ли знаеха всичко за него. Получи се разделение, когато се преместиха от основното в средното училище, и популярната в училището групичка бе изоставила Джон. Ако не беше спортът, той щеше да е някакъв задръстеняк, оставен на течението. Когато го изритаха от футболния отбор, никой от тях дори не го поглеждаше в очите по коридора. Сега, според тези негови „приятели“, Джон беше някакво... чудовище.

Джон гледаше бетонния под на килията си и проследяваше пукнатините, разпрострели се като линиите на ръката, опитвайки се да предвиди бъдещето си. Когато вдигна поглед, Пол Фини стоеше от другата страна на решетките.

Бащата на Мери Алис се усмихваше.

— Наслаждавай се сега, малко лайно такова — каза той на Джон.  
— По-добре няма да стане оттук нататък.

Джон не отвърна. Какво можеше да каже. Господин Фини се наведе по-близо и сграбчи решетките с ръце.

— Мисли за това какво си направил с нея — прошепна той. — Мисли за нея, когато се навеждаш за сапунчето.

Джон не разбра. Беше на шестнадесет години. Дори и ако господин Фини му бе обяснил до най-дребните подробности, Джон вероятно щеше да разтърси глава и да каже, че не е възможно.

Но беше.

Оставиха го в Окръжния затвор за вечерта, пазачите обикаляха на всеки половин час покрай килията му, за да са сигурни, че не се опитва да направи примка от чаршафа си. Щатският затвор „Коустъл“ се намираше близо до Атлантическия океан, на няколкостотин мили от него, в градче, за което Джон никога не бе чувал. Политиката на затвора по отношение на посетителите беше стриктна. Трябваше да

лежи вътре един цял месец, преди да позволят на майка му да го види. Казваха, че това е период на адаптация, през който затворникът да свикне с обстановката и да се уверят, че той заслужава привилегията да дойдат да го видят. Най-дългото пътуване на Джон, без да вижда семейството си, беше една едноседмична църковна почивка, прекарана в Гетлинбърг, Тенеси.

Събудиха го призори, за да избегнат сутрешния трафик и Джон се довлочи до затворническия автобус, с вериги на краката и белезници на ръцете. Китките му бяха толкова тънки, че им се наложи да вземат назаем по-малки белезници от женския затвор. Той винаги бе бил слаб като пръчка, а и стресът влоши нещата. Беше свалил почти десет килограма по време на процеса и ребрата му се виждаха ясно под широкия оранжев пуловер, който носеше.

Имаше и други мъже в автобуса и те започнаха да подсвиркват и да подвикват, когато Джон се качи. Той се усмихна, защото си мислеше, че е някакъв вид посвещение.

— Бъди силен — беше казала майка му, като използваше още от грубия език, научен от *Коджак*. — Не им позволявай да се доберат до теб и не вярвай на никого от тях за нищо.

Един от пазачите бе ударил с палката си по решетката, отделяща седалката на шофьора от затворниците. Посочи едно място точно зад шофьора и каза на Джон:

— Сядай.

В автобуса нямаше климатик и взеше твърдо. Веригите на Джон тракаха през целия път. Играеше си игрички наум, игрички, които той и Джойс играеха, когато ходеха на семейни ваканции във Флорида. Колко регистрационни номера щеше да види извън града? Колко крави имаше от едната страна на пътя? Колко от другата?

Докато стигнаха до външните граници на Савана, пикочният му мехур бе толкова пълен, че очите му се напълниха със сълзи от болка. Инстинктивно усещаше, че на това пътуване няма спирка за почивка, и краката му бяха здраво стиснати един в друг, когато автобусът мина през първата порта на затвора, после през втората и третата.

Когато се изправи, усети остра болка в пикочния си мехур, но беше доволен, че има вериги около краката си, защото това му даваше извинение да си държи краката събрани. Пазачът ги поведе към първата сграда. Джон се намираше най-отпред, останалите затворници

стърчаха зад него. Един от мъжете постоянно риташе Джон по петите и той вървеше по-бързо, а мехурът му направо пищеше от болка.

Отведоха всички до една обща баня с редица писоари. Бавно магнаха белезниците и веригите на всеки от мъжете. Джон, смутен, изчака някой друг да тръгне към тях преди него. Усещаше погледи върху себе си, когато се наведе към ципа на гащеризона. Униформата беше за възрастен човек, така че дъното на панталона падаше някъде около коленете му. От нерви в началото не можа да се освободи, но накрая успя да пусне тънка струя урина.

— Прилича на виенска наденичка — рече мъжът до него. Зяпаше право в пениса на Джон. Когато Джон вдигна очи към него, мъжът се усмихна, разкривайки редица разкривени зъби. — Огладнявам само като го гледам.

— Млъквайте — нареди един от пазачите. На баджа на униформата му пишеше „Евърет“ и държеше палката с две ръце, сякаш някой искаше да му я отнеме. — Всички да си свалят дрехите и да застанат на черната линия.

Лицето на Джон стана яркочервено. Заради възрастта му по време на процеса го държаха изолиран в Окръжния затвор. Все пак пазачите го бяха претърсвали множество пъти, но никога по този начин. През целия си живот никога не бе стоял гол пред куп непознати. Ръцете му бяха изтръпнали, докато разкопчаваше копчетата, и се опита да не поглежда надолу към останалите мъже, но въпреки това, разбира се, виждаше. Бяха огромни — всичките. Телата им бяха тела на големи хора, навсякъде стърчаха косми. Джон тъкмо разцъфваше. Бръснеше се може би веднъж седмично, а и това беше повече от желание, отколкото от необходимост. До тях той приличаше на момиченце, на изплашено малко момиченце.

Евърет започна да им чете правилата, изреждайки нещата, които можеха и не можеха да правят. Докато говореше, друг пазач мина зад мъжете с фенерче и караше всеки от тях да се наведе и разтвори за проверка. Друг мъж си сложи ръкавици и тикаше пръсти в устата им, за да провери за контрабанда или оръжие. Трети измъкна маркуч и ги изплакна целите, а после ги наръси с прах, за да обезпаразити телата им. На всеки дадоха чифт бели панталони и бели тениски. На Джон дадоха тениска от най-малкия размер, но панталоните му бяха достатъчно големи да съберат и слон. Налагаше му се да ги държи

вдигнати на кръста, докато вървеше, носейки в една ръка възглавницата и чаршафите си, върху които несигурно стояха оскъдни тоалетни принадлежности.

Движеше се като в мъгла, гледайки право напред, опитвайки се да не повърне.

— Шели — рече Евърет. Палката му се намираше върху отворената врата на една килия. — Тук вътре.

Джон влезе в килията. От тоалетната от неръждаема стомана в ъгъла вонеше на урина и лайна. Мивката, монтирана на стената, някога в миналото — бяла, сега от ръждата и мръсотията беше станала мръсносива. Вляво имаше бюро, а две легла, едно над друго, бяха поставени вдясно. Човек можеше да докосне двете противоположни стени като просто застанеше по средата на килията и разпереше ръце. На горната койка лежеше мъж, който изглеждаше на около двадесет и пет и се обърна към Джон усмихнат.

— Ти си отдолу — рече той.

Чуваха се още подсвирквания, но Евърет вече продължаваше нататък, давайки следващата килия на друг затворник.

— Зебра — каза човекът и Джон предположи, че това е името му.

— Джон.

— На колко години си?

— Шестнадесет.

Зебра се усмихна. Зъбите му бяха в черно и бяло, раирани като зебра. — Харесва ли ти? — попита той. — Можем да направим и твоите така. Искаш ли?

Джон поклати глава.

— Майка ми ще ме убие.

Зебра се изсмя; един шокиращ звук в бетонната сграда.

— Хайде, оправи си леглото, Джони. Обичаш ли да ти викат Джони? — попита той. — Така ли те нарича мама?

— Не точно — рече Джон. Не и откакто беше бебе.

— Тук ще си добре, Джони — каза той, навеждайки се и разроши косата на Джон толкова грубо, че той трябваше да се наклони на една страна.

Зебра се ухили заговорнически:

— Аз ще се грижа за теб, момче.

И го правеше.



След изгасването на осветлението, всяка нощ като по часовник Зебра се озоваваше на долната койка, притискаше лицето на Джон към възглавницата и го изнасилваше толкова грубо, че на следващия ден, когато седнеше на тоалетната чиния, излизаше кръв. Плачът не го спираше. Письците само го караха да тъпче още по-грубо. В края на първата седмица Джон едва можеше да стои прав.

Зебра беше хищник. Всички в затвора, от чистача до пазачите, до човека, който идваше да изхвърли боклука, знаеха това. През първата седмица той запази Джон за себе си, после започна да го продава на другите мъже за цигари и контрабандни стоки. Три седмици по-късно Джон се намираще в болницата с разкъсан анус и подути от плач очи.

Тогаваше първото от двете посещения, които Ричард Шели направи на сина си в затвора.

Беше отведен в болницата от пазача на име Евърет, когото Джон не бе виждал от първия си ден в затвора.

— Ето го — рече Евърет на Ричард и отстъпи назад към стената да освободи малко място на човека. — Имате десет минути.

Ричард застана в края на леглото на Джон. Дълго време просто го гледаше, без да казва нищо.

Джон също го гледаше, чувствайки се облекчен и засрамен едновременно. Искаше му се да посегне към баща си, да му каже, че го обича и че съжалява за всичко сторено, и че Ричард бе прав за това, че Джон беше безполезен. Той не заслужаваше нищо, което баща му можеше да му предложи, но го искаше, нуждаеше се от него толкова много, че усещаше, сякаш сърцето му гори.

Ричард проговори с известно усилие.

— Боли ли те?

Джон можа единствено да кимне.

— Хубаво — каза баща му, сякаш бе извършено нещо справедливо. — Сега знаеш как се е чувствала Мери Алис.

---

[1] Лидер на група хипита, които през 1969 г. по негова заповед убиват седем човека. Осъден на доживотен затвор. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

*25 октомври 2005 г.*

Джон не искаше да си спомня първата нощ в затвора, но споменът продължаваше да го връхлита като истински кошмар. Някой минаваше зад него на работа и той трепваше. Силен шум от улицата запращаше сърцето му в гърлото му. Навеждаше се да извади гъбата от кофата, да нанесе малко гланц на джантите на някой камион или кола и това отново нахлуваше в главата му.

След като Зебра го раздаде на околните, Джон прекара цял месец в болничното крило на „Коустъл“ в учене отново да ходи до тоалетната. Когато излезе, откри, че са го прехвърлили в специалното отделение при всичките тежки сексуални престъпници. Може би бяха решили, че Бен Карвър ще се позабавлява с Джон, ще довърши работата, започната от Зебра, но възрастният мъж бе хвърлил един поглед на кльощавото шестнадесетгодишно момче и бе рекъл силно разочаровано:

— Брюнет! Бях си поискал блондин!

Джон не знаеше кой бе отговорен за прехвърлянето му в специалното отделение, но дори и да знаеше, нямаше представа как да му благодари. Понякога си мислеше, че е Евърет, пазача, но от друга страна, от време на време лежеше на койката си нощем и оставяше въображението си да разиграе фантастичната история, в която го бе спасил баща му. Ричард нахълтваше в стаята на отговорника на затвора. Ричард пишеше гневни писма до сенатора на щата. Ричард изискваше справедливо отношение към сина му.

Джон се присмиваше на глупавите си момчешки мечти, докато прокарваше картата си през часовниковия механизъм при влизане и чакаше високото иззвъняване при напускане на работа за отминалия ден. Времето бе добро от няколко седмици и пазаруващите караха колите да бъдат измити. До вчера следобед Джон не бе намерил време да отиде до къщата на майката на Бен и да вземе колата. Ходеше на шофьорски курсове, когато умря Мери Алис, но това беше преди много време и той се потеше като курва в църква при перспективата да

седне зад волана. Ако го хванеха в колата, Марта Лам щеше да му хвърли задника обратно в затвора. Разбира се, ако не използваше колата, пак можеше да свърши там.

По телефона възрастната жена бе открита и дружелюбна:

— Радвам се да поговоря с приятел на Бен.

Когато я попита, тя го увери, че застраховката на колата е платена. Освен това госпожа Карвър обясни на Джон, че нейният господин Пропсън я караше на църковните сбирки в Уорм Спрингс в неделя, но ако можеше все пак да не забрави да върне колата с пълен резервоар. Джон се бе съгласил на всичко, но тя го беше задържала на телефона още петнадесет минути, за да му разкаже за ишиаса си. (И четиримата баби и дядовци на Джон бяха починали, докато се намираще в затвора, и никой от тях така и не го посети.) Той слуша внимателно оплакванията ѝ, издавайки подходящите звуци в подходящите моменти, докато педофилът в коридора не го изгледа ядно и не поиска да използва телефона.

Джон бе открил тъмносиния форд „Феърлейн“ под навеса, както му бе обещано. Ключът беше тикнат в сенника заедно с талона и застраховката. Най-важното за Джон бе, че запали от първия опит. Той включи на скорост и излезе на улицата, кракът му прескачаше несигурно между педала на газта и спирачката, докато се упражняваше нагоре-надолу по еднопосочния път пред къщата на госпожа Карвър. Слава богу, че не беше с ръчна трансмисия, иначе щеше да остави колата където я бе намерил.

Джон прекара голямата част от следобеда в опити да реши как да шофира „Феърлейн“-а, а докато излезе на двете платна на магистралата, ръцете вече го боляха от стискане на волана.

Можеше да го направи, продължаваше да си повтаря със стиснати зъби, докато шофираше по I-20 обратно към Атланта. Единствено трябваше да се увери, че изглежда така, сякаш знае какво прави. Не твърде бавно, не твърде бързо, голяма увереност, с ръка протегната през прозореца. Ченгетата само това търсеха — някой, който изглеждаше виновен. Малкият им полицейски радар се задействаше и те усещаха нерешителността, излъчвана от човека, сякаш беше пулс.

Джон си бе казал, че заради усилията вече започва да свиква, защото прекара до полунощ в колата предната вечер. Но не можеше да

се заблуждава прекалено дълго, след като „Феърлейн“-ът се озова паркиран на улицата срещу магазина за алкохол на „Чешър Бридж Роуд“. Почака тридесет минути, но Робин очевидно не работеше. Докато караше обратно към вкъщи, се сети, че ако можеше да се срамува, сигурно щеше да се срамува.

Тъй като горивото бе друг лукс, който Джон не можеше да си позволи, той тръгна от автомивката пеш, отправи се нагоре по „Пидмонт“ и пресече кръстовището на „Чешър Бридж“. В началото се преструваше, че е тръгнал на разходка, но после реши, че самозаблуждаването е толкова глупаво нещо, колкото онова, което бе планирал за по-късно през нощта. Бен най-после се бе обадил. Джон беше получил две пощенски картички тази седмица — единствената поща, която изобщо бе получавал в общежитието. Първата беше с клеймо от Алабама и имаше списък с цифри: 185430032. Втората беше от Флорида и в нея пишеше: *Пътуваме за Пайни Гроув. Ще се видим, като се приберем!!!*

Джон мразеше загадките, но имаше достатъчно акъл да отиде в библиотеката и отново да седне пред атласа. След два часа безцелно зяпане през прозореца се сети. 30032 беше пощенският код на Авъндейл Истейтс. 1854 „Пайни Гроув Съркъл“ граничеше с „Мемориал Драйв“ в края на Декатур.

— Ей, беччо!

Проститутките бяха пред магазина за алкохол, включително и повъзрастната жена, която Джон бе спасил в автомивката. Може би трябваше да научи името ѝ, но знаеше, че това само щеше да го натъжи. Да ѝ се даде име, щеше да означава, че има семейство някъде. В определен момент тя е била дете, ходела е на училище, имала е надежди и мечти. А сега... нищо.

Една от жените попита:

— Искаш ли гадже?

Той разтърси глава, запазвайки дистанция.

— Търся Робин.

— В киното е — рече проститутката и извърна брадичка към пътя. — Дават *Междувездни войни*. Смята, че ония там са виждали катеричка за последно, когато са били родени от такава.

Момичетата се засмяха добронамерено на шегата.

— Благодаря — каза Джон и им махна с ръка, преди да успеят да му предложат още от стоката си.

Киното беше доста далече от магазина за алкохол, но Джон имаше време. Съсредоточи се върху това да диша въздуха, въпреки отработените газове на автомобилите. Човек можеше да го прави в затвора. Трябваше да си намери друг начин да хване рак на белия дроб.

Когато стигна до киното, коленете вече го боляха. *Междузвездни войни*. Беше го гледал като дете, може би шест или седем пъти. Всеки уикенд майка му го караше заедно с приятелите му до киното, оставяше ги и се връщаше няколко часа по-късно. Това бе преди наркотиците, преди Джон да стане готин. Обожаваше този филм, наслаждаваше се на бягството.

В затвора Бен контролираше всичко, което правеха, и дори като порасна, Джон остави нещата така, защото беше по-лесно. Лошата част беше, че цялото познание, което Джон получаваше, бе от човек с тридесет години по-стар от него. Не знаеше много филми и телевизионни шоу програми от последните две десетилетия. Никой от неговото крило на затвора не посещаваше общата зала през вечерите за кино, защото не бяха толкова глупави, че да се смесват с общото население. Дорис Дей, Франк Синатра, Дийн Мартин — това бяха изпълнителите, които вечно пускаха по малкото радио, купено от Емили за Джон на първата му Коледа в затвора. Музиката беше толкова важна за него като дете, един саундтрак на непокорния му живот. Сега не можеше да каже името и на една популярна песен, дори ако някой му опреше пистолет в главата.

Джон вече се бе убедил, че Робин няма да е в киното, така че остана изненадан, когато почти се блъсна в нея, завивайки зад един ъгъл.

— Какво правиш тук? — попита тя, изглеждайки поласкана, както реши той, а след това притеснена.

— Момичетата ми казаха, че си тук — обясни той. Видя опашка от млади мъже, извиваща се покрай сградата. — Натоварена вечер?

— Ами — махна тя отрицателно. — Тъпите шибаняци първо искат да изгледат филма. Предполагам, че ще се върна по-късно.

— Колко е дълъг филмът?

— Боже, не знам. — Тръгна обратно към магазина за алкохол и той я последва. Тя се извърна и поиска да знае: — Какво правиш?

— Помислих си, че мога да те изпратя.

— Глей к'во — рече тя. — Т'ва не ти е *Хубава жена* — и добави, — а ти съвсем сигурно не си Ричард Гиър.

Джон нямаше представа за какво говореше. Единственият филм с Ричард Гиър, който бяха гледали в затвора, се казваше *Съмърсби*, и то само защото в него имаше дете.

Тя поясни:

— Ние няма да се влюбваме и да се женим, и да имаме деца, ясно?

Джон не се беше замислял за това, но може би това му беше планът. Каза й:

— Само исках да ти кажа, че повече няма да се виждаме.

— Виждали сме се само веднъж, тъпо копеле.

— Знам — каза той. Когато тя отново тръгна, той я последва. — Моля те, спри — рече той. — Изслушай ме.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Добре. Давай.

— Аз просто... — Боже, сега, като му се усмихваше, той не знаеше какво да каже. — Мислех си за теб — каза той. — Не по сексуален начин. — Лицето му явно изразяваше друго, защото тя извъртя очи. — Добре, може би сексуално — призна той.

— Освен ако не си тук да ми платиш за чекия, трябва да се връщам обратно на улицата.

— Не е това — каза той. — Моля те.

Тя отново тръгна и Джон застана пред нея, вървейки заднишком, защото знаеше, че тя няма да спре.

— Забъркан съм в нещо — рече той.

— Направо съм шокирана.

— Лежал съм в затвора.

— Трябва ли да съм изненадана.

— Моля те — каза Джон. Спря да върви, тя също. — Не искам да съм забъркан в това, но съм. Трябва да направя нещо по въпроса. Не искам да се връщам в затвора.

— Някой те изнудва ли?

Той се замисли.

— Може би — рече. — Не знам.

— Отиди при ченгетата.

Знаеше, че тя не говори сериозно.

— Просто исках да те видя отново, за да ти кажа, че не мога да те виждам повече. След това, имам предвид. — Той млъкна, опитвайки се да изясни. — Не искам да се забъркваш в същото, това се опитвам да ти кажа. Този тип, той е лош. Наистина лош и аз не искам ти да пострадаш.

— Плашиш ме — рече тя, а отегченият ѝ тон опроверга твърдението. — Кой се опитва да ме нарани?

— Никой — каза Джон. — Той дори не знае, че съществува. — Той потърка лице с ръцете си, издаде звук, подобен на пъшкане. — Това не ти говори нищо — рече той. — Съжалявам, че те занимавам с моите проблеми. Просто исках да те видя още веднъж за последно.

— Защо?

— Заради това, което ми каза за първата си целувка. Аз просто... — Опита да се усмихне. — В училище бях истински загубеняк. Момичетата всъщност не искаха да си имат нищо общо с мен.

— Имам за теб новина, младежо. И сега не искат. — Думите ѝ бяха язвителни, но тонът показваше, че просто го дразни.

Той каза:

— Влязох в затвора наистина рано. Лежах двадесет години.

— Трябва ли да те съжалявам?

Той поклати глава. Отдавна бе спрял да очаква от хората да го съжаляват.

— Искам да ти благодаря, задето ми разказа онази история със Стюи и всичко останало. Много мислих за нея и това е наистина хубава история.

Тя прехапа долната си устна, очите ѝ се взираха в неговите.

— Е, добре. Каза ми.

— И аз... — Гласът му заглъхна. Беше репетирал това стотици пъти на работа, но сега не се сещаше за нищо.

— Ти какво? — подкани го тя. — Искаш да ме чукаш ли?

— Аха — не можа да излъже. — Да, наистина искам.

— Е, мамка му, можеше да спестиш малко време, ако просто беше започнал с това. — Тя тръгна обратно нагоре по пътя, казвайки: — Десет за стаята, тридесет за програмата. Никакви извращения, никакво удряне, или ще ти изтръгна скапаната пишка.

Беше вече на три метра, когато осъзна, че той не я следва.

— Какво не ти е наред, мамицата му?

— Благодаря ти — повтори той. А после: — Чао.



## ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

„Погледни ме“, беше казала майка му, облягайки се на масата в стаята за свиждания. Виждаше го за пръв път, откакто бе отишъл в „Коустъл“, и никой от тях не каза нищо за Зебра, болницата и факта, че на Джон му се налагаше да седи върху надуваема възглавница само за да разговаря с нея.

— Няма да изтляваш тук — каза му тя. — Ти *ще* направиш нещо с живота си.

Той седеше там разплакан, по бузите му се стичаха големи сълзи, гърдите му се тресяха при опитите му да потисне хлипанията.

— Вече не си момче, Джон. Силен мъж си. Ще го преживееш. Накрая ще излезеш оттук.

Емили все още се надяваше на обжалванията. Тя вярваше в правосъдната система и не мислеше, че основателите ѝ са измислили подобно отношение за едно шестнадесетгодишно момче.

— Донесох ти тези — каза тя, посочвайки учебниците, които бе взела със себе си. Математика и природни науки, любимите му дисциплини, когато все още харесваше училището. Майка му продължи: — Независимо от всичко, можеш да си вземеш дипломата.

Джон гледаше в нищото. Носеше памперс, за да събира гнойта, която изтичаше от задника му, а майка му се притесняваше за дипломирането му от училище. Тя рече:

— Ще ти трябва, за да влезеш в колеж, когато се измъкнеш оттук.

Образование. Емили винаги бе настоявала, че образованието е единственото нещо, което обогатяваше живота на човек. Още откакто се помнеше, майка му винаги си имаше някаква книга за четене, някаква статия, изрязана от списание, която считаше за интересна и искаше да запомни.

— Слушаш ли ме, Джонатан?

Дори не можеше да кимне.

— Ще си вземеш дипломата и след това ще отидеш в колеж, ясно? — Тя взе ръцете му в своите. Китките му все още бяха подути

там, където мъжете го бяха стискали.

Един от пазачите пристъпи напред, но не ги раздели.

— Няма да се предаваш тук — каза тя на Джон, хванала го здраво, сякаш можеше да му влее малко от силата си, да отнеме болката и да я отнесе със себе си. Винаги беше казвала, че предпочита тя да страда, отколкото да види децата си наранени, и Джон за пръв път разбра, че това бе вярно. Ако Емили можеше, тя моментално щеше да си смени мястото с него. А той щеше да ѝ позволи.

— Разбираш ли ме, Джонатан? Няма да се предаваш тук вътре.

Той не бе проговарял на никого от четири седмици и половина. Вкусът на собствените му лайна и спермата на други мъже все още бе заседнал в гърлото му като петмез. Страхуваше се да си отвори устата, страхуваше се, че майка му ще го подуши и ще разбере какво е правил.

— Каж ми, Джон — каза тя. — Каж ми, че ще го направиш заради мен.

Устните му бяха събрани, прехапани, кървяха. Държеше зъбите си здраво стиснати, взрян в ръцете си.

— Да.

Две седмици по-късно тя го попита дали учи. Той я излъга, каза, че го прави. Тогава Джон бе затворен с Бен, не спеше, защото се ужасяваше, че по-старият мъж изчаква своя миг, че играе някаква игричка в очакване на подходящия момент да действа.

— Скъпи — каза накрая Бен. — Ласкаеш се, ако си мислиш, че си мой тип.

Ако се върнеше в миналото, Джон беше негов тип: млад, с тъмна коса, слабо телосложение, хетеросексуален. Но Бен никога не премина тази граница и имаше само два случая, когато Джон го бе виждал наистина ядосан. Последният бе, когато самолетите се разбиха в Пентагона и кулите на Световния търговски център бяха сринати. В продължение на дни след това Бен беше прекалено вбесен, за да се говори с него. Първият път, когато показа гнева си, бе години по-рано, защото хвана Джон с наркотици.

— Няма да правиш това, момче — беше му наредил Бен, ръката му стискаше толкова силно китката на Джон, че костите сякаш бяха готови всеки миг да се натрошат. — Чуваш ли ме?

Джон го погледна в очите и знаеше, че последният мъж, който бе видял Бен Карвър толкова ядосан, беше свършил гол и по лице в едно

плитко езерце пред изоставена църква.

— Ще ги оставя да те нападнат, синко. Като глутница чакали. Разбираш ли ме?

Специалното крило имаше десет килии за по двама човека. Шест от тях бяха педофили, двама харесваха момичета, четирима обичаха млади момчета. Нощем Джон ги чуваше как мастурбират и шепнат името му през стонове, докато свършваха.

— Да, сър — бе отвърнал Джон. — Обещавам.

Останалите престъпници в крилото бяха като Бен. Те налитаха на възрастни на открито, така че Джон се чувстваше в сравнителна безопасност около тях. Но сексът си беше секс, а вътре човек вземаше свежия задник когато му паднеше. Беше узнал по-късно от Бен, че няколко от тях, по различно време, му бяха предложили различни сделки за по един път с новото момче. Затворническият етикет им диктуваше, че Бен има право пръв да се възползва. Времето минаваше, а Бен не си бе взел своето; някои от тях имаха все по-голям ищак, но всеки един — от изнасилвачите на малки деца до убийците, се страхуваше от Бен. Смятаха го за болно копеле.

През тези първи години в затвора Джон отбелязваше всеки ден в календара си с огромен X, отброявайки дните до освобождаването си. Леля Лидия работеше по неговия случай, опитваше се да приложи всичко, което можеше да използва, за да го измъкне. Обжалване след обжалване биваха отхвърляни. После, един ден леля Лидия дойде с Емили и двете му казаха, че Върховният съд на Джорджия е отказал да гледа делото му. Лидия беше негов герой, единственият човек с изключение на майка му, който настояваше да се бори в съда и да не приема предложенията на щата.

Изражението ѝ казваше всичко. Това бе краят. Нямахте други възможности.

Предложението на щата беше петнадесет години без право на предсрочно освобождаване. Лидия му беше казала да не го приема, защото щяла да се бори за неговата невинност с цялата си енергия. Сега го очакваха двадесет и две години минимум.

Леля Лидия се тресеше от ридания. Накрая Джон се оказа този, който я утешаваше, опитваше се да я успокои с думи, да я освободи от вината, която изпитваше, заедно не го спаси.

— Няма нищо — рече той на Лидия. — Ти даде най-доброто от себе си. Благодаря, че го направи.

Когато Джон се върна в килията си, започна да чете последния брой на *Популярна механика*. Не плака. Каква полза имаше? Да покаже емоции, така че някакъв убиец и изнасилвач на деца от съседната килия да може да се възползва от болката му? Не. Дотогава Джон бе закоравял. Бен го беше ориентирал как да се справя в затвора, без да го намушкат или пребият до смърт. Затвори се в себе си, никога не поглеждаше никого в очите и рядко говореше с някого друго освен с Бен.

Това, което Джон откри в затвора, беше, че е умен. Баща му бе прав. Не го осъзна от суета. Беше по-скоро като епитафия, някаква възхвала към човека, който можеше да е. Разбираше сложни формули, математически уравнения. Обичаше да учи. Понякога едва ли не усещаше как мозъкът му расте в главата, а когато разрешаваше проблем, разбираше някоя особено заплетена диаграма, се чувстваше сякаш бе спечелил маратон.

После се загнездваше депресията. Баща му бе прав. Учителите му бяха прави. Свещеникът бе прав. Трябваше да се залови с нещо сериозно. Трябваше — можеше — да използва мозъка си и да *направи* нещо с живота си. А сега какво имаше? На кого му пукаше, дори и да беше най-умният осъден убиец в затвора?

Някои нощи Джон лежеше буден в леглото си и размишляваше за баща си — колко отвлечен бе онзи единствен път, когато посети сина си в затвора. Джон научаваше и други неща за живота, докато бе затворен. Колкото и лош да бе Ричард, той никога не беше наранявал Джон по начина, по който бяха наранени някои от останалите затворници. Баща му може и да бе лекомислен, но не беше жесток. Никога не го бе измъчвал. Никога не го бе пребивал така, че да му увреди дроба. Никога не му бе опирал пистолет в главата и да го кара да избира между това да остави някое дърто копеле да му духа, за да може татко да получи малко дрога, или това да получи куршум в мозъка си.

Годините отминаваха и Джон разбра, че се бе адаптирал. Можеше да понесе затвора. Дните му бяха дълги и предначертани, но той се бе научил на търпение, бе си изградил уменията да понася негодите. Възможността за пускане под гаранция изникна през

десетата му година вътре, а после на всеки две години. Оставаше му една седмица до следващото изслушване пред борда за освобождаване под гаранция и година и половина до края на двадесет и две годишната му присъда, когато Ричард посети за втори и последен път сина си в затвора.

Джон очакваше да види Емили в стаята за посещения и гледаше към детектора за метал в очакване да я види как преминава, когато Ричард се появи пред погледа му.

— Татко?

Устните на Ричард се свиха в презрение при думата. Джон едва го разпозна. Косата на Ричард бе снежнобяла, все още гъста и обемна, рязък контраст с мургавото му лице. Както винаги тялото му бе в добра форма. Ричард считаше затлъстяването за знак за мързел и той бе луд по фитнеса много преди това да стане национална мания.

Емили се беше развела с Ричард година след осъждането на Джон, но двамата бяха спрели да живеят под един покрив в деня на ареста на Джон. Ричард не отиде на процеса, не плати нито цент за защитата на сина си, отказа да даде показания за него.

— Най-после успя — рече Ричард, без да сяда на масата, но надвиснал над Джон, и неодобрението и отвращението му се лееха надолу като летен порой. — Майка ти има рак на гърдата в последен стадий. Най-после уби и нея.

Седмица по-късно Джон седеше пред комисията по освобождаване под гаранция, гледаше всеки един от тях в очите и им разказваше как е осъзнал, че няма кого друго да вини за затвора, освен себе си. Той бе мразил Мери Алис. Бе ѝ завиждал за популярността, приятелите, статуса ѝ. Той е бил наркоман, но това не било оправдание. Кокаинът само бил свалил задръжките му, способността му да различава доброто и злото. Бил я проследил до вкъщи в нощта на партито. Бил нахлул в спалнята ѝ и я изнасилил брутално. Когато започнал да се осъзнава от кокаина, разбрал какво е направил и я убил хладнокръвно, осакатявайки тялото, за да изглежда сякаш я е убил непознат психопат.

Досието му бе забележително чисто. Джон бе затворник за пример, само с две нарушения в документите си, и то преди повече от десет години. Бе посещавал всички лекции и курсове, предлагани в затвора: „Влияние върху жертвата“, „Семейно насилие“, „Правилното

мислене“, „Групата по депресиите“, „Посттравматично стресово разстройство“, „Ежедневни проблеми“, „Комуникативни умения“, „Управление на гнева“, „Фокусната група“ и „Контрол на тревожността“. Беше си взел дипломата, бе изкарал бакалавърска степен и бе по средата на още едно образование, когато поправката от 1994 г. в закона забрани образователните стипендии за затворниците. Джон бе доброволец в затворническата болница, където учеше останалите затворници на основна хигиена. Беше посещавал часове по селско стопанство и приготвяне на храна. Писмо, написано от Джон и прикрепено към досието му, заявяваше, че майка му е болна и той просто иска да си отиде вкъщи и да бъде там с нея по начина, по който тя бе с него през всичките тези години.

Официалното писмо, позволяващо му освобождаване под гаранция, пристигна на 22 юли 2005 г.

Емили бе починала два дни по-рано.

## ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

*6 януари 2006 г.*

Братовчедът Уди. Готиният, популярният. В гаража си имаше тренажор за вдигане на тежести и прекарваше повечето си дни в тренировки и пушене на дрога. Гръдният му кош бе огромен, бицепси, разделени от лента косми, водеща надолу към слабините му. Момичетата се катереха по него като пълзящи растения по дърво. Караше сребрист „Мустанг“, чисто нов. Возеше децата до местното училище, за да продадат малко дрога за него, и винаги имаше пари в джоба си. Овдовялата му майка работеше усилено в правната си фирма, винаги до късно вечерта, винаги оставяше сина си сам. Господин *Ела горе*, господин *Искаш ли доза?*, господин *Просто го изсмъркай с нос*. Готиният братовчед Уди.

Джон следеше Уди вече в продължение на два месеца, паркираше колата на паркинга на автобусите MARTA, защото горивото бе прекалено скъпо, за да я използва за нещо друго освен за работа. Така мислеше Джон за това: работа. Той беше фирмата „Дръж Джон далеч от затвора“. Той беше и главният счетоводител, и вицепрезидентът, и секретарката — всичко това в едно.

От началото Уди бе улеснил Джон в следенето. Като същество, подвластно на навика, и животът му на възрастен не беше по-различен. Джон можеше да си сверява часовника по него. Всеки ден ходеше на работа, прибираше се право вкъщи след това, целуваше жена си, ако беше вкъщи, хранеше детето, после се наместваше пред телевизора за останалата част от вечерта. Правеше това всяка вечер през първата седмица и Джон започваше да мисли, че си губи времето, когато дойде неделя. Детето го нямаше — жена му не го доведе обратно от църквата и Джон реши, че го е оставила при някой роднина. Жената излезе около шест, облечена за работа, оставяйки съпруга си съвсем сам в къщата.

Уди изчака около тридесет минути след като тя излезе, после се качи в колата и замина. Седмиците отминаваха и той правеше същото,

после месец, после още един. Всяка неделя вечер Уди се качваше в колата като по часовник.

С времето Джон свикна да спазва дистанция, уверявайки се, че Уди няма да види колата му, тътреща се след неговата. Не че Уди явно гледаше някъде другаде освен към редиците жени от двете страни на улиците в центъра на Атланта. Той спираше, махваше на някоя и я закарваше в някоя тиха уличка или паркинг. Джон виждаше как главата на жената се движеше нагоре-надолу в продължение на няколко минути, а след това изскачаше горе за постоянно, тя излизаше, а Уди продължаваше по пътя и се връщаше обратно пред телевизора един час по-късно.

После, една нощ, той бе променил програмата. Зави вляво от улицата вместо вдясно и се насочи на изток по магистрала 78. Джон бе принуден да се придържа още по-далеч назад, защото по пътя нямаше много коли. Бе извил волана рязко в последния миг, за да свие в отбивката, следвайки Уди по един криволичещ път около двадесет минути и подмина знак, на който пишеше *Добре дошли в Снелвил... Където всеки е Някой*.

Джон паркира на улицата и тръгна пеш, защото това направи и Уди. Беше студено, първата седмица на декември, но Джон се потеше обилно, защото се намираше наскред квартала и в къщите наоколо бе пълно със спящи деца. Толкова бе обзет от страха си, че изгуби целта си от поглед. Огледа празните улици, мина по уличките без изход, толкова се обърка, че дори не можеше да си открие колата.

Сега вече Джон се притесняваше за безопасността си. Криеше се в сенките, напрягаше се при всеки шум, сигурен, че ще се появи някое ченге, ще му провери досието и ще се зачуди какво бе довело един педофил в края на гората.

Изведнъж, в далечината, видя мъж, вървящ с малко момиченце до себе си. Двамата влязоха в колата на Уди и потеглиха. Джон откри колата си пет минути по-късно и се проклинаше през целия път обратно към Атланта. През следващите две седмици той преглеждаше вестниците, търсеше новини за нещо лошо, станало в Снелвил — отвлечено дете, убийство. Нямаше нищо, но той знаеше, че е просто въпрос на време.

Истината бе простичка: Уди използваше самоличността на Джон поради определена причина. Опитваше се да прикрие следите си.



Джон бе прекарал достатъчно време, заобиколен от престъпници, за да знае, когато видеше такъв в действие. Беше просто въпрос на време това, което Уди бе намислил, да се стовари право върху главата на Джон.

Джон реши на мига, че ще се самоубие или ще намери някой друг да го свърши вместо него, преди да се върне в затвора. Вече бе изгубил двадесет години в гниене сред педофили и чудовища. Нямаше да се върне към това. Нямаше отново да подложи Джойс на тази болка и унижение. Вътре беше силен, с желязна воля, но свободата го бе направила мекушав и знаеше, че не може да приеме загубата на малкия живот, който си бе извоювал. Щеше да си тегли куршума, преди да му се случи.

Джон се видя със сестра си по това време. Точно преди Коледа Джойс се беше обадила в пансиона и той бе толкова изненадан да чуе гласа ѝ, че си помисли, че някой се шегува с него. Само че кой би се шегувал? Той не познаваше никого, нямаше никакви приятели извън затвора.

Срещнаха се на кафе в шикозно кафене на „Монро Драйв“. Джон носеше нова тениска и единствените си свестни панталони, онези, които Джойс му бе пратила, за да има какво да носи, когато излезе от „Коустъл“. Обикновено на затворника му се връщаха дрехите, с които бе влязъл, но Джон бе с няколко размера по-едър от кльоцащото хлапе, което се бе возило на затворническия автобус до Савана.

Предната вечер беше излязъл от работа рано, за да може да отиде до магазина за подаръци по-надолу по улицата. Джон прекара един час в избиране на коледна картичка за Джойс, прехвърляйки се напред-назад между евтините и хубавите. Заради времето в „Горилата“ работата беше от време на време. Арт съкращаваше момчетата постоянно. Джон бе спестил колкото можеше пари по време на натоварените моменти, но накрая му се наложи да си купи зимно палто. Въпреки че си каза, че вече никога няма да носи дрехи втора употреба, Джон нямаше избор и трябваше да отиде в магазин „Гудуил“. Единственото палто, което откри и почти му ставаше, беше скъсано на яката и имаше застояла миризма, която не можа да премахне в обществената пералня. Но бе топло и единствено това имаше значение.

Джойс закъсня с пет минути и Джон вече се потеше от факта, че ще му се наложи да плати три долара за чаша кафе само за да може да седне на една от масите, когато тя влетя вътре. Изглеждаше изтормозена, слънчевите ѝ очила бяха на главата, а дългата кестенява коса падаше върху раменете ѝ.

— Съжалявам, че закъснях — каза тя, издърпа стол и седна срещу него. Остави около двадесет сантиметра между себе си и масата, просто още разстояние между нея и Джон.

— Искаш ли кафе? — тръгна да става, за да ѝ го донесе, но тя го спря с рязко поклатане на главата.

— Трябва да се срещна с едни приятели след десет минути. — Дори не си бе свалила палтото. — Не знам защо ти се обадох.

— Радвам се, че го направи.

Тя насочи поглед навън през прозорците. От другата страна на улицата имаше кино и тя гледаше хората, чакащи на опашката.

Джон измъкна коледната картичка от джоба си, доволен, че бе избрал от по-скъпите. Три и шестдесет и осем, но имаше брокат от външната страна, а вътре беше сгъната, така че като се отвореше, оттам изскачаше снежинка. Джойс обожаваше такива книжки, когато бяха малки. Помнеше я как се кикотеше на една, от чиито страници изскачаха домашни животни.

Подаде картичката.

— Взех ти това.

Тя не я взе, затова той я остави на масата и я приплъзна към нея. Бе прекарал по-голямата част от нощта, преценявайки идеите върху хартия от тетрадка, защото не искаше да ѝ даде картичка с набързо надраскани думи или, още по-лошо, да напише нещо глупаво, което би опропастило картичката и щеше да го накара да купи друга. Накрая просто написа „С обич, Джон“, знаейки, че няма нищо друго за казване.

Попита я:

— С какво се занимаваш?

Тя отново го изгледа, сякаш бе забравила, че е там.

— Работя.

— Да — кимна той. — Аз също — опита се да се пошегува с това. — Не е като твоята работа, но някой трябва да чисти тези коли.

Тя очевидно не го намираще за смешно.

Той се вгледа в чашата си, въртейки я с ръце. Джойс бе тази, която му се обади, покани го на това място, където не можеше да си позволи дори и сандвич от менюто, и все пак той се чувстваше сякаш бе лошият.

Може би беше лошият.

Попита я:

— Помниш ли Уди?

— Кой?

— Братовчедът Уди, синът на Лидия.

Тя сви рамене, но каза:

— Да.

— Знаеш ли с какво се занимава?

— За последно чух, че бил в армията или нещо подобно. —  
Очите ѝ проблеснаха. — Няма да се опиташ отново да се свържеш с него, нали?

— Не.

Тя се наведе напред настоятелно.

— Не бива, Джон. Той беше лош тогава и съм сигурна, че не се е променил и сега.

— Няма.

— Ще свършиш обратно в затвора.

Щеше ли да ѝ пука, зачуди се той. Щеше ли да е по-добре за нея, ако той се намираще обратно в „Коустъл“, вместо да живее точно под носа ѝ? Джойс бе единственият жив човек, който помнеше Джон такъв, какъвто беше. Тя беше като малка скъпоценна кутийка, където се пазеха всичките му спомени от детството, само дете бе изхвърлила ключа в мига, в който полицаите го извлякоха през предната врата.

Джойс се облегна на стола си. Погледна си часовника.

— Наистина трябва да тръгвам.

— Да — рече той. — Приятелите ти те чакат.

Тя срещна погледа му за пръв път, откакто бе влязла. Видя, че той знае, че тя лъже.

Езикът ѝ се показа и облиза устните ѝ.

— Отидох да видя мама миналия уикенд.

Джон примигна в отговор, внезапно усети сълзи. Във въображението си той видя гробището, Джойс, застанала на гроба на майка им.

Автобусите не ходеха дотам, а таксито би струвало шестдесет долара. Джон дори не знаеше как изглежда надгробната плоча на майка му, на какъв надпис се бе спряла Джойс.

— Затова ти се обадох — каза тя на Джон. — Тя би искала да се видя с теб. — Сви рамене. — Коледа е.

Той прехапа устна, знаейки, че ако отвори уста, ще заплаче.

— Тя винаги вярваше в теб — каза Джойс. — Дори за миг не помисли, че си виновен.

Гърдите го боляха от усилието да потисне емоциите си.

— Ти провали всичко — рече му Джойс, почти скептично. — Ти ни провали живота, но тя не те изостави.

Хората ги гледаха, но на Джон не му пукаше. Беше ѝ се извинявал в продължение на години — с писма, лично. „Съжалявам“ не означаваше нищо за Джойс.

— Не мога да те виня, че ме мразиш — каза ѝ той, изтривайки една сълза с опакото на ръката си. — Имаш пълното право.

— Искан ми се да можех да те мразя — прошепна тя. — Искан ми се да беше толкова лесно.

— Аз бих те мразил, ако ти беше направила...

— Направила какво? — Тя отново се навеждаше напред над масата с нотка на отчаяние в гласа. — Направила какво, Джон? Прочетох какво си казал на комисията по освобождаване под гаранция. Знаем какво си казал на тях. Кажете на мен. — Тя удари с длан по масата. — Кажете на мен какво се случи.

Той издърпа салфетка от поставката на масата и си издуха носа.

Тя не се отказваше.

— Всеки път, когато беше пред борда, всеки път, когато говореше с тях, им казваше, че не си виновен, че не би им казал, че си го направил, само за да можеш да излезеш.

Той си взе още една салфетка, за да има какво да прави с ръцете си.

— Какво се промени, Джон? Мама ли беше? Не си искал да я разочароваш? Това ли е, Джон? Сега, след като мама я няма, най-последно можеш да кажеш истината?

— Не си беше отишла, когато го казах.

— Тя умираше — изсъска Джойс. — Беше в онова легло в болницата, умираше и единственото, за което можеше да мисли, беше

ти. „Грижи се за Джони“, продължаваше да повтаря тя. „Не го оставяй да бъде сам там вътре. Ние сме всичко, което той има.“

Джон се чу как хлипа, звук като от тюлен, който прокънтя в ресторанта.

— Кажи ми, Джон. Просто ми кажи истината. — Гласът ѝ бе тих. Както баща им, тя не обичаше да си показва чувствата. Колкото по-разстроена беше, толкова тонът ѝ бе по-нисък.

— Джойс...

Тя постави ръка върху неговата. Никога преди не го беше докосвала и той усещаше как отчаянието ѝ се излива през върха на пръстите и пробужда кожата му.

— Вече не ми пука — рече тя, повече като молба. — Не ми пука дали си го направил, Джони. Наистина. Просто искам да знам за себе си, заради собствения ми здрав разум. Моля те, кажи ми истината.

Ръцете ѝ бяха красиви, толкова нежни, с такива дълги пръсти. Точно като на Емили.

— Джон, моля те.

— Обичам те, Джойс. — Той бръкна в задния си джоб и извади един сгънат лист хартия. — Нещо ще се случи — каза той. — Нещо лошо, което не мисля, че мога да спра.

Тя изтегли ръка, дръпна се назад в стола.

— За какво говориш, Джон? В какво си се забъркал?

— Вземи това — рече той, поставяйки кредитното извлечение върху коледната картичка. — Просто вземи това и знай, че каквото и да се случи, аз те обичам.

Джон не бе взел колата, но не искаше Джойс да го види как чака на автобусната спирка пред входа на мола, така че изтича нагоре по улицата към „Вирджиния Хайленд“ и хвана автобуса оттам. Не искаше да се прибира вкъщи, не можеше да понесе мисълта за пълния си с хлебарки коптор или за съседа си изнасилвач в коридора, така че отиде на паркинга и взе колата.

Обикновено не проследяваше Уди, докато не дойдеха вечерите през уикенда. Първите две седмици от разузнаването на Джон бяха показали, че този тип си стоеше предимно вкъщи, освен ако жена му не го накараше да изхвърли боклука. Все пак Джон си мислеше, че може би Уди е по-умен, отколкото изглежда. Може би имаше друга кола някъде. Не беше невъзможно, като се имаха предвид пощенската

кутия и кредитните карти. Може би Джон Шели бе закупил кола през последните шест години.

Толкова близо преди Коледа кварталът на Уди бе отрупан с разноцветни светлини и украса. От двете страни на улицата имаше фенери, направени от стари кутии за мляко. Точно предната седмица Джон бе наблюдавал как една възрастна жена разхождаше кучето си и палеше всеки един от тях.

Беше хубав квартал.

Джон вмъкна колата между един джип и автобус, паркирани пред църквата, и погледна табелата отвън, за да види кога свършваше службата. Жената на Уди винаги водеше детето на църква в неделя, после прекарваше по-голямата част от времето си с една жена, която вероятно бе майка ѝ.

От църквата Джон тръгна по една странична уличка, която минаваше успоредно на къщата на Уди, и си подсвиркуваше сякаш бе тръгнал просто на разходка. Представи си разстоянието наум, мина през едно празно пространство, докато не видя това, което трябваше да представлява задната част на къщата на Уди. Нямаше много дървета за прикритие и Джон се чувстваше изложен на открито. Всеки можеше да излезе от задната си врата и да го види. Тъкмо щеше да тръгне обратно, когато се случи точно това. Една жена излезе, застанала на прага. Джон замръзна, защото се намираше точно в посоката на погледа ѝ, но тя не гледаше него. Беше обърната към къщата на Уди до нейната, вдигнала ръка за поздрав, докато прикриваше очи от слънцето.

Джон се хвърли по корем. Задният двор на момичето бе обрасъл с плевели, но всеки, който погледнеше, щеше да го види как лежи там. За щастие очите ѝ проследяваха нещо по-интересно. Джон видя как Уди пресече двора си и прескочи оградата, съборена от дърво. Отиде право при момичето, без дори да хвърли поглед към Джон, взе я в ръце и започна да я целува.

Джон ги наблюдава, докато тя обви кокалестите си крака около него, устните им се впиха и Уди я внесе в къщата и затръшна вратата.

## ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

15 юни 1985 г.

Джон чака цяла нощ Мери Алис да се появи на партито, изпуши толкова трева, че започнаха да го болят дробовете. Уди не преставаше да го следи, вдигайки палци, сякаш да го развесели. На Джон му се прииска да се ритне сам, задето бе казал на Уди, че е поканил момиче на партито. Достатъчно лошо бе и че Мери Алис я нямаше, но това да изглежда като идиот пред Уди, правеше нещата милион пъти по-лоши.

Джон вече бе загубил надежда, когато около полунощ тя влезе през входната врата. Първо забеляза колко не на място изглеждаше в току-що изгладените си маркови дънки и бяла риза с висока яка. Изглеждаше красива, но всички останали бяха облечени до различна степен в черно: мръсни дънки, хевиметъл тениски на петна, мазни коси.

Тъкмо щеше да се обърне да си тръгне, когато той я хвана за ръката.

— Ей! — Тя изглеждаше изненадана, замаяна и предпазлива — всичко това наведнъж.

— Изглеждаш добре — каза ѝ той, повишавайки глас над кънтящите от стереоуредбата „Пойзън“<sup>[1]</sup>.

— По-добре да си вървя — каза тя, но не понечи да си тръгне.

— Ела и си вземи питие.

Виждаше се как го обмисля, чудейки се какво имаше предвид той под питие и дали трябва да му се довери.

— Уди има безалкохолно в кухнята — каза той, мислейки си, че никога в живота си не бе използвал думата „безалкохолно“. — Да вървим.

Тя все още се колебаеше, но когато Джон се отмести на една страна, за да може да тръгне след нея към кухнята, и препречи изхода, тя най-накрая отстъпи.

Той видя Уди, като минаха покрай стълбището. Братовчед му се навеждаше през парапета с разширени зеници и мазна усмивка на лицето. Едно от момичетата от единственото черно семейство в

квартала бе залепнала за него като лепка, обгърнала врата му с ръце, с преплетени крака около неговите. Целуваха се дълго и вгълбено, докато Джон гледаше. Беше великолепа, с мека тъмна кожа и екзотично сплетена коса. Беше типично за Уди да се уреди с най-добре изглеждащото момиче на партито.

Той отново вдигна палци към Джон, но този път не се усмихваше.

Кухнята бе пълна с дим и Мери Алис се закашля, махайки с ръка пред лицето си. В ъгъла се натискаше една двойка и Джон се усети, че спря, за да гледа, понеже дясната ръка на момчето се намираще отпред върху дънките на момичето.

— Готино парти — рече друго момче, блъсвайки се в Джон. Питието му се разля по ръката на Джон и той се извини, подавайки наполовина пълната пластмасова чашка като предложение за мир. Джон вече бе пил повече от достатъчно алкохол тази нощ, но отпи огромна глътка от чашата. Течността прогори гърлото му, като потече надолу.

Когато Джон се огледа за Мери Алис, тя вече се насочваше навън през задната врата.

— Ей — каза Джон, хуквайки след нея.

Тя стоеше до един висок дъб, загледана в звездите. Косата ѝ бе разрошена и изглеждаше нервна. Може би можеше да я хване за ръка. Може би можеше да я целуне.

Тя се засмя без причина.

— Не можеш да дишам там вътре.

— Съжалявам.

Тя видя чашата в ръката му.

— Дай ми това.

— Не знам какво има вътре — рече той. — По-добре недей.

— Не си ми баща — каза тя, вземайки чашата от него. Задържа очите си върху неговите, докато отпиваше здрава глътка от тъмната течност. — Има вкус на кола и още нещо.

Адски силно се надяваше, че не беше нещо друго. Уди бе на деветнадесет и всичките му приятелчета бяха с няколко години по-големи. Някои от тях вземаха твърди наркотици, нещо, за което Джон дори не искаше да знае. Нямаше начин да се каже какво можеше да има тук.



Джон каза:

— Съжалявам за това. Не мислех, че тук ще е толкова диво.

Тя отпи още една глътка от чашата и му се усмихна отпуснато. Боже, беше толкова хубава. Той я бе мразил толкова дълго, че беше забравил, че е великолепна.

Тя отново вдигна чашата и той я спря.

— Ще ти стане лошо. — Всъщност той мислеше, че дори и тя да повърне, той все пак щеше да я целуне.

— Друсан ли си?

— Не — излъга той. Беше толкова нервен, че би изпушил и кози лайна, ако това щеше да му помогне да се успокои.

Тя отпи отново и той не се опита да я спре.

— Искам да се надрусам.

Той би се шокирал повече, ако му бе казала, че иска да лети до Луната.

— Мери Алис, стига. По-полека с това нещо. Не искаш да ти стане зле.

— Достатъчно добро е за теб — рече тя, пресушавайки чашата. Преобърна я надолу, за да му покаже, че е празна. — Искам още една.

— Нека просто постоим тук за малко.

— Защо? — попита тя. Олюляваше се леко и той се пресегна да я задържи. — Мислех, че ме мразиш.

Усещаше парфюма ѝ и лака за коса. Кожата ѝ бе гореща в ръката му. Можеше да я гушне, просто да я дръпне в ръцете си и да я гушка цяла нощ.

— Не те мразя.

— Говориш ми гадни неща през цялото време.

— Не — рече той с такова убеждение, че почти си повярва.

Тя се отдръпна от него.

— Родителите ми мислят, че съм си вкъщи.

— Моите също.

— Отстраниха ли те от училище?

— Не.

— Би трябвало да те отстранят — каза тя. — Баща ми казва, че си пълен загубеняк.

— Аха — каза той, като му се искаше тя да не бе изпивала питието. — Моят баща също.

Тя каза:

— Той се изнесе от вкъщи снощи.

— Баща ти?

— Просто си опаковал нещата и напуснал, докато съм била в мола. Майка ми каза, че се нанасял при онази жена от работата. — Тя хлъцна леко. — Не спираше да плаче.

Мери Алис също плачеше, но той все още нямаше представа как да я утеши. Накрая рече:

— Съжалявам.

— Защо се мотаеш с този смотаняк? — попита Мери Алис.

— Кой? — Джон се обърна и проследи погледа ѝ към Уди. Братовчед му буквално падна от задните стълби, докато вървеше към тях. Той се изсмя на липсата си на координация, така че Джон също се засмя.

— Накваси си устата — рече Уди, подавайки на Джон друго питие.

Джон отпи, опитвайки се да се оправи, защото главата му вече се въртеше.

— Ей, момиченце — каза Уди, облягайки се на Джон и зяпайки Мери Алис. — Защо се забави толкова? Започвах да си мисля, че братовчед ми си те е измислил.

Джон понечи да ги запознае, но нещо го спря. Не му харесваше как Уди я гледаше, с неприкрита сласт в очите си. Този вече си имаше Алиша там в къщата, готова да направи каквото той пожелае, а сега бе погнал Мери Алис. Не беше честно.

— Тъкмо си тръгвахме — каза Джон, вземайки ръката на Мери Алис, сякаш тя му принадлежеше.

— Толкова скоро? — попита Уди и Джон осъзна, че той им препречва пътя. — Елате обратно вътре със стария братовчед Уди. Имам нещо за вас.

— Не мисля така. — Джон хвърли празната чаша в двора. — Трябва да я върна вкъщи. Майка ѝ ще я търси.

— Просто едно малко — настоя Уди. — Или още едно, предполагам трябва да кажа. — Той намигна на Мери Алис. — Мислиш ли, че ще се справиш с едно питие, скъпа? Може да помогне да изсъхнат тези твои хубави сини очи.

Мери Алис гледаше странно. Усмихваше се, почти флиртуваше.

— Аз не плачех.

— Сигурно, кукличке.

— Уди — започна Джон, но Уди постави ръка върху устата на Джон, за да го спре, и каза на Мери Алис:

— Този тук обича да говори прекалено много.

Тя се изсмя и Джон усети как гневът му се разпалва. Тя се смееше заедно с Уди. Тя се смееше на *него*.

Уди попита:

— Мислиш ли, че ще се справиш с едно малко питие, момиченце?

Устните ѝ се извиха в секси полуусмивка.

— Ще се справя.

— Мери Алис — каза Джон.

Уди му бе махнал ръката и бе обвинил своята около раменете на Мери Алис. Той облиза устни, докато оглеждаше надолу ризата ѝ, и каза на Джон:

— Млъквай, братовчеде.

Мери Алис се изсмя.

— Да, Джон, млъквай.

Уди я придърпа по-близо и тя наклони глава. Той задържа очи, приковани в тези на Джон, докато притискаше отворената си уста към устата на Мери Алис.

Тя започна да го целува в отговор и Джон се почувства така, сякаш някой му бе изтръгнал сърцето от гърдите. Стоеше безпомощен, докато ръката на Уди се плъзгаше надолу по ризката на Мери Алис, обхвана гърдата ѝ, сякаш стискането ѝ бе нещо, което вършеше всеки ден. Устата му се разтваряше върху тази на Мери Алис и тя се разтресе, идвайки на себе си секунда по-късно, отколкото трябваше. Изпищя:

— Спри! — и залитна към Джон.

Джон я подхвана, изправи я. Копчето се бе откъснало от бялата риза, където ръката на Уди бе бръкнала.

— Ти си отвратителен — рече тя на Уди, стискайки блузата си отпред с напираси в очите сълзи.

Уди се усмихваше.

— Хайде, бебчо. Не бъди такава.

— Не ти вярвам — извика тя. — Езикът ти е отвратителен.

Усмивката му стана по-застрашителна.

— Внимавай.

Тя се сви по-близо до Джон, проплака:

— Моля те, отведи ме вкъщи.

Джон тръгна да я води, приковал очи върху Уди, понеже не му харесваше начина, по който братовчед му ги зяпаше.

— Връщайте се обратно тук — нареди Уди, протягайки се отново към нея.

— Остави я на мира! — извика Джон със стиснати юмруци. Уди беше с около четиридесет килограма по-тежък, но Джон твърдо вярваше, че можеше и щеше да му срита задника, ако дори се осмелеше да докосне и един косъм от главата на Мери Алис.

— Опа. — Уди вдигна ръце и отстъпи назад. — Не знаех, че вече имаш претенции към нея, човече малко. Давай. Заведи я при майка й.

— Стой далеч от нея — предупреди Джон. — Сериозен съм.

— Без лоши чувства — рече Уди, но все още зяпаше похотливо Мери Алис като лъв, лишен от плячката си. — По-добрият печели.

— Точно така.

— Ето — каза Уди, тиквайки ръка в предния си джоб. — Подарък на раздяла — подхвърли торбичка прах на Джон. — Без лоши чувства, нали така, братовчече?

---

[1] Хевиметъл група. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

*6 февруари 2006 г.*

Джон бе открил новинарската история случайно. Чистеше с прахосмукачката опръскания с кал багажник на едно субару „Форестър“. Взе купчина вестници, за да ги изхвърли в боклука и цялата купчина се разпиля от ръката му като карти за игра, пръснати по масата. Наведе се да ги събере и видя две думи, които не бе забелязвал никога преди: „Местно издание“.

Собственикът на субаруто беше от окръг Клейтън, но Джон знаеше, че ако има специална притурка за един град, трябваше да има и за другите.

Бе казал на Арт, че има стомашни проблеми, за да може да си тръгне по-рано от работа и се насочи право към центъра, към централния клон на Обществена библиотека на окръг Фултън. Онлайн архивът на вестника изискваше кредитна карта за достъп, така че вместо това, той поиска микрофилм на местните издания на окръг Гуинет за последните три месеца. Два часа по-късно бе открил търсеното. Историята беше с дата от 4 декември 2005 г.

### МОМИЧЕ ОТ СНЕЛВИЛ ОТВЛЕЧЕНО ОТ СОБСТВЕНИЯ СИ КВАРТАЛ

Нямаше много подробности. Не беше споменато име, само възрастта — четиринадесет — и че отивала от дома си на път към леля си на същата улица. Очевидно семейството не искаше да говори с пресата и нямаше споменати заподозрени или следи, които полицията да следва. Джон прегледа броевете от следващите няколко седмици и откри само още една история. В тази се добавяше, че момичето било открито да се крие в канавка на следващия ден.

Сърцето на Джон се бе качило в гърлото в мига, в който откри статията. Бавно, той постави частите от пъзела на мястото им. Играта

на Бен „за какво... ако“ продължаваше да се връща в ума му. Какво... ако Уди бе използвал самоличността на Джон, за да прикрива следите си през последните шест години? Какво... ако Уди приемаше, че Джон никога няма да излезе от затвора? Какво... ако Уди откриеше, че Джон се разхождаше на свобода, и бе решил да направи нещо по въпроса?

Колата отзад наду клаксон и Джон настъпи газта, хвана първата странична уличка и спря зад един паркиран камион. Сърцето му биеше толкова силно, че се почувства замаян. В дъното на гърлото му се надигаше и напираше стомашното съдържание, заплашваше да излезе в горещ пристъп на паника и страх.

Той положи глава върху волана, връщайки се към предната вечер. Неделя. Неделята на Суперкупата. Шибаните „Соколи“ играеха тази вечер и Джон не искаше да гледа по телевизията, не искаше да слуша играта по радиото. Искаше да види какво прави Уди, искаше да го наблюдава, сякаш можеше да спре случилото се и това да се случи отново. И отново.

Съпругата на братовчед му бе отишла на работа и Уди беше изчакал тридесет минути преди да излезе. Беше поел по обичайния си маршрут в Атланта, но този път бе завил към Грейди. Джон го беше проследил, толкова напрегнат, че забрави да се придържа назад, на два пъти реши, че Уди със сигурност го е видял, че го е хванал.

Един бял, шофиращ форд „Феърлейн“ през квартала в късния неделен следобед, бе прекалено подозрителен, но Джон въпреки това го последва. Когато Уди спря пред редица проститутки, Джон отмина покрай него, мислейки си, че ще му е по-добре да наблюдава братовчед си в огледалото за обратно виждане. Но нищо никога не се развиваше според плана и когато Уди потегли с проститутката назад към комплекса, Джон се измъкна от колата си и ги последва пеш.

Сега Джон се обля в студена пот, като се замисли за случилото се след това, за видяното. Все още чуваше всичко, онези пронизителни писъци, първичната борба за живот.

Джон излезе от колата, кимна на човека в камиона. Небрежно. Готино. Той принадлежеше на това място. Тикна ръце в джобовете, докато вървеше надолу по осеяната с дървета улица на Уди, опитвайки се да си придаде вид просто на човек, тръгнал на разходка, при все че от ръцете в джобовете се чувстваше неудобно; в затвора джобовете не бяха позволени.

Жената, за която Джон предположи, че е бабата, водеше детето на училище в понеделник сутрин. След това пазаруваше малко, понякога пиеше кафе с приятелки. Оставаше във вън от къщата поне час и Джон се нуждаеше единствено от това.

Той пое по същия маршрут зад къщите, с вдигната глава, подсвиркващ си, сякаш нямаше нито една грижа на този свят. Мъкнеше се сред задните дворове, приковал внимателно очи върху къщите, преценявайки, че в един квартал на работническата класа като този, хората или бяха на работа, или бяха прекалено заети да гледат през задните си прозорци.

Оградата все още бе счупена. Джон я прескочи и се насочи право към задната врата, намъквайки чифт латексови ръкавици, които бе откраднал от магазина. Уди нямаше куче, но в долната част на задната врата имаше изрязана вратичка за куче. Джон бе прекалено едър, за да мине през нея, но протегна ръка през нея и на сляпо опипа за ключалката. Пръстите му сграбчиха ключалката и той врътна резето.

Отдръпна се назад, оглеждайки се, за да се увери, че не го наблюдаваха, после отвори вратата. Джон се напрегна, докато очакваше да се включи аларма. Той не беше опитен крадец, но приемаше, че Уди е прекалено арогантен, за да харчи пари за алармена система.

Той беше ченге, за бога.

Джон подмина кухнята и отиде право във всекидневната. Отиде до бюрото в ъгъла, пренебрегвайки огромния телевизор, цифровото оборудване, пръснато из къщата, което буквално крещеше, че Уди изкарва добри пари, че може да си позволи да си купи чифт скъпи обувки и добро ядене, когато му се прииска. По дяволите, той можеше да си позволи много неща, нали? Две самоличности като начало. Какво друго бе намислил?

Уди беше прекалено умен, за да остави нещо уличаващо на видно място. Чековата му книжка със съвместната сметка, която споделяше с жена си, беше извадена навън, сметките им бяха прилежно подредени в едно чекмедже. Дължаха много, но изкарваха толкова, че на Джон му се виждаше истинско състояние. Хиляди долари месечно влизаха и излизаха от къщата, чисто нова кола за съпругата, скъпо училище за детето. Едва ли не беше прекалено много да го схване.

В гаража имаше всеки възможен инструмент, въпреки че от това, което Джон бе наблюдавал, Уди прекарваше повечето си време на дивана. Имаше едно хлапе, което от време на време идваше да коси двора, така че защо на Уди му трябваше огромната косачка за трева със скапаната поставка за чаша бе истинска загадка. Това, което ядоса Джон най-много, беше масата за билиард по средата на гаража. Мисълта за Уди тук с детето си или може би с някои съседни колеги от работата, пиещи бира и играещи билиард, вбеси Джон повече от всичко друго, което бе открил.

Той прерови чекмеджетата на работната маса, внимавайки да не премести нищо от мястото му. Намери чувал порносписания под кутията за инструменти, чиито заглавия обещаваха „почти нелегален екшън“ и „изобилие от изхвърляния“. Прелисти страниците една по една в търсене на улики, опитвайки се да не зяпа младите момичета — някои от тях деца — разкрасени, за да ги види светът. Може би нещо вътре в Джон се бе изключило в затвора, но всичко, за което можеше да мисли, като гледаше празните им погледи, бе Джойс и колко несигурна и уязвима беше тя на тази възраст. Постави списанията обратно под кутията и му се искаше да не ги бе виждал.

На ред бе спалнята на Уди, огромна стая с гигантско легло, където шибанякът вероятно правеше любов с жена си всяка нощ. Банята беше голяма, по-голяма от стаята на Джон в коптора. Дори стаята на детето бе голяма, с легло под формата на спортна кола и куп играчки, преливащи от сандъка под прозореца. Джон се почувства странно в стаята на детето. Скоро малкото легло щеше да бъде подменено с голямо. Детето щеше да започне да расте, да си иска личното пространство. Щеше да ходи на училище, да срещне момиче, да го заведе на бала. Тук просто беше прекалено депресиращо, затова Джон отстъпи назад в коридора.

Върна се в огромната спалня, сигурен, че е пропуснал нещо. Опитва се да разсъждава като надзорника си, госпожа Лам, когато търсеше нелегални стоки. Провери под матрака, опипа възглавниците за твърди бучки. Претършува обувките в килера и ризите в чекмеджето. Ризи. Всичките с маркови етикети. Мек памук, някои копринени. Бельото на Уди беше „Калвин Клайн“, пижамите му — „Нотика“.



— Боже — прошепна Джон, толкова намразил Уди, че не можеше да диша. — Мисли — рече си той, сякаш това щеше да го накара да се случи. — Мисли.

На нощното шкафче имаше две бутилки афтършейв. Джон не се интересуваше от марките, а от това, което бе сложено пред тях. Голям сгъваем нож. Уди носеше същия този нож и когато бяха тийнейджъри. Казваше, че му трябва, защото се занимава с някои лоши копелета при сделките с наркотици, и Джон му бе повярвал, представяйки си напрегнати ситуации и рисковани сделки с дрога, докато братовчед му размахваше остро то назъбено острие.

Уди носеше нож. Как го беше забравил?

— Кой си ти?

Джон се извърна, шокиран да види съседката, застанала на прага на спалнята. Носеше копирена нощница и наметало. Дрешките висяха на детското ѝ тяло като мокър чувал на вила. Гласът ѝ беше като на малко момиченце — тънък, почти писклив.

— Какво правиш тук? — поиска да знае тя, но си личеше, че е уплашена.

— Мога да те попитам същото — рече той, докосвайки ножа, опитвайки се да си придаде авторитетния тон, който използваша възрастните, когато говореха с деца.

— Това не е твоята къща.

— Не е и твоята — изтъкна Джон. — Ти живееш в съседната.

— Откъде знаеш това?

— Уди ми каза.

Тя погледна надолу към ръцете му, ръкавиците, ножа.

— Кой е Уди?

Въпросът го свари неподготвен и тя явно усети колебанието му, защото се втурна надолу в коридора.

— Ей! — извика Джон, преследвайки я през всекидневната и кухнята. — Чакай — изкрещя, но тя вече бе излетяла през отворената врата в двора.

Тя си позволи да хвърли един поглед през рамо, докато се насочваше към оградата. Той се сети, че още държи ножа на Уди в ръка, осъзна как тя вижда това и спря. Тя отново се поколеба, но тялото ѝ още се движеше. Движеше се напред.

Видя я как пада на забавен каданс, голият ѝ крак закачи счупената ограда, главата се тресна в земята. Джон изчака. Тя не се изправи. Изчака още малко. Все още не помръдваше. Бавно пристъпи в двора, тревата бе мека под краката му. Спомни си усещането да върви по трева за пръв път от двадесет години, когато излезе от „Коустъл“. Краката му бяха свикнали с твърдата настилка от червена глина, отъпкана и станала твърда като тухли от краката на хилядите мъже, крачещи по нея всеки ден. Тревата в гробището бе толкова мека, сякаш пристъпваше върху облаци, докато следваше ковчега на майка си към гроба.

Двадесет години, и бе забравил каква е тревата. Двадесет години самота, изолация. Двадесет години страдания за Емили и унизителните месечни посещения при сина ѝ. Двадесет години вътрешни терзания за Джойс, съзнавайки какво чудовище е брат ѝ.

Двадесет години свобода за Уди, който си бе намерил работа, бе се оженил и създал дете, беше изградил своя живот.

Джон пристъпи внимателно над оградата. Осъзна, че все още държеше сгъваемия нож на Уди в ръка и го постави на земята до себе си, като коленичи до момичето. Беше се научил как да проверява пулса в затворническата болница. Сърцето ѝ не биеше. Дори и без това свидетелство, той виждаше от начина, по който се бе счупил черепът ѝ, че вероятно беше умряла в мига, в който главата ѝ се бе ударила в големия камък от другата страна на оградата. Кръвта се бе разляла по земята и в нея имаше залепнали кичурчета дълга руса коса.

Той клекна, замисли се за последния път, когато видя Мери Алис. Очите ѝ. Никога нямаше да забрави очите ѝ и начина, по който тя се взираше в нищото. Но тялото ѝ издаваше истината. Бе претърпяла ужасни неща, които не можеха да бъдат изказани. В главата си все още виждаше уголемените снимки от процеса, снимките, изобразяващи насиленото тяло на Мери Алис, разпростряно така, че да го види целият свят. Спомни си леля си, крачеща напред-назад пред съдебните заседатели, и как си бе помислил, че движението на Лидия е лош ход, защото привличаше вниманието им единствено към снимките точно зад нея.

— Няма нищо — беше казал Джон на Лидия, когато бе дошла в „Коустъл“ да му обясни, че не можеха да обжалват повече, че повече от

вероятно е да си умре в затвора. — Знам, че си направила всичко възможно.

Лидия му бе казала да не говори за наркотици с полицията, да не споменава Уди, защото изкарването на сина ѝ на бял свят щеше да разкрие миналите злоупотреби с наркотици на Джон, а те не искаха това, нали така? Ако поставеха Уди на свидетелската скамейка, той щеше да каже истината.

Те не искаха Уди да казва истината, нали така?

Онази нощ, на партито, Уди беше казал:

— Без лоши чувства — хвърляйки торбичката. Тогава ли бе решил да нарани Мери Алис?

„Без лоши чувства.“ На Джон изобщо не му бяха останали никакви чувства — само ярост, която гореше сякаш бе погълнал бензин и драснал клечката.

Той погледна надолу към момичето. Тя бе дете, но бе също и вестоносец.

Стомахът на Джон се сви, когато мушна пръстите с ръкавицата в устата ѝ и хвана езика с палец и показалец. Уди му бе докарал всичко това. Джон щеше да му го върне. Най-важното нещо, което бе научил в затвора, беше, че никога не трябва да докосваш собствеността на друг мъж, освен ако не си готов да умреш за нея.

— Уди — беше го назовал той, но това бе момчешко име, а Уди вече не беше момче. Както Джон, той беше мъж. Трябваше да бъде наричан с мъжко име.

Майкъл Ормуд.

Джон взе ножа.

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

15 юни 1985 г.

— Трябва да повървиш — каза Джон на Мери Алис. — Не можеш да се прибереш вкъщи така.

— Някога целувал ли си момиче?

Той се изчерви и тя се засмя.

— Марк Рийд — каза му тя. — Той си мисли, че ми е гадже, защото ме целуна след мача.

Джон си замълча, казвайки безмълвна молитва за смъртта на Марк Рийд, куотърбек на футболния отбор, който караше червен „Корвет“ и бе горд собственик на много телесно окосмяване, с което скапанякът обичаше да парадирва в съблекалнята, сякаш работеше в шибания „Чипъндейл“.

— Не ми отговори — рече Мери Алис и Джон се сети за торбичката бял прах на Уди в джоба си.

Тя му прочете мислите.

— Дай да пробвам.

— Няма начин.

— Искам.

— Не, не искаш.

— Хайде де. — Тя бръкна в джоба му и ръката ѝ се отърка в него.

Джон засмука въздух толкова дълбоко, че се учуди как дробовете му не експлодираха.

Мери Алис държеше торбичката на уличното осветление.

— Какво му е толкова хубаво?

Джон не можа да отговори. Имаше си по-належащи въпроси, които изискваха вниманието му.

Тя отвори торбичката.

Той се окопити.

— Не го прави.

— Защо не? Ти го правиш.

— Аз съм загубеняк — рече той. — Не ми ли каза така?

Зад тях се чу шум и двамата се обърнаха да погледнат.

— Котка — предположи Мери Алис. — Хайде.

Тя бе взела ръката му и Джон я остави да го поведе по улицата към къщата ѝ. Джон остана мълчалив, когато тя го преведе през задния двор. Знаеше, че спалнята ѝ се намира на приземния етаж, но не очакваше тя да отвори прозореца и да се покатери през него.

— Какво правиш?

— Шшш.

Зад тях изпука клонка. Той отново се обърна, но виждаше единствено сенки.

Джон се покатери, спря насред перваза и прошепна:

— Майка ти ще ме убие, ако ме открие тук.

— Не ми пука — прошепна тя в отговор и включи настолната лампа, която хвърли слаб ореол от светлина.

— На нощна лампа ли спиш?

Тя закачливо го тупна по рамото.

— Просто влизай.

Джон падна на меко. Леглото ѝ бе избутано под прозореца. И двамата седяха на него. Леглото на Мери Алис. Джон усети как ерекцията му отново се връща със страшна сила.

Дори и да бе забелязала, Мери Алис не каза нищо.

— Покажи ми как да го направя — помоли тя и му подаде торбичката кокаин.

— Няма.

— Знам, че искаш.

Искаше. Боже, как искаше. Всичко, което би му дало възможността да надрасне идиотския си характер и да я целуне.

— Покажи ми — повтори тя.

Той развърза торбичката и загреба малко с пръст.

— Смъркаш го — рече той. — Така.

Джон се закашля, почти се задави, когато прашецът стигна до гърлото му. Имаше горчив, метален вкус. Опита се да събере достатъчно слюнка, за да преглътне, но устата му бе прекалено суха. Сърцето му направи нещо странно, сякаш прескочи, после се почувства като че ли в него имаше забит нож.

Мери Алис изглеждаше уплашена.

— Ти...

Кокаинът удари мозъка му. Две секунди, най-много, и той вече бе толкова друсан, че не можеше да си държи очите отворени. Видя звезди — истински звезди — и падна напред, право в Мери Алис. Тя постави ръце на лицето му, за да го задържи, и той издаде брадичка напред, устните му срещнаха нейните.

Следващото нещо, което помнеше, беше как се буди с най-лошото главоболие в целия си живот. В гърдите си имаше пробождащи болки и му бе студено, въпреки че тялото му бе обляно в пот. Обърна се, кожата му лепнеше по чаршафите. Мислеше си, че майка му ще го убие, задето е подмокрil чаршафите, когато усети тялото ѝ до себе си.

Мери Алис бе напълно гола. Вратът ѝ беше извит на една страна, устата отворена и пълна с кръв. Видя синини по краката и други части от тялото ѝ. Имаше изтръгнати кичурчета срамно окосмяване. Навсякъде по малките ѝ гърди имаше следи от ухапвания.

Джон беше прекалено ошашавен, за да издаде звук. Задъхваше се, пикочният му мехур заплашваше да се пръсне, когато се отблъсна от тялото ѝ. Зад него се намираше отвореният прозорец. Присегна се, пръстите му се плъзнаха по перваза. Кръв. Имаше кръв по цялата си ръка. Бе лежал в нея цяла нощ и дрехите му я бяха попили като гъба.

Чу шум, едно „хъ-хъ-хъ“, но то идваше от него. Лицето ѝ. Не можеше да спре да я гледа в лицето. Толкова много кръв. Пикочният му мехур се отпусна, топла, влажна течност потече надолу по крака му. Трябваше да се измъкне оттук. Трябваше да се махне.

Джон се притисна към стената, използвайки краката си да се надигне през прозореца. Падна през отворения прозорец в задния двор право по гръб. Въздухът изскочи от дробовете му с остро кашляне. Погледна нагоре към небето. Все още не беше сутрин, слънцето караше дърветата да изглеждат като сиви сенки на черен фон. Краката му се тресяха, но успя да се изправи, панталоните му лепнеха по бедрата, окървавената риза бе като втора кожа на гърба му, както бе лежал до Мери Алис цяла нощ.

Джон хукна, сърцето му биеше в гърлото. Трябваше да се измъкне оттам. Трябваше да се върне вкъщи.

## ДЕКАТУР СИТИ ОБЗЪРВЪР

18 ЮНИ 1985 Г.

### УБИЙСТВОТО ФИНИ: ДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Изминаха десет години, откакто петнадесетгодишната Мери Алис Фини бе открита изнасилена и убита в дома на родителите си в Декатур, но престъплението, което разтърси малкото предградие на Атланта, все още е прясно в спомените на дългогодишните жители. „Това промени всичко — заявява Елизабет Рийд, чийто син е излизал с Фини по времето преди смъртта ѝ. — От отворена общност преминахме към заключване на вратите си нощем.“

В началото полицията бе озадачена от убийството на младото момиче, мажоретка и председател на класа в гимназията на Декатур. „Тя беше просто едно нормално момиче, живеещо нормален живот“, казва Рийд. Всичко това се промени на 18 юни 1985 г., когато съседите се събудили от женски писъци. Сали Фини отишла да събуди дъщеря си за църква, а вместо това открила касапница.

„Беше тежка за понасяне сцена“ признава пенсионираният началник на полицията Харолд Уолър. „Навсякъде имаше кръв. Никога не бяхме виждали такова нещо. Мислехме си, че виждаме делото на някой психопат... и, естествено, така беше.“

Съдебните психиатри се съгласиха с оценката на Уолър за хладнокръвния убиец, заявявайки, че подхранваната от наркотиците ярост на момчето е разкрила дълбоката му психоза. Въпреки че убиецът твърди, че употребата на наркотици е била просто „за отпускане“, приятелите му разкриват една много по-тъмна страна. Треньор Вик Маккол даде показания за жесток нрав на футболното игрище и каза, че накрая му се наложило да

отстрани момчето от отбора. Близък приятел, помолил да не бъде назоваван, каза, че по онова време Шели развил мания спрямо Мери Алис Фини и изглежда „горял от омраза“ към примерната ученичка.

Освен че е била брутално изнасилена, по тялото имало няколко дълбоки рани от ухапвания около гърдите и бедрата. Младият убиец допълнително се изгаврил с тялото на момичето, като уринирал върху него. Това обаче не беше най-стряскащото откритие. При показанията по време на процеса Уолър разкри, че езикът на момичето е бил отрязан с назъбен нож.

Малко хора от квартала бяха изненадани, когато за престъплението бе арестувано местното момче Джон Шели. Според полицията петнадесетгодишният има в миналото си злоупотреба с наркотици и дребни кражби. Директорът, Дон Байндър, заяви на процеса, че Фини е известен наркодилър в училищния район със „сериозни проблеми“. На местопрестъплението беше открита торбичка, съдържаща смесица от кокаин и хероин. Кървавите отпечатъци на Шели са били върху торбичката, както и върху някои ключови места в стаята на момичето.

„Не ни липсваха доказателства“, каза Уолър. „Кървавите му отпечатъци бяха навсякъде.“ На процеса защитата изтъкна, че на мястото имало няколко неидентифицирани отпечатъка, но не можа да обясни най-заклеймяващото доказателство: петнадесетсантиметровия назъбен кухненски нож, открит по-късно мушнат в килера на спалнята на момчето. Ножът, един от комплекта в кухнята на Шели, е бил напълно почистен, но на дървената дръжка бяха открити следи от кръв. Емили Шели, майка на момчето, свидетелства на процеса, че се била порязала с този нож, и заяви, че кръвта е нейна. При кръстосания разпит тя не можа да обясни как и защо ножът се е озовал в килера на момчето.

„Никога дори за миг не съм вярвал, че момчето е невинно“, казва щатският сенатор Пол Фини. „Той е избрал да се отдаде на породената от наркотиците ярост и дъщеря



ми плати тежката цена за това.“ Сали Фини никога не е говорила официално за загубата на Мери Алис, единственото ѝ дете. Съседите твърдят, че майката отказала да се върне в дома си на „Сейнт Патрик Драйв“ и че е подала документи за развод по време на процеса. „Това насилие разруши семейството ми“, заяви Пол Фини по онова време. Двукратно разведеният сенатор е известен защитник на правата на жертвите и е съавтор или поддръжник на няколко законови акта в Джорджия, които правят по-трудно предсрочното освобождаване на престъпници.

Първото изслушване на Шели за предсрочно освобождаване бе насрочено за миналия петък. Изправен пред борда, Шели прочете подготвено изявление: „Не съм извършил това престъпление — каза той на пълната зала. — Няма да призная за нещо, което не съм извършил“.

Все още скърбящият баща, Пол Фини, казва: „Джон Шели се намира точно там, където заслужава да бъде“.

## **ЧАСТ III**

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

*6 февруари 2006 г., 20:02 ч.*

Уил Трент четкаше кучето, когато на вратата се позвъни. Бети започна да лае, тялото ѝ почти се срина от масата от усилието. Той ѝ изшътка и бе възнаграден с любопитен поглед. Уил никога не бе казвал на кучето „не“.

Измина цяла минута. Уил и Бети чакаха, надявайки се, че който и да е на вратата, ще си отиде, но се позвъни отново, след това още три пъти в бърза последователност.

Кучето започна да лае ожесточено. Уил въздъхна, остави четката и спусна навитите ръкави на ризата си. Грабна кучето в една ръка. Отново се позвъни — шест пъти един след друг — докато отиваше към входната врата.

— Какво, мамка му, ти отне толкова време?

Той огледа улицата да види дали тя бе сама.

— Напоследък ме нападат Свидетелите на Йехова.

— Може да се окаже добър начин да срещнеш нови жени. — Анджи сбърчи нос. — Боже, това е едно грозно куче.

Уил последва Анджи в къщата, притиснал кучето плътно до гърдите си, чувствайки се обиден, дори и кучето да не се чувстваше така. Анджи все още бе облечена за работа и той отбеляза:

— Изглеждаш като проститутка.

— Ти изглеждаш като труп в ковчег.

Той притисна ръка върху вратовръзката.

— Не ти харесва костюмът ли?

— Какво стана с онези дънки, които ти купих?

Тя се плъсна на дивана му и въздъхна облекчено, без да очаква отговор.

— Тия шибани кокили — оплака се тя, изхлузи обувките с петнадесетсантиметровите токчета и ги остави да паднат на малкия килим. Освободи дългата си кестенява коса и я пусна да се разпилее по раменете ѝ. — Толкова ми писна от тази тъпа работа.

Уил остави Бети на пода. Ноктите на дребното чихуахуа зачаткаха по дървото, когато се насочи към кухнята. Чу го как пие вода, после задъвка остатъка от вечерята си. Кучето бе недружелюбно и, надяваше се той, временен компаньон. Преди две седмици Уил се бе върнал от сутрешния си крос, за да види как товарят възрастната му съседка в една линейка. Жената имаше някакво нарушение в говора и съдейки по тембъра на гласа, пушеше като печка.

— Грижи се за Бети! — бе извикала тя през предната поляна, въпреки че Уил го чу като *Движи се зад Бети!*

— Какво да правя с нея? — беше попитал той, малко ужасен пред перспективата.

Жената само го изгледа ядно, така че той посочи към дребното чихуахуа, застанало на предната ѝ веранда.

— Кучето. Какво за кучето?

— Четкай я! — изпищя жената и вратите на линейката се затръшнаха.

Уил не знаеше името на съседката. Освен че обичаше да слуша *Цената е добра*<sup>[1]</sup> с усилен звук, той не знаеше много за нея. Не знаеше къде я е откарала линейката, дали има семейство, или пък дали изобщо щеше да се върне. Единствената причина да знае името на кучето беше, че жената имаше навик да му крещи.

— Бети! — чуваше той посред нощ, а гласът ѝ бе по-дълбок от всеки мъжки баритон. — Бети, казах ти да не правиш така!

Анджи кръстоса ръце, като вдигна поглед към Уил.

— Осъзнаваш ли, че изглеждаш твърде нелепо, като разнасяш това куче наоколо.

Уил седна срещу нея и се облегна в стола. Взе дистанционното на стереоуредбата и спря аудиокнигата, която слушаше. Бяха изминали две много дълги години, откакто бе разговарял с Анджи Поласки, и ето я сега отново в хола му, сякаш не бяха пропуснали и ден. Тя си бе такава открай време, още откакто бяха деца. Прави се, че няма нищо изненадващо и нищо няма да те изненада.

Той каза:

— Благодаря за помощта с машината тази сутрин — премълчавайки, че едва не получи сърдечен удар, когато я видя да стои в коридора днес.

— И какво правеше с Майкъл Ормуд, все пак? — Тя отново не го остави да отговори. — Боже, не мога да го повярвам това със съседката му. Колко странно само, а?

Той се опита да се спре само на една тема.

— Има случай, който ме интересува. Откъде го познаваш?

— Работеше в Нравствения — рече му тя. — Имаш ли нещо за хапване?

Уил стана да погледне в хладилника, Бети се мъкнеше плътно зад него. Той изяждаше повечето си храна, но кучето обичаше сирене, така че той държеше малко за нея под ръка.

Анджи го бе последвала в кухнята.

Той попита:

— Кога прехвърлиха Ормуд в „Убийства“?

— Преди около шест месеца.

Преди шест месеца Уил живееше в Северна Джорджия, зарязан да гони пилешки ферми, превърнати в метамфетаминови лаборатории, докато шефът му не реши какво да прави с него.

— Нравственият беше първото му голямо назначение, когато си получи златната значка — каза тя. — Работи там около десет години.

Уил разбра, че тя се опитва да му каже нещо.

— Защо е напуснал?

— Заради мен. — Тя дръпна един стол и седна на масата. — Казах му, че трябва да се махне, или ще го докладвам.

— За?

— Чукаше някои от момичетата.

Уил остави сиренето на тезгяха.

— Това е интересно.

— Мислех, че е доста отвратително, но всеки си има мнение.

Той обмисли това за миг, представата му за Майкъл Ормуд отново се променяше. Човекът определено беше труден за разбиране.

— Правел ли е това през всичките десет години работа в Нравствения?

— Работих в екипа му само няколко месеца. Ако трябва да предположа, бих казала „да“.

Той попита:

— Това често срещано ли е?

Тя сви рамене.

— Понякога се случва, особено при женените момчета. Безплатна катеричка, кой би казал „не“?

Уил се обърна да вземе чиния от шкафа, така че тя не можеше да разчете изражението му, но Анджи го познаваше от осемгодишен и се засмя.

Тя рече:

— Такава си света вода ненапита, Уилям.

— Не се е променило много за две години.

Тя не пое. Две години и няколко месеца, по-точно казано. Бяха в същата тази кухня, Анджи му крещеше, а Уил си гледаше в обувките, докато я чакаше да престане. Накрая тя *беше* спряла, само че когато затръшна вратата на излизане.

Наряза сиренето на кубчета с ножа, опитвайки се да пренебрегне очакващия поглед на Бети.

— Какво си чула за случилото се този следобед?

— Съседката на Майкъл? — уточни Анджи. — Не много. Само че вероятно е свързано със случая Монро.

— Езикът на съседката е бил отрязан. Още не са го открили.

— Защо някой ще напада съседката на Майкъл?

— Това се чудех и аз.

— Мислиш ли, че е случайно?

Той се облегна назад върху тезгяха и я погледна.

— Не изглежда вероятно. Ормуд има ли много врагове?

— Не съм му най-добър приятел, но доколкото мога да кажа, момчетата го харесват. Постоянно се мотае с оня задник Лео Донъли, така че няма обяснение за вкуса му.

— Имало ли е някакви случаи, за които да си чула, че може да е ядосал някого?

— Искаш да кажеш да ги е вбесил? — Тя отново сви рамене, нов навик, който бе придобила от последната им среща. — Нищо кой знае какво. Наистина ли мислиш, че е свързано с Монро?

— Докладът на съдебния лекар ще е готов утре. От това, което видях, има някои разлики. — Той замълча, припомняйки си сцената. — Горната част на стъпалото ѝ беше одраскано. Очевидно се е препънала в оградата. Имаше рана тук — докосна слепоочието си. — Ударила се е в камък при падането, доста силно на пръв поглед. И кръвта. — Той отново замълча. — Нямахше толкова кръв. При Монро устата се е

напълнила с кръв доста бързо и достатъчно да я задуши. Това дете беше по лице, разбира се, но по земята нямаше много кръв. Ако трябва да предполагам, бих казал, че сърцето ѝ е спряло, преди да ѝ отрежат езика.

— Била ли е изнасилена?

— Имаше синини по бедрата, но няма да знаем със сигурност, докато не я сложат на масата.

— Пит Хансън ли се занимава с това?

— Да. Убийството беше в окръг Декалб, но ги помолих да оставят той да се заеме с тялото, защото вече е започнал с тези случаи. — Той добави: — Хансън изследва Алиша Монро тази сутрин. Изглежда добър човек. — Уил се замисли за нещо, което докторът бе споменал тази сутрин на аутопсията. — Презервативите със спермицид и лубрикант толкова по-скъпи ли са от тези без?

Тя го изгледа.

— Да ти приличам на експерт?

Той знаеше, че вероятно е, но не искаше точно сега да обсъжда този въпрос.

— Убиецът на Монро е използвал презерватив с лубрикант и спермицид. Просто се чудех дали струват повече.

Анджи направи очевидното заключение.

— Не е искал да оставя ДНК.

— Ормуд смята, че това означава, че не е искал да я убива.

— Това са глупости — контрира Анджи. — Клиентите не си носят презервативи със себе си. Те не се тревожат особено за момичето, което чукат. Знаеш ли как наричат кожата около вагината? Жена. — Тя добави: — Майкъл Ормуд би трябвало да знае това по-добре от всички.

— Значи това ме довежда обратно към първоначалния въпрос. По-скъпи ли са?

Анджи го гледа изпитателно няколко секунди. Знаеше, че той през живота си не си беше купувал презерватив.

— Момичетата са като всеки друг на този свят: мислят си, че щом нещо струва малко повече, значи е по-добро. Биха похарчили тридесет или четиридесет цента отгоре, ако смятат, че това ще ги предпази от хепатит С.

— Не се ли притесняват повече от СПИН?

— СПИН-ът може да се скрие. От хепатита ставаш жълт. Лийша беше от умните. Вземаше всички възможни предпазни мерки.

Анджи си погледна ръцете, сякаш проверяваше лака си за нокти. Не оставяше работата да ѝ влияе — вероятно щеше да свърши като алкохоличка на улицата, ако го направеше — но Уил виждаше, че ѝ се налага да се бори с това. Независимо че мразеше работата в Нравствения, тя имаше нещо като роднинска връзка с момичетата. Споделяха сходно минало на насилие и изоставяне. Съвсем спокойно тя можеше да е една от тях.

— Харесвах я — рече накрая Анджи. — Монро. Прибирахме я около шест пъти подред миналата година. Беше сладка. Влязла в играта по обичайните причини, не знаела как да излезе. Опитах се да ѝ осигуря лечение, но знаеш как е. Не можеш да принудиш някого, ако не го иска.

Уил се опита да каже нещо хубаво за мъртвата проститутка, знаейки, че ще успокои Анджи донякъде.

Спря се на:

— Тя беше хубава.

— Да, беше. — Анджи стана и отиде до него.

Той остана напълно неподвижен, в глупаво очакване тя да направи нещо, но тя само си взе няколко кубчета сирене и седна обратно.

— Попитах Майкъл за нея тази сутрин. Той дори не си я спомняше.

— Беше ли Монро една от проститутките, с които си е имал работа?

— Нямам представа — призна Анджи. — Това беше предимно слух сред момичетата. Имало някакво ченге, което ще те пусне срещу малко екшън. Нещо такова. Не го вярвах наистина, но една от тях ми каза името му. Ормуд не е често срещано име, нали така? Попитах го за това и той не отрече, така че му казах: „Виж, или се прехвърляш в друг отдел, или това ще стигне до лейтенанта“. Избра първата възможност.

Уил отново се обърна, кръстосвайки ръце на гърдите.

— Що за човек е той?

— Добро ченге. — Тя отхапа от сиренето. — Доколкото това все още означава нещо. — Задъвка, очевидно размишлявайки над въпроса



му. — Истината е, че никога не съм го харесвала. Винаги се навърташе около мен, предлагаше ми да ми покаже някои номера. Казах му да се разкара.

— По обичайния ти, достоен за една дама начин. — Той подхвърли на Бети малко сирене.

— Не трябва да я храниш с това — предупреди Анджи. — Ще се запече и тогава ще съжالياваш.

— Умерено.

— Да не дойдеш да ми плачеш, когато малкият плъх опърди всичко наоколо.

Уил подхвърли на Бети още едно парче сирене, въпреки че обикновено я ограничаваше до едно на ден.

— Разкажи ми повече за Ормуд.

Анджи сви рамене.

— Не разбирах всъщност колко много ме дразни, докато не се махна. Винаги се държеше като най-големия в класа, нали се сещаш? Беше ветеран от войната...

— Той ми каза.

— Да, обича да е сигурен, че хората знаят това за него. — Тя погледна надолу към Бети подозрително, сякаш кучето вече бе започнало да ферментира. — Дори и след прехвърлянето, той продължаваше да идва в Нравствения, сякаш си беше вкъщи. Поне веднъж седмично пристигаше долу, душеше наоколо, разказваше за големите случаи, които бил разрешил, сякаш това, че беше в „Убийства“ правеше пишката му по-голяма.

— Има доста добър процент успеваемост.

— По-добър от твоя ли?

Уил попита:

— Мислиш ли, че се е навъртал, защото е бил притеснен, че може да си промениш решението за извънкласните му дейности?

— Мисля, че просто не можеше да се примири, че бях успяла да взема надмощие — усмихна се с онази сладка усмивка, която означаваше, че ще го притисне. — Хайде, бебчо. Твоят процент на успеваемост е по-голям, нали?

— Да говорим за Ормуд.

Престори се, че се цупи, но не можа да удържи дълго.

— Нали ти казах — Майкъл обича да контролира нещата.

— На мен ми изглеждаше свестен.

— Момчетата не го виждат, но то е там, точно под повърхността. Довери ми се, питай която и да е жена и след като прекара десет минути с него, ще ти каже, че е луд на тема контрол.

— Добре. — Това не беше необикновена черта за полицаи и Уил често се натъкваше на нея. — Забелязах наистина, че обича да се състезава.

— Това е меко казано — рече му тя. — Той прие прехвърлянето, но просто не можа да се примири, че съм го победила. Винаги идва в края на смяната ми точно след като съм си написала докладите.

— Преглежда ли ги?

— Бих му откъснала скапаната пишка, ако го направи. — Подхвърли още едно кубче сирене в устата си. — Но си мисля, че ако го оставех сам за две секунди, щеше да обърне бюрото ми с краката нагоре.

— Избухлив ли е?

— Не повече от всички ни.

Уил се зачуди какво ли имаше предвид с това, но не настоя.

— Звучи ми така, сякаш иска да се увери, че няма да го прецакаш.

— Може би — дъвчеше, запазвайки мислите си за себе си.

Уил я изгледа изпитателно за момент, опитвайки се да отгатне какво крие.

При Анджи винаги имаше нещо, което запазваше в резерв. Дори след всичките тези години Уил не беше сигурен дали го прави нарочно, или беше просто защитен механизъм. Имаше нещо скрито, но от друга страна, го имаше и това, което той считаше за инстинкт за самосъхранение. Той беше последният човек на тази земя, който би я винил за това.

Уил каза:

— Ормуд изглеждаше доста разстроен заради съседката си този следобед.

— Той наистина обича децата — каза му тя. — Синът му има някакви умствени проблеми, но го видях веднъж и е суперсладък. Съпругата му е доста студена, но и аз щях да съм такава, ако се налагаше да чукам този смотаняк всяка нощ. — Тя обясни: — Срегнах ги на вечерята по случай пенсионирането на партньора му. Кен

Возниак — чернокож, но един от нас. Реших, че трябва да отида да демонстрирам подкрепа.

— Мило от твоя страна.

— Съмнявам се, че ще живее дълго. Получи някакъв удар насред участъка. Половината му тяло все едно го няма.

— Има ли семейство?

— Не.

И двамата замълчаха за малко.

Анджи отвори уста да проговори, но размисли. Уил знаеше добре, че не бива да я подканва и накрая тя му каза:

— Проблемът при Майкъл е, че не е себе си.

— Което означава?

— Винаги се опитва да се нагоди, но просто не му се получава.

Уил си помисли, че същото нещо може да се каже и за него.

— Това лошо ли е?

Тя млъкна за няколко секунди, за да помисли, преди да обясни.

— Като при Возниак. Не бяхме близки, но съм го виждала. Едър мъж, има много кураж. Но е истински ценител на дамите, сещаш ли се? Винаги има какво да каже за облеклото ми. „Може ли и малко пържени картофки с този сладък шейк“, и други подобни глупости, но той е по-възрастен, наистина мил, така че е смешно и ласкателно, вместо да е гадно.

— Добре — рече Уил, без наистина да разбира къде е границата, но наясно, че мъжът не я бе преминал, което бе по-важно.

Тя продължи:

— Кен има подобни изказвания. Като, например, да подаде на гражданина визитката си и да каже: „Нещо, с което да си избършеш задника“, и това е обезоръжаващо и човек се разсмива, но задържа визитката, разбираш ли? Може да е шибано ченге, но човек знае, че е готин.

— Добре — съгласи се Уил. Ченгетата имаха най-различни номера да се свържат с потенциални свидетели. Всеки имаше различен репертоар, който ползваше, но всички имаха нужда от един и същ чар, ако искаха да свършат нещо на улицата.

— Значи Кен е в болницата, ясно? Седи си на задника. Искам да кажа, честно, човекът няма да оцелее.

— Това е лошо.

— Да. — Тя махна с ръка пренебрежително. — Важното е, че две седмици по-късно аз съм при момичетата и Майкъл цъфва. Момичетата знаят, че той е ченге, защото... е, мамка му, ченге е. Надушват го, нали така? — Тя се облегна на стола си и Уил видя как се ядосва на спомена. — И така, Майкъл тръгва нагоре-надолу покрай редицата, ходи наперено, намига ми, сякаш това, което прави, е смешно и не е глупаво и не подлага на риск прикритието ми. Пита момичетата дали не са виждали този тип наоколо, казва им, че е едно лошо копеле и да стоят далеч от него. После си подава визитката и казва...

Уил отгатна:

— Нещо да си избършеш задника?

— Точно — рече тя. — Винаги е такъв, винаги се опитва толкова много да е готиният, да се нагоди, само че не знае как, затова трябва да имитира хората.

— Като тези, които повтарят реплики от филми.

Тя изимитира идеално Остин Пауърс:

— Да, бебчо.

Уил го обмисли, сети се за краткото време, прекарано с Майкъл Ормуд, преди да открият мъртвото момиче в задния двор на детектива. Анджи очевидно бе размишлявала дълго относно личността на мъжа, но Уил не се доверяваше напълно на заключенията ѝ.

— Това не го забелязах.

— Не — каза тя. — Но мислиш, че има нещо нередно в него. Радарът ти се е включил.

Думите ѝ попаднаха право в центъра на връзката им. Преди двадесет и пет години се бяха срещнали в един държавен дом за деца. Уил беше на осем, Анджи на единадесет. И двамата бяха прекарвали живота си в изостряне на инстинктите си; и двамата се бяха научили по трудния начин да слушат вътрешното си чувство, когато то им говореше, че само защото някой носи бяла шапка, това не го прави един от добрите.

— Да — призна Уил. — Не го прецених добре. Приех го така, защото се дразнеше от мен. Вярно, че никой не обича да го карат да играе за външни хора.

— Има и още нещо — настоя тя. — И го знаеш точно толкова добре, колкото и аз.

— Може би. — Той вдигна Бети да я почеше зад ушите.

Анджи се изправи.

— Искам да ми провериш едно име.

— Какво име?

Тя отиде обратно в хола да си вземе чантата. Уил я последва, хванал Бети пред гърдите си. Дребната конструкция на кучето бе толкова крехка, че понякога се чувстваше, сякаш държеше птичка.

— Ето. — Анджи измъкна розово листче с внимателно изписани главни букви в средата. — Каза, че е замесен в нещо. Звучеше зле, но просто имам едно усещане... — Тя прекъсна изречението и сви рамене. — Мисля, че си има неприятности.

Уил не бе взел листчето. Опита се да прозвучи шеговито.

— Откога спасяваш хората?

— Искаш ли да ми помогнеш с това, или искаш да си стоиш там и да си галиш малкото куче?

— Може ли и двете?

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Документите на надзорничката даваха само основното, а цялото досие е прекалено старо, за да го има на компютър. Мислиш ли, че можеш да направиш една от магиите на БРД и да ми набавиш копие от архивите?

Той осъзна, че всъщност тя бе дошла тази вечер точно заради това и се опита да не показва разочарованието си. Взе бележката, погледна думите, които бяха малко размазани. Уил никога не виждаше буквите добре, особено когато беше разстроен или объркан.

— Уил?

Той предупреди:

— Може да отнеме известно време, ако е в архива.

— Не е спешно — рече тя. — Вероятно няма да го видя никога повече.

Той се почувства облекчен, което трябваше да означава, че преди малко бе ревнувал.

Тя вече отваряше вратата да си тръгва.

— Пише се с *и*. Виждаш ли го?

— Какво?

Тя прозвуча раздразнено, сякаш той не я слушаше.

— Името, Уил. Онова на бележката. Шели с *и*.

---

[1] Американска телевизионна игра. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Анджи живееше на по-малко от осем километра от къщата на Уил. Шофираше при намалено радио, оставяйки мислите ѝ да се реят, докато вземаше познатите завои. Той изглеждаше както винаги, може би малко по-слаб, а един господ знае какво си бе направил на косата. Анджи винаги го бе подстригвала и реши, че е използвал електрическа машинка, за да избегне ходенето на фризьор, който можеше да види белега на тила му и да го попита кой се бе опитал да го убие.

Знаеше, че Уил бе живял в планините на Северна Джорджия през последните две години. Може би не беше излизал много там. Уил винаги бе оставял дислексията<sup>[1]</sup> да ограничава живота му. Не обичаше да ходи на нови ресторанти, защото не разбираше менюто. От магазина си купуваше хранителни продукти с познатите цветове на етикета или ясни фотографии на опаковките. По-скоро би умрял от глад, отколкото да помоли за помощ. Анджи ясно си спомняше първия път, когато той отиде на пазар сам. Беше се върнал с кутия мазнина „Криско“, мислейки си, че пърженото пиле на етикета указва съдържанието.

Завивайки в алеята пред вкъщи, Анджи се опита да си спомни колко пъти бе напускала Уил Трент. Броеше ги според имената на мъжете, с които си бе тръгнала от него. Джордж беше първият, далеч в миналото, в средата на осемдесетте. Той представляваше пънк рок ентузиаст с пристрастяване към хероина. Номер две и номер осем бяха Роджърровци, различни мъже, но и двамата с еднакви гадни черти на характера; както Уил често изтъкваше, Анджи биваше привлечена единствено от мъже, които щяха да я наранят.

Марк бе номер шест. Той беше истински победител. На Анджи ѝ отне пет месеца да разбере, че той трупа дългове по кредитните ѝ карти. Идиотът бе толкова изненадан, когато тя се обади на едно приятелче от отдел „Измами“ и накара да го арестуват, че все още се смееше при мисълта за глупавото изражение на лицето му. Пол, Ник, Дани, Джулиън, Дарън... дори имаше и един Хорацио, въпреки че той изкара само седмица. Като цяло, никой от тях не бе издържал и тя

винаги се озоваваше обратно на прага на Уил, отново му съсипваше живота, докато не се появише друг мъж, който да я отнеме от него.

Анджи паркира на алеята. Двигателят продължи да шуми, дори и след като извади ключа и тя си помисли за милионен път, че трябва да се погрижи да ремонтират возилото ѝ. От колата течеше масло като от кухненски кран, а ауспухът се крепеше на косъм, но тя не можеше да позволи на някакъв непознат да работи по двигателя, който Уил бе възстановил със собствените си две ръце. Отнемаше му поне шест часа да прочете сутрешния вестник, а можеше да разглоби и сглоби двигател с вързани очи. Джобен часовник или пиано, той можеше да поправи почти всяко нещо с движещи се части. Гледаше и на случаите по същия начин — как се напасваха частите, за да проработи престъплението — и беше един от най-добрите агенти на бюрото. Ако само можеше да насочи острия си като бръснач ум към собствения си живот...

Охранителните светлини се включиха, когато стигна до задната врата и пхна ключа в ключалката. Роб. Как бе забравила за Роб, с косата с цвят на морков, сладка усмивка и пристрастяване към хазарта? Това правеше общо единадесет мъже, единадесет пъти бе напускала Уил и единадесет пъти той я прибираще обратно.

Мамка му, това дори не включваше жените.

Анджи щракна лампата в кухнята и натисна бутоните на клавиатурата на алармата. Уил определено я обичаше. В това бе сигурна. Дори и когато се караха, внимаваха да не отиват прекалено далеч, да не кажат онова нещо, което щеше да нарани другия дълбоко, прекалено много и всичко щеше да бъде окончателно. Знаеха всичко един за друг — или поне всичко значимо. Ако някой ѝ опреше пистолет в главата и я накараше да обясни защо тя и Уил винаги се озоваваха отново заедно, Анджи щеше да си умре, без да знае отговора. Понеже не си падаше по самонаблюдението, Уил вероятно би бил сполетян от същата съдба.

Тя взе бутилка вода от хладилника и отиде в задната част на къщата, опитвайки се безуспешно да не мисли повече за Уил. Анджи провери телефонния секретар за съобщения и започна да се съблича. Част от нея очакваше той да се обади, но другата част знаеше, че няма да го направи. Да ѝ се обади би било импулсивно, а Уил не беше



импулсивен. Той обичаше рутината. Спонтанността бе нещо за хората във филмите.

Анджи пусна душа, загледана в огледалото, докато си сваляше дрехите. Не можеше да гледа тялото си, без да мисли за това на Уил. Тя бе получила своя дял малтретиране от различните приемни семейства и доведени бащи, но всичките ѝ белези бяха вътрешни. За разлика от Уил тя нямаше белег на лицето си, изгаряния от цигари и нарезки, където пияни насилници бяха решили да излеят гнева си върху едно незащитно дете. Тя нямаше назъбен белег, разкъсващ крака ѝ, където откритата фрактура бе довела до шест операции. Нито пък имаше все още розовата линия, очертаваща мястото на предмишницата, където острието на бръснача бе отворило плътта, изцеждайки кръвта, и това едва не беше коствало живота ѝ.

За пръв път се бяха срещнали в Дома за деца в Атланта, който, както и да го погледне човек, си беше сиропиталище. Щатът се опитваше да даде децата на приемни семейства, но най-често те се връщаха с нови рани, с нови истории за разказване. Госпожа Фланъри управляваше дома и имаше трима помощници, които се грижеха за сто и няколко деца, живеещи там. Въпреки асоциациите с Дикенс, персоналът бе възможно най-отдаден на задълженията си на фона на това, че бяха малко и зле платени. Там никога нямаше малтретиране, за което Анджи да знаеше и през по-голямата част най-щастливите ѝ спомени от детството бяха от времето, прекарано под грижите на госпожа Фланъри. Не че жената бе особено майчински настроена или грижовна, но се грижеше по леглата да има чисти чаршафи, ядене на масата и дрехи на гърбовете им. За повечето деца, живеещи в дома, това бе единствената позната стабилност в целия им живот.

Анджи винаги казваше на хората, че родителите ѝ са умрели, когато била дете, но истината бе, че тя нямаше никаква представа кой е баща ѝ, а майка ѝ, Деидре Поласки, в момента беше като зеленчук, вегетиращ в щатския приют. Наркотиците бяха изборът на Деидре и една свръхдоза най-накрая я хвърли в необратима кома. Анджи беше на единадесет, когато откри Деидре в банята, отпусната върху тоалетната, с игла, стърчаща от ръката ѝ. Бе останала с майка си два дни, без да яде, почти без сън. Някъде около полунощ на втория ден един от доставчиците на майка ѝ беше дошъл. Той бе изнасилвил Анджи, преди да извика линейка да дойде да прибере майка ѝ.

Влезе под душа, остави водата да се стича по нея и да отмие част от мръсотията от деня.

Ръсти.

Така му беше името.

— Ще те убия, ако кажеш на някого — бе предупредил той, с ръка, обвила гърлото ѝ толкова стегнато, че едва можеше да диша. Панталоните му все още бяха долу на коленете и тя помнеше как гледаше отпуснатия му пенис, къдравите тъмни косми, подаващи се между бедрата му. — Ще те открия и ще те убия.

Той не бе първият. Дотогава Анджи вече имаше сексуален опит благодарение на безкрайната поредица от гаджета на майка ѝ. Някои бяха мили, а други — жестоки, заплашващи животни, които дрогираха майката на Анджи само за да могат да се доберат до момиченцето ѝ. В интерес на истината, когато Анджи стигна до госпожа Фланъри и дома за деца, тя можеше да изпита единствено облекчение.

Историята на Уил не бе точно същата, но достатъчно сходна. Тялото му представляваше карта на болката, независимо дали бяха дългите тънки белези по гърба, където кожата бе съдрана от камшик или грубото петно плът на бедрото, където бяха присаждали, за да затворят изгарянията от тока. Дясната му ръка бе раздробявана два пъти, левият крак — чупен на три места. Веднъж го бяха удряли в лицето толкова пъти, че горната му устна се беше сцепила като обелен банан. Всеки път, когато Анджи го целуваше, тя усещаше белега с устни и се сецаше през какво е преминал.

Това беше общото при всички по-големи деца в сиропиталището: всички те имаха сходна история. Всички те бяха нежелани. Всички те бяха повредени. По-младите никога не се задържаха за дълго, но когато навършеха около шест или седем години, като цяло нямаше надежда, че някога ще са част от някое семейство. За повечето от тях това беше нещо добро. Бяха видели какво са семействата и предпочитаха алтернативата. Поне повечето от тях.

Но Уил никога не се предаде. В дните за посещения той стоеше пред огледалото, сресваше си внимателно косата, заглаждаше перчема, опитваше се да се направи да изглежда като хлапето, което човек иска да вземе вкъщи със себе си. На нея ѝ се искаше да го скрита в зъбите, да го разтърси и да му обясни, че никога нямаше да го осиновят, че никой няма да го поиска. Веднъж тя всъщност бе започнала с това, но в

изражението му имаше нещо, някаква надежда, примесена с очакването за провал, което я спря. Вместо да го удари, тя го заведе обратно пред огледалото и му помогна да си срещне косата.

Анджи спря душа и се уви с кърпата. Усмихна се, спомняйки си първия път, когато видя Уил в общото помещение. Той беше на осем години, с къдрава руса коса и малка купидонова извивка на устата. Носът му постоянно бе забит в някоя книга. В началото Анджи беше приела, че той е смотаняк, но по-късно разбра, че Уил гледаше думите, опитвайки се да ги накара да изглеждат смислено. Ироничното бе, че той обичаше думите, обожаваше книгите и историите и всичко останало, което можеше да го извади от заобикалящата го среда. В един рядък момент на искреност той ѝ беше казал, че да седи като в библиотека, е като да бъде пред маса, отрупана с любимите му храни, и да не може да яде от никоя от тях. И той се мразеше за това.

Дори и сега, той не приемаше, че дислексията е нещо различно от негов собствен провал. Независимо от това колко го подтикваше и дори молеше Анджи, той не искаше да потърси помощ. Когато го срещна, той вече бе научил всякакви трикове да скрие проблема си и се съмняваше, че учителите му мислят за него нещо различно от това, че е просто бавен. При настоящата му работа не бе различно. Използваше цветни папки, така че да може да открива случаите с един поглед, и различни видове хартия, за да ги различи на пипане.

В училище Анджи бе тази, която му пишеше класните работи, водеше му записки по предмети, от които нямаше желание да разбира. Тя бе тази, на която се налагаше да чува касетофона му нощ след нощ, докато слушаше книгите и запамятаваше цели откъси, така че да може да участва в часа на следващия ден. До дипломирането той вече бе работил десет пъти по-усилено от всеки друг, но едва успя да се справи, беше на косъм. А след това отиде в колеж.

Анджи така и не разбра защо това имаше толкова голямо значение за Уил. При неговата височина и добър външен вид, той щеше да се превърне в разбивача на сърца, с каквито Анджи винаги бягаше. Вместо това той беше тих, срамежлив, тип мъж, който би се влюбил в първото момиче, позволило му да я изчука. Не че Уил бе влюбен в Анджи; естествено той я обичаше, но да си влюбен и да обичаш, бяха две различни неща. Той я искаше заради това, че беше позната; по същата причина, поради която искаше да ходи в едни и

същи ресторанти и да купува едни и същи продукти. Тя бе нещо познато, нещо сигурно. Той я покровителстваше с цялата си същност. Връзката им беше повече като на брат и сестра, които случайно правеха и секс един с друг.

Не че сексът някога бе нещо лесно между тях. Един господ знаеше, че Уил притежаваше необходимото оборудване — преди да мине на хапчета, диафрагмата на Анджи бе с размера на чиния за хранене — но имаше голяма разлика между това да държиш чук и това да знаеш как да удриш по главичката на пирона всеки път. През годините те се бяха върнали към онзи първи странен път в килера на разсилния на горния етаж в дома за деца, така че сега, когато правеха секс, това беше като между две несръчни деца, измъкнали се зад гърба на родителите си, вместо като двама пораснали възрастни, правещи любов. Винаги изключваха лампите и не събличаха повечето си дрехи, сякаш сексът между тях бе някаква срамна тайна.

Костюмът, който Уил носеше този следобед, не можеше да я изненада ни най-малко. Колкото повече дрехи носеше Уил, за да прикрие тялото си, толкова по-щастлив беше. Това беше някакъв невероятен майтап, защото Анджи знаеше, че под дрехите си той имаше красиво тяло. Тя усещаше мускулите на гърба му, когато той се напрегнеше, с ръце обвити около извивката на задника му, с крака, обгърнали силните му прасци, докато се повдигаше да го пресрещне. И все пак той се срамуваше от тялото си, сякаш белезите говореха нещо лошо за него, вместо за хората, които му ги бяха причинили. Не го бе виждала напълно разсъблечен от поне дванадесет години. За това бе и последният им скандал. Намираха се в кухнята му, точно както и тази вечер. Уил беше облегат на тезгяха, а Анджи седеше на масата и му крещеше.

— Осъзнаваш ли — бе казала тя, — че аз нямам представа как изглеждаш?

Той се беше опитал да се прави на объркан.

— Виждаш ме всеки ден.

Анджи бе ударила с юмрук по масата, а той подскочи. Уил мразеше силни шумове, приемаше ги като сигнал, че ще бъде наранен, въпреки факта, че бе повече от способен да се защити.

Часовникът в хола тиктакаше ясно в последвалата тишина. Накрая той започна да кима и каза:

— Добре — докато си разкопчаваше ризата. Носеше потник, разбира се, а тя пристъпи напред, постави ръце върху неговите, когато започна да го съблича.

Тя беше. Тя беше тази, която не можеше да го гледа, не можеше да понесе напомнанията за преживяното от него. Белезите не бяха само негови собствени, те бяха сувенири от детството им, символи на мъжете, които я бяха малтретирали, майката, която бе избрала иглата пред собствената си дъщеря. Анджи можеше да се гърчи гола на задната седалка на някоя кола с напълно непознат, но не можеше да се насили да гледа тялото на мъжа, когото обичаше.

— Не — беше му казала тя. — Не мога да го правя повече.

— Кой е той? — бе попитал Уил. Винаги имаше някой.

На следващия ден тя се беше обадила на шефката му, Аманда Уагнър, и й каза да потърси диктофона, който Уил държеше в джоба си, за да може да записва всичките им разговори.

— А аз си мислех, че си му приятел — бе казала Аманда.

Анджи беше дала някакъв глупав отговор, но в сърцето си знаеше, че това е правилното, правилното за Уил. Единственият начин той да има шанс за истински живот, за каквото и да е щастие, бе да бъде самостоятелен. Все пак тя избухна в сълзи в мига, когато затвори телефона. Може би се беше чувствал добре в планинския си район, но той адски бе липсвал на Анджи. Истината беше, че тя копнееше за него като тъпа ученичка. А след това кучката го бе прехвърлила обратно в Атланта. Той беше прекалено добър в професията си, за да изтлее сред хълмовете, бе заявила Аманда. Освен това, тя харесваше Уил прекалено много, за да го държи надалеч. От негова гледна точка, тя бе най-близкото до майка нещо, което той, Уил, някога бе имал. Преструваха се, че се мразят, като два котарака, които се оглеждат, преди да се сбият, но Анджи знаеше, че по свой собствен, неестествен начин, те бяха екип. Тя разпознаваше знаците.

Като израз на уважение, Аманда се обади обратно на Анджи, за да я осведоми за прехвърлянето.

— Гаджето ти се върна.

Анджи бе довършила думите от популярната песен автоматично.

— Ей-ла, ей-ла.

При все че Анджи от седмици знаеше, че новият офис на Уил е в сградата, и се беше подготвила за срещата с него, тя се почувства

неподготвена, когато Уил слезе от асансьора сутринта. Виждайки го с онзи задник Майкъл Ормуд, това ѝ подежда като юмрук в стомаха. След това Анджи прекара по-голямата част от деня в опити да измисли причина да отиде да го види. Знаеше, че ще си отиде вкъщи веднага след работа.

Той не ходеше на срещи и доколкото Анджи знаеше, с изключение на чекията от една друга малка уличница в дома за деца, той никога не беше имал друга жена.

С напредването на деня на нея почти ѝ стана зле от желанието да го види. След като арестува трима клиенти, които имаха лошия късмет да изберат „Робин“ от редицата работещи момичета пред магазина за алкохол, Анджи бе прибрала малко розови листчета от един педал, който работеше отсреща, знаейки, че яркият цвят някак си помагаше на Уил да разчете думите по-лесно. Внимателно и с главни букви, тя беше написала името на Джон Шели, после отиде право в къщата на Уил, преди да може да го обмисли твърде много и да се спре. Толкова лесно го разбираше по лицето и схвана от изражението му точно какво си помисли, когато му подаде листчето: *значи това е мъжът, поредният, заради когото ще ме напуснеш.*

Анджи избърса парата от огледалото в банята, видя отражението си и не ѝ хареса. Джон ѝ бе казал, че е красива, но той виждаше само на повърхността. Отдолу тя беше развалина, една нещастна дърта вещица, която докарваше неприятности на всеки срещнат.

Уил се притесняваше от Джон Шели, но нямаше да сгреша, ако се напънеш. Беше само въпрос на време, преди Уил да отгатне истината. Едва успяваше да прочете книга, но можеше да разчита знаците достатъчно ясно. Едно от най-големите съжаления в живота на Анджи не бяха единадесетте мъже или майката в кома, или дори адът, на който редовно подлагаше Уил. Най-много съжеляваше, че бе спала с онзи задник Майкъл Ормуд.

---

[1] Разстройство, свързано с трудности в четенето и разбирането на думи и символи. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

*7 февруари 2006 г., 07:36 ч.*

Уил си погледна телефона, цифрите му показваха часа. Винаги приемаше закъснението като грубост. То показваше на другия човек, че тяхното време е по-ценно от твоето. Аманда Уагнър бе напълно наясно с това, но в живота си досега тя никога не бе пристигала навреме.

— Да ти донеса ли нещо? — попита Карълайн.

Секретарката на Аманда беше хубава млада жена, свръхефикасна и явно не се трогваше от острия език на шефката си. Доколкото Уил знаеше, Карълайн бе единствената жена, работила някога с Аманда Уагнър в продължение на повече от един час.

Той каза:

— Добре съм, благодаря, но... — Карълайн изчака, докато Уил измъкне розовото листче от джоба си. — Би ли могла да ми провериш досието на този мъж? Неофициално, ако не е проблем.

Тя мигновено разбра, че той иска от нея да не се казва на Аманда. Очите на Карълайн светнаха при възможността.

— За кога ти трябва?

— По-добре скоро, отколкото късно.

Тя козирува и се върна на бюрото си. Уил погледна празната врата. Искаше му се да извика Карълайн обратно, да ѝ каже да забрави за това. Анджи бе права за вътрешните чувства и въпреки че Уил никога през живота си не бе срещал Джонатан Шели, само видът на името на мъжа вдигаше тревога. Може би Уил ревнуваше. Може би просто бе изморен. Анджи отново беше права, този път относно опасностите от даването на прекалено много сирене на кучето. Уил бе открил, по трудния начин, че е почти невъзможно човек да заспи със страдащо от газове чихуахуа, което споделя възглавницата ти.

Уил седна на един от двата стола пред бюрото на Аманда. Както собственика си, бюрото не беше разхвърляно. Купчините документи бяха прилежно подредени. Телефонните съобщения бяха налепенни в права линия. По стените на офиса имаше изрезки в рамки от геройствата на Аманда: кметът на Атланта ѝ даваше медал. Бил

Клинтън се здрависваше с нея. Някакъв началник на полицията от Южна Джорджия, когото бе спасила при ситуация със заложници. Имаше разнообразни почетни значки за вярна служба, както и рафт с трофеите ѝ от състезания по стрелба.

След двадесет години в БРД, занимавайки се с тактически преговори, Аманда Уагнър бе поискала промяна. Нахалството ѝ ѝ бе спечелило възможност да си избере назначение. Типично за нея бе решила, че иска да промени нещата, и след година оглавяваше новото свое собствено подразделение, съставено от екипа за криминални престъпления.

Специалният екип за криминални престъпления.

В по-голямата си част десетте избрани от Аманда мъже да работят за нея бяха като Уил — млади агенти на служба от известно време и доказали, че не се спогаждат съвсем с другите. Висшестоящите ги бяха оценили като трудни, но те внимаваха и бяха добри ченгета — от онзи тип мъже, които като възрастни се опитваха да поправят неправдите, които не можеха да контролират като деца. Аманда имаше свръхестествено усещане за повредените хора, онези, които имаха нещо в миналото си, каращо ги да бъдат лесна плячка на нейното псевдомайчинство. Уил си представяше как Аманда представя внимателно подобрения си списък от потенциални агенти на Сюзън Ричардсън, нейния началник в щаба. Сюзън сигурно бе изгледала списъка така, както човек гледа котката, когато му донесе мъртва птица.

— Да, благодаря, моля да извините отвращението ми.

Уил се размърда в стола си и отново погледна часа на телефона. Носеше часовник на китката си, но само като средство да различава дясно от ляво. Докато растеше, той бе научил всякакви видове номера, за да крие проблема си. Анджи постоянно го разстройваше, като му казваше, че не бива да се срамува. Уил не се срамуваше. Просто вече не искаше да има нито едно нещо, което да го отличава от всички останали. И определено не искаше да дава на Аманда още козове. Тя се опитваше, откакто се познаваха, да стигне до същността му, да го разбере и точно тази информация бе равностепенна на това да оголиш врата си пред гладен вълк.

Той погледна през прозореца, наблюдавайки как птиците се носеха по вятъра. Аманда работеше извън сградата „Мариета“, когато



Уил бе захвърлен при метамфетаминовите мании горе в планините. Беше се преместила в сградата на Кметство-изток преди малко повече от година, а ъгловият офис ѝ предлагаше панорамна гледка на центъра на Атланта. Бе точно до асансьора, което ѝ позволяваше да следи всичко ставащо в сградата. Карълайн се намираше във външния офис, но Аманда никога не затваряше вратата между тях. Сега чуваше как секретарката набира на компютъра си.

— Здравей, Уил. — Аманда се бе промъкнала зад него, докато зяпаше през прозореца. Тя притисна с ръка рамото му, минавайки покрай него.

— Доктор Уагнър.

Тя седна зад бюрото и каза:

— Съжалявам, че закъснях — по същия автоматичен и безсмислен начин, по който хората казват „извинете“, когато се блъснат в теб.

Уил я наблюдаваше как проверява телефонните съобщения, разкривайки му внимателно нагласената си прическа в тъмни и светли цветове. Аманда вероятно бе в средата на петдесетте, дребна жена, около метър и шестдесет в най-добрия случай. Поведението ѝ изпълваше стаята и ходеше толкова наперено, че можеше да конкурира и бикоборец. На безименния си пръст носеше семпъл диамантен пръстен, но Уил знаеше, че в момента не е омъжена. Нямахше деца или може би ги бе изяла още като малки. Аманда бе изключително потайна относно личния си живот — един лукс, до който не допускаше останалите. Уил гледаше на времето ѝ извън работата, както мислеше за учителите си, които нощем пропълзяваха в своите пещери под сградата на училището и се унасяха в сън с мечтите си как ще измъчват учениците си на следващия ден. Уил си представяше как Аманда се приготвяше сутрин за работа; бръснеше си гърдите, скриваше опашката, тикаше дяволските си копита в малките изящни дамски обувки.

— Предполагам, че сега трябва да те наричам доктор Трент? — рече тя, вдигайки поглед от съобщенията си.

Уил бе работил по време на изгнанието си в планините, знаейки без съмнение, че накрая Аманда ще го изтегли от офиса в Елпурт и отново ще го постави под свой контрол. Училището за дистанционно обучение във Флорида му позволяваше да работи онлайн със своя

собствена скорост, а щатът признаваше научната степен по криминология, независимо от неясния ѝ произход.

Той ѝ каза истината.

— Опитвах се да си направя заплатата прекалено голяма за твоя бюджет.

— Не ми говори — каза тя, взе една златна писалка и отбеляза нещо на едно от съобщенията.

Уил погледна белега на ръката си, където Аманда го бе простреляла с пистолета за пирони. Каза ѝ:

— Хубава писалка.

Тя повдигна вежди и се облегна на стола. Измина почти цяла минута преди да попита:

— Къде точно се намира Ту Ег<sup>[1]</sup> във Флорида?

Той потисна усмивката си. Бе избрал училището най-вече заради смешното му местонахождение.

— Мисля, че е близо до живописната река Уитлакуч, госпожо.

Тя очевидно не повярва на нито една негова дума.

— Разбира се, че е там.

Уил мълчеше, като омар, когото оглеждаха в аквариума.

Тя постави капачката на златната писалка и я остави на бюрото.

— Не записваш разговора, нали?

— Не днес, госпожо. — На Уил му бе достатъчно трудно да разчита написани с печатни букви документи, а собственият му почерк представляваше драсканици, които можеха да се видят по стените на детските градини. Аманда имаше склонността да дава дълги списъци със задачи. Единственият начин за Уил да се справи бе да ги запише на диктофона, така че след това да може да ги набере на компютъра си. Преди две години тя го беше хванала в крачка на една среща. На Аманда не ѝ харесваше да я записват без нейно позволение и, естествено, бе предположила, че Уил го прави поради подмолни причини. По-скоро би умрял, отколкото да ѝ каже за проблемите си с четенето, а дори и да бе склонен да го направи, Аманда щеше да го прехвърли на Северния полюс още преди да успее да си обуе снегоходките.

— Добре — рече тя. — Кажете за случая си.

Уил я информира накратко относно малкото, с което разполагаше. Набързо разказа за случаите с трите момичета, които бе

открил, каза, че смята, че два от тях са свързани. Каза ѝ, че е прочел за Алиша Монро, закланата проститутка, в ежедневната сводка на БРД за престъпленията в щата. В съответствие с протокола бе поискал от лейтенант Тед Гриър да бъде допуснат до случая и е бил прикачен към Майкъл Ормуд, разследващия детектив. Когато стигна до частта с мъртвата съседка на Ормуд, Аманда го спря.

— Езикът бил ли е отхапан?

— Не съм сигурен как е бил премахнат — рече ѝ Уил. — Може би, ако знаех, че ще закъснееш тази сутрин, щях да имам време да го обсъдя със съдебния лекар, така че да съм по-добре информиран за този брифинг.

— Недей да хленчиш, доктор Трент. Това не ти подхожда. — Тонът ѝ беше мек, помирителен, но от усмивката ѝ се виждаше, че е отбелязал точка в резултата. Това, че изобщо играеше играта, вече означаваше, че тя е спечелила.

Аманда се върна към случая.

— Езиците не са били взети от предишните местопрестъпления?

— Не, госпожо — каза ѝ Уил. — Езикът на първото момиче не е бил напълно откъснат. Второто си го е държало в ръка, когато са я открили, но е било прекалено късно да направят нещо по въпроса. Езикът на Монро беше оставен на стълбите. Изплют, най-вероятно. Езикът на Синтия Барет не бе открит на местопрестъплението.

— Претърсихте ли къщата на Барет?

— Полицията на Декалб го направи — каза ѝ Уил. — От това, което разбрах, не са открили нищо необичайно.

— От това, което разбрах? — повтори като ехо тя.

— Не исках да ги притискам.

— Вероятно е мъдро — призна Аманда. Окръг Декалб все още се контролираше от шепа мъже, които не харесваха щата — или пък който и да било друг — който им се бъркаше в работата. Преди шест години новоизбраният шериф на Декалб, Деруин Браун, бе убит пред собствената му къща, докато свалял коледни подаръци от колата си. След три дни щеше да встъпи в длъжност, а Сидни Дорси, предшественикът му, не беше приел изборната си загуба добре.

Аманда извади една папка от най-горното чекмедже на бюрото си и отвори на първа страница.

— Какво мислиш за този Майкъл Тимъти Ормуд?

— Все още не съм си оформил мнение — отвърна Уил, мислейки си, че ако тя бе извадила личното досие на Ормуд, вече знаеше повече от него.

Зачете на глас, докато проследяваше по страницата с пръст.

— Военен. Шестнадесет години в Полицейско управление Атланта. Преминал нагоре по стълбицата от уличен полицай до златната значка. През деветдесет и осма обвинен в прекомерна употреба на сила — направи внезапно движение с юмрук, пренебрегвайки оплакването. — Издигнал се е доста бързо. „Наркотици“ — не за дълго, вероятно се е отегчил — Нравствения, а сега „Убийства“. Не е завършил колеж. — Тя вдигна поглед към Уил. — Опитай се да не му натрапваш смешната си научна степен от „Двете яйца“, доктор Трент.

— Да, госпожо.

Тя обърна страницата.

— Похвала за спасяване на гражданин. Дори и ти имаш такава. Раздават ги като бонбонки. — Тя затвори досието. — Нищо особено. Носи сиво и си трае. — Това бе фраза, която тя използваше за ченгетата, които си вършеха работата и си чакаха пенсията. Не беше комплимент.

— Нещо друго? — попита Уил, напълно наясно, че имаше такава.

Тя се усмихна.

— Обадох се на един приятел в униформа. — Аманда имаше приятели навсякъде. Имайки предвид личността ѝ, Уил се чудеше на естеството на тези взаимоотношения и дали под приятел не се разбираше някой, когото бе хванала здраво за топките. — Ормуд е работил по доставките в Кувейт. Никога не се издигнал над редник.

Уил бе леко изненадан.

— Така ли?

— Бил е уволнен с почести, което е всичко известно на Полицейско управление Атланта — или необходимо. Моят човек твърди, че е бил ранен през втората седмица там и така и не са открили кой го е прострелял.

— Раната е била нанесена от самия него?

Тя сви рамене.

— Ти не би ли се прострелял в крака, за да се измъкнеш от онази адска дупка?

Уил би се прострелял в крака, за да се измъкне от офиса на Аманда.

— И така — Аманда притисна длани една в друга и се облегна назад в стола, — план за действие?

— Трябва да говоря с Ормуд. Не може да е случайност, че това стана в собствения му заден двор.

— Мислиш ли, че може да е стигнал прекалено близо до извършителя в случая Монро?

— Тялото на Синтия Барет бе съвсем отскоро, когато стигнахме там, вероятно не повече от час. Бях с Ормуд цялата сутрин и не видях да сме напреднали кой знае колко в разрешаването на случая, да не говорим за това да притиснем някого дотолкова, че да скочи в колата, да отиде в къщата му и да убие съседката.

Аманда му кимна да продължи.

— Говорихме със сводника на Монро. Не ми се стори като тип, който би премахнал един добър източник на приходи, но очевидно днес отново ще отида при него.

— И?

— И както казах, ще говоря с Ормуд за това, ще го питам дали е видял, или направил нещо необичайно в нощта на убийството на Монро.

— На работа ли е днес, или си е взел отпуск заради случилото се?

— Нямам представа — отвърна Уил. — Където и да е, ще го откроя.

Тя взе едно от съобщенията си.

— Някой си Лео Донъли се е опитал да ти вземе досието.

— Не съм изненадан.

— Запечатах го — рече тя. — Не е необходимо никой да ти се навира в кирливите ризи.

— Никой освен теб — поправи я Уил. Погледна си часовника на ставане. — Ако това е всичко, доктор Уагнър?

Тя вдигна ръце в открит жест.

— Определено, доктор Трент. Върви и побеждавай.

[1] Малко градче, чието име в превод означава Двете яйца. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

08:56 ч.

На Джон му се наложи да се отърве от обувките. Не беше сигурен дали не е оставил отпечатъци от стъпки на мястото, но нямаше да рискува. Когато се върна обратно в евтиния си хотел, изрязва подметките с кухненски нож, променяйки грайферите. Понеже не се доверяваше на късмета си, той се качи на автобуса, плати в брой, за да не може да бъде проследен чрез Транскарт и отиде до Коб Паркуей чак в Мариета. Там вървя в продължение на час, влачейки си краката по горещия асфалт, за да износи подметките допълнително.

От магазин „Таргет“ си купи нов чифт маратонки — едва успя да си позволи двадесет и шест долара — после хвърли старите си обувки в един контейнер зад мизерно изглеждащ китайски ресторант. Стомахът му закъркори при миризмите, носещи се от кухнята. Двадесет и шест долара. Можеше да си купи свястно ядене, сервитьорка да му го носи, да поддържа чашата му пълна със студен чай, да разговаря с нея за времето. Дори за всички чай на света обаче не си струваше да се връща обратно в затвора.

Боже, в такава бъркотия се бе забъркал. Потрепери, мислейки си какъв беше на пипане езикът на онова момиче, когато го стисна между палеца и показалеца си. Дори и през гумената ръкавица той усети онова нещо, топлината от устата ѝ. Джон постави ръка на собствената си уста в опит да не повърне. Тя бе невинна, просто едно малко момиче, което бе прекалено любопитно, прекалено лесно увличащо се.

Единствената утеха за Джон беше мисълта за лицето на Майкъл Ормуд, когато отидеше в гаража да потърси порното на дъното на кутията и откриеше ножа си до езика на младата жертва.

— Шели! — извика Арт.

Джон подскочи. Беше коленичил до един седан и търкаше остатъци от насекоми от предната броня.

— Сър?

— Посетител. — Арт тръсна глава към задната част на сградата.  
— И да се отразиш на регистрационния часовник.

Джон остана застинал на мястото си. Посетител. Никой не го посещаваше. Той не познаваше никого.

— Йо, йо — промърмори Рей-Рей.

Бяха постигнали нелесен мир от проститутката насам.

— Да?

— Момиче е — не ченге — каза той.

„Момиче“, помисли си Джон и му се завъртя главата. Единственото му познато момиче беше Робин.

Каза на Рей-Рей „Благодаря, човече“, натика си ризата в гащите и се насочи към задната част на автомивката. Докато регистрираше излизането си, Джон мерна отражението си в огледалото над часовника. Въпреки студа във въздуха, потта бе залепила косата за главата му. Боже, сигурно и миришеше.

Джон прокара пръсти през косата си, докато отваряше задната врата. Първата му мисъл беше, че стоящото там момиче не е Робин, а после, че момичето не е всъщност момиче. Беше жена. Беше Джойс. Почувства се по-нервен, отколкото ако наистина бе дошла да го види проститутката, а и беше засрамен от евтините си дрехи.

Джойс носеше хубаво сако с подходящ си панталон, които със сигурност не бе купила от евтин магазин. Слънцето хвърляше кестеняви отблясъци върху косата ѝ и той се зачуди дали не е направена на кичури, или е нещо, което винаги си беше така. Спомняше си как лицето на Джойс се изкривяваше нагоре, когато му се ядосаше, усмивката на устните ѝ, когато му стискаше ръката, и хиленето, когато го напляскваше, задето е дръпнал някоя от плитките ѝ. Обаче той не си спомняше цвета на косата ѝ, когато бяха деца.

Тя го поздрави с въпрос.

— В какво си се забъркал, Джон?

— Кога отново започна да пушиш?

Тя дръпна продължително от цигарата в ръката си и я хвърли на земята. Гледа я как притиска върха на обувката си отгоре ѝ, смазвайки фаса, вероятно както ѝ се искаше да смаже главата му, вместо това.

Тя изпусна струйка дим.

— Отговори на въпроса ми.

Той погледна назад през рамо, въпреки че знаеше, че са сами.



— Не трябва да си тук, Джойс.

— Защо не искаш да отговориш на въпроса ми?

— Защото не искам да се замесваш.

— Не искаш да се замесвам? — повтори тя невярващо. — *Животът* ми е замесен, Джон. Независимо дали ми харесва, или не, ти си мой брат.

Усещаше гнева ѝ като жегга, излъчвана от тялото. На част от него му се искаше тя да скочи и да го пребие, да го смели на кървава каша, докато не си натроши юмруците и ядът ѝ не отмине.

Тя рече:

— Как може да имаш кредитни карти, като беше в затвора?

— Не знам.

— Позволено ли е?

— Аз... — Дори не бе мислил по въпроса, въпреки че беше интересен. — Предполагам. Не може да имаш пари, но... — опита се да го обмисли. Ако човек имаше пари в затвора, можеше да получи предупреждение и дори да бъде хвърлен в изолатора. Всичко, което се купуваше от лавката, се пишеше на сметката и не се позволяваше да се поръчва нищо по пощата. — Не знам.

— Нали осъзнаваш, че ако Пол Фини открие това, ще те осъди в Гражданския съд за всеки цент, който имаш.

— Няма какво да получи — рече Джон. В завещанието си майка му бе оставила всичко на Джойс точно поради тази причина. Според Закона за компенсации на жертвите, ако Джон някога имаше каквито и да било пари, семейството на Мери Алис трябваше да ги получи. Господин Фини беше като обикаляща акула в очакване поне капка от кръвта на Джон да падне във водата.

Джойс каза:

— Притежаваш къща в Тенеси.

Той само зяпна.

Тя извади сгънат лист от джоба на сакото.

— „Елтън Роуд“ номер двадесет и девет в град Дъктаун, Тенеси.

Той взе листа, който бе ксерокопие на оригинал. Най-горе стояха думите „Официален документ за собственост“. Неговото име като собственик стоеше над адреса на собствеността.

— Не разбирам.

— Притежаваш къща, ясно е като бял ден — рече му тя. — Изплатил си я за пет години.

Той никога не бе притежавал нещо през живота си с изключение на един велосипед и Ричард му го бе отнел след първия арест.

— Колко е струвала?

— Тридесет и две хиляди долара.

Джон се задави при цифрата.

— Откъде може да имам толкова пари?

— Откъде, по дяволите, да знам? — Тя извика толкова силно, че той отстъпи назад.

— Джойс...

Тя тикна пръста си в лицето му и рече:

— Ще ти задам този въпрос само още един път и, кълна се в бога, Джон, кълна се в гроба на мама, ако ме излъжеш, ще те изхвърля от живота си толкова бързо, че няма и да разбереш как е станало.

— Звучиш точно като татко.

— Стига толкова. — Тя започна да се отдалечава.

— Чакай — каза той и тя спря, но не се обърна. — Джойс... някой ми е откраднал самоличността.

Раменете ѝ увиснаха. Когато накрая го погледна, той видя как всяко ужасно нещо, в което някога се бе забърквал, беше изрязано в бръчките на лицето ѝ. Беше спокойна, гневът се бе уталожил.

— Защо някой ще ти краде самоличността?

— За да се прикрие. Да си прикрие следите.

— Поради каква причина? И защо точно твоята?

— Защото не е мислел, че ще изляза. Мислел е, че ще си остана в затвора до края на живота, че ще може да използва моята самоличност, за да не го хванат.

— Кой си е мислил това? Кой ти причинява това?

Джон усети как името се забива в гърлото му като парче стъкло.

— Същият тип, който нарани Мери Алис.

Джойс видимо трепна при името на момичето. И двамата замълчаха, единствено течащата вода в автомивката и бръмченето на прахосмукачките нарушаваха тишината.

Джон се насили да скъси малко от дистанцията между тях.

— Човекът, който ме нахакна за убийството на Мери Алис, се опитва да го направи отново.

В очите ѝ имаше сълзи.

— Не съм го направил, Джойс. Не съм я наранил.

Брадичката ѝ трепереше, докато се опитваше да удържи емоциите си.

— Не съм бил аз.

Шията ѝ се раздвижи, когато преглътна.

— Добре — рече тя. — Добре. — Подсмръкна и пое дълбоко въздух. — Трябва да се връщам обратно на работа.

— Джойс...

— Пази се, Джон.

— Джойс, моля те...

— Сбогом.

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

09:30 ч.

Уил гледаше ръцете на Пит Хансън, докато съдебният лекар сръчно зашиваше гърдите и корема на Синтия Барет. Кожата ѝ се опъна, когато докторът издърпа конеца от разреза, направен за аутопсията. По време на процедурата Уил се бе концентрирал по-скоро на частите от тялото, отколкото на цялото, но сега нямаше как да се избегне фактът, че Синтия Барет беше човешко същество, малко по-голяма от дете. Със слабото си телосложение и нежни черти имаше нещо почти приказно в себе си. Как можеше човек да нарани това момиче, беше неразбираемо.

— Тъжно нещо — рече Пит, сякаш четеше мислите на Уил.

— Да. — Уил стискаше зъби, откакто бе влязъл в моргата. По време на кариерата си Уил бе виждал всякакви видове наранявания на хора, но все още се шокираше, когато видеше дете жертва. Винаги се сещаше за Анджи, за ужасните неща, които ѝ бяха сторени, когато бе само малко момиченце. От това го присвиваше стомахът.

Вратите се отвориха и вътре влезе Майкъл Ормуд. Под очите си имаше тъмни кръгове и все още лепнато на брадичката си парченце тоалетна хартия, където очевидно се бе порязал при бръсненето.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Майкъл.

Уил си погледна часовника; движението бе инстинктивно, но когато вдигна очи, видя раздражението на Майкъл.

— Няма нищо — рече Уил, осъзнавайки прекалено късно, че е казал погрешните думи. После добави: — Доктор Хансън точно приключваше. Не си изпуснал нищо.

Майкъл продължаваше да мълчи и Пит разчупи напрежението, като каза:

— Съжалявам за загубата ви, детектив.

След няколко секунди Майкъл кимна с глава. Избърса си устата, смъквайки хартията от брадичката си. Изгледа изненадано кървавата хартийка между пръстите си и я хвърли в кошчето за боклук.

— Вкъщи бе малко напрегнато.

— Мога да си представя. — Пит го потупа по рамото. — Моите съболезнования.

— Да — съгласи се Уил, без да знае какво друго да каже.

— Тя беше само съседка, но все пак... — Усмивката на лицето на Майкъл изглеждаше пресилена, сякаш не успяваше да прикрие емоциите си. — Изяжда те отвътре, когато нещо лошо се случи на невинно дете като това.

Уил видя как погледът му се спира на тялото, видя проблясъка на отчаяние в очите на другия мъж.

Майкъл посегна, сякаш за да докосне русата коса, после си отдръпна ръката. Уил си спомни как Майкъл бе реагирал по същия този начин предния ден, когато бяха видели тялото за пръв път. Сякаш Синтия беше собствено дете на този мъж, а не на съседа.

— Горкото дете — прошепна Майкъл.

— Да — съгласи се Пит.

— Съжалявам, момчета — извини се Майкъл. Прочисти си гърлото няколко пъти, изглежда се опитваше да се окопоти. — Какво имаме, Пит?

— Тъкмо щях да докладвам на агент Трент. — Пит започна да вдига чаршафа, покриващ долната половина на тялото.

Майкъл видимо трепна.

— Просто ми дай основното, става ли?

Пит върна чаршафа обратно и спря точно до шията на момичето, казвайки им:

— Смятам, че се е препънала и си е ударила главата. Силата на удара е раздробила черепа над левия темпорален лоб. При удара вратът ѝ се е извил, строшавайки гръбначния стълб при С-2. Смъртта е била моментална. Нещастен случай, като изключим липсващия език.

Майкъл попита:

— Намериха ли го вече?

— Не — отвърна Уил, после попита Пит: — Може ли да опишете разликите между двете престъпления?

— Разбира се — отговори Пит. — За разлика от проститутката, езикът на това момиче не е бил отхапан, а отрязан. Най-вероятно е бил използван назъбен нож. Някой по-неопитен може и да не забележи, но аз съм сигурен в тази разлика.

Майкъл попита:

— Как разбра?

— Разрезът не е чист като при вашето отхапване. — Докторът щракна със зъби да покаже, звукът прокълтя в покритата с плочки стая. — Освен това се очаква сърповиден модел, защото зъбите в устата не са под права линия, а извити. Ако погледнете... — Той щеше да отвори устата на момичето, но явно си промени намерението. — Има няколко белега, защото който и да е отрязал езика, очевидно е имал затруднения да го задържи. Езикът се е изплъзвал, а острието е порязвало плътта. Обаче вашият тип е бил твърдо решен. Успял е да го свърши на третия или четвъртия опит.

— Бил е хлъзгав? — попита Уил. — От кръв? Слюнка?

— Имало е малко кръв, защото вече е била мъртва, когато е станало осакатяването. Бих приел, че хватът му е бил затруднен, защото езикът е толкова малък. Освен това, на един възрастен би му било трудно да бръкне с ръка в устата ѝ. Прекалено тясна е.

Майкъл кимаше, но явно не слушаше Пит. Очите му все още бяха приковани в момичето и една-единствена сълза се изтърколи по бузата му. Извърна се за секунда, използвайки опакото на ръката си да избърше сълзата, преструвайки се, че си търка носа.

— И разбира се, липсващият език също е интересен — изказа мнение Пит. — При другите случаи езикът винаги е бил оставян при жертвата. Може би вашият извършител се е научил да взема сувенири?

— Това е често срещано при серийните убийци — каза им Уил, опитвайки се да измъкне Майкъл навън. Може би човекът се бе върнал твърде скоро. Анджи беше казала, че обожавал децата. Може би, както на Уил, така и на него му бе по-тежко заради възрастта на момичето. А и Барет му беше съседка, така че Майкъл вероятно я бе гледал как расте. Такова нещо би било трудно за всеки, дори без посещението в моргата, където да я види разрязана.

Майкъл прочисти гърлото си два пъти, накрая попита:

— Била ли е изнасилена?

Пит не отговори направо и Уил изчака да види как ще отговори и как този отговор щеше да засегне Майкъл.

— Определено има следи от насилствено проникване, но е трудно да се каже дали актът е бил по взаимно съгласие, или не. — Пит сви рамене. — Естествено, ако изнасилването е било след смъртта,

тогава нямаше да има следи от вагинална травма, защото рефлексът на мускулите го няма.

На лицето на Майкъл имаше слаба усмивка, от онзи тип, когато човек е определено доволен.

Уил припомни:

— Казахте, че има сексуален опит. Може би трябва да разберем дали има гадже в живота ѝ.

— Попитах Джина за това снощи — подхвърли Майкъл и обясни: — Джина е жена ми. — Уил кимна и той продължи: — Синтия не е излизала с никого. Тя беше наистина добро дете. Фил никога не е имал проблеми с нея дори за миг.

Уил знаеше, че бащата е пътуващ търговец, който беше на другия край на страната, когато дъщеря му бе убита.

— Той кога се връща?

— Най-късно този следобед — отговори Майкъл. — Искам да си тръгна по-рано, така че мога да отида да се срещна с него — обърна се към Уил. — Ще те уведомя, ако знае нещо, което да е от полза.

Уил кимна, разбрал съобщението: Майкъл щеше да говори с баща ѝ насаме. Част от Уил бе довольна, че му спестяват тази задача.

Майкъл попита Пит:

— Взета ли е ДНК?

— Малко.

— Ще я кача горе вместо теб.

— Благодаря — рече Пит и отиде до масата край вратата. Той подаде на Майкъл запечатан плик, съдържащ пробите за изнасилване на Синтия Барет.

Уил попита Майкъл:

— Мислиш ли, че има връзка между тези случаи и онези, които ти показах вчера?

Погледът на другия мъж отново се намираще обратно на лицето на Синтия.

— Без съмнение — отвърна той. — Той очевидно ескалира.

Уил попита:

— Има ли някой, на когото да си се натъквал от убийството на Монро, който може да го е извършил?

Детективът поклати глава.

— Само за това мислих снощи. Не мога да се сетя за никой, който би направил това. — Млъкна за миг, преди да изкаже предположенията си. — Смятам, че е някой, който е наблюдавал местопрестъплението, когато съм се появил. Отидох си право вкъщи след това. Вероятно са ме проследили. Боже! — Той сложи ръка на челото си. — Можеха да пипнат Тим. Жена ми... — отпусна ръка. — Изведох семейството си от къщата. Не са в безопасност при този маниак на свобода.

— Така вероятно е най-добре — каза Пит. Той положи ръка върху тази на Майкъл. — Много съжалявам, детектив. Много съжалявам, че това се случи на вас.

Майкъл кимна и Уил видя, че той отново имаше сълзи в очите си.

— Тя беше добро хлапе — успя да изрече Майкъл. — Никой не заслужава подобно нещо, а Синтия... — Той разтърси глава. — Трябва да хванем този тип. Няма да се почувствам в безопасност, докато надзирателят не забодне иглата в ръката на този шибаняк. — Погледна право в Уил и повтори на себе си. — Няма да се почувствам в безопасност.

Уил се облегна на колата на Майкъл Ормуд, изчаквайки детективът да дойде при него. Той отвори капака на мобилния си телефон и погледна екрана с желание да се обади на Анджи. Имаше нещо, което не му казваше. Познаваше я достатъчно отдавна, за да знае, когато криеше нещо. Може би можеше да ѝ звънне и да я попита дали не се е сетила нещо друго за Майкъл. Анджи бе работила с детектива. Знаеше за страничните му занимания. Трябваше да знае повече, отколкото казваше.

— Мамка му — прошепна Уил и затвори капака на телефона. Какъв идиот. Вероятно си бе легнала с него. Той беше точно неин тип: женен, зает задник, който със сигурност щеше да я използва и изостави.

Уил пое въздух и издиша продължително, усещайки как собствената му глупост го смазва. Тревожеше се за Джон Шели, докато последният скапаняк в живота ѝ беше Майкъл Ормуд. Уил се зачуди дали все още се вижда с него. Бяха стояли доста близо един до друг,



когато ги откри в коридора вчера. Но пък снощи Анджи беше брутална относно Ормуд, когато Уил я попита за него. Ако все още спеше с него, Уил бе убеден, че тя щеше да му каже. Или може би не. Бяха изминали две години. Най-дългият период, през който той и Анджи не са говорили един с друг. Нещата може би се бяха променили.

Не, никога нищо не се променяше.

— Мамка му — повтори Уил. Той постави ръце на покрива на колата и притисна чело върху тях. Какво можеше да направи? Да се конфронтира с нея? Да поиска от нея да му каже какво е правила през последните две години?

Уил свали ръце и се обърна при трясъка от отварянето на външната врата. Ормуд вървеше през паркинга, с една ръка в джоба, наполовина усмихнат. Вече не изглеждаше изморен. Човекът всъщност изглеждаше доволен. Сигурно се бе отбил покрай бюрото на Анджи пътьом, докато отиваше да остави пробите за изнасилване в лабораторията. Можеше дори да е взел нещо бързо за хапване.

— Съжалявам, че се забавих толкова — рече Майкъл, докато отключваше вратите на колата. — Трябваше да видя един човек във връзка с едно куче.

— Добре — измърмори Уил и се намести на предната седалка. Загледа се през прозореца в очакване Майкъл да влезе и да запали колата. Ако стиснеше челюсти още малко, задните му зъби щяха да се счупят.

Майкъл постави ръка на гърба на седалката на Уил, докато обръщаше на паркинга. Тръгна и се насочи навън от гаража, поздравявайки пазача на портата на излизане.

— Какъв скапан ден — каза той и нахлузи чифт тъмни слънчеви очила. — Имаш ли деца?

— Не — рече Уил, мислейки си, че Майкъл Ормуд му задаваше този въпрос за втори път. Може би Анджи му бе казала, че Уил не желае да има деца. Представи си във въображението нея и Ормуд, проснати в леглото, блажени след съвкуплението, разказващи си тайни. Би ли го направила Анджи? Би ли предала Уил по този начин?

— Не мога и да си представя какво мисли Фил сега — каза Майкъл. — Ако някога нещо се случи с Тим, бих се чувствал все едно са ми изтръгнали сърцето. Той е част от мен, нали се сещаш?

— Мога да го разбера.

— Ами съпруга? — попита Майкъл. — Женен ли си?

Уил се обърна да го изгледа, опитвайки се да разбере какво цели с тези въпроси.

— Не — отвърна.

— Виждаш ли се с някоя?

Уил настръхна, но се опита да го овладее.

— Не.

— Джина — каза Майкъл, без да забележи — работи в Пидмонт в Спешното. Какво казват обикновено за ченгетата? Или се женят за медицински сестри, или за проститутки.

Замисляйки се, че Майкъл бе напуснал последното си назначение при такава заплаха, Уил реши, че е доста опасно той да се шегува с проститутките.

Уил започна:

— Тази жена, Поласки... — опита се да измисли нещо, което би казал някой задник по адрес на жена. Всичко, което му хрумна беше — тя е доста привлекателна.

Майкъл изглеждаше изненадан, сякаш не смяташе, че Уил има пенис.

— Да — каза. — Слушай — като мъж на мъж — бих стоял далеч от тази.

— Защо така?

— Има кофти характер. Нали знаеш какво имам предвид? Изглежда наистина сладка, но отвътре е първокласна разбивачка на топки.

Уил облегна лакът на вратата и се загледа през прозореца.

Значи, той беше спал с нея.

Майкъл смени темата.

— Съжалявам, че малко изгубих самообладание вчера, като видях Синтия. В „Убийства“ съм от известно време, но никога не очакваш нещо такова да се случи на някого, който всъщност познаваш.

Уил броеше телефонните стълбове, виждаше билбордовете и уличните табели като размазани букви, които никога нямаше да имат смисъл при тази скорост.

— Аха.

— Трябва да ти кажа, никога вече няма да мога да върша тази работа по същия начин. Да уведомявам хората, имам предвид. Нещата

са в съвсем нова светлина, когато познаваш замесения човек, познаваш жертвата и родителя и така нататък.

— Предполагам, че е така.

— Успя ли да прегледаш онова досие на Монро?

— Прегледах го отчасти — излъга Уил, разчитайки на казаното от Анджи за проститутката. — Арестувал си я няколко пъти, докато си бил в Нравствения.

Майкъл най-после явно усети напрежението във въздуха. Изгледа Уил с крайчеца на окото.

— Да — призна. — Поласки ми го каза вчера. Бях ги забравил всичките тия неща. Онези акции. Някога работил ли си в Нравствения?

Уил успя да поклати глава.

— Може да минеш през сто от тях за седмица. Всичкото е като да си гониш опашката, без майтап. Затваряш ги и са обратно на улицата час по-късно.

— Никога ли преди не си имал работа със сводника й? Бейби Джи?

Майкъл сви рамене.

— Не и доколкото помня. Тези типове порастват толкова бързо. В един момент е момче, бягащо от училище, в следващия влачи деветмилиметров и се занимава с всичко от жени до метамфетамини — отново сви рамене. Може би оттук Анджи бе възприела жеста. — Бейби Джи може и да ме знае отпреди, но не го показва, ако е така. Мислиш, че има нещо общо с убийствата? Не съм му проверявал алибито за неделя вечер.

— Той беше с нас, когато убиха Синтия — напомни му Уил.

— Сигурен съм, че си има много подчинени да му вършат мръсната работа.

Уил кимна.

— Трябва да си прегледам документите от Нравствения. Ще ги взема вкъщи тази вечер.

Уил почувства необходимост да му предложи:

— Мога да ти помогна, ако искаш.

— Не. — Тонът беше остър, но го омекоти при обяснението. — Знаеш как е. В докладите пишеш само половината информация. Останалата част си задържаш в главата, за да не могат да те заковат на

свидетелската скамейка, например като да напишеш едно нещо, а да си имал предвид друго.

— Така е. — Уил отново погледна крадешком Майкъл Ормуд. Не беше толкова висок, колкото Уил, но беше мургав и добре изглеждащ, със здраво телосложение, обичайното, което винаги привличаше Анджи. Очевидно не тренираше колкото Уил, но и не се беше изоставил. Може би беше играл футбол в училище. Уил обожаваше футбола, но се срамуваше твърде много, за да се включи в който и да било отборен спорт, където се изискваше да се съблича в съблекалнята. Ормуд вероятно е бил някаква звезда, капитан на футболния отбор, най-уважаваният от всички момчета.

Уил отново си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

Наистина страхотно. Една случайна мисъл за това, че Анджи спи с Ормуд, и изведнъж Уил отново преживяваше провалените си спортни мечти от училище. Уил знаеше, че Анджи никога няма да каже много на никой мъж. Новите завоевания бяха нейна игра, игра, в която трябваше да се преструва на някого. Да им каже истината за миналото си би развалило забавлението. Ако искаше да бъде с някого на сериозно, с мъж, който я познаваше и отвън, и отвътре, щеше да остане с Уил.

Майкъл забарабани с пръсти по волана.

— Гриър ми каза, че мога да си взема малко почивка. Не знам. Не съм много добър в това просто да седя. Никога не бих си простил, ако изпусна нещо и този тип приеме нов живот. Може точно в този момент да е там, навън, в търсене на нова жертва.

— Да — съгласи се Уил, осъзнавайки, че при личните си опити да се обезсили като мъж, не бе забелязал, че Майкъл му говори по-скоро като равен, отколкото като съперник.

Майкъл караше през домовете, минаваше покрай същите тийнейджъри, които Уил бе забелязал предния ден.

— Би трябвало да ги задържим — рече Майкъл. — Би трябвало да са на училище.

— Защо Синтия не беше на училище? — попита Уил.

— Де да знам. Може да не се е чувствала добре.

— Как е с присъствията в училище?

— Това какво общо има?

— Баща ѝ е бил извън града през повечето време. Доста време е оставала сама, без родителски надзор.

— Джина и аз правехме всичко възможно да я наглеждаме — бе приел думите на Уил като укор.

— Тъща ти често ли я виждаше вкъщи през деня?

— За това ще трябва да питаш Барбара — рече Майкъл, паркирайки колата.

— Имаш ли нещо против да го направя?

— Барбара и аз сме доста близки, а тя никога не е споменавала нищо за това, че Синтия си е вкъщи. Аз ще я питам, става ли? Но мисля, че нищо няма да излезе. Син беше добро дете. Има добри оценки в училище, никога не се забъркваше в неприятности. Фил постоянно казваше, че е ангел.

— Явно знаеш доста за нея.

Майкъл погледна ръцете си на волана. Когато проговори, сякаш се доверяваше на Уил.

— Опитвахме се да я наглеждаме. Фил все го нямаше вкъщи. Жена му избяга с някакъв загубеняк преди около шест години, така и не се обади. Той даваше най-доброто от себе си, но не знам... — обърна се към Уил. — Много е сложно, когато имаш дете — трябва да се справяш повече от добре. Променяш си приоритетите, не караш нова кола на всеки две години, не носиш скъпи костюми и не излизаш на вечеря и на кино през цялото време. Жертваш се.

— Фил не го ли правеше?

— Мисля, че казах достатъчно — каза му Майкъл и извади ключа от стартера. — Сега той си има много сериозни проблеми и без приятелите да говорят зад гърба му.

Майкъл отвори вратата на колата. Каза:

— Беемвето го няма — имайки предвид, че сводникът вероятно не беше вкъщи.

Уил го последва до апартамента на бабата, който се намираше на приземния етаж. Почукаха няколко пъти, но при все че чуваха шума от телевизора вътре и как старата жена се смее с публиката на предаването, никой не отвори.

Уил попита:

— Апартаментът на Монро е на най-горния етаж, нали?

— Да — каза Майкъл. — Не бих ползвал асансьора на твое място.

Уил последва Майкъл нагоре по стълбите. С изключение на апартамента на бабата, сградата бе тиха. Хората или бяха на работа, или спяха и единственият шум идваше от техните стъпки по стъпалата.

Близо до най-горния етаж Уил забави крачка, спря на мястото, където бе открито тялото на Алиша Монро. По стъпалата имаше петна от кръв, въпреки факта, че някой очевидно се беше опитал да почисти следите.

— Умряла е тук — каза му Майкъл, спирайки на площадката да си поеме дъх.

Уил коленичи да погледне следите — кървавият призрак, катерещ се по стълбите. Снимките от местопрестъплението бяха достатъчно зле, но имаше нещо неестествено в това да се намира на мястото, където бе умряла жената.

— Не мисля, че е искал тя да умре — рече Майкъл.

Уил вдигна поглед и се замисли, че мъжът бе казал това поне два пъти вече.

— Защо?

— Извъртяла се е по гръб. — Той посочи очертанието, където бе лежала Монро. — Кръвта трябва да се е насъбрала и е умряла от задушаване. — Той спря за секунда, загледан надолу в кървавите стъпала. — Тъжно е, но се случва.

Уил не смяташе, че някога бе имал случай, при който това е ставало, но кимна, сякаш хората си умираха така изневиделица през цялото време. Попита:

— Какво мислиш, че се е случило?

Майкъл замижа нагоре към стълбището, сякаш можеше да види как всичко му се разкрива.

— Предполагам, че са били в апартамента, когато е избухнал някакъв спор. Клиентът си е тръгнал, а тя може би не е искала това. Сборичкали са се тук — той посочи към стъпалата, — после нещата са тръгнали на зле.

— Вратата отключена или заключена е била, когато тук е пристигнало първото ченге?

— Отключена.

Уил разигра ситуацията наум и реши, че сценарият на Майкъл е толкова вероятен, колкото и всеки друг.

— Имаш ли ключ?

— Аха. — Майкъл измъкна найлонова торбичка от джоба си. Разгъна я и показа на Уил ключ с червен етикет. — Беше в чантата ѝ.

— Открихте ли нещо друго?

— Грим, няколко долара и малко марля.

— Да вървим — каза Уил и продължи нагоре по стълбището. Усещаше как косъмчетата на тила му настръхват с приближаването. Уил никога не бе вярвал в призраци и привидения, но нямаше как да се отрече — местопрестъплението имаше особено излъчване, енергия, породена от насилието и смъртта.

— Ето ни и нас — рече Майкъл, откъсвайки жълтата полицейска лента с ръба на ключа. Отключи вратата. — След теб.

Алиша Монро очевидно не беше богата, но от вида на апартамента ѝ се виждаше, че доста се е потрудила за няколкото си хубави неща. Освен малката баня, в апартамента имаше само още две стаи; едната бе спалня, а другата кухня и всекидневна. Това, което изненада Уил, бе, че мястото е учудващо чисто. В мивката нямаше мръсни чинии, а миризмата, носеща се в коридора, явно не се просмукуваше през стените. Уил попита Майкъл:

— Така ли изглеждаше, когато дойдохте?

— Аха.

Екипът на Майкъл вече бе претърсил мястото преди две вечери. Фактът, че сега стоеше отзад до вратата, облегнат на касата, ясно показваше, че считаше това за загуба на време.

Уил пренебрегна това, пристъпвайки внимателно из стаята, оглеждайки се за нещо необикновено. Кухнята беше функционална — с един-единствен шкаф и само две чекмеджета. Едното бе за прибори за хранене, другото съдържаше обичайните домакински предмети, които обикновено се озоваваха в чекмеджето за непотребни вещи: няколко химикалки, един куп разписки и връзка ключове, които вероятно бяха надживели вратите си.

Той спря до едно растение на прозореца. Почвата беше суха и твърда, растението бе мъртво. Стъклената масичка до дивана блестеше от чистота, масичката за кафе, също стъклена, бе също толкова чиста. Имаше подредена купчина списания до един пепелник, който очевидно

беше избърсан. По пода нямаше никакъв прах и по тази причина никакви знаци, че тук е живяла наркоманка. Уил бе влизал в много домове на наркомани и знаеше как живеят. При хероина положението бе особено зле. Пристрастените бяха като болни животни, които са спрели да се чистят, и обкръжаващата ги среда обикновено отразяваше това. Уил видя издйнически остатъци от тъмен пращец за вземане на отпечатъци по касите на вратите и первазите на прозорците, но все пак попита:

— Открихте ли много отпечатъци?

— Около шестдесет хиляди — рече Майкъл.

— Не и върху стъклените масички?

Майкъл гледаше навън към коридора, сякаш бе чул шум.

— Сигурно е водила клиентите си тук. Имаше достатъчно ДНК по чаршафите да клонираме цяло едно село.

Уил влезе в спалнята, отбелязвайки си наум да проучи въпроса. Провери чекмеджетата и видя, че дрехите не бяха в безпорядък. Килерът бе пълен с дрехи, имаше една стара прахосмукачка, натикана между кутиите от обувки. Торбичката на прахосмукачката бе празна. Техниците на местопрестъплението я бяха взели за по-внимателно изследване. Вероятно бяха взели и чаршафите от леглото. Матракът на Монро беше гол, в центъра му се виждаше кърваво петно.

Майкъл стоеше на вратата на спалнята. Очевидно реши, че може да предугади следващия въпрос на Уил.

— Менструална кръв, казва Пит. Явно е била неразположена.

Уил мълчеше и продължаваше с претърсването из спалнята, все още мислейки си за чистите стъклени масички. Чуваше как Майкъл се разхожда нетърпеливо в другата стая. Уил огледа черния пращец, където екипът на местопрестъплението бе търсил отпечатъци по всички обичайни повърхности: ръба на нощното шкафче, дръжките на вратите, малкия скрин, в който имаше предимно тениски и дънки. Сигурно бяха огледали и масичките в другата стая. Отсъствието на пращец показваше, че по стъклото не е имало отпечатъци.

Майкъл попита:

— Видя ли историята във вестника тази сутрин?

— Не — призна Уил. По очевидни причини той научаваше повечето новини от телевизията.



— Монро беше втората новина след някакъв скандал в болницата.

Уил застана на четири крака и погледна под леглата.

— Оповестихте ли името ѝ вече?

— Не можем, докато не открием роднините.

Майкъл добави:

— Не им казваме и за историята с езика.

Уил клекна, оглеждайки стаята.

— Не е ли посочила някой роднина при предишните арести?

— Само Бейби Джи.

Той отвори чекмеджето на нощното шкафче. Празно.

— Няма бележник с адреси и телефони?

— Не е имала телефон — нито стационарен, нито мобилен.

— Това е странно.

— Всичко струва пари. Или го имаш, или го нямаш. — Майкъл все още гледаше Уил. — Имаш ли нещо против да попитам какво си мислиш, че ще откриеш?

— Просто искам да почувствам мястото — отвърна Уил, въпреки че научаваше много повече от това. Или Алиша Монро беше най-примерната чистница сред проститутките, или някой сериозно се бе постарал да почисти апартамента ѝ.

Уил стана и се върна в дневната. Майкъл отново се намираше на входната врата с кръстосани на гърдите ръце. Защо той не беше забелязал, че апартаментът е почистван? Дори и домашен детектив, научил се единствено от полицейските сериали, щеше да забележи тази подробност. Уил рече:

— Мивката е била старателно почистена. — Гъбата бе все още мокра и когато я вдигна до носа си, усети силната миризма на белина.

— Имаш ли причина да я миришеш? — попита Майкъл. Наблюдаваше внимателно Уил, вече не беше небрежно облегат на касата на вратата.

Уил пусна гъбата обратно в мивката.

— Имала ли е някакви пари, скътани тук? — попита, целенасочено избягвайки въпроса на Майкъл.

— Има го в доклада.

Уил не бе намерил време да дешифрира доклада от местопрестъплението, така че каза:

— Кажи ми най-общо.

Майкъл беше очевидно раздразнен от молбата, но все пак рече:

— Имаше малко пари в брой в един чорап зад дивана. Вътре имаше около осем долара. Комплектчето за наркотици беше в метална кутия на кухненския плот. Спринцовки, фолио, запалка, обичайното.

— Без наркотици?

— Остатъци на дъното на кутията, но не открихме нищо.

— Значи налагало ѝ се е да работи.

— Да — рече Майкъл. — Не е имала избор.

Уил се обърна обратно към банята. Завесата за баня беше тъмносиня, както и стелката на пода и покривалото на тоалетната чиния. Вдигна стелката, забелязвайки, че балатумът на пода бе преметен.

Тридесет и две минути до появата на полицията. Убиецът бе разчитал на бавната реакция, възползвал се от нея, за да може да почисти след себе си. Тук нямаше и следа от паника, от бързана да си прикрие следите и да се махне. Човекът е знаел какво прави.

— Е? — попита Майкъл. Стоеше пред банята и наблюдаваше Уил.

— Поддържала е къщата чиста — каза Уил, отваряйки шкафчето за лекарства. Обичайното лекарство за настинка и паста за зъби, точно както и очакваше. Допълни: — Тук няма презервативи.

— Нали уточнихме, че ги е донесъл извършителят.

— Може би — отговори Уил, мислейки си, че вярва повече на Анджи по въпроса. Спря на прага, защото детективът му препречваше пътя. — Нещо не е наред ли?

— Не. — Майкъл отстъпи назад. — Просто имам чувството, че ми проверяваш работата.

— Казах ти, че не го правя — рече Уил, въпреки че в интерес на истината, започваше да поставя под въпрос уменията на Майкъл като детектив. Дори слепец би видял, че апартаментът е бил основно почистен.

Уил попита:

— Повика ли вече екипа по почистването?

— Какво?

— Видях, че стъпалата са търкани — каза му Уил. — Реших, че си повикал екип да почисти.

— Сигурно е бил някой от наемателите — отвърна Майкъл, насочвайки се към вратата. — Лентата не беше срязана и не съм викал никого. Мога да питам Лео.

— Няма значение. Просто бях любопитен. — Уил дръпна вратата след себе си. Точно завърташе ключа в ключалката, когато по стълбището прокънтя силен гръм, последван от детски писък.

Уил подмина Майкъл по стълбите, грабна парапета и зави по площадката. Чуха се още писъци, крясък на второ дете — *помощ!* — докато тичаше по последните стъпала и отвори вратата със замах.

— Помощ! — пищеше едно малко момче, тичайки през паркинга, гонено от момиче.

— О, мамицата му... — дишаше тежко Майкъл. Беше се задъхал от тичането. — Боже Господи — издиша той, хванал се за гърдите.

Момчето се втурна през малко затревено пространство, където се намираха пощенските кутии на сградата. Направи една обиколка, преди момичето да го хване. Докато Уил стигна до тях, тя му седеше на гърба.

— Върни го! — викаше тя, нанасяйки силен удар с юмрук в бъбрека на пленника си.

— Шибай се! — изпищя момчето.

— Стойте — каза Уил. — Хайде. — Нежно хвана ръката на момичето.

Тя се извъртя към него и изстреля:

— Това не е твоя работа, глупако.

— Добре — каза Уил и коленичи да говори с момчето. — Добре ли си?

Момчето се извъртя по гръб. Уил отгатна, че му е изкаран въздуха. Помогна на момчето да седне, защото знаеше, че това ще помогне. Хлапето бе вероятно на девет или десет, но дрехите му изглеждаха по-подходящи за възрастен мъж. Дори обувките бяха прекалено големи за краката му.

Уил попита момичето:

— Каж ми какво се случи тук.

— Той ми взе... — Тя спря при появата на Майкъл, с широко отворена уста и ококорени от страх очи, докато зяпаше Майкъл.

— Всичко е наред — каза й Майкъл и вдигна ръце.

Момичето не беше усетило Уил, но Майкъл все едно че носеше на врата си табела с надпис „ченге“. Вероятно още в скута на майка си бе научена, че не бива да се говори с полицията.

Тя отстъпи назад, протегна се към брат си и го дръпна с една ръка:

— Махайте се от нас. Нямаме какво да ви кажем.

Майкъл посочи към момчето.

— Това брат ти ли е? — Той се усмихна на момчето. — Как ти е името, приятелче? Имам син на твоята възраст.

— Не говори с него — предупреди момичето.

— Не сме тук да ви арестуваме — увери я Уил.

Тя изглеждаше на тринадесет или четиринадесет, но юмруците ѝ бяха така свити, че на него не би му се искало да е на земята, ако тя се ядосаше достатъчно и започнеше да удря.

Той ѝ рече:

— Разследваме нещо лошо, което се случи тук в неделя вечерта.

— Лиша — каза момчето точно когато момичето му затвори устата с ръка. Той се изви нетърпеливо. Очевидно момчето имаше нещо за казване, което сестра му не искаше те да чуват.

— Как се казваш? — попита Майкъл.

— Нямаме нищо за казване — повтори момичето. — Не сме видели нищо в неделя вечер. Не сме видели нищо. Нали така, Седрик?

— Ти каза... — понечи момчето, но устата му отново бе покрита, преди да успее да изрече каквото и да е.

Майкъл снижи тон, питайки Уил:

— Кой от двамата искаш?

Уил му предложи:

— Ти избирай.

— Сигурен ли си?

Уил кимна.

— Добре. — Майкъл повиши тон. — Момиче, питам те за последен път. Как се казваш?

Стоеше предизвикателно, но отговори:

— Джасмин.

— Хубаво име — опита Майкъл. Когато тя не се размекна, гласът му отново стана заповеднически. — Ела с мен.

— Да бе, мамка му.

Майкъл си размени един поглед с Уил.

— Голяма уста имаш, момиченце.

— Не съм ти момиченце.

— Скъпа, наистина ли искаш да усложниш нещата? — Майкъл постави ръце върху хълбоците. Жестът щеше да е едва ли не женствен, ако самото му не се бе разтворило, разкривайки деветмилиметровия пистолет в кобура. Типичният подход при ченгетата: „Заплаши ги отрано и ги заплашвай често“ проработи. В очите ѝ проблесна страх и тя сведе поглед към земята, вече не искаше да се бори.

Майкъл намигна на Уил, сякаш за да каже: „Ей така се прави“. Попита Джасмин:

— Майка ти вкъщи ли е?

— На работа е.

— Кой ви гледа?

Тя промърмори нещо.

— Какво каза?

Тя хвърли бърз поглед към момчето.

— Попитах дали Седрик ще е добре.

— Той ти е брат, нали? — попита Майкъл.

Тя се поколеба, после кимна.

— Той ще бъде добре, след като двамата с теб си изясним кой би трябвало ви наглежда и защо не сте на училище. — Ормуд постави ръка на рамото на момчето и я поведе обратно към сградата. — Не бива да тичаш наоколо и да пициш така.

Тя отново промърмори нещо, което Уил не можа да чуе. Майкъл се засмя, после ѝ каза:

— Ще я видим тая работа.

Уил ги видя как влизат в сградата, после се обърна назад към момчето.

— Седрик? — попита. — Това ти е името, нали?

Момчето кимна.

— Ела с мен. — Той протегна ръка, но хлапето му се намръщи злобно.

— Не съм дете.

Уил въздъхна. Той се облегна на пощенските кутии, опита се да направи нещата по-лесни.

— Просто искам да те питам няколко неща.

Седрик прозвуча като ехо на сестра си.

— Нямам какво да ти кажа. — Долната му устна изскочи напред в пресилено нацупена физиономия и той кръстоса тънките си като клечки ръце на гърдите, имитирайки гангстер.

Уил би се изсмял, ако не беше фактът, че хлапето сигурно имаше достъп до повече оръжие, отколкото повечето ченгета.

— Ей — започна Уил, опитвайки нова тактика. — Какво е казала нулата на осмицата?

Седрик сви рамене, но Уил виждаше, че е любопитен.

— „Хубав колан.“

Устата на Седрик се изви в усмивка, преди да успее да се овладее.

— Това беше тъпо, човече.

— Знам — призна Уил. — Просто се опитвам да те накарам да говориш с мен.

— Няма за к'во да говорим.

— Познаваше ли Алиша?

Кокалестите му рамене отново се вдигнаха нагоре, но все още беше дете и не бе усвоил способността да си крие емоциите.

— Алиша ти беше приятелка? — налучка Уил. — Може би се грижеше за теб?

Раменете отново се вдигнаха.

— Разпитвам наоколо за нея, нали се сецаш? Попитах разни приятели за нея. Изглежда е била наистина добра дама.

Седрик заби пръстите на крака си в асфалта.

— Може би.

— Тя ли те наглеждаше?

— Баба ми каза да стоя далеч от нея заради това, което правеше Лиша.

— Да — каза Уил. — Предполагам, Алиша не е имала много хубава работа. Но е била мила с теб, нали?

Този път той кимна.

— Тежко е да изгубиш приятел.

— Братовчед ми Али умря миналата година. Застреляха го в леглото му.

Уил коленичи на земята пред момчето.

— Ти видя ли нещо онази нощ, Седрик?

Очите му бяха зачервени от сълзите, които очевидно не искаше да покаже.

— Можеш да ми кажеш, Седрик. Аз няма да те нараня. Няма да те забъркам в някакви неприятности. Искам единствено да открия кой е убил Алиша, защото тя беше добра дама. Тя се грижеше за теб и сега е време ти да се погрижиш за нея.

— Не мога да ти кажа нищо.

Уил промени изречението.

— Не можеш или не искаш? — Хрумна му нещо. — Някой заплаши ли те? Може би Бейби Джи?

Седрик поклати глава.

— Аз просто се опитвам да открия кой нарани приятелката ти. — Уил добави: — Можеш да ми имаш доверие.

Погледът на момчето стана твърд и отново си върна гангстерското лице.

— „Доверие“ е дума, която не знам.

Уил не беше израснал тук, но като дете се бе доверил на множество възрастни, които не искаха — или не можеха — да му помогнат. Нямаше как да се разбере кой е добър и кой лош. Лъскавата значка не означаваше задължително, че отговорът е известен.

— Виждаш ли това? — попита Уил и сложи пръст върху едната страна на лицето си, докосвайки белега, който се извиваше надолу към врата. — Това получих веднъж, задето казах нещо на някого. Не бях много по-голям от теб.

Седрик наклони глава, огледа белега.

— Болеше ли?

— В началото — призна Уил. — Но после вече не чувствах, а когато се събудих, бях в болница.

— Прилоша ли ти.

— Изгубих много кръв.

— Щеше ли да умреш?

На Уил му се бе искало, но той разказваше историята, за да предположи Седрик, а не да изповядва най-тъмните си тайни.

— Докторите се погрижиха за мен.

Момчето изгледа белега само още миг преди да кимне одобрително. На улицата преживяването близо до смъртта беше като почетна значка, особено ако е свързано с опасности.

Уил бръкна в джоба и извади визитката си.

— Това е номерът на мобилния ми телефон. Ако се сетиш за нещо или просто искаш да поговорим, звъни ми. Става ли? Дори не е нужно да е за Алиша.

Седрик отново погледна белега на Уил, после бързо покри с длан визитката, в случай че някой гледаше.

— Сега може ли да си ходя?

— Да — каза Уил. — Но ми се обади, нали? Обади ми се, независимо дали през деня, или през нощта.

— Добре. — Той се втурна, ръката му докосваше пощенските кутии, докато се насочваше към улицата.

Уил се изправи, обърна се и видя отново Майкъл, който вървеше през паркинга, този път без Джасмин. Когато мъжът се приближи, Уил видя драскотина на лицето му. По яката му капеше кръв.

Уил погледна назад към сградата, после към Майкъл.

— Добре ли си?

— Тя ме удари. Можеш ли да го повярваш? На колко трябва да е, на дванадесет? — Той поклати глава повече шокиран, отколкото ядосан. — Следвах я по стълбите и преди да се усетя, тя хукна. Тръгнах след нея, хванах я за крака, а малкото нещо се извъртя и ме цапардоса по лицето с юмрук. — Той замахна със собствения си юмрук, за да демонстрира. — Добре че ме фрасна като момиче, а?

Уил никога не бе разбирал тази фраза. Него го беше удряла само една жена, а Анджи винаги вкарваше и рамото си в удара.

Майкъл гледаше обратно към сградата. Помръдна завеса и той рече:

— Там живее. На третия етаж.

— Майка ѝ вкъщи ли е?

— Да бе — каза той с тон, който питаше дали Уил е толкова глупав наистина. Майкъл докосна резката на бузата си и погледна кръвта на върха на пръстите си. — Предполагам ноктите ѝ са ме закачили. Зле ли изглежда?

— Не много — излъга Уил. Той извади носната си кърпа и я предложи на Майкъл. — Искаш ли да я приберем или нещо такова?

— Какво? Да ѝ сложим белезниците и да си видя снимката във вечерните новини за тормоз над дете? Не, благодаря. Освен това, сега



не би говорила с нас за нищо на света. — Той седна на бордюра с изохване.

Уил не знаеше какво друго да направи освен да се присъедини.

Майкъл се засмя отново.

— Боже, спипа ме. — Той погледна капките кръв на кърпичката. — Трябваше да оставя на теб да се оправяш с нея. Може би щеше да отговори на по-мек подход. — Той осъзна какво каза. — Ей, не се обиждай...

— Не се безпокой за това.

— Все пак... — каза Майкъл, сгъна кърпата на две и отново я притисна към бузата си. — Не знаех, че хората все още носят от тези.

— Стар навик — призна Уил. Госпожа Фланъри караше всички момчета в дома да носят кърпички в джоба си. Уил никога не се бе учудвал на това, просто приемаше, че така правят обикновените момчета.

Майкъл попита:

— Измъкна ли нещо от брат й?

— Седрик не иска да говори.

— Мислиш ли, че знае нещо?

Уил мислеше, но по някаква причина усети, че трябва да излъже.

— Не. Не знае нищо.

— Сигурен ли си?

— Напълно — каза Уил. — Той има голяма уста. Щеше да си каже.

— Имаш късмет, че не те е сритал в топките или нещо подобно. — Майкъл сгъна кърпичката отново и понечи да я върне на Уил. — Съжалявам — каза, дръпвайки я. — Ще накарам жена ми да ти я почисти.

— Няма нищо. — Уил взе кърпата, чувствайки се неудобно пред перспективата да я пере жената на Майкъл Ормуд.

— Човече — каза Майкъл, облягайки лакти на коленете си и отпускаяки глава. — Трябва да кажа, че момичето много ми напомня на Синтия. Има същия онзи плам в очите, нали се сещаш?

— Така ли? — попита Уил, мислейки си, че Майкъл рисува много различна картинка на съседката от другата по-рано.

— Синтия беше добро хлапе, не ме разбирай погрешно. Просто тя имаше и бунтарска жилка. Родителите ти разведени ли са?

Уил бе сварен неподготвен по този въпрос. Явно лицето му го показва.

— Не е моя работа, нали? — Майкъл си разтърка врата и отново погледна нагоре към сградата. — Баща ми почина, когато бях на нейната възраст. Може би затова се заех с нея.

Сега Уил не беше сигурен за кое момиче говори мъжът.

— Мислех, че ставаш донякъде бунтар, когато си тийнейджър и става още по-лошо, когато родителите ти се разделят точно тогава. Започваш да стигаш до крайности, нали? Опитваш се да провериш къде са границите, да видиш докъде можеш да стигнеш, преди да те върнат. Майка ми ме издърпа обратно за яката — говорим за грубо издърпване. Тя винаги ме наглеждаше, винаги пипаше твърдо. Родителите на днешните деца не правят така. Не искат те да са лошите.

Уил се досети:

— Синтия е била малко по-дива, отколкото Фил е знаел?

— Може би по-дива, отколкото аз знаех — призна той. — Или отколкото исках да знам.

— Това звучи като откровена грешка.

Майкъл се усмихна на Уил.

— Имаше едно момиче, което познавах от училище. Боже, тя беше великолепна. Не ме поглеждаше. Братовчед ми я свали. Той беше просто едно кльоцаво хлапе, нямаше косми никъде по тялото освен на главата. — Майкъл го погледна. — Нали знаеш за кой тип говоря?

Уил кимна, защото явно това се очакваше.

— Пълен смотаняк — продължи Майкъл. — А накрая е с това красиво момиче. И не само това, ами тя му позволява да я докосва, още малко и ще го остави да я оправи. — Този път смехът му беше различен. — Обикновено аз бях този, който се уреждаше, нали знаеш? Не той — обърна се с лице към Уил. — Мисля си, че не трябваше да я преследвам.

Уил се обърка.

— Джасмин?

Майкъл се обърна обратно, гледайки сградата.

— Трябваше просто да я оставя, но имаше миг, в който... нали знаеш как е, когато мозъкът ти мисли за милион неща едновременно? Не спирах да си мисля за бягащата Синтия и как се е препънала в оградата. Трябваше да поправам тази ограда миналата година. Трябвате

да поправа шибаната ограда. — Той притисна юмруци към очите си. — О, боже.

Уил беше в безизходица. Преди час му се искаше да свали този човек с юмруци на земята, задето е спал с Анджи. Сега просто го съжаляваше.

Майкъл продължи:

— Това си мислех, когато Джасмин побягна — за бягащата Синтия през нашия двор. И без дори да мисля, сграбчих крака ѝ да я спра. Нали се сещаш — за да не се нарани като Синтия. — Той се обърна към Уил. — Мисля, че ми трябва отпуската, за която говореше Гриър. Това ме засяга повече, отколкото предполагам. Имаш ли нещо против?

Уил се изненада от въпроса, но с готовност се съгласи.

— Всичко е наред.

— Съжалявам, че те изоставям така. Звуча като някаква луда жена. Леле, държа се като такава. Всичките тези несвързани приказки; сигурно ме мислиш за някакъв психопат или нещо такова. — Той отново разтърси глава. — Мисля, че ми трябва два дни. Само малко време да го преодолеея, да приема случилото се.

— Добре — рече Уил, мислейки, че е доволен, задето Майкъл сам бе стигнал до това заключение. Сега беше ясно, че другият мъж се е борил да се сдържи цяла сутрин. — Направи каквото е необходимо.

— Просто трябва да съм в течение. Трябва да знам какво става. Ще имаш ли нещо против? Не искам да те притискам, приятелю. Просто не мога да съм там някъде, отрязан отвсякъде. Знам, че ще хванеш този шибаняк, но трябва да знам какво става със случая.

Уил не беше доволен от това, но предложи:

— Обаждай се, когато искаш.

— Благодаря — каза Майкъл.

Уил усети облекчението в гласа на другия мъж, видя благодарността в очите му.

— Благодаря.

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

19:22 ч.

Джон беше толкова изтощен, че без малко не си пропусна спирката. Скочи от седалката и извика:

— Чакайте! — когато шофьорът понечи да затвори вратата.

Буквално падна на тротоара, усещаше тялото си, сякаш всичките му мускули бяха смазани. Арт бе попитал за доброволец да работи до късно и Джон с радост вдигна ръка, смятайки, че ще е по-добре мозъкът му да бъде зает с нещо друго, а не с Джойс и бъркотията, в която се намираше. Не можеше дори да затвори очи, без да мисли за онова малко русо момиче в задния двор на Майкъл. Снощи трепереше толкова силно, че се събуди. Пот покриваше тялото му и бе започнал да плаче като дете, клатейки тялото си напред-назад, докато не заспа неспокойно.

Допълнителната работа на Арт беше от типа лайняна работа, която не би пожелал и на най-лошия си враг: почистване на задръстването в главния контейнер на системата за почистване. Цистерната бе заровена под земята и направена да събира нещо, което изглеждаше като огромно количество мъх от стелки, зърнени закуски и нещо, което миришеше вкиснато на развалено сладко — всичко изсмуквано с прахосмукачките от колите, преди да ги минат през водата. Джон едва мина през отвора, а когато се вмъкна вътре, видя, че цистерната е може би 3 метра широка и 5 метра дълга, приличаща на ковчег повече, отколкото на Джон му се искаше.

Арт му бе дал фенерче и чифт гумени ръкавици. Батерията на фенерчето издържа около тридесет минути. Ръкавиците залепнаха една за друга, преди да отвори тръбата. Джон бе наврял голата си ръка в мръсната тръба и извади някаква буца, която на пипане приличаше на човешка коса. Помисли си за парченцата кожа и сополи, които обикновено тялото отделяше ежедневно и си повърна банановия сандвич, преди да успее да излезе на свеж въздух.

— Ти си истински войник — беше му казал Арт. Човекът бе погледнал пепелявото лице на Джон, видя повръщаното на ризата и му

тикна петдесетачка в ръката. Петдесет долара за по-малко от два часа работа. Джон би скочил обратно в собственото си повръщано, ако Арт му предложеше да ги удвои.

Свежият въздух му беше приятен, докато вървеше обратно към стаята си в коптора. На улицата винаги имаше миризма, независимо от времето или часа. Джон бе свързал миризмата с бедността. Дробовете му сигурно я поемаха, карциномите се полепваха отвътре като косата, залепнала в цистерната.

— Ей, каубой.

Джон вдигна очи и видя Марта Лам, седнала на предната веранда на къщата. От главата до петите беше в черна кожа, а гримът ѝ бе по-тежък от обикновено. Прииска му се да я попита нещо нахално, като например дали ще се съгласи на среща, но вместо това, каза:

— Здравейте, госпожо Лам.

Тя стана, разпери ръце настрани и леко се завъртя.

— Издокарала съм се за изненадващата ти проверка.

Не знаеше какво да каже. „Добре изглеждате“, му се стори прекалено, нещо, което щеше да бъде разбрано като флиртуване. Спря се на: „Да, госпожо“, отвори вратата и застана отстрани, за да може тя да влезе първа.

— Върнахме господин Джордж обратно в Бостикс тази сутрин — каза му тя.

— Кой?

— Приятелчето ти от горния етаж.

Джон не знаеше за кого говори. После се сети.

— Той не ми е приятелче — рече ѝ и тя го изгледа с поглед, който показваше, че е по-добре да промени тона. — Съжалявам — извини се той. — Беше дълъг ден. Не очаквах да сте тук.

— Затова ги наричат „изненадващи“.

Имаше тринадесет стъпала до първия етаж и Джон се чувстваше така, сякаш буквално трябваше да се влачи по всяко едно от тях. Истината беше, че не бе спал както трябва, откакто бе проследил Майкъл до Грейди преди два дни и бе открил какви ги вършеше братовчед му. Ужасените писъци на чернокожата жена все още кънтяха в главата му. Джон си спомни собствените си писъци, когато Зебра му се беше нахвърлил през първата нощ в „Коустъл“. Бяха почти абсолютно същите.

Джон отключи и бутна вратата. Първото нещо, което забеляза, беше, че прозорецът е отворен с около петнадесет сантиметра, хартията бе откъсната в долния край. Другото, което забеляза, беше миризмата. Отне му няколко секунди да осъзнае, че ароматът се носи от неговото собствено тяло. Беше мирис на страх.

— Променил си мястото. — Госпожа Лам окачи чантата си на дръжката на вратата, за да освободи ръцете си. — Харесва ми какво си направил. — Започна да му претърсва дрехите, но Джон бе способен единствено да зяпа леглото си, как бе поставено под ъгъл, вместо да бъде плътно до стената, както той винаги го държеше.

Който и да бе влязъл, искаше Джон да знае, че е бил тук.

Госпожа Лам отвори хладилника, провери вътре. Каза:

— Тестът на урината ти пристигна чист.

Джон не можеше да отговори. Снимката на майка му бе променена. Някой я беше скъсал през средата, бе извадил Джон от нея.

— Джон?

Главата му се извърна рязко към нея.

— Беше чиста — каза тя, после посочи към леглото. — Ще вдигнеш ли това?

Той се наведе да вдигне матрака си. Пръстите му докоснаха нещо твърдо, нещо студено.

Джон замръзна с едната ръка под матрака, другата отгоре.

— Джон? — попита госпожа Лам. Плесна ръце да го пришпори. — Хайде, скъпи. Нямам цяла нощ.

От отворената му уста потече слюнка. Гръдният му кош се стегна. Започна да се тресе.

— Джон? — Госпожа Лам се озова до него, сложи ръка на рамото му. — Хайде, каубой. Какво става?

— 3-3-зле ми е — заекна той, тялото му се тресеше. Усети как червата му се отпускат и се ужаси, че ще се изпусне.

— Нека те сложим да седнеш — успокой го тя и му помогна да седне на леглото. Притисна опакото на ръката си към челото му. — Наистина си студен. Няма да ми се разболееш, нали, момче?

— Аз... — Джон не можеше да формулира изречение. — Аз... — погледна към отворения прозорец, петнадесетте сантиметра.

— Искаш ли малко вода?

Той кимна с бързо разтрисане на главата нагоре-надолу.

— Имам малко бутилирана в чантата.

Тя му обърна гръб, за да си вземе чантата от вратата и, с едно отчаяно движение, той издърпа ножа изпод матрака и го запрати към петнадесетте сантиметра отворено пространство.

Госпожа Лам се обърна обратно към него като на забавен каданс. Той затаи дъх, улавяйки с периферното си зрение проблясъка на метала, докато ножът летеше към прозореца.

Инстинктивно се закашля и се сви, надявайки се да заглуши звука, когато ножът удареше прозореца и паднеше обратно в стаята.

— Ето ти — рече госпожа Лам, отваряйки бутилката. — Пийни няколко глътки.

Джон направи както му бе казано, после си позволи да погледне надолу, докато изтриваше веждите си и да огледа килима под прозореца. Празен. Мястото бе празно.

— Така вече е по-добре — рече госпожа Лам, потупвайки го по гърба. — Просто имаше лош пристъп, нали?

Той кимна, неспособен да отговори.

— Нека сега погледнем под матрака. — Тя поклати глава като й връщаше водата. — Задръж я. Имам още много в колата.

Джон се изправи, краката му все още трепереха. Отново погледна към прозореца, към празното пространство под него. Ножът трябва да беше минал през прозореца. Нямаше друго обяснение.

Когато Джон подпря матрака на стената, госпожа Лам поиска:

— Рамката също.

Този път под леглото нямаше хлебарка, но килимът все още беше омазан с мръсотия. Джон бе толкова нервен заради ножа, че би могъл да рухне на пода.

— Хайде, върни го обратно. — Тя прегледа книгите на масата до леглото. Дори и да бе видяла откъснатата снимка на майка му, не го каза. — Изчете ли си книгата? *Тес от рода Д'Ърбървил?*

— Ъ? — рече Джон, изненадан от въпроса. — Да, госпожо.

— Каж ми, Джон, кой кръсти детето на Тес?

Той зяпаше изкусно гримираните й очи.

Тя примигна.

— Джон?

Беше подвеждащ въпрос. Опитваше се да го подведе.

— Тес — каза той накрая и въпреки че знаеше, че е прав, се ужасяваше да не би да греши. — Свещеникът не искаше да го направи, така че го направи самата тя.

— Добре. — Тя се усмихна, после отново се огледа из стаята. — Нямахте ли късмет да си намериш друго жилище?

Беше питала това още веднъж преди време.

— Трябва ли да си търся?

Госпожа Лам сложи ръце на тесния си ханш.

— Не знам, Джон. Изглежда ми сякаш не си вече за тук.

— Ами аз...

— Има една къща в Дъгдейл. Държи я господин Апълбаум. Ще му звънна за теб тази вечер, ако искаш.

— Да — рече той. Не бе предлагала да му помогне досега и той се притесняваше, че го прави. Все пак каза: — Благодаря — и, — би било хубаво.

— Ще се преместиш много скоро, чу ли? Например утре.

Не разбираше бързането, но каза:

— Добре.

Тя окачи чантата на рамото си, бръкна вътре за ключовете.

— И Джон?

— Да, госпожо?

— Какво хвърли през прозореца, докато бях с гръб? — Тя вдигна очи от чантата си и му се усмихна като котка. — Гледай да не те последва в новото ти жилище.

Той отвори уста, но тя разтърси глава да го спре.

— Не обичам, когато някой се опитва да накисне някой от подопечните ми — каза му тя. — Когато се върнеш на топло — а, повярвай ми, шестдесетте и пет процента при останалите като теб ми казват, че ще стане — то ще е, защото *ти* си се издънил, а не защото някакво си надуто ченге от Атланта ти има зъб.

Сърцето му се намираще в гърлото. Майкъл й се беше обадил. Беше открил оставеното от Джон на дъното на кутията за инструменти и бе решил да направи нещо по въпроса. Единствената причина Джон да не бъде в затвора сега беше, че госпожа Лам играеше по правилата.

— Пази се, Джон. — Тя посочи към него с ключовете от колата си. — И помни, скъпи, ще те наблюдавам.



## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

20:48 ч.

Ноктите на Бети чаткаха по пътя, докато Уил я водеше на вечерната ѝ разходка. Беше се опитал да изкара кучето да потичат заедно първия ден, но му се наложи да я носи през повечето време. Ядоса се на начина, по който тя се адаптира към движенията нагоре-надолу на тялото му, изплезения език, задните крака, тикнати в дланта на Уил, тялото ѝ, притиснато плътно до гърдите му, докато той се опитваше да пренебрегне странните погледи на хората.

Понси Хайлендс беше квартал средна хубост със своята смесица от мизерстващи художници, гейове и тук-там някой бездомник. От задната си веранда Уил виждаше центъра „Картър“, където се помещаваше библиотеката на президента Картър, а паркът „Пидмонт“ се намираше наблизко. През уикендите „Понс де Леон“ го отвеждаше право в парка „Стоун Маунтин“, където караше велосипед, обикаляше пътеките или просто лягаше и се наслаждаваше на изгрева на слънцето, надничашо над най-големите гранитни скали в Северна Америка.

Колкото и красиви да бяха планините на Северна Джорджия, на Уил му липсваха познатите неща от дома — да знае подсъзнателно къде се намира всичко, безопасните райони, ресторантите, изглеждащи мрачни отвън, но с най-добрата храна и обслужване в града. Обичаше разнообразието и факта, че имаше Менонитска църква<sup>[1]</sup> срещу боядисаната в цветовете на дъгата хипи общност в края на неговата улица, начина, по който бездомниците се ровеха в боклука ти и ти крещяха, ако там нямаше нещо добро. Атланта винаги си беше неговият град и ако Аманда Уагнър знаеше колко е доволен да се върне, щеше да го запрати обратно в планините още преди да успее да си каже името.

— Еха — опита се да флиртува отминаващият бегач с лъщящ на лунната светлина вдлъбнат гръден кош.

Тъй като през целия си живот бе живял в град, огромна част от чието население бяха гейове, Уил се бе научил да приема тези неща по-

скоро като ласкателство, отколкото като поставяне на мъжествеността му под въпрос. Разбира се, разхождането на трикилограмово куче с яркорозова каишка (единствената достатъчно дълга, която успя да открие), привличаше вниманието, независимо къде живее човек.

Уил се усмихна на себе си при мисълта колко нелепо може би изглеждаше, но усмивката му не трая дълго, понеже мозъкът му се върна към темата, която не го напускаше през по-голямата част от деня.

Случаят не вървеше и колкото повече мислеше, толкова повече първоначалните му лоши усещания за Майкъл Ормуд се усиливаха. Детективът изглеждаше наред, когато беше пред теб, но по-близкият оглед разкриваше някои дефекти, най-големият от които бе, че е използвал работата си да принуждава жени да правят секс с него. Това представляваше подробност, която Уил не можеше да отмени. Проститутките не обикаляха улиците заради страхотния секс и стимулиращия разговор. Те вземаха пари и Уил предполагаше, че това можеше да се тълкува като съгласие, но след извършеното от Майкъл те не получаваха нищо. Той бе използвал силата, дадена му от значката, да контролира жените. За Уил това представляваше изнасилване, но му бе трудно да мисли за човека, с когото бе прекарал по-голямата част от последните два дни, като за изнасилвач. Баща, съпруг, явно уважавано ченге, това със сигурност. Но изнасилвач? Мъжът определено имаше две страни и колкото повече Уил размишляваше за това, толкова по-малко сигурен бе във всяка от тях.

При работата си в БРД, повечето време на Уил бе заето в преследване на ужасяващи престъпници, но ако ограниченията му в планините го бяха научили на нещо, то беше, че хората рядко са или наистина добри, или наистина лоши. В Блу Ридж, където бедността и затварянето на фабриката, както и стачката в местната мина буквално бяха съсипали малката планинска общност, границата между правилно и грешно бе размита. Уил беше научил много там горе, не само за човешката природа, но и за себе си.

Район осми на Бюрото за разследване — Джорджия, беше най-голямата област на щата, обслужващ четиринадесет окръга и простиращ се чак до Тенеси, както и граничната линия на Северна Каролина. Мъжете, които Уил срещна в местния клон в Северозападна Джорджия, бяха доста коравосърдечни по отношение на местните,

сякаш бяха над хората, на които трябваше да служат. Началникът на Уил бе наречен „Йип“ Гомес по причини, които Уил никога не можа да определи, и човекът шеговито бе казал на Уил на първата им среща да не се опитва да пробва местните таланти.

— Вече съм бил с всички дами, които все още имат зъби — беше се изсмял той. — Никакъв избор, момчето ми. Никакъв избор.

Лицето на Уил трябва да бе издало мислите му — Анджи постоянно казваше, че имал повече естроген, отколкото било добре за него, защото оттогава Йип даваше на Уил всяка най-лоша задача в областта. Напълно го изключиха от операцията, която доведе до най-многобройните арести в историята на клона. Работейки с местните, Йип бе помогнал за разбиването на мрежа за бой с петли, простираща се в три различни щата и дванадесет страни. Случаят бе уличил кмета на един съседен град, който си имаше свой собствен ринг, така че въпросният нямаше да изпусне нищо от екшъна. Въпреки че информацията бе дошла от група ядосани съпруги, които бяха бесни на съпрузите си, задето са проиграли заплатите си, това все пак не помрачи славата на операцията. Йип и момчетата празнуваха в „Блу Хавана 515“ същата нощ, а Уил седеше в колата си, наблюдавайки изоставена птицеферма, за която имаше информация, че е превърната в метамфетаминова лаборатория. Не че искаше да пие с тези мъже, въпросът беше, че не го поканиха.

Въпреки че го изолираха от по-бляскавите арести, Уил обичаше да мисли, че това, което прави в планините, е важно. Метамфетаминът беше гаден наркотик. Превръщаше хората в получовеци, караше ги да си зарязват децата на пътя, да се разкравчат за всичко, което би ги надрусало. Уил бе виждал купища провалени животи доста преди да отиде в Блу Ридж. Не му трябваше стимул да го накара да иска да разбие всяка лаборатория в негова юрисдикция. Работата беше опасна. Така наречените химици, които произвеждаха съединението, вземаха живота си в свои ръце. Една-единствена искра можеше да запали цялата сграда. Прахът от производствения процес можеше напълно да ти задръсти дробовете. Налагаше се да се вика отдел „Опасни материали“, за да почистят района, преди да може да влезе и да събере доказателства. Само почистването на тези лаборатории водеше местните полицейски и шерифски управления до банкрут и щатът не искаше да помага.

Понякога Уил мислеше, че за някои планински обитатели, метамфетаминът беше новата светлина в живота, продукт, който пренасяха, за да облекат и нахранят децата си. Беше му трудно да приравни наркоманите, които виждаше по улиците на Атланта, с някои от обикновените хора, варящи метамфетамин горе в хълмовете. Уил не твърдеше, че са ангели. Някои бяха ужасни, просто пълни боклуци, правещи всичко възможно да финансират навика си. Други не бяха толкова ясни. Уил ги виждаше в хранителния магазин, в местната пицария или как излизаха от църквата с децата си в неделя. Обикновено не употребяваха от продукта. За тях това беше работа, начин — за някои единственият възможен начин — да изкарат пари. Хората умираха, разрушаваха се животи, но това не ги касаше.

Уил не знаеше как можеха да разделят нещата дотолкова, но в Майкъл Ормуд той видя същата тенденция. Детективът си вършеше работата — според всички отчети я вършеше добре — но пък имаше я другата негова страна, която го караше да наранява точно хората, на които трябваше да помага.

Бети си свърши работата под един храст и Уил се наведе, използвайки торбичка да го загребе. Пусна торбичката в кофата за боклук и се насочи обратно към къщата. Уил се усети, че поглежда през прозореца на съседката, докато минаваше, чудейки се кога ли щеше да се върне старата жена. Сякаш усетила мислите му, Бети се дръпна на каишката, повличайки го към алейката.

— Добре — успокои я той и отвори входната врата с ключа си. Коленичи да ѝ откачи каишката и тя изприпка през стаята, скочи на дивана и се настани върху възглавниците. Всяка сутрин, преди да тръгне за работа, той изправяше възглавниците на дивана и всяка вечер Бети бе успяла да ги смъкне и да си направи легло. Можеше да го нарече трон, но беше притеснително един възрастен мъж да има такава мисъл за едно малко куче.

Уил отиде в стаята и си съблече сакото. Разкопчаваше елечето, когато телефонът звънна. Първоначално не разпозна пискливия глас по телефона.

— По-бавно — каза Уил. — Кой е?

— Седрик — извика момчето. — Джасмин изчезна.

Седрик явно бе очаквал Уил, защото входната врата се отвори и момчето изхвърча от сградата веднага след като Уил спря колата на паркинга.

— Трябва да направиш нещо — поиска от него момчето. Лицето му беше подпухнало от плач. Нямаше го гангстера от тази сутрин. Представляваше изплашено малко дете, притеснено за сестра си.

— Всичко ще бъде наред — каза му Уил, знаейки, че думите не означават нищо, но се почувства длъжен да ги каже.

— Хайде. — Седрик го хвана за ръката и го повлече към сградата.

Уил последва момчето нагоре по трите реда стъпала. На площадката, тъкмо щеше да попита Седрик какво става, когато видя старата жена, застанала на прага. Беше в избелял пурпурен пенъор с подхождащи си чорапи, които бяха увиснали около дебелия ѝ глезени. В едната ръка имаше бастун, в другата — безжичен телефон. Носеше очила с черни пластмасови рамки, а косата ѝ беше разрошена. Лицето ѝ се набръчка, защото тя се намръщи.

— Седрик — каза тя, дълбокият ѝ глас отекна в дългия коридор. — Какво правиш с този мъж?

— Той ченге, бабо. Ще помогне.

— Той е ченге — поправи го като учителка старата жена. — И много сериозно се съмнявам в това.

Уил все още държеше ръката на Седрик, но използва другата да намери значката в джоба си. Пристъпи към старата жена.

— Седрик ми каза, че внучката ви е изчезнала.

Тя огледа внимателно значката и идентификационната информация под нея.

— Не приличаш много на ченге.

— Не — призна Уил, тиквайки документа в джоба си. — Опитвам се да се науча да го приемам като комплимент.

— Седрик — отсече жената. — Върви да си почистиш стаята.

— Ама, бабо... — Тя го спря с остър поглед, от който той хукна.

Старата жена отвори вратата по-широко и Уил видя, че апартаментът ѝ е точно копие на този на Алиша Монро. Диванът очевидно служеше като легло; имаше възглавница, чаршафи и одеяло, прилежно сгънати в единия край. От двете страни на дивана имаше столове, чиито дефекти бяха покрити с калъфи. Кухнята беше чиста, но

претрупана, съдовете се сушаха на сушилника. На сушилника за пране, тикнат в ъгъла, висяха няколко чифта бельо. Вратата на банята беше отворена, но тази на спалнята бе затворена, а върху нея имаше залепен плакат на Спондж Боб Скуеър Пантс.

— Аз съм Елинор Алисън — информира го тя, куцайки към стола до прозореца. — Предполагам искате да седнете?

Уил осъзна, че устата му бе увиснала. Навсякъде имаше книги — някои опаковани в крехки кашони, които бяха готови да паднат, повечето натрупани на спретнати купчини по пода.

— Изненадан ли сте, че една черна жена може да чете?

— Не, аз просто...

— Самият вие обичате ли да четете?

— Да — отвърна Уил, мислейки си, че изрича само частична лъжа. За всеки три аудиокниги, които изслушваше, той се насилваше да прочете поне една книга изцяло. Беше отчайваща задача, отнемаща седмици, но той се насилваше да го прави, за да си докаже, че може.

Елинор го гледаше и Уил се опита да пооправи нещата. Той предположи.

— Били сте учителка?

— По история — каза му тя. Облегна бастуна до себе си и подпря крак на малка табуретка пред стола. Той видя, че краката ѝ са в превръзки.

Тя обясни:

— Артрит. Имам го от осемнадесетгодишна.

— Съжалявам.

— Нямате вина, нали така? — Тя го подкани към отсрещния стол, но той не седна. — Кажете ми нещо, господин Трент. Откога един специален агент от Бюрото за разследване Джорджия дава пет пари за едно изчезнало черно момиче?

Започваше да се дразни от намеците ѝ.

— Нямаше много изчезнали бели днес, затова теглихме чоп.

Тя го изгледа остро.

— Не сте забавен, млади човече.

— Не съм и расистка свиня.

Тя спря поглед върху него за известно време, после кимна, сякаш си бе променила мнението.

— За бога, седнете.

Уил най-накрая направи както му казаха и потъна толкова дълбоко в стария стол, че коленете му се оказаха буквално до ушите. Той се опита да стигне до същината на въпроса.

— Седрик ми се обади.

— И откъде познавате Седрик?

— Срегнах го тази сутрин. Бях тук с един детектив от Полицейско управление Атланта да разследваме смъртта на младата жена, която живееше горе.

— Млада жена? — повтори като ехо тя. — Тя беше на четиридесет всъщност.

Уил бе чувал Пит Хансън да го казва по време на аутопсията, но чувайки го от старата жена, имаше по-голям ефект. Алиша Монро беше с поне двадесет и пет години по-стара от останалите жертви. Какво бе накарало убиеца да се отклони от обичайната си целева група?

Елинор попита:

— Защо БРД се намесва при смъртта на една пристрастена към наркотиците проститутка?

— Аз съм от екип, който помага на местната полиция, когато им е необходимо.

— Това е много добър отговор, млади човече, но всъщност не сте отговорили на въпроса ми.

— Права сте — призна той. — Кажете ми кога разбрахте, че Джасмин е изчезнала.

Тя го изучаваше със стоманен поглед и присвити устни. Насили се да не отклони поглед, чудейки се каква ли е била в класната стая, дали беше от онези, които оставяха глупавите хлапета да седат отзад, или ги извличаше за ухото до първия ред, овиквайки ги, задето не знаят верния отговор на въпроса на дъската.

— Хубаво — реши Елинор. — Мислех, че Джасмин е в стаята си и си пише домашното. Когато я извиках за вечеря, тя не дойде. Погледнах в стаята и я нямаше.

— В колко часа беше това?

— Около пет.

Уил си погледна часовника, но всъщност цифровият часовник на телевизора му показва часа.

— Значи, доколкото ви е известно, я няма от около пет часа?

— Ще ми кажете, че трябва да изчакам още един ден, преди това да има значение ли?

— Не бих шофирал чак дотук, за да ви кажа това, госпожо Алисън. Просто бих ви го казал по телефона.

— Мислите, че тя е поредното черно момиче, избягало с мъж, но ви казвам, аз познавам това момиче.

— Не беше на училище днес — подсети я Уил.

Старата жена наведе поглед. Уил видя, че ръцете ѝ приличат на нокти на хищник в скута, артритът ги бе извил в неизползваеми крайници.

— Беше отстранена, задето отговаряла на учителя.

— И Седрик ли?

— Това вече става дяволска работа — отбеляза тя, но все пак продължи да говори. — Не мога да се движа много лесно, особено след като ми спряха лекарствата. Майка им е в затвора в продължение на повече от половината от живота на Седрик. Пристрастена е към хероина, точно като Алиша Монро. Единствената разлика е, че моята Глори я хванаха.

Уил съобрази да не я прекъсва.

— Бях крайна с Глори. Стоях будна нощем, следвах я, когато напуснеше къщата. Бях се превърнала във *втора кожа* на момичето, толкова близко стоях до нея. Мразеше всеки миг от това — все още ме мрази — но аз бях нейна майка и точно това трябваше да правя. Същото е и с тях. — Тя вдигна ръка с трудност, посочвайки затворената врата на спалнята.

Уил видя как отдолу мърда сянка и разбра, че Седрик подслушва.

Елинон продължи:

— Глори до голяма степен остави тези двамата да подивеят. Не ѝ пукаше какви ги вършат, стига да не я забъркваха в неприятности и да може да продължава да си тика иглата във вените. — Жената въздъхна, потънала в собствените си спомени. — Джасмин е толкова дива, колкото беше и Глори, и аз не мога да се справя с нея. Отне ми пет минути да стигна до вратата тази вечер, за да видя за какво търчи така Седрик.

Уил искаше да ѝ каже, че съжaliaва, но знаеше, че тя ще го поправи, ще му напомни, че нейното състояние, мизерният начин, по



който бе прекарала живота си в опити да върши правилното, докато и стените са били против нея, не бяха негова грешка.

Елинор му каза:

— Седрик беше бебе, когато Глори изгуби попечителството. — Успя да се наведе напред. — Той е умно момче, господин Трент. Умно момче с бъдеще, ако успея да го държа достатъчно дълго извън тази бъркотия, за да порасне. — Тя присви устни. — Има нещо, което той не ми казва. Той обича сестра си и тя го обича — обича го като майка, защото това ѝ се наложи да бъде, докато Глори бе заета да се тъпче с този боклук. — Тя замълча. — Смятам, че имам повече влияние над него. И не може да се отрече, че Джасмин го обича. Тя не иска той да се замесва в живота тук, с главорезите и гангстерите, и хулиганите. Държи на това, но знае, че малкото ѝ братче може и да го направи.

Уил попита:

— Джасмин бягала ли е преди?

— Два пъти, но винаги, защото е имало скандал. Вчера не сме се карали. Не сме се карали цяла седмица, като никога. Джасмин не ми е била ядосана, или поне не повече, отколкото е всеки тийнейджър на човека, който командва.

— Има ли си приятел?

— Момче? Той е с петнадесет години по-голям от нея.

— Как се казва?

— Лутър Морисън. Живее на „Базил авеню“, на около три мили от тук, в Мандълей Армс. Вече му се обаждат. Казва, че не е там. — Тя обясни: — Всеки път, когато бягаше преди, аз му звънях. И двата пъти ми каза, че е там. Лутър се прави, че вярва, че Джасмин е на седемнадесет, но знае възрастта на момичето точно толкова сигурно, колкото е сигурно, че аз седя тук в момента и ще направи всичко каквото кажа, само за да не му пратя ченгетата.

Уил трябваше да попита:

— А защо не сте се обадили на полицията за него? Тя е на тринадесет, той е почти на тридесет. Това е престъпление според закона.

— Защото с майка им научих, че момиче, което е тръгнало да се самоунищожава, не може да бъде спряно. Ако накарам да арестуват този, тя просто ще отиде при следващия и той ще е още по-лош от този Морисън, ако е възможно.

— Бабо? — беше Седрик. Все още бе в стаята си и надничаше иззад ръба на вратата. — Свърших с почистването на стаята.

— Ела тук, дете. — Тя протегна ръка към него и той дойде. Старицата рече на Уил: — Обадох се в полицията веднага като разбрах, че Джасмин я няма. Сигурна съм, че можете да се сетите за отговора им.

— Казали са ви да изчакате двадесет и четири часа, може би четиридесет и осем, ако знаят за предишните бягства.

— Правилно.

Уил се обърна към Седрик.

— Звучеше ми доста разстроен, когато ми се обади. Можеш ли да ми кажеш защо?

Седрик погледна баба си, после Уил. Раменете му се свиха.

Старата жена се раздвижи, бръкна в предния джоб на пеньоара си.

— Изпрати господин Трент и провери пощенската кутия, скъпи. Господин Трент? — Уил се напъна да се измъкне от стола. — Благодаря ви за загрижеността.

— Моля ви, не се притеснявайте — каза той, забелязвайки, че тя се опитва да стане. — Ще ви уведомя какво съм открил. — Той посегна да ѝ стисне ръката и се сети, че заради артритата, това ще е прекалено болезнено.

Тя сграбчи ръката му, преди да успее да я спре, и той се изненада от силата на стискането.

— Моля ви — просеше тя. — Моля ви, намерете я, господин Трент.

— Да, госпожо — рече той, знаейки, че тя е горда и ѝ беше необходимо неистово усилие да го моли за помощ.

Той последва Седрик надолу по стълбите и на паркинга. Осветлението отгоре хвърляше странно сияние над всичко и Уил осъзна, че моментът сега беше само няколко часа след убийството на Алиша Монро в неделя вечер. Седрик отиде до затревената площ на пощенските кутии, където Джасмин бе скочила отгоре му тази сутрин.

Уил наблюдава как момчето пъха ключа в ключалката, изчака го да измъкне пощата и му каза:

— Работата е сериозна, Седрик.

— Знам.

— Трябва да ми кажеш каквото знаеш за Джасмин. Защо ти каза да не говориш с ченгетата?

— Тя каза, че всичките сте лоши.

Това бе мнение, споделяно от повечето в радиус от осем километра.

— Кажи ми какво се случи в неделя.

— Нищо.

— Това няма да мине този път, Седрик. Джасмин я няма и чу баба си там вътре. Знам, че слушаше на вратата. Видях сянката ти отдолу.

Седрик облиза устни, прехвърли пощата.

Уил коленичи пред него, сложи двете си ръце на раменете на Седрик.

— Кажи ми.

— Има един мъж — призна накрая Седрик с вече подобрена граматика, след като се бе предал. — Той плати на Джас малко пари, за да проведе телефонен разговор. Това е всичко.

— Какъв телефонен разговор?

— До полицията. Да каже, че нараняват Лиша.

Уил погледна през рамо към телефонната кабина.

Беше тъмна, крушката бе счупена.

— Каза й да се обади от будката?

Седрик кимна.

— Нямаше смисъл. Тя мо'еше да си ползва мобилния. Всеки знае, че вий не мо'ете да проследите мобилен.

— Той плати ли й? — предположи Уил.

— Двадесет долара — призна Седрик. — А после й даде десет цента за телефона.

Уил отпусна ръце и клекна.

— Колко струва обаждането, около петдесет цента?

— Да — отвърна Седрик. — Джас му каза, че с десетте цента не може да се направи нищо, а той се изнерви и й даде три монети по двадесет и пет.

Уил се зачуди какъв е шансът да открият три монети по двадесет и пет цента в телефона с отпечатъците на убиеца на тях. После се зачуди дали убиецът на Алиша бе този, който беше платил за

разговора. Защо един убиец би платил на някого да докладва собственото му престъпление?

Уил попита:

— Ти видя ли мъжа?

Момчето отново прехвърляше пощата в ръцете си.

— Мислиш ли, че ще го познаеш, ако го видиш на снимка?

— Беше бял — каза Седрик. — Не го видях много добре. Бях ей там.

Уил се обърна обратно към телефонната кабина. Осветлението около паркинга и пощенските кутии беше достатъчно силно да заслепи човек, но не покриваше телефонната кабина. Той попита Седрик:

— Какво мислиш, че е станало?

Той не отговори веднага. Вместо това, отново започна да прехвърля пощата.

— Тя винаги ми е казвала преди — рече той. — Когато излизаше с Лутър винаги ми казваше, за да не се тревожа.

— След като Джасмин се обади, в коя посока си тръгна мъжът?

Седрик посочи нагоре по улицата към изхода.

— Нямах ли кола?

— Не знам — призна момчето. — Ние бяхме на път към „При Фреди“ и тогава той ни повика. Джас ми каза да вървя в „При Фреди“, но аз останах наоколо да се уверя, че е добре.

Уил се зачуди на това как момичето е отишло при непознат мъж по тъмно. Може би се бе запътила по грешния път по-бързо, отколкото баба й смяташе. Той попита:

— Къде се намира „При Фреди“?

Седрик посочи през улицата към друга сграда.

— Джасмин тръгна ли с теб след разговора?

— След това — да.

— А мъжът си тръгна нагоре по улицата към главния път?

Седрик кимна, дъвчейки горната си устна, сякаш имаше какво още да каже. Уил му даде малко време и накрая момчето каза:

— Джас каза, че чула писъци на стълбището. Лиша крещяла.

— Какво е крещяла?

— Джас не знае. Просто крещяла, сякаш я нараняват, но го е правила и преди, нали се сецате? Лиша води мъже горе понякога и те са зли, но тя вика, че няма нищо против.

— Седрик — рече Уил, поставяйки ръце обратно на раменете на момчето. — Сега трябва да си откровен с мен. Джасмин видя ли кой нараняваше Алиша? Някой говори ли с нея, каза ли й нещо?

Седрик разтръска глава.

— Каза, че не е видяла нищо, не е чула нищо.

— Като днес ли го казваше, дето ако се замислиш, може да се сетиш, че това, което в действителност е казвала, е, че може би е чула нещо, но просто не е искала да каже на никого?

— Не — настоя Седрик. — Тя щеше да ми каже.

Уил не знаеше дали това е вярно, или не. Джасмин искаше да защити брат си. Не би му казала нещо, което да го изложи на опасност. Седрик бръкна в джоба си и извади двадесетдоларова банкнота.

— Това искаше тя — рече той на Уил. — Аз взех парите, дето той й даде да се обади. Затова ме преследваше. — Опитваше се да даде парите на Уил.

— Задръж ги вместо мен — каза Уил, защото знаеше, че не може да направи нищо с банкнотата. — Джасмин не си е тръгнала, защото ти си взел парите, Седрик. Знаеш го, нали?

Момчето сви рамене и пощата падна от ръцете му. Уил се наведе да му помогне да я събере. Според цветовете, които събра, повечето бяха сметки и около десет рекламни писма. Вероятно същата бройка такива послания очакваха Уил вкъщи.

Той погледна пощенските кутии.

— Седрик?

— Да?

— Алиша имаше ли пощенска кутия тук?

— Да — отговори Седрик и посочи към една от по-горните кутии.

Уил се изправи, запомняйки номера.

— Хайде да те приберем обратно вътре, става ли?

— Добре съм.

— Трябва да проверя нещо в апартамента на Алиша. Нека те изпратя до горе.

Седрик се качваше бавно нагоре по стълбището. Използва ключа си да отвори апартамента на баба си, но не влезе вътре. Вместо това изгледа как Уил продължи нагоре към апартамента на Алиша Монро.

Уил усети как тихото неодобрение на момчето изгаря гърба му: *Къде отиваш? Обеща да помогнеш.*

Ключът все още беше в джоба на елечето на Уил от по-рано. Пъхна го в ключалката и завъртя на една страна, чувайки механизма. Натисна дръжката, но вратата не се отвори. Уил си го признаваше — поне на себе си — имаше проблем с „лявото“ и „дясното“ и само един господ знаеше, че положението се влошаваше, когато бе изморен, но той бе отворил достатъчно ключалки, за да знае в коя посока да завърти ключа, за да отвори. Пъхна ключа обратно в ключалката и пробва на обратно, чувайки отново механизма. Този път вратата се отвори.

В апартамента все още витаеше същото усещане, сякаш се е случило нещо лошо. Той застана на вратата и само осветлението от коридора проникваше в стаята. Уил видя капка кръв на пода и клекна до нея. Без да мисли, той сложи пръсти върху капката, за да види дали е суха, или не.

Пръстите му останаха чисти, но Уил не бе забелязал капката първия път, когато дойде в апартамента. Щракна лампата, мислейки си за ключалката. Тази сутрин Джасмин и Седрик вдигаха врява, когато Уил заключваше вратата. Майкъл и Уил бяха хукнали надолу по стълбите възможно най-бързо. Може би Уил не бе заключил вратата докрай. Със сигурност бързаше.

Но Уил помнеше, че е заключил вратата, помнеше щракването на механизма.

Провери апартамента, уверявайки се, че нищо не липсва. Заради проблема с четенето, Уил се съмняваше, че има фотографска памет, но умееше да запамятава гледки. Помнеше къде са били нещата и знаеше, когато не си бяха на мястото.

Все пак нещо не беше наред. Просто *усещането* в стаята бе различно.

Чекмеджето с непотребните неща изглеждаше същото, връзката ключове още беше тикната в ъгъла под няколко квитанции от магазина. Уил ги прегледа, докато не намери един по-малък ключ, като този на Седрик. Всяко ченге, влязло в сградата, бе минало покрай тези кутии. Уил също, а не бе попитал дали Монро има някаква поща. От друга страна, Уил не беше главният детектив по случая. Сега, когато

Майкъл бе в отпуск, начело на парада беше неподражаемият Лео Донъли.

Уил се увери, че заключва вратата, провери я два пъти, преди да се насочи обратно надолу по стълбището. Както и всяка друга повърхност тук, пощенските кутии бяха напръскани с графити и Уил идентифицира тази на Алиша по неприличната рисунка на нея. Пъхна ключа и го завъртя с известно затруднение. Проблемът беше, когато вратата се отвори. Малкото отделение бе претърпано с писма. Уил извади пликите на купчинки, забелязвайки цветовете и ярките емблеми, украсяващи тяхната външност. С останалите, вътре имаше и един обикновен бял плик. В долния край имаше издуптина и той я опипа с пръсти, разбирайки, че вътре има нещо метално. От формата реши, че може би е кръст. Някой беше адресирал плика на ръка с наклонен шрифт със завъртулки, който Уил не можеше да започне да дешифрира.

Той си погледна часовника, наистина го погледна, както никога не правеше, докато не различи часа. Беше почти полунощ. Анджи вероятно скоро щеше да се прибере от работа.

Уил седеше на предната веранда и от твърдия бетон задникът му изтръпваше. Нямаше представа къде е тя, а и батерията на мобилния му най-сетне бе издъхнала, така че дори не бе сигурен колко е часът. Беше използвал телефона доста, преди той да го изостави. Обади се на един приятел от полицията в Атланта, уверявайки се, че докладът за Джасмин Алисън няма да бъде захвърлен както хилядите други доклади за липсващи хора, събирани всяка година. Бяха пуснали специален бюлетин навсякъде за Джасмин и Лутър Морисън бе открил едно силно раздражено ченге да блъска по входната му врата. Патрулиращият полицаи претърси къщата и откри там малолетно момиче, но не беше това, което търсеха.

Уил имаше лошо предчувствие за изчезването на Джасмин. Според Седрик Джасмин беше видяла нещо и бе говорила с някой, свързан с убийството. Това я правеше или ценна, или непотребна, в зависимост от това за кого ставаше дума, но що се отнася до град Атланта, само лошото предчувствие на Уил не оправдаваше повсеместно издирване.

Този ред на мисли бе убедил Уил да отстъпи и да се обади на Майкъл Ормуд, за да разбере дали момичето не му беше казало нещо, преди да избяга нагоре по стълбите. Майкъл може би беше последният, който я бе видял. За нещастие детективът или не беше вкъщи, или не вдигаше телефона.

Черният „Монте Карло СС“ на Анджи спря на алеята. Двигателят звучеше така, сякаш се задвижваше с чакъл, и той не можа да не трепне от чукането, което продължи дори след като бе изключила стартера. Уил бе прекарал години във възстановяване на тази кола за нея. Нощи, уикенди, една цяла ваканция. Имаше си мисия да ѝ подари нещо хубаво, да докаже, че може да измайстори нещо с ръцете си, без да му се казва от някакво тъпо ръководство, че болт А си пасва с гайка С. Пресните петна от масло по алеята бяха като ритник в лицето.

Анджи отвори вратата на колата и попита:

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Той не можа да не забележи, че беше облечена като за работа. Начинът, по който седеше в колата, даваше на него и на всеки друг от тази страна на улицата директна гледка право под късата ѝ пола.

Уил попита:

— Какво си направила с колата?

— Карам я. — Тя излезе и затръшна вратата толкова силно, че колата се разтресе.

— Има масло по цялата алея.

— Не думай.

— Изобщо карала ли си я да я погледнат?

— Къде мога да направя това?

— Тук има десет милиарда сервиза. Не можеш дори да хвърлиш камък, без да уцелиш някой.

— Ако ще хвърлям камък, то ще е по твоята глава, глупав тъпчо.

— Тя го изблъска от входната врата, така че да може да я отвори. — Изморена съм и съм ядосана и просто искам да си легна. — Хвърли му един поглед през рамо, сякаш очакваше от него да каже нещо, свързано с това да се присъедини към нея.

Той каза:

— Трябва да говоря с теб.

— Уил, защо не използва твоя ключ? — Не ѝ беше нужно да извива врат, за да го погледне, и той осъзна, че тя все още носеше



високите токчета. Тя каза: — Ключът ти все още е у теб. Защо стоя тук на студа?

Той подуши алкохол в дъха ѝ.

— Пила ли си?

Тя въздъхна, лъхвайки го още веднъж на нещо, което сигурно беше уиски.

— Влизай — каза тя, бутвайки ключа в ключалката. — За съседите ми е достатъчно шоуто, докато си показвам катеричката всеки път на излизане от шибаната кола.

Уил я последва вътре и затвори вратата след себе си. Тя ритна високите токове до дивана и намъкна чифт джапанки. Анджи мразеше да ходи боса.

— Не трябва да си тук. — Тя щракна осветлението в коридора, говореше и се събличаше и вървеше към спалнята. — Имах най-шибания ден в живота си. Всички момичета са полудели заради Алиша и просто не спираха да плачат цяла нощ, сякаш денят ми не беше вече достатъчно скапан. — Той видя голия ѝ гръб, вдлъбнатината по гръбнака, която изчезваше в розовите ѝ гащички точно преди да затръшне вратата на спалнята. — В три часа получих обаждане от лейтенант Кантън — продължи тя с приглушен от вратата глас. — Накара ме да дойда по-рано и да работя с онзи шибаняк Ормуд цял следобед, за да открием някакви тъпи файлове от времето, когато бил в Нравствения.

Уил си спомни, че Майкъл бе казал, че ще си прегледа файловете, но беше изненадан, че човекът го е сторил, имайки предвид състоянието му последния път, когато Уил го видя.

— Наложих се да прекарам два часа, седнала в тази проклета пола — той чу как нещо тупна по стената и прие, че сигурно бе полата — с онзи задник, дишащ във врата ми, пускащ шеги, сякаш ми е най-добрият шибан приятел.

Уил беше използвал ключа час по-рано, за да остави пощата на Алиша Монро на масичката за кафе, така че да не му се налага да я държи цяла нощ. Сега той седна на дивана и я прегледа, подреждайки писмата в спретнати купчинки за Анджи.

— Кълна се в Господ, Уил — започна Анджи, връщайки се в стаята. — Някои дни гледам онези момичета и си мисля, че получават

по-добро отношение от сводниците си, отколкото аз от духльовците, с които работя.

Джапанките шляпаха по петите ѝ, докато влизаше в кухнята. Чу как се отваря вратата на хладилника, после чу лед удрящ се в стъкло. Тя отвори бутилка, наля нещо, после отново затръшна вратата на хладилника. Няколко секунди по-късно седна на дивана до него, ритна си обувките и отпи една здрава глътка от чашата.

Уил не можа да се сдържи. Гърбът му се опъна като на ученичка от католически пансион.

— Смяташ да пиеш това пред мен ли?

Тя бутна голия си крак върху неговия и рече:

— Само докато започнеш да ми изглеждаш хубав.

— Не прави така.

— Да не правя как? — подразни го тя и отново го сръчка.

Той се обърна да я погледне, а тя точно това и чакаше. Анджи лежеше назад на дивана, кракът ѝ все още бе притиснат в неговия. Беше облякла късо черно халатче и нищо друго. Коланът бе вързан хлабаво около кръста ѝ и той виждаше туфичка косми между гънките. Усети как гърлото му се сви. Устата му бе толкова пълна със слюнка, че притисна устни една в друга, за да не се лигави.

Тя каза:

— Предполагам си разбрал, че моят човек е педофил.

Уил стана толкова бързо, че му се замая главата.

— Какво?

— Шели — рече тя делово. — Предполагам си му измъкнал досието?

Уил постави ръка на очите си, сякаш това, че не я виждаше, щеше да промени току-що чутото.

— Той е педофил?

Тя му се усмихна странно.

— Осъзнаваш ли, че крещиш?

Уил снижи тон.

— Поиска от мен да ти проверя един *педофил*? — Отиде до камината, изпитвайки желание да фрасне тухлите с юмрук. — Какво, по дяволите, си мислиш? С този ли излизаш сега? Боже, аз се тревожех заради Ормуд, а ти...

— Какво каза той?

Тонът ѝ се беше променил и въздухът в стаята сякаш стана студен от това.

Той попита:

— Какво каза кой?

Тя се изправи на дивана, кръстоса крака и се покри с халата.

— Знаеш много добре, мамка му, за какво говоря.

— Не — противопостави се той. — Не знам.

Тя остави чашата си на масата до пощата.

— Какво е това?

— Знам, че си спала с него.

— Истински джентълмен е този Майкъл Ормуд. Разказал ти е всички подробности, така ли? — Тя се изсмя сухо, докато преглеждаше купчините писма, които бе донесъл. — Какво забавление само трябва да е било за всички ви да си сравните записките. Нищо чудно, че шибанякът беше толкова щастлив този следобед.

— Не ми е казал нищо — рече Уил. — Сетих се сам.

— Дайте на детектива златна значка. — Тя вдигна чаша, сякаш за да вдигне тост за него, после отпи голяма глътка.

Той погледна как гърлото ѝ работеше и тя гълташе ли гълташе, докато чашата не остана празна. Уил ѝ обърна гръб, загледан в картината над камината. Представляваше триптих — три платна, окачени заедно, разкриващи едно изображение при отворено състояние, друго — при затворено. Той винаги бе приемал, че тя харесва двойствеността на творбата. Беше точно в стила на Анджи, едно нещо отвътре, друго отвън. Точно като Майкъл Ормуд, като се замисли човек. Каква идеална двойка.

— Пощата на Алиша — забеляза накрая Анджи. — Току-що ли я откри?

Той кимна.

— Защо екипът на Майкъл не е проверил за нея по-рано?

Уил прочисти гърлото си.

— Не знам.

— Непотребно, непотребно, сметка, сметка. — Той чуваше как пликете пляскаха по масата, докато тя ги преглеждаше един по един. — Какво е това?

Уил не отговори, но пък и тя всъщност не питаше. Чу я как отваря плик, вади писмо.

— Хубав кръст — рече тя. — Помня, че съм виждала Алиша да го носи понякога.

Той вдигна поглед към картината, искайки му се да е огледало, което да му покаже съдържанието вътре в нея. Може би беше. Два абстрактни образа, всеки от тях без особен смисъл.

Уил я усети зад себе си, ръката ѝ се мушна в джоба на сакото му. Измъкна диктофона.

— Този е нов. — Тя стоеше толкова близо, че усещаше топлината на тялото ѝ.

Чу я как бърника в машинката и се обърна.

— Оранжевия бутон.

Тя подаде диктофона. Уил видя, че пръстът ѝ вече е върху бутона. Той нежно притисна палец върху нейния показалец и диктофонът се включи.

— Благодаря.

Уил не можеше да я погледне. Отново обърна гръб и се облегна на камината. Тя се обърна към дивана и седна. Чу се тракането на леда в чашата. Вероятно бе забравила, че е празна.

— „Скъпа мамо“ — зачете най-последно Анджи. — „Знам, мислиш си, че ти пиша, за да ти искам пари, но всъщност не е така — вече не искам нищо от теб. Винаги си ме обвинявала, че си тръгнах, но ти беше тази, която ни напусна. Ти си тази, която ме превърна в парий. Библията казва, че греховете на родителите се прехвърлят върху детето. Аз съм отхвърлената, низшата, която може да живее единствено с другия Парий, заради твоите грехове.“ — Анджи му каза: — Изписва името си различно: А-Л-И-С-И-Я, вместо А-Л-И-Ш-А.

Уил издаде звук на недоволство. Трябваше да е наясно, че със същия успех може да му говори и на китайски.

— Изписва името си правилно — по по-разпространения начин — когато се подписва. Вероятно е променила изписването, когато е излязла на улицата. — Анджи продължи да говори, а той не можеше да спре да я слуша. — Пощенското клеймо показва, че го е изпратила преди две седмици. Има печат, на който пише, че са го върнали, защото не е сложила достатъчно марки. Предполагам, заради кръста писмото е натезало над допустимото, и може би някоя от машините го е засякла. — Тя замълча. — Ще говориш ли с майката? Според пощенския код не

е далеч оттук, може би на около петнадесет километра. Чудя се дали изобщо знае, че дъщеря ѝ е мъртва.

Уил се обърна. Анджи държеше плика в ръка, обърна го, за да е сигурна, че не пропуска нещо на гърба. Тя вдигна очи, видя го, че я гледа, и попита:

— Уил?

Той ѝ каза:

— Ако можех само да щракна с пръсти и да направя така, че никога да не бях те срещал, щях да го направя.

Тя остави плика.

— На мен също ми се иска да можеше да го направиш.

— Какво правиш с тип като този?

— Може да бъде очарователен, когато поиска. — Тя имаше предвид Майкъл.

— Това преди или след като откри, че използва момичетата беше?

— Преди, задник такъв.

Той я изгледа остро.

— Не мисля, че имаш право да си ми ядосана точно в този момент.

Тя отстъпи.

— Да, прав си.

— Значи Шели е педофил?

Тя се усмихна, сякаш беше смешно.

— И убиец.

— Да не мислиш, че това е някаква шега?

Тя облегна лакти на коленете си, усмихвайки се с онази срамежлива усмивка, която показваше, че е готова на всичко.

— Не ми се ядосвай, бибчо.

— Не поставяй секса в това русло.

— Това е единственият начин, който знам, за да комуникирам с хората — пошегува се тя. Бе нещо, казано ѝ от един психиатър веднъж. Уил не беше сигурен дали Анджи бе спала с жената или не, но за наблюдението бе късно.

— Анджи, моля те.

— Казах ти, че не е добре да си тук тази вечер. — Тя стана и сложи плика в ръката му. — Хайде, Уили — рече тя, дърпайки го към

вратата. — Трябва да си ходиш въщи.

---

[1] Протестантска религиозна общност, водеща простичък живот.  
— Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

*8 февруари 2006 г., 09:24 ч.*

Анджи помнеше Джина Ормуд от партито за пенсионирането на Кен. Беше скромна жена, която явно нямаше представа, че тежкия грим влошава акнето и че фризьор, който взема под десет долара, всъщност не ти прави услуга. Ако Анджи не бе изчукала съпруга на жената, тя сигурно нямаше да си спомня нищо за нея. Но понеже беше, тя знаеше, че Джина работи в болница „Пидмонт“, която по един особен начин можеше да се каже, че се намираше по пътя на Анджи за работа — ако така можеше да се нарече мястото пред магазина за алкохол на „Чешър Бридж Роуд“.

Тя се бе обадила в болницата, за да се увери, че Джина Ормуд ще е там. Смяната на жената започваше след двадесет минути, а Анджи нямаше какво друго да прави, освен да чака. Когато стигна до болницата, бе доволна, че е там по-рано. Колите бяха спрели по улицата и изглежда места за паркиране нямаше. След известно време Анджи се отказа. Тя размаха значката си на наетото ченге, застанало пред Спешното отделение и паркира на мястото за инвалиди.

Имаше една дузина хора, застанали около входа на Спешното, всичките с висящата от устата цигара. Анджи задържа дъх, докато минаваше през дима. Мразеше цигарите, защото винаги ѝ напомняха за изгарянията по тялото на Уил. Някой бе отделил часове на това да прогаря плътта около ъглите на лопатките му, създавайки противни рисунки по линията на ребрата. Тя потрепери при мисълта.

Мъжът зад бюрото дори не вдигна поглед, когато Анджи застана пред него.

— Подпишете се и седнете.

Тя мушна значката си под носа му, но той все пак не ѝ оказа честта да установи визуален контакт.

— Трябва да говорите с администратора на болницата, ако искате някакви документи.

Тя погледна табелката с името му.

— Не е за документи, Танк. Тук съм за Джина Ормуд.

Тогава той я погледна.

— За какво ви е Джина?

— Заради съпруга ѝ е.

— Надявам се, че копелето е мъртво — и добави: — Чакай си реда. — Думите бяха автоматични, но тя не пропусна да забележи, че мъжът очевиден мразеше Майкъл.

Танк се изправи, огледа я с очи. Анджи беше облечена за работа, което значеше, че изглеждаше като курва. Но тя все пак беше ченге, а този човек не беше идиот. Тя попита:

— Кога мислите, че ще пристигне Джина?

— Няма да ѝ създавате проблеми. — Той не задаваше въпрос.

— Ще говоря с нея — рече му Анджи.

Той задържа очи, приковани в нейните, сякаш можеше да каже, дори само като я гледаше, дали тя щеше да създава неприятности. Понеже работеше на такова място, той вероятно бе придобил нужните инстинкти.

— Дайте ѝ около десет минути — рече той. — Тя винаги подранява.

— Благодаря. — Анджи пусна значката обратно в чантата си и седна на единственото свободно място в пълната чакалня.

Срецу нея имаше по-възрастни мъж и жена, които сигурно са били на нейната възраст, когато са дошли тук. Жената изгледа Анджи с отвращение. Мъжът изгледа Анджи заинтересовано. Боже, човекът трябва да бе на осемдесет, а сигурно се чудеше колко пари има в портфейла. Жена му си издуха носа в една ухабена носна кърпа. Изглеждаше готова да рухне. Анджи си разкрачи краката широко и мъжът пребледня. Съпругата изглеждаше така, сякаш щеше да получи сърдечен удар.

Преди да успеят да се отдалечат, Анджи стана и отиде до стойката със списанията. Боже, това място бе депресиращо. Чакалнята представляваше яма, пълна с вируси и болести. Всеки, който смяташе, че медицината в Америка не е социална, трябваше да прекара два часа в местното Спешно отделение. Някой плащаше, за да може неосигуреният и беден човек да отиде на доктор, и това със сигурност не беше неосигуреният и бедният. Мамка му, на човек му беше по-добре без осигуровка вече. Получаваш същите скапани грижи, но плащаш по-малко.



Тя прегледа *Нашата градина*, после един брой на *Журнал за дома на дамата* от по-миналата Коледа, докато чакаше Джина Ормуд да се появи. Майкъл бе стигнал прекалено далеч вчера. Хилеше ѝ се като маймуна, докато работеха над досиетата му от Нравствения и тя знаеше защо. Едно нещо беше да се ебава с Анджи — боже, тя сигурно си го заслужаваше — но фактът, че беше разстроил Уил, бе непростим. Майкъл трябва да беше казал нещо, бе изпуснал няколко думи, които са показали на Уил, че е чукал Анджи. Тя работеше с мъже по цял ден, дори арестуваше шибаняците и знаеше как работеха малките им мозъчета. Не можеше да измине и секунда, без те да помислят за секс или да говорят за това, а фактът, че Майкъл бе чукал Анджи си беше много добра клюка. Сигурно беше казал дори на онзи лигльо Лео Донъли. Досега сигурно вече знаеха всички. Нищо чудно, че Уил се чувстваше унижен.

Боже, трябваше да спре да слуша момичетата толкова много. Никой не мразеше мъжете толкова, колкото проститутките. Прекарваха часове в приказки каква долна измет са мъжете, а трябваше да тръгнат с първия задник, размахал малко зелено пред лицето им. Анджи си имаше достатъчно неприятности с мъжете, дори и без да започва да мисли за тях като курва.

Вратите се отвориха и тя вдигна очи към няколкото човека, които влязоха. Погледна обратно в списанието, без всъщност да вижда рецептата за плодова торта. Болеше я главата от мисли за Ормуд, разочарованието на лицето на Уил, начинът, по който я изгледа предната вечер, когато нежно го беше избутала през предната врата. Сигурно бе кипнал, когато Майкъл е започнал да дрънка, разказвайки интимни подробности за завоеванието си.

Анджи прелисти на нова страница, нова рецепта. Ако Майкъл смяташе да се ебава с единствения човек, за когото на Анджи ѝ пукаше, тогава тя щеше да му го върне. Нищо не разстройваше един мъж повече от проблемите вкъщи.

— Робин?

Анджи обърна на следващата страница. Пуловери за майки и дъщери. Колко възхитително, мамка му.

— Робин? Ти ли си това?

По дяволите. Тя вдигна поглед. Пред нея стоеше Джон Шели. Беше до един чернокож, чиято ръка бе овързана в кървава превръзка.

Танк извика:

— Подпишете, моля.

— Сега се връщам — рече ѝ Джон. Отведе чернокожия до бюрото. Очевидно обилното кървене те преместваше по-напред в списъка, защото Танк заведе човека направо отзад.

Джон гледаше Анджи.

— Какво правиш тук?

— Рутинна поддръжка — рече тя, посочвайки към долната си половина. — К'во му е на тоя?

— Рей-Рей — каза Джон; това бе задникът, който си искаше на кредит. — Срязва си ръката на парче метал, стърчащо от една от колите. Арт ме помоли да го доведе.

— Ще се оправи ли?

— Ако Арт не го убие преди това — каза Джон. Изглежда не знаеше какво да каже и изтърси: — Изглеждаш добре.

Тя изглеждаше като курва, но комплиментът си беше комплимент.

— Мислех, че стоиш далеч от мен.

— О. — Той се натъжи и за част от секундата ѝ напомни на Уил — как никога не можеше да скрие емоциите си от нея, как понякога носеше срама и разочарованието на челото си.

— Ела тук — каза тя, хвана ръката на Джон и го поведе към фойето. Застанаха от вътрешната страна на входната врата. Анджи виждаше пушачите от другата страна. Попита Джон: — Добре ли си?

Сега той се усмихваше, почти обнадеждено.

— Да. А ти?

— Не — настоя тя. — Последния път, като те видях, си имаше някакви неприятности.

Той кимна, погледна към краката си. Защо постоянно се оказваше, че говори с мъже, които си гледаха в краката?

— Радвам се да те видя — каза той. — Знам, че казах, че ще стоя далеч от теб, но наистина се радвам да те видя.

— Ти едва ме познаваш.

Той отново се усмихна. Боже, имаше толкова сладка усмивка.

— Знам за Стюи.

„Той усеща лъжите“, помисли си тя. Първата от многото, ако историята се повтаряше.

— Наистина изглеждаш добре.

— Вече го каза.

Джон се засмя.

— Опитвам се да измисля какво друго да кажа — отново се засмя, не толкова притеснено, а сякаш наистина му харесваше компанията ѝ. Отново погледна към обувките си и тя видя, че той има най-хубавите мигли, които някога бе виждала у мъж. Бяха в меко, нежно кафяво. Джон беше едър мъж, висок почти колкото Уил, с поширок гръден кош и в косата му имаше златисти ивици от работата на открито по цял ден.

Тя каза:

— Ти също изглеждаш добре.

Той се усмихна и тя отново изпита усещането, че той не иска нищо повече от това да стои там и да си говори с нея цял ден. Какви ли лъжи щеше да му каже? Колко време щеше да мине, преди да заведе Джон в някой килер или тоалетна и да го изучука, а после да го намрази, защото я е чукал? Колко време преди да обърка и неговия живот? Тя попита:

— За какво лежа, Джон?

Усмивката му увисна. Раменете също.

Анджи вече бе чела документите му от предсрочното освобождаване, но това само я осведоми за обвиненията, а не за подробностите по престъплението.

— Каж ми какво си направил.

— Не искаш да знаеш.

— Снощи бях с продавач на алуминиева дограма, който искаше да му смуча пръстите на краката и да му викам „татенце“ — рече тя. — Мислиш ли, че ще ми кажеш нещо шокиращо?

— Направих някои грешки.

— Всички сме правили грешки.

Той поклати глава.

— Не искам да говоря за това.

— Лежал си дълго време — отбеляза тя. — Уби ли някого?

Той нервно облиза устни. Толкова приличаше на Уил, че биха могли да бъдат братя. По дяволите, като се има предвид развратната майка на Уил, може би те бяха братя.

Джон ѝ каза:

— Трябва да се връщам при Рей-Рей, да гледам да не се забърка в нещо покрай голямата си уста.

Анджи погледна през стъклените врати. Джина Ормуд стоеше при пушачите, синята ѝ престилка на медицинска сестра рязко контрастираше с цигарата, от която дърпаше.

Джон каза:

— Наистина се радвам, че те видях.

— Грижи се за себе си, Джон.

Понечи да си тръгне, после спря.

— Когато това свърши — рече той, разпервайки ръце, сякаш между тях имаше нещо истинско. — Когато това, което става, свърши — каза, все още не схващаш, — може би ще можем да излезем на вечеря или нещо подобно? Да гледаме филм?

— Джон — започна тя. — Мислиш ли, че това наистина ще се случи?

Джон поклати глава, но все пак ѝ каза:

— Ще се надявам, Робин. Това ще ме поддържа. Ще си мисля как гледам филм с теб, купувам ти пуканки, може би ти държа ръката на по-страшните части.

— Ще е по-евтино, ако просто ми дадеш пари да ти държа страшните части.

Той взе ръката ѝ в своята. Тя стоеше онемяла, докато той доближи устни до опакото на ръката ѝ и нежно я целуна.

— Помисли си за филм, който искаш да гледаш — каза ѝ той. — Нещо наистина страшно.

После си тръгна.

Анджи се облегна на стената. Издиша. Ето още един страшно сладък мъж, когото прогонваше. Добре де, беше страшно сладък педофил и убиец, но пък можеше да си помечтае и така нататък.

Джина Ормуд мина през плъзгащите се врати. Реагира, когато видя Анджи, но продължи да върви към Спешното.

— Ей — каза Анджи. — Чакай малко.

Джина спря, но не се обърна. Тя каза:

— Просто искам да бъда оставена на мира.

Анджи заобиколи жената, за да я огледа по-добре.

Устната на Джина бе сцепена. Лявото ѝ око бе насинено и болеше само като го гледаш. Нищо чудно, че човекът на бюрото

мразеше Майкъл. Анджи попита:

— Какво, по дяволите, ви се е случило?

— Паднах — каза Джина. Опита се да отmine, но Анджи ѝ препречи пътя.

— Той ли ви удари?

— Вие как мислите?

— Боже.

Джина присви очи и най-накрая разпозна Анджи.

— Вие чукахте съпруга ми.

— Да, е? — Анджи знаеше, че не трябва да лъже. — Ако това ще ви е някакво успокоение, имала съм и много по-добри.

Джина се засмя, трепна, защото устната се разтвори отново. Тя сложи ръка на устата и погледна кръвта по пръстите си.

— Боже — изпъшка. — Да влезем тук.

Тя бутна вратата на дамската тоалетна и Анджи я последва. Джина беше миньонче, може би метър и шестдесет с маратонките и около четиридесет килограма. Майкъл бе поне с тридесет килограма по-тежък от нея. Беше все едно да риташ кученце.

— Срецнах го, когато бях на петнадесет — рече Джина. Облегна се на мивката, загледана в сцепената си устна в огледалото. — Интересуваше се от братовчедка ми. Тя беше с година по-млада от мен. Мислех си, че я защитавам.

Анджи я остави да говори.

— Той беше толкова сладък — каза Джина. — Получавах онези писма от него, докато беше в Залива, казваше колко много ме обича, че искал да се грижи за мен. — Нейните очи срещнаха тези на Анджи в огледалото. — Така се грижи за мен сега.

Анджи ровеше в чантата си.

— Всички са сладки в началото.

— Със сигурност ли го знаеш?

— Дори си пазя окървавената тениска.

Джина взе хартиена кърпичка от кутията и я намокри под чешмата.

— След като Тим се роди — започна тя, — нещата се промениха. Започна да се ядосва за всичко. Не искаше да ме докосва повече. Излизаше от къщата нощем, оставаше навън с часове. — Тя попи кървавата си устна с кърпичката. — Понякога се махаше за цял уикенд.

Проверявах километража и понякога той бе изминал хиляда километра с колата.

Анджи откри каквото търсеше в чантата си.

— Къде ходеше?

— Блъска те в лицето достатъчно, за да спреш да задаваш въпроси.

Анджи ѝ каза:

— Обърнете се. — Тя сложи малко фон дьо тен на гъбичката и я потупа около насиненото око на Джина. — Това е „Клиник“ — каза. — Ако подбереш малко по-светъл нюанс от твоя и ги смесиш леко с пръст, помага за намаляване на синината.

— И теб ли те е удрял?

— Не — отговори Анджи, концентрирана върху това да скрие синината. Истината беше, че Анджи бе твърде пияна да помни какво е правил Майкъл. Знаеше единствено, че се събуди на следващата сутрин на задната седалка на колата си с дълбока следа от ухапване на гърдата и болки между краката, на които им трябваха две седмици да отминат. Не че нещо лошо като това се случваше за пръв път, просто ставаше за пръв път с някого от работата.

Джина каза:

— Каза ми, че бил с Кен.

— Возниак? — попита Анджи. Партньорът на Майкъл от „Убийства“. — Какво е правил с Кен?

— Каза, че били за риба горе в планините.

Анджи стисна устни, замълча за момент. Не можеше да си представи Кен с въдица, а дори и да можеше, Кен не беше от типа хора, с които би дружал Майкъл.

Гласът на Джина се снижи почти до шепот.

— Беше ли груб с теб?

Анджи кимна. Тя използва пръсти да повдигне главата на Джина нагоре, така че да може да си види работата на осветлението.

— Той е копеле — рече Джина, все още шепнейки. — Просто искам да се махна.

Анджи добави още малко фон дьо тен.

— Напусна ли го?

— Преди два дни.

— Къде си отседнала сега?

— При майка ми — отвърна тя. — Той каза, че щял да дойде да ме прибере.

Анджи отново я огледа. Идеално.

— Подаде ли оплакване?

Тя се изсмя.

— Ти си ченге. Знаеш колко безполезно би било.

— Това са глупости — каза ѝ Анджи. — Отиваш в окръг Декалб и подаваш оплакване. На тях не им пука, че е ченге. Само ще те погледнат веднъж и ще го приберат.

— А после какво? — попита Джина. — Какво ще стане, като излезе.

— Ще му издадат ограничителна заповед.

— Виж ми лицето — каза жената. — Мислиш ли, че една ограничителна заповед ще го спре.

Тя имаше право. Анджи си спомни дните, когато носеше униформа; ясно помнеше как веднъж бе отлепила окървавената ограничителна заповед от ръката на жена, пребита до смърт от своя съпруг. Беше използвал чук. Децата им гледали.

Джина си изми ръцете в мивката.

— Защо си тук?

— Искях да предадеш на Майкъл едно съобщение.

Тя спря кранчето и взе кърпата да си избърше ръцете.

— Мислиш, че ще ме послуша ли?

— Не — призна Анджи. Тя извади една от визитките си от чантата. — Искам да ти дам телефонния си номер. Обади ми се, ако ти направи нещо.

Джина не взе визитката.

— Той ще направи каквото си иска. Едно телефонно обаждане няма да ме спаси. — Тя се огледа в огледалото, приглади косата си. — Благодаря за грима. „Клиник“? — Анджи кимна. — Ще си взема малко в обедната почивка днес. Ако Майкъл разбере, че съм говорила с теб, вероятно ще ми е необходим.

— Аз няма да му кажа.

Джина се наведе към вратата и я отвори.

— Той ще разбере — рече тя. — Той винаги разбира за всичко.

Анджи остана в тоалетната няколко минути, опитвайки се да си възвърне самообладанието. Искеше да говори с Уил, но какво можеше

да каже? Отидох в болницата да заплаша жената на Майкъл? Той я смазва от бой и, между другото, беше толкова груб с мен през онази единствена вечер, която прекарахме заедно, че после един месец не можех да пикая като хората? Както с всяка друга емоция в живота си, Уил се бе научил да контролира избухливия си нрав. Анджи обаче знаеше, че все още го има, там на повърхността, в очакване някой да го задейства. Ако Анджи някога му кажеше какво наистина бе станало с Майкъл Ормуд, Уил щеше да го убие.

В тоалетната влезе младо момиче, видя Анджи и бързо излезе. Е, това определено действаше добре на духа. Анджи погледна отражението си, тежкия грим, бялата винилова къса пола и яркото розово горнище, което едва покриваше гърдите ѝ. Нищо чудно, че хората се плашеха от нея.

Излезе във фоайето, погледна назад към вратите на Спешното отделение. Танк държеше двете ръце на Джина в своите и ѝ говореше. Анджи не можеше да чуе какво казваше, но можеше да се сети. Изведнъж Джина се разплака и мъжът я обгърна с ръце. Анджи ги погледа за миг, чувствайки се като натрапник, но неспособна да отклони поглед.

Един терапевт някога каза на Анджи, че си търсела мъже, които ще я малтретират, защото познавала единствено това. Същият този терапевт предположи, че причината да наранява постоянно Уил беше, защото искала да го ядоса, да го докара до състоянието, когато най-после няма да издържи и ще я удари; след това Анджи най-накрая щяла да се отвори за него. След това щяла да може наистина да го обича.

Естествено, Анджи беше излъгала терапевта за връзките си, за Уил. Тя нямаше намерение да каже истината на един напълно непознат. Боже, вече бе лъгала толкова много, че нямаше да разпознае истината, дори да я цапардосаше по главата.



## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

11:31 ч.

Уил седеше зад бюрото си, заслушан в записа на Анджи, която четеше писмото, написано от Монро до майка ѝ. Беше го слушал достатъчно пъти и го знаеше наизуст, но искаше да слуша гласа ѝ, интонацията. Понякога гледаше писмото, докато слушаше думите, опитвайки се да ги следи. Анджи мразеше да чете на глас и тонът ѝ го показваше. Уил си помисли, че ако можеше да чете толкова добре, колкото нея, щеше да чете на висок глас през цялото време.

Измъкна слушалките от ушите си и отново се върна към диаграмата, която рисуваше наум. Уил виждаше нещата в картинки, като рисунки за сюжет на филм. Изникна му лицето на Джасмин Алисън. Все още липсваше информация. Полицията на Атланта търсеше, но Уил не беше сигурен, че го приемат толкова сериозно, колкото му се искаше. А дори и да беше така, къде щяха да търсят? Имаше милион места, където можеше да скриеш малко момиче — и още милион, ако не беше задължително да диша, докато го правиш.

Майката ва Алиша Монро не си беше вкъщи; беше се обаждал няколко пъти тази сутрин, докато най-накрая бе вдигнала прислужницата и му бе казала, че госпожа Монро ще се върне най-рано на обяд. Уил се беше обадил в Декалб и откри, че няма нищо ново по случая със Синтия Барет. Дори беше изпратил съдебен екип обратно в Грейди да претърсят уличния телефон. Имаше само седем монети от по двадесет и пет цента в телефона и на никоя нямаше използвани отпечатъци.

Нямаше следи, нямаше улики, по които да тръгне. Имаше единствено писмото и слабата надежда, че Мириам Монро ще знае нещо.

Лео Донъли почука на вратата на Уил, след като я отвори.

— Ей, човече.

Уил тикна диктофона и слушалките в бюрото на чекмеджето.

— Какво става?

— Имаш ли минутка?

— Естествено.

Лео затвори вратата и седна на стола до бюрото на Уил. Той се огледа в стаята, очевидно нервен.

— Хубаво местенце си имаш.

Уил се огледа, чудейки се дали детективът не беше саркастичен. Кабинетът беше толкова малък, че Уил бе бутнал едната страна на бюрото до стената, така че да не му се налага да се катери по него, за да излезе.

Лео потърка длани в евтините си панталони и погледна през прозореца. Човекът изглеждаше в шок.

Уил повтори:

— Какво става?

— Тъкмо говорих с Гриър. Той е лейтенантът ми, нали така?

— Да. — Уил бе срещнал лейтенанта в понеделник, когато бе поискал да бъде допуснат в случая Монро.

Тонът на Лео все още беше недоверчив.

— Току-що е получил колегиално обаждане от Декалб. Джина е поискала ограничителна заповед за Майк.

— Джина Ормуд? — Уил се надигна напред в стола си. — Какво е посочила като причина?

— Натрошеното си лице. — Лео подпря лакът на бюрото и облегна глава на ръката си. — Гриър не е виждал снимките или нещо друго, но ченгето, което е взело показанията, каза, че била доста зле.

Детективът очевидно беше потресен. Уил се беше сетил, че с изключение на Майкъл, Лео няма много приятели в полицията. Дори и да бе близък с някои от тях, човек не предаваше приятелите си. Това все пак не обясняваше защо бе дошъл при Уил.

Той потърка брадичка с палец.

— Баща ми налагаше мама. Гледах го, като бях дете.

— Съжалявам да го чуя.

— Мислех си, че го познавам — рече Лео, имайки предвид Ормуд. — Това излиза от границите, нали знаеш? Първо си мислех, че може би кучката си измисля, но после се обадох на Майкъл и... — Гласът му се снижи. — Опитва се да го обърне на шега, каза, че било голямо недоразумение, че щяла да оттегли иска си, измислила си го била да му върне, задето работел толкова много. — Устните на Лео се изкривиха на една страна, сякаш обяснението все още не го

устройваше. Мъжът беше ченге далеч по-дълго от Уил и вероятно беше чувал същото това оправдание от купища съпрузи насилници.

Лео продължи:

— После започнах да го притискам, да го питам какво става. Джина е добро момиче, да знаеш. Много е умна. Не я виждам да го тормози просто за майтап. — Лео погледна Уил, после обратно навън през прозореца. — Каза ми да си гледам шибаната работа.

Лео очевидно бе приел това като признание за вината. Уил го прие като доказателство, че Майкъл си вдигаше телефона единствено когато повикването бе от някого, с когото искаше да говори.

— Както и да е. — Лео се обърна обратно към Уил, коленете му удариха бюрото. Изпсува няколко пъти преди да каже: — Реших да мина да те осведомя за новото по случая Монро.

— Нещо ново?

— Сводникът ѝ бил застрелян тази сутрин.

— Бейби Джи?

— Два в корема, един в главата. Докторите казват, че е въпрос на време да умре. Няма мозъчна активност.

— Хванали ли са извършителя?

— Двама от братовчедите му, и двамата по на петнадесет. Бабата на Джи видяла всичко през прозореца си. — Лео сви леко рамене. — Не че казва каквото и да е. Но и двамата си признаха, така че нямаме много нужда от нея. Все пак човек би решил, че трябва да е по-разстроена, след като внукът ѝ е мъртъв.

Уил се сети за Седрик.

— Бил ли е ранен някой друг?

— Не, това е било между бандите. Казаха, че Джи ги пренебрегвал, не им показвал уважение. — Лео отново потърка брадичка. — Мамка му, откога уважението се показва, без да се налага да направиш нещо, за да го заслужиш?

— Сигурен ли си, че не е свързано със случая Монро?

— Така изглежда — рече Лео. — Двамата са с един адвокат, някакъв шибаняк от Бъкхед, който изкарва пари, като помага на бедните. И двамата ще излязат след десет години, максимум.

— Може би — каза Уил, мислейки си, че Лео е повече от прав. — Получи ли меморандума, който разпратих за Джасмин Алисън?

— Изчезналото черно момиче? — потвърди той. — Сложи ѝ руса перука и може би ще се появи във вестника.

Уил не хареса сарказма. Мислеше си за нещо друго.

— Можеш ли да ми намериш списък на наскоро освободените сексуални престъпници?

— Колко скоро?

Преди четири месеца петнадесетгодишната Джули Купър бе брутално изнасилена, езикът ѝ бе прехапан на две. Не можеше да се каже колко дълго нападателят бе действал незабелязан. Каза на Лео:

— Нека се върнем поне осем месеца назад.

— Само Атланта или и областта?

— Областта — каза Уил, наясно, че току-що е утроил работата.

— Те поддържат списъка много обновен — изтъкна Лео. — Ще трябва да сравня няколко списъка, да отметна отново затворените, преместените и т.н.

— Оценявам го. — Уил почувства необходимост да добави: — Знам, че е игла в купа сено, но нямаме с кой знае какво да се захванем.

— С теб съм, човече. — Лео се изправи. — Не би трябвало да отнеме повече от около ден да ги събера в един списък. Искаш ли да ти ги оставя на бюрото?

— Би било чудесно.

— Ще взема първата половина — предложи Лео. — Работим по това заедно, нали?

— Така е — съгласи се Уил, въпреки че не считаше Донъли точно за съюзник.

Уил извади мобилния си телефон, след като Лео затвори вратата. Избра номера на Анджи, заслуша се в звъненето, докато чакаше тя да вдигне.

Явно бе познала номера му.

— К'во ста'а?

— Защо съпругата на Майкъл ще подава иск за ограничителна заповед срещу него?

Тя издиша бавно, без да бърза да отговори.

— Защото я бие.

Уил се чувства, сякаш самият той беше пребит.

Тя попита:

— Там ли си?

Не мислеше, че може да изрече думите.

— Той удрял ли те е, Анджи?

— Би трябвало да питаш от колко време са женени.

— Той някога удрял ли те е?

— Не, Уил. Никога не ме е удрял.

— Лъжеш ли ме?

Смехът ѝ беше от онзи странен, неприязнен смях, който използваше, когато искаше да се дистанцира от нещо.

— Защо бих те лъгала, бибчо?

— Сводникът на Алиша е бил застрелян тази сутрин.

— Не бях аз.

— Можеш ли да си сериозна поне за малко?

— Какво искаш да ти кажа, Уил?

— Има едно изчезнало момиче — каза ѝ той. — Името ѝ е Джасмин Алисън. Живее три етажа под апартамента на Алиша. В неделя вечер някой ѝ платил двадесет долара да проведе телефонен разговор с полицията и да каже, че Алиша е нападната. Сега тя липсва.

Тонът на Анджи се промени.

— Кога е била видяна за последно?

— Вчера следобед.

— Имаш ли някакви следи?

— Никакви.

— На колко години е?

— Четиринадесет.

Анджи въздъхна леко.

— Някой там приема ли го на сериозно?

— Да бе, скъсват си задниците да помагат на БРД.

Тя се опита да ги оправдае.

— Имат доста работа за вършене.

— Не казвам, че нямат.

— Бягала ли е преди?

— Два пъти.

— Не е нещо, което бих сложила на първо място в програмата си, ако работех по случаи на липсващи лица. Тийнейджърките бягат постоянно. И двамата го знаем. Сигурно имат по-спешни случаи в момента.

— Положението в дома ѝ не е толкова лошо.

— Хората бягат и по други причини. — Анджи го знаеше добре. Беше бягала толкова пъти, че дори Уил им бе загубил бройката.

Погледна копието, което бе направил на писмото от Алиша до майка ѝ. Беше използвала молив върху лист с редове, така че копието не беше толкова добро. Опита се да различи някои думи, но очите му не можеха да фокусират. Алиша вероятно също бе избягала от дома си.

Анджи предложи:

— Ще поговоря с някои хора, които познавам в центъра, и ще видя дали мога да им подпаля задниците. Може да го приемат по-добре от мен, отколкото от някакъв си духльо от БРД.

— Благодаря.

Уил затвори телефона и погледна дисплея. Време беше да посети майката на Алиша Монро.

Уил рядко ходеше с колата си на работа, освен ако не знаеше, че ще е сам през деня. Повечето пъти вземаше мотора си, така че който и да му беше партньор трябваше да шофира. Освен когато ходеше на обичайните места — хранителния магазин, местния кубински ресторант и киното — да го постави човек зад волана, означаваше да се изгуби. Накрая се научи да различава пътните знаци, но само за сметка на колите зад него. Картите с дребния им шрифт можеха с еднакъв успех да са написани и на суахили, а когато наистина се объркаше, което обикновено ставаше при надуването на клаксоните, Уил бързо забравяше къде е ляво и къде дясно.

Шофирането до къщата на Мириам Монро си беше тест за търпение. Уил пренебрегна ядните погледи и гадните викове, докато бавно се насочи нагоре по „Декалб авеню“. Семейство Монро живееха в Декатур, близо до колежа „Агнес Скот“, малък, скъп район със стари викториански постройки и къщи, за които повечето хора можеха само да си мечтаят. За щастие кварталът не беше голям и с малко проби и грешки, той успя да намери къщата, преди да се свечери.

Уил настъпи спирачката, когато пое по разклонението през железопътната линия към „Колидж авеню“. Опита се да не го приема много навътре, когато една кльоцава стара жена в син кадилак профуча покрай него, размахала юмрук във въздуха.

С огромно усилие Уил бе успял да изхвърли Анджи от мислите си. Трябваше да мине през случая от началото, за да види дали нямаше нещо пропуснато. Трябваше да има някаква подробност, някаква улика, която просто не беше уловил.

„Пейсли авеню“ номер тридесет и две представляваше величествен стар дом, обкръжен отвсякъде с веранда и огромни плачещи върби, разпростиращи клоните си над предния двор. В основата си къщата беше тухлена, а в горната част беше от боядисани в тъмен цвят летви. Покритият с плочи покрив беше затрупан с борови иглички и при огромния брой дървета в двора Уил си представи постоянната борба на семейство Монро да поддържа улуците чисти.

Той паркира колата си на улицата и провери още два пъти пощенската кутия, разчитайки името М-О-Н-Р-О, изписано с удебелени черни букви. Все пак провери номера на улицата с адреса на плика.

Звънецът на вратата беше от старомодните и представляваше истинска камбана, монтирана по средата на тежката входна врата. Уил разтръска метала и чу как високият звън прокънтя в къщата.

По плочките се чуха стъпки; женски, както и кучешки.

— Здравейте?

Уил прие, че нечие предпазливо око е притиснато към шпионката на вратата. Беше добър квартал, но все пак достатъчно близо до Атланта и затова жителите внимаваха с отварянето на вратите на непознати.

— Аз съм агент Уил Трент от Бюрото за разследване в Джорджия — каза Уил, вдигайки документите си. — Търся Мириам Монро.

Последва колебание, може би въздишка, после ключалката се завъртя и вратата се отвори.

Мириам Монро изглеждаше точно като дъщеря си. Поне дъщеря ѝ щеше да изглежда така, ако беше водила различен живот. Докато Алиша беше недохранена, почти като скелет, майка ѝ бе здрава жена, с дълга къдрава коса и открит поглед, който сякаш подканваше хората. Бузите ѝ горяха, очите искряха и въпреки че устните ѝ бяха присвити, когато гледаше Уил с предпазливо изражение, изчаквайки го да говори, той знаеше, че е тип жена, която търси положителното в живота.

Той погледна надолу към черния пудел, застанал в краката ѝ, после обратно към жената.

— Дойдох заради дъщеря ви.

Ръката ѝ се вдигна към гърдите. Тя сграбчи вратата да се задържи.

— Ашли...

— Не — увери я той и се протегна да я задържи. Никога не беше смятал, че тя има повече от една дъщеря. — Алиша — рече ѝ. — Дойдох заради Алиша.

Тя примигна няколко пъти, гледайки объркано.

— Какво?

Самият Уил също се чувстваше объркан. Погрешно ли беше разчел кутията? На грешната улица ли се намираще?

— Вие сте Мириам Монро, нали?

Тя кимна. Кучето излая, усещайки неприятности.

— Съжалявам — извини се Уил на жената. — Казаха ми, че имате дъщеря на име Алиша.

— Аз имах дъщеря — съгласи се тя. Гласът ѝ бе далечен, сякаш беше загубила детето си преди много време, което според следващите думи показваше и как се чувстваше. — Алиша ни напусна, когато беше тийнейджърка, полицай. Не сме я виждали от близо двадесет години.

Уил не бе сигурен какво да каже.

— Може ли да вляза?

Тя се усмихна и отстъпи назад от вратата, като нежно премести кучето с крак.

— Забравих за възпитанието.

— Няма нищо — увери я Уил, мислейки си, че независимо колко пъти го правеше, никога нямаше да може да предрече как ще реагира един родител на новината, че е загубил детето си.

Тя предложи:

— Да влезем в салона?

Уил се опита да не зяпа фойето, най-голямото, което беше виждал в частен дом. Едно огромно стълбище се извиваше до горния етаж, а над главата му подрънкваше полилей, който сякаш беше от някоя опера.

— Взехме го от Болоня — обясни Мириам, водейки го към съседната стая. — Съпругът ми Тобиас е аматьор колекционер.

— О — рече Уил, сякаш това вече даваше идеално обяснение. Замисли се за домовете, които бе посетил през последните няколко дни



— за двете опърпани стаи на Алиша, за претъпкания апартамент, където Елиноор Алисън отглеждаше внуците си. Това си беше замък, чисто и просто. От дебелите килими по пода до пъстроцветното африканско фолклорно изкуство по стените, това беше място, където човек живееше, ако парите не бяха проблем.

Мириам се облегна в един удобно изглеждащ стол, а кучето се настани в краката ѝ.

— Желаете ли лимонада?

— Не, благодаря ви — каза ѝ Уил, сядайки на дивана. Възглавничките бяха твърди и той предположи, че не ползваха тази стая често. Зачуди се дали огромното пиано, тикнато под еркерна прозорец, не беше само за показност. Зачуди се също и какво, по дяволите, вършеше. Уил отдавна бе научил, че съобщаването на новината на родителя, че детето му е мъртво, трябва да е бързо. Бавенето само правеше нещата по-трудни, когато най-последната информацията бъдеше съобщена. Уил не беше най-добрият приятел на Мириам Монро; работата му беше просто да ѝ каже истината и после да си тръгне. Така че, защо не го правеше? Може би защото имаше нещо успокояващо в гласа на жената, в присъствието ѝ. Лицето ѝ спокойно можеше да стои като илюстрация в речниците под думата „майка“. Когато Уил беше дете, той приемаше, че черните хлапета бяха повече обичани от белите, по простата причина че от около стотина деца в дома, имаше само две афроамериканчета. Странно как ти се набиваха стереотипите в главата, когато си малък.

— С какво мога да ви помогна? — подкани го тя. Гласът ѝ беше много културен и тя успя да си погледне часовника, без да изглежда нетърпелива.

— Съжалявам, че ви изплаших. Приех, че жената, с която говорих по телефона по-рано, ви е казала, че съм звънял.

— Тя спомена, че някой се е обаждал, но не очаквах полицаи на прага си.

— Съжалявам — повтори Уил, изваждайки тефтерче и химикалка. Използваше това за шоу, най-вече да покаже на хората, че им обръща внимание. Беше натиснал копчето на диктофона, когато извади химикалката от вътрешния си джоб. Той каза: — Не изглеждате изненадана, че съм тук да говорим за Алиша.

— Предполагам не. Алиша си избра живот, с който баща ѝ и аз не бяхме съгласни. Сигурна съм, че няма да се изненадате да научите, че вие не сте първият полицаи, почукал на вратата ни. — Тя се усмихна, но в маниерите ѝ имаше нещо по-предпазливо. — Ако смятате, че можем да ви отведем до нея, съжалявам да кажа, че не можем.

Въпреки или може би заради спокойствието на жената, Уил знаеше, че това нямаше да е лесно.

— Къде е съпругът ви сега?

— Чете лекция в Ню Йорк — обясни тя. — Той специализира в здравословни проблеми, засягащи жените.

Уил надраска нещо в тефтера си.

— Разбирам.

— Смятате за иронично, че мъж, посветил живота си да помага на жените, има дъщеря, която е проститутка и наркоманка.

— Да — призна Уил. — Така е.

Тя се облегна в стола си, явно облекчена, че са изяснили това.

— Направихме всичко по силите си да се опитаме да помогнем на дъщеря си.

— Сигурен съм в това.

— Наистина ли? — попита тя, сякаш искаше да го хване неподготвен. — Похарчихме хиляди долари за лечение, семейна терапия, индивидуална терапия. Направихме всичко, което мислехме, че би ѝ помогнало. — Тя склочи ръце в скута си. — Простичкият факт бе, че Алиша не искаше помощ. Започна да бяга от вкъщи, преди да навърши тринадесет.

Уил повтори като ехо нещо, казано от Анджи за момичето.

— Не можеш да помогнеш на някой, който не иска да му бъде помогнато.

— Вярно е — съгласи се майката. — Имате ли деца?

— Не, госпожо. Нямам деца.

— Това е най-прекрасната благословия давана ни от Господ, способността ни да дадем дете на света. — Тя протегна ръце, държейки въображаемо бебе. — Държиш ги в ръце за пръв път и са поценни от злато. Всеки твой дъх след това е единствено за детето ти. Разбирате ли какво казвам?

Уил кимна, усещайки в гърдите си такава празнина като тази в ръцете ѝ. Помисли си, че дори собствената му майка да го бе държала, тя очевидно не бе имала проблем скоро след това да го даде на някого другиго.

Мириам продължи:

— Алиша се замеси с това момче. — Той видя как миглите ѝ се овлажниха от сълзи. — Аз израснах бедна, както и доктор Монро. Все пак и двамата знаехме стойността на доброто образование и работихме много, за да се възползваме от възможностите, за които други хора се бяха борили, дори умирали.

Той се опита да направи комплимент.

— Очевидно сте успели.

Тя му хвърли поглед, който говореше, че и двамата знаеха, че материалните неща едва ли са мярка за успеха.

— Мислехме, че като отгледаме децата си тук, в този квартал, това ще ги предпази. Декатур винаги е бил един малък оазис.

— Наркотиците винаги намират начин да влязат в дадена общност.

— Предполагам, че е така — допусна тя. — Искахме много повече за нея. Човек живее чрез децата си. Боли го с тях, диша с тях, когато може. — Тя каза на Уил: — Но Алиша избяга с мъж, когото среща в една лечебна институция. Няколко седмици по-късно я арестуваха с обвинение за наркотици. Алиша влезе в затвора, а мъжът изчезна, вероятно си е намерил друго глупаво момиче.

Когато Уил започна работа в БРД, той се изуми, като разбра колко жени свършваха в затвора, защото гаджетата им ги бяха пратили на някоя сделка, убеждавайки жените, че ченгетата са по-снизходителни към нежния пол. Затворът беше пълен с млади момичета, които си мислеха, че са влюбени.

Мириам прекъсна мислите му.

— Доктор Монро и аз осъзнахме постепенно, че пристрастяването към наркотиците е смъртоносна болест. Това е рак, който изяжда семействата живи. — Тя стана, прекоси стаята и стигна до пианото, казвайки: — Стигаш до един момент, в който се оглеждаш и се питаш: „Какво причинява това на останалата част от семейството ми? Каква вреда причинявам на другите си деца, като концентрирам

цялата си енергия върху спасяването на това дете, което не иска да бъде спасено?“.

Върху пианото имаше снимки в рамки и тя поставяше ръка над всяка една подред.

— Алиша беше последното момиче. Наричахме я средното ни дете, защото беше такава палавница. — Премина към друга снимка, друго дете. — Ашли е най-голямата. Тя е гинеколог, като баща си. — Посочи друга снимка: — Клинтън е ортопед. Джералд е психиатър. Харли е класически пианист. Мейсън... — Тя вдигна малка рамка във формата на куче и се засмя. — Той отглежда кучета, Господ да го поживи. — Беше изключително внимателна, докато поставяше рамката обратно на мястото ѝ, и Уил се зачуди дали Мейсън е любимецът на майка си.

Шест деца. Удобна къща. Много дрехи и храна и родители, които да се грижат за теб. Какво ли би било да пораснеш в семейство като това? Защо Алиша бе обърнала гръб на всичко това?

Разбира се, Уил бе прекарал прекалено дълго време в силите на реда, за да вижда само външната страна на тези неща. От опит знаеше, че наркоманите, като цяло, не започват, защото са най-щастливите хора на земята. Те пристъпваха към наркотиците поради някаква причина — дали желание да се впишат в картинката, или нуждата да излязат от нея. Отсъстващият баща можеше да е някакъв садист. Братята можеше да не са търсили по-далеч от къщата за първите си сексуални набези. По-голямата сестра можеше да е била пълната отличничка, която е хвърляла такава сянка, под която нищо не може да расте. Но Уил не беше там, за да рови из миналото на семейство Монро. Той се намираше тук, за да каже на тази жена, че нейната дъщеря, изгубена толкова отдавна, най-накрая бе изгубена завинаги.

Той полита:

— Не сте виждали дъщеря си от двадесет години?

— Най-малко двадесет.

— Никакви телефонни обаждания? Никакви картички или писма?

Мириам си спомни:

— Преди няколко години получихме обаждане. Беше в затвора. Искаше пари.

Майкъл беше казал, че Алиша е посочила единствено Бейби Джи като лице за контакт, когато е била арестувана, но полицаят на смяна трябва да беше отбелязал на кого се е обаждала, докато е била вътре, кой я е посещавал, ако е била вътре за повече от ден.

Той попита:

— Вие ли говорихте с нея?

— Да — отговори тя. — Разговорът не продължи повече от минута. Казах на дъщеря си, че няма да ѝ дам никакви пари и тя ми затръшна телефона. — Мириам обясни: — Тогава се чухме за последно. Дори не знам къде живее в момента.

— Имате ли представа с кого се е свързвала? Кои са били приятелите ѝ?

Тя поклати глава.

— Съжалявам, полицай. Предупредих ви, че няма да съм ви много полезна да я откриете. — Тя погледна надолу към ръката си, която все още почиваше върху пианото. — Ще ми кажете ли какво е направила? Тя не е... — вдигна очи към Уил, после отново ги свали. — Не е наранила никого, нали?

Уил усети как в гърлото му заседна буца.

— Другите ви деца наблизко ли живеят?

— Не достатъчно — каза му тя, а на устните ѝ заигра усмивка. — Мейсън живее по-надолу по улицата, но това никога не е достатъчно близо, когато си баба и имаш трима внуци за глезене.

— Може би трябва да му се обадите.

Усмивката ѝ застина.

— Защо ми е да правя това?

— Госпожо Монро, наистина бих искал да се обадите на сина си или на някой, който може би ще може да дойде и да постои при вас.

Тя се отпусна на пианото, както бе станало на входната врата. Кучето изръмжа ниско, когато Уил се изправи. Гърлото на Мириам проработи.

— Предполагам, ще ми кажете, че накрая е взела прекалено много.

— Не, госпожо. — Той отново посочи към дивана. — Бихте ли седнали, моля?

— Няма да припадна — рече му тя, въпреки че шоколадовият ѝ цвят беше с един нюанс по-светъл. — Кажете ми какво се е случило с

дъщеря ми.

Уил трябваше просто да ѝ каже и да я остави с мъката ѝ, но не можеше. За негова изненада, когато заговори, звучеше сякаш се молеше.

— Госпожо Монро, моля ви, седнете.

Тя му позволи да я заведе до дивана и да седне до нея. Трябваше да ѝ вземе ръката, да направи нещо да я успокои, но Уил не се чувстваше като човек, който може да утешава. Знаеше, че протакането на неизбежното беше едно от най-егоистичните неща, които бе правил в живота си.

Той каза:

— Алиша е била убита в неделя вечер на стълбището пред апартамента ѝ.

Устата на Мириам се отвори в опит да поеме въздух.

— Убита?

— Някой я е убил — информира Уил. — Мисля, че вероятно е познавала нападателя. Мисля, че го е последвала навън на стълбището и той я е наранил... — Той се запъна. — Наранил я е по такъв начин, че това е довело до смъртта ѝ.

— „По такъв начин“ — повтори като ехо Мириам. — Какво означава това? Страдала ли е?

Трябваше да излъже — нямаше нищо лошо да кажеш на майката, че детето ѝ е умряло бързо — но не можа.

— Не мисля, че има начин да разберем дали е била наясно какво се е случвало с нея. Надявам се, че не е... — Той спря. — Надявам се, че е имало достатъчно наркотици в тялото ѝ, за да не знае какво е ставало.

Тя внезапно ахна.

— Видях го във вестника. Беше убита жена в Грейди. Не посочвах я името ѝ, но... Никога не съм мислела, просто приемах...

— Съжалявам — каза Уил на бедната жена, мислейки си, че е казал думата повече пъти през последните няколко дни, отколкото през целия си живот. Той извади копието от писмото на Алиша. — Открихме това в пощенската ѝ кутия. Било е върнато, защото не е имало достатъчно пощенски марки.

Майката грабна писмото, сякаш бе спасителна сламка. По бузите ѝ закапах сълзи, докато гледаше думите. Сигурно го прочете дузина

пъти преди да промърмори: „Пария“.

— Можете ли да ми кажете за какво е говорела?

Мириам държеше писмото в скута си, ръцете ѝ трепереха.

— Имаше една къща от другата страна на улицата — през три къщи, но много различна от всичко наоколо. — Тя се взря през прозореца, сякаш можеше да я види. — Ние бяхме единственото черно семейство в квартала по онова време. Тобиас и аз се смеехме на това как хората казваха „край с квартала“, когато дяволът вече живееше в задния им двор.

— Онова семейство още ли живее там?

Тя поклати глава.

— Минаха около десет различни семейства през тази къща, откакто семейство Карсън се изнесоха. Направени ѝ бяха пристройки, превърнаха я в нещо като палат, но по онова време тя беше просто малката къща, където се случваха лоши неща. Във всеки квартал го има, нали? Една лоша къща, с едно лошо дете?

— Да, госпожо.

Тя отново погледна през прозореца.

— Партита всеки уикенд. Коли, прелитащи нагоре-надолу по пътя. Онова момче беше отрова за всеки, с когото влезеше в контакт. Наричахме го Пария от улица „Пейсли“.

Уил се замисли за писмото, за начина, по който Алиша говореше за себе си като за парий.

Мириам продължи:

— Майка му все я нямаше вкъщи. Беше адвокат, ако изобщо можете да го повярвате — обърна се обратно към Уил. — Предполагам, че мога да я виня до безкрайност, но фактът беше, че тя бе толкова неспособна да контролира детето си, колкото и ние.

— Алиша с това момче ли избяга?

— Не — каза жената. — Тя избяга с един тридесет и девет годишен мъж на име Маркъс Кийт. Той беше един от съветниците в програмата ѝ за лечение. По-късно открихме, че вече е лежал, защото е бил забъркан с непълнолетни. — Тя се изсмя безрадостно. — Всъщност могат да поставят въртяща се врата на всеки затвор в Америка.

Уил се опита да пипа внимателно.

— В писмото тя изглежда ви обвинява за нещо.

Мириам се усмихна сковано.

— Когато Алиша беше на единадесет, аз напуснах семейството си. Имаше един мъж. Каквата майката, такава дъщерята, предполагам. — Тя вдигна писмото. — Или „греховете на родителите“, както дъщеря ми се е изразила толкова красноречиво.

— Очевидно сте се върнали.

— Тобиас и аз оправихме нещата, но всичко беше доста нестабилно за дълго време. Алиша се изгуби в бъркотията, а после се забърка с онова момче от улицата. — Тя постави ръка на яката си, дръпна малък кръст, който висеше на златна верижка около врата ѝ.

Уил бръкна в джоба си и извади кръста от писмото на Алиша.

— Намерихме и това.

Мириам погледна кръста, но не го взе.

— Всичките ми деца имат по един.

Той не искаше да ѝ каже, че Алиша го е изпратила обратно. Писмото бе достатъчно красноречиво. Все пак трябваше да попита — има ли този кръст сериозно значение?

— Тобиас ги купи, когато се върнах вкъщи. Всички се събрахме на масата и той ги раздаде един по един. Това олицетворяваше единството ни, вярата, че отново можем да сме семейство.

Уил постави кръста в ръката ѝ и сгъна пръстите около него.

— Сигурен съм, че би искала да го вземете.

Остави я сама в стаята, мина през коридора, покрай творбите, снимките, всичко, което Мириам и Тобиас бяха събирали през годините да превърнат къщата си в дом. До вратата имаше висока маса и Уил оставяше една от визитките си, когато чу говор в съседната стая. Тонът бе приглушен от разстоянието и мъката. Тя очевидно говореше по телефона.

— Мама е — казваше тя на едно от многото си деца. — Имам нужда от теб.



## ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

21:16 ч.

Анджи беше изморена до смърт, когато смяната ѝ свърши. Благодарение на усилената ѝ работа, в момента в затвора бяха трима продавачи на газ, шофьор на камион и безработен баща на три деца, които се чудеха как ще обясняват на съпругите си, че са били арестувани за наемане на проститутка. Ако обясненията им приличаха на тези, които дадоха на Анджи — *Жена ми не ме разбира... Става ми самотно на пътя... Децата ми ме мразят* — очакваше ги дълга нощ в студената килия.

В този ред на мисли Анджи реши, че това, което правеше всеки ден, беше безсмислено усилие. Клиентите продължаваха да се връщат, момичетата продължаваха да излизат на улицата. Никой не се интересуваше да стигне до корените на проблема. Анджи бе прекарала последните шест години в опознаване на тези жени. Всичките имаха еднакви истории за сексуално насилие и пренебрегване в миналото си; всички бяха избягали от нещо. Не беше необходимо да си завършил икономика в Харвард, за да разбереш, че ще е адски по-евтино да се похарчат пари за подпомагане на тези деца, отколкото да бъдат тикани в затвора, като пораснат. Но така беше в Америка. Харчеха се милион долара за спасяването на някакво хлапе, паднало в кладенец, но господ забраняваше да се похарчат сто кинта, за да се запечата кладенецът, така че детето изобщо да не падне в него.

Джасмин Алисън вероятно беше поредното от онези хлапета, които никога нямаше да бъдат открити. Щеше да се озове на улицата с ново име, ново поведение, нова пристрастеност, която някой сводник можеше да използва, за да я контролира. Анджи знаеше от начина, по който Уил говореше за момичето, че той бе притеснен. И с основание, като се имаше предвид, че на Джасмин ѝ бяха платили да се обади по телефона в нощта на убийството на Алиша. Анджи знаеше също, че можеше да има милион други малки неща, които да прогонят момичето от дома ѝ. Все пак тя се обади на няколко човека в Центъра и ги помоли да проучат случая.

Анджи погледна напътствията, които беше надраскала на страницата, откъсната от телефонния указател. Кен Возниак живееше в Дом за специални грижи на магистрала „Лорънвил“. Сестрата на смяна, която даде напътствията на Анджи, звучеше развълнувана, че човекът ще има посетител. Анджи бе срещала Кен само два пъти. Съмняваше се, че изобщо ще я помни.

Часовете за посещения приключваха в десет. Съдейки по празния паркинг, Кен не беше единственият човек без много гости. Фоайето беше голо, но чисто, с обичайните бели плочки и луминесцентно осветление. На малката масичка в чакалнята имаше малко изкуствени цветя и машината за вода бръмчеше, докато тя отиваше към бюрото на рецепцията.

Мъжът се облегна в стола си с отракана усмивка на лицето, докато оглеждаше Анджи от горе до долу, попивайки всеки сантиметър от екипчето ѝ на проститутка, с онази нахална усмивка, която казваше, че знае точно какво представлява тя и колко ще струва. Той преплете пръсти зад главата си, ризата му се качи нагоре и тя видя подутия му, космат корем.

Той облиза устни и попита:

— Колко?

Анджи бръкна в чантата си и извади значката. Човекът буквално падна от стола. Задрапа да стане, мърморейки:

— Аз просто...

— Тук съм, за да видя Кен Возниак.

— О, боже. — Гласът му се разтрепери, докато се опитваше да изправи стола. — Тази работа ми трябва.

Тя се зачуди дали работата му трябваше, за да може да обира старите дами, докато си спяха в леглата.

— Вземи някакво хапче, Клитъс<sup>[1]</sup>, не съм тук да те опандизвам.

— Аз просто...

— Возниак — повтори тя. — Къде е?

Ръцете му трепереха, докато набираше нещо на клавиатурата на компютъра.

— По коридора и вляво. Стая триста и десет. Боже, госпожо, съжалявам, разбирате ли? Не съм го правил никога преди.

— Да, добре. Аз също.

Острите токчета на Анджи затракаха, като тръгна по коридора. Все още виждаше начина, по който задникът рецепционист я изгледа, когато влезе през входната врата. Онзи знаещ поглед на лицето му, сякаш беше просто дупка за чукане. Когато стигна до стая триста и десет, вече се чувстваше съвсем малка.

— Ехо? — извика тя, почуквайки на вратата. Над данданията от телевизора чу приятно изгрухтяване, което прие като покана за влизане.

— Еее — рече Кен, като я видя, с извитата си на една страна уста при опита му да се усмихне. Беше свалил около двадесет и пет килограма от седенето в инвалидната количка и тя се зачуди как успяваше да се буди всяка сутрин, знаейки, че това е животът, който го очакваше.

— Помниш ли ме? — попита Анджи.

Той издаде дълбок, разпознаващ смях, сякаш казвайки: „Как бих могъл да забравя?“.

Анджи дръпна един стол и седна срещу него. Кен бърникаше по дистанционното в скута си, опитвайки се да спре звука на телевизора. Тя мразеше тези домове почти колкото мразеше болниците, а ето че в един и същ ден посещаваше и двете. Химическата миризма на дезинфектант, белите чаршафи и трептящите светлини ѝ напомняха първия път, когато видя майка си след свръхдозата. Деидре лежеше на леглото, напълно неподвижно, с отворена уста, сякаш бе изненадана да се види тук. Необратима кома. Анджи бе само хлапе, но от *Обща болница* и *Дните на нашия живот* бе научила точно какво означава това: *Бebчо, прецакана си*.

— Дъбъ — рече Кен. Най-накрая успя да спре звука на телевизора.

Анджи се опита да звучи весело.

— Как си?

Едното рамо се повдигна. Определено бе се чувствал и по-добре.

— Тъп въпрос, а?

Кен изпусна една усмивка от онази страна на лицето, която можеше да контролира.

— Не можеш да говориш добре?

— Лошо — призна той.

— Тук съм заради Майкъл Ормуд.

Той гледа в тихия телевизор известно време. Накрая издуха малко въздух.

Анджи реши да кара направо.

— Знам, че е задник, така че не се занимавай да ми го казваш.

Кен кимна.

— Знаеше ли, че бие жена си?

В очите му проблесна шок.

— Предполагам — не — каза Анджи. — Видях я тази сутрин. Изглеждаше сякаш е използвал бухалка.

Челюстта му се затвори, а подвижната ръка се сви в юмрук на скута му. Все още беше ченге, въпреки че вероятно не можеше да отиде до тоалетната, без някой да му избърше задника.

Анджи се наведе напред, облегна лакти на коленете си.

— Знам, че не го харесваше. Защо? Какво не харесваше в него?

В отговор той издуха шумно струя въздух.

Анджи поклати глава.

— Нехващам.

Той издуха още въздух.

— О — рече тя, накрая разбрала. — Въздух под налягане. Той е въздух под налягане.

Кен кимна развълнуван и тя се почувства, сякаш играеше някаква болезнена игра на гатанки. Все пак, не можеше да спре сега.

— Когато Майкъл работеше в Нравствения — довери му тя, — той се възползваше от момичетата.

Кен сви рамене.

— Това свиване „какво очакваш“ ли означава, или е „не съм изненадан“?

Той погледна ръката в скута си, показалецът и средният пръст бавно се вдигнаха да покажат, че е второто. *Не съм изненадан.*

— Казах му да напусне или ще го докладвам и той напусна.

— Аа го по... — Устата му се затвори. Тя виждаше, че той мрази да се опитва да говори. — Аа го по.

— Да — рече тя. Майкъл бе назначен като партньор на Кен. — Ти го получи.

Двамата седяха там, устата на Кен се движеше, но не излизаха звуци. Анджи се опита да запази безизразно лице, опита се да не показва колко е трудно да го гледа такъв.

Накрая той каза:

— Ти — достатъчно ясно да го разбере всеки.

— Ти какво?

Той само гледаше и Анджи осъзна, че гледа право надолу в ризата ѝ. Тя се поизправи, изсмя се.

— Боже, Возниак. Ти старо куче.

— Наа. — Той махна с ръка. — Наа даа. — Той се огледа из стаята, сякаш имаше нужда от помощ. Накрая погледна обратно към ръцете си. Тя го видя как си изправи показалеца, после оформи кръг с палеца и показалеца си. Прокара кръга нагоре-надолу около изправения показалец.

Анджи скръсти ръце.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Наа — настоя той. *Не.*

— Да — рече бързо тя, повтаряйки жеста за чукане със собствените си ръце. — Разбрах те, Кен. Знам точно какво казваш и трябва да кажа, че съм впечатлена, че все още можеш, ама няма никакъв шибан начин това да стане.

— Ти! — изкрещя той в отговор, посочвайки я ядно с пръст. — Ма-л. — Направи знака отново.

— Ооо. — Тя разбра думата и значението най-после стана ясно.

*Ти и Майкъл.*

Тя попита:

— Знаел си за това?

Кен вдигна вежди. *Кой не знае?*

— Да — призна тя. — Чуках го.

— Той... ми... каа...

— Обзалагам се, че го е направил. — Боже, всички знаеха.

— Е — каза Кен. *Хей.*

Тя вдигна поглед. Той вдигна разтворена ръка, питайки какво друго.

— Едно от моите момичета беше убито.

Той посочи към телевизора.

— Грей — очевидно бе видял историята по новините.

— Да, живееше в Грейди — каза Анджи. — Езикът е бил отхапан. Задушила се до смърт в собствената си кръв.

— Ма-л?

За момент Анджи си помисли, че пита дали Майкъл я беше убил. После осъзна какво питаше.

— Не знам дали Алиша е едно от момичетата, които са били с него, за да избегнат арест — призна Анджи. — Спрях да работя там горе-долу от времето, когато той ти стана партньор. Прикритието ми бе прецакано.

— Кой?

Анджи се засмя на себе си. Никога дори не се бе замисляла по въпроса, просто приемаше, че си има ограничен брой пъти, когато бе възможно да излезеш с клиент и да не се върнеш с него, преди хората да започнат да осъзнават, че си ченге.

— Майкъл може да ме е издал — допусна тя. — Може да е помислил, че ме забърква в неприятности, но просто ме преместиха в различен район. Нови момичета. Нови клиенти. — Тя си мислеше за един точно определен клиент. — Майкъл дойде в новия ми район преди няколко месеца — каза тя на Кен. — Мислех, че просто се прави на глупак, но ни каза да внимаваме за един тип, който тъкмо бил освободен, каза, че бил лошо копеле.

Кен изсумтя. Очевидно бе имал удоволствието да е под прицела на дрънканиците на Майкъл.

— Да, аз също не го взех на сериозно — призна тя. — После налетях на човека, за когото ни беше предупредил. Името му е Джон Шели.

Кен сви рамене. *Никога не съм го чувал.*

— Както и да е — рече Анджи, знаейки, че говори заобиколно. — В деня след смъртта на Алиша Монро съседката на Майкъл беше открита мъртва в задния си двор.

— Тъъ?

— Да — съгласи се Анджи. Разказа му нещата, които не можеше да е чул по новините. Самата Анджи нямаше как да знае подробностите, ако не беше Уил. — Езикът на съседката е бил отрязан. На Монро е бил отхапан, но все пак...

Кен седеше. Анджи се почувства зле. Старото куче бе достатъчно объркано и без тя да си излива сърцето пред него.

— Не трябва да те занимавам с това.

— Мо. — Кен направи кръгово движение с ръката си. Искаше да чуе повече.

— Съседката на Майкъл беше само на петнадесет. — Анджи спря. Не беше ли казала и Джина Ормуд, че е била на петнадесет, когато я срещнал Майкъл?

Тя попита:

— Кога беше войната в Залива? Деветдесета? Деветдесет и първа?

Кен вдигна един пръст.

— На колко години смятате, че е Майкъл? На четиридесет е, нали? Правиха му някакво парти миналата година. Помня, че навсякъде имаше черни балони.

Кен кимна.

Анджи бе зле с математиката. Уил щеше да сметне всичко това наум, но на нея ѝ трябваше нещо за писане. Откри непотребна хартия в чантата си и надраска цифрите с молива за очи, мърморейки:

— Майкъл е бил роден през шестдесет и шеста, минус две хиляди и шеста. — Тя провери числата, уверявайки се, че е права. Бавно вдигна поглед към Кен. — Джина е била на петнадесет, когато го е срещнала. Тя каза, че поначало се интересувал от братовчедка ѝ, която била с година по-млада.

Тя вдигна листа да го види Кен.

— Той е бил на двадесет и пет. Какво прави един двадесет и пет годишен мъж с едно петнадесетгодишно момиче?

Кен издаде звук на предположение, значението беше съвсем ясно.

— Кажете ми нещо — започна тя. — Някога ходили ли сте на риболов с Майкъл горе в планините?

Изражението на лицето му беше толкова ясно, сякаш бе изрекъл думите. *Не, мамка му.*

\* \* \*

Анджи отмина къщата си, мозъкът ѝ все още се опитваше да схване откритото, докато бе говорила с Кен. Фактът, че Майкъл Ормуд бе преследвал и се бе оженил за тийнейджърка преди почти петнадесет години не представляваше точно доказателство, че е замесен в нещо,

но съвпадението все пак бе налице, а Анджи бе ченге от прекалено дълго време, за да вярва в съвпаденията.

Разигра сценария наум и направи обратен завои в края на улицата, подмина къщата си отново и се насочи към Пидмонт. На светофара сви вляво, после още веднъж наляво по „Понс де Леон“, оставяйки възможностите да се разиграят в главата ѝ. Майкъл все още използваше момичетата, използваше положението си за облагодетелстване. Бейби Джи го бе разбрал. Може би Алиша Монро беше едно от използваните от Майкъл момичета, а на Джи не му беше харесало намаляването на доходите. Той бе убил Монро, после бе убил съседката на Майкъл за назидание. Но защо Бейби Джи ще убива Синтия Барет? Дори и Майкъл да си падаше по тийнейджърки, това не означаваше, че чука съседката си. А и такъв разврат не беше необикновен при мъж на четиридесет. Човек трябваше единствено да погледне в някое модно списание или да отиде до местното кино, за да открие снимките на оскъдно облечени момичета, увиснали върху мъже, достатъчно възрастни да са им бащи. Боже, човек не можеше да мине през местния мол, без да види куп дванадесетгодишни, носещи тениски едва покриващи зърната им и дънки, смъкнати до коленете. А майките им обикновено носеха същото.

Анджи подмина Кметство-изток и зави надясно към „Понси Хайлендс“. Намали, провери, за да се увери, че моторът на Уил е отпред, преди да паркира на улицата. Измъкна се от колата, без да има време да си промени решението. Използва юмрук да почука на вратата му, а после натисна и звънеца няколко пъти за по-сигурно.

Той както винаги не бързаше да отвори вратата. Видя, че си е спуснал ръкавите на ризата, но не ги е закопчал. Все още бе облечен с елечето и онова тъпо куче седеше в лявата му ръка като торба с бонбонки.

Тя поиска да знае:

— Защо винаги се бавиш толкова дълго преди да отвориш шибаната врата?

— Какво не е наред?

Тя пусна чантата си до вратата и влезе в къщата покрай него. Като фон вървеше аудиокнига, а на работната маса имаше ръчен часовник, който той бе разглобил, за да го поправи. Тя погледна ситните пружинки и зъбни колелца, които беше забил върху една



коркова дъска, различните инструменти, използвани от него за поправката на навиващия се механизъм. Анджи винаги се шокираше от факта, че Уил можеше да разбере как работи един ръчен часовник за десет секунди, но му трябваше половин час, за да разбере една страница от книга.

Уил остави кучето на пода. Тя се затътри към кухнята. Анджи я чу как пие вода.

— Какво не е наред? — повтори Уил и спря стереоуредбата.

— Трябва да говориш със сводника на Алиша.

— Бейби Джи? — попита Уил. — Той е мъртъв.

— Какво?

— Умря този следобед — каза й Уил. — На братовчедите му им писнало да ги държат настрани.

— По-бавно — рече, въпреки че тя прибързваше. — Кажи ми какво се е случило.

Той присви очи, но все пак й каза.

— Денят, в който аз и Майкъл говорихме с Бейби Джи, имаше две хлапета на капака на беembeго му. Джи каза, че са му братовчеди.

Анджи седна на дивана.

— Добре.

— Той ги прогони с бухалка. Предполагам, не им хареса. Причакали го, застреляли го три пъти.

— Седни — каза му Анджи. Мразеше да й виси на главата. — Сигурен ли си, че това се е случило? Че са го застреляли братовчедите му?

— Доколкото може да е сигурен човек, когато се занимава с такива отрепки. — Уил седна до нея. — Говорих с арестувалия ги полицаи този следобед. Хлапетата вероятно ще бъдат съдени като възрастни. Единият вече го прехвърля върху другия. Има досие, арест за наркотици, нападение. Това ще му е трето нарушение. Опитва се да се договори, за да избегне доживотна присъда.

— Сигурен ли си, че не са замесени в случая?

— Никой от тях дори не е познавал Алиша.

Анджи кимна, осведомявайки го, че го е чула. Беше прекалено шокирана да говори. Каквото и да знаеше Бейби Джи за Майкъл Ормуд, щеше да го отнесе в гроба.

Уил рече:

— Изглеждаш зле.

— Благодаря.

— Наистина мисля така — каза той. — Какво става с теб?

— Имах много тежък ден — рече му тя, изведнъж усетила товара на всичко това. — Трябваше да отида до болницата.

Той се поизправи, взе ръката ѝ.

— Добре ли си?

— Не за себе си. — Тя излъга, защото беше по-лесно, отколкото да се справя с гнева му, ако откриеше, че е ходила до Пидмонт тази сутрин, за да сплаши жената на Ормуд. — Заведох едно от момичетата. Не беше нищо сериозно. Женски работи.

Уил кимна и тя знаеше, че той няма да я притиска.

Боже, каква бъркотия. Имаше да му казва разни неща, но не знаеше откъде да започне. Какво можеше да каже? Че в нощта на партито на Кен Майкъл е бил груб с нея? Че Майкъл е от типа мъже, с които не можеш да си променяш решението? Че с него, след като започнат нещата, нямаше такова нещо като спиране?

Все още си спомняше колко болеше на следващия ден, ожулванията по бедрата, усещането, че нещо дълбоко вътре в нея е било разкъсано. Мамка му, тя беше мъртвопияна, но белезите по кожата ѝ бяха достатъчно ясни да разкажат историята.

— Добре ли си? — Уил прибра косата зад ухото ѝ. Този нежен жест бе нещо ново. Той никога не я докосваше по този начин или може би тя никога не му позволяваше.

Тя каза:

— Беше ми трудно да съм там — без да му казва къде точно е „там“. — Не спирах да си мисля за майка ми.

Уил погали косата ѝ и на нея ѝ се прииска да затвори очи, да положи глава на рамото му. Анджи го бе завела да види майка ѝ два пъти. Ходенето на гроба на майка ѝ щеше да е по-лесно за Анджи, отколкото да вижда Деидре легнала в онова болнично легло, без да знае дали някъде зад тези затворени *очи* тя не крещеше за помощ. Защо Анджи обичаше единствения човек, когото трябваше да мрази най-много?

— Ела тук — рече Уил и я придърпа по-близо, поставяйки ръце около нея. Облегна се назад на дивана, като я държеше до себе си. — Просто остани така за малко.

На Анджи ѝ се прииска да заплаче, но не можеше да си позволи да се пречупи пред Уил. Тя притисна лице в рамото му, усети перилния препарат, който използваше, и соевия сос, с който си бе накапал вратовръзката. Ако можеше да си остане така, ако само можеше да го остави да я държи, тогава може би нещата щяха да се пооправят. Може би щяха да могат да станат едно цяло.

Тя обърна лице към него и го целуна по врата. Кожата му реагира и тя целуна адамовата му ябълка, а той преглътна.

Той каза:

— Не е необходимо ние да...

Тя сложи ръка на шията му и постави устни върху неговите. Уил не искаше, но тя подразни страстта му, използвайки зъбите и езика си, докато не започна да я целува както трябва. Ръцете му се напрегнаха, когато я вдигна нежно и я положи обратно на дивана. Задържа тежестта си на лакът, ръцете му галеха лицето ѝ, докато я целуваше по шията. Маншетът на ризата му бе паднал и Анджи видя възпаления розов белег на вътрешната страна на китката му. Тя го бе откарала до болницата онази нощ, бе останала край леглото му, докато чакаше да се събуди и да осъзнае, че не се бе получило, че все още бе жив.

Внимателно тя докосна китката му, проследявайки пътя, по който бе минал бръсначът при разпарянето на кожата.

Уил се отдръпна рязко, гледайки я шокирано.

— Съжалявам — извини се тя.

Той се опита да седне, но тя грабна елечето му с юмруци, дръпна го обратно.

— Казах, че съжалявам.

— Анджи... — Той отново се опита да се отдръпне, но тя не го пусна. Сбориха се, но Уил никога не използваше цялата си сила срещу нея. Тя успя да го дръпне долу, притисна плътно устни в неговите. Изви се върху него и той спря да се съпротивлява. Анджи го целуна по-дълбоко, по-грубо от обикновено и, за нейна изненада, той ѝ отвърна със същата енергия.

Тя усети как дишането ѝ се учести, мозъкът се замъгли. Тежестта му върху нея беше достатъчна да ѝ потекат сълзи и тя плъзна ръка надолу в панталоните му, тъй като имаше нужда това да свърши бързо, преди да е припаднала.

— Боже — измърмори той, разтвори си елечето, издърпа ризата от панталона си, после потника, така че да има достатъчно място за ръката ѝ.

Той бе избутал ризата ѝ нагоре, устата му намери голата ѝ гръд. Когато тя обви ръка около него, той изгуби ритъма. Тя пое нещата, използва свободната си ръка да смъкне гащичките си. Анджи го насочи вътре в нея, преди да успее да я спре.

Дъхът му спря, когато тя се изтласка нагоре към него, притискайки се, опитвайки се да го накара да свърши.

— Не — прошепна той, борейки се да забави. Очите му бяха здраво стиснати и се тресеше от усилието да се въздържи. Тя тикна език в ухото му, ухапа го, направи всичко по силите си да го предизвика да свърши. Той стенеше високо, докато поддаваше, разтrese се на върха.

— О, боже — издиша той. — Анджи...

Тя го остави да я целува още малко, спря го, когато устата му започна да слиза надолу по нея.

— Не — рече му, дръпвайки го обратно към лицето си. — Трябва да вървя.

Той се потеше, дишането му бе учестено, докато целуваше гърдите ѝ.

— Остави ме да те вкуся.

Грубото ръмжене на гласа му накара тялото ѝ да изтръпне. Тя прехапа долната си устна, опитвайки се да не мисли колко хубаво щеше да е усещането от устата му там долу, докато устните му обхождаха стомаха ѝ.

— Не — успя тя и нежно го издърпа обратно горе. — Трябва да вървя.

— Остани при мен.

Някак си молещият му глас я улесни да си тръгне.

— Имам работа утре.

— Аз също.

Тя го отблъсна, този път по-твърдо.

— Уил.

Той се изтъркаля от нея и се отпусна върху дивана с още едно изпъшкване, но това далеч не изразяваше удоволствие.

Изправяйки се, тя дръпна обратно бельото върху себе си. Ризата й още беше накриво и тя се наведе да я оправи.

Той обви ръка около крака й.

— Защо го правиш?

Тя отстъпи извън обсега му, намери си чантата на масата до входната врата.

— Защо ми позволяваш?

---

[1] Герой от „Семейство Симпсън“. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

*9 февруари 2006 г., 09:58 ч.*

Марта Лам очевидно бе провела не един, а няколко телефонни разговора. Джон бе получил обратно пълния размер на наема, който бе платил в коптора, а стаята при господин Апълбаум беше с почти тридесет долара по-евтина. Заедно с петдесетте кинта, които Джон беше получил за лазенето в цистерната, той можеше всъщност дори да яде този месец.

— По дяволите — рече Рей-Рей. Гледаше една жена, която току-що бе паркирала своята тойота „Камри“, пълна с пицци деца. — Тая не мое да не е грозна, ма поне да си бе останала вкъщи.

Джон го изгледа странично.

— Кога ще се научиш да говориш както трябва?

— Има много повече в приятеля от това, което виждаш — каза му Рей-Рей.

Той остави Джон при машината за сушене и отиде да помогне с избърсването на една от колите. Крехкият мир на Джон с Рей-Рей се бе превърнал в някакво приятелство от страна на другия мъж, откакто го беше завел в болницата. Джон не беше сигурен какво предизвика промяната, но нямаше намерение да се оплаква. Имаше си достатъчно недоброжелатели. Всичко, което би отстранило Рей-Рей от тази група, беше добре дошло за него.

Посещението в болницата беше нещо хубаво и за Джон. Все още усещаше как сърцето му прескача в гърдите, като се сетеше за образа на Робин в чакалнята. Тя носеше работния си екип, но той не можеше да не види отвъд това нежната ѝ кожа, плътните устни. Начинът, по който стоеше — с тежестта, преместена върху единия крак, с изскочил хълбок. Какво ли щеше да е да прокара ръка по този хълбок, да я дръпне близо до себе си? Този тип мисли държаха буден един мъж през нощта. Робин не беше причината Джон да дойде на работа рано тази сутрин, да се появи дори преди Арт. Преместването от едното място на другото не беше кой знае какво. Джон бе метнал дрехите си в хладилника и го използва като куфар и премина шестте пресечки до

къщата на господин Апълбаум. След като Джон се настани, той отиде обратно до улица „Ашби“ за последен път и изрови ножа от мястото под едно дърво, където го беше заровил. Беше се потил през целия път на автобуса, уплашен, че ще го хванат с оръжие. В автомивката Джон го пусна в цистерната и седна на стената под магнолията, докато Арт не мина с кадилака си, питайки: „Какво става с теб, Шели? Да не искаш повишение?“, и заключи вратата на колата си.

Джон се опитваше да мисли логично, да реши какво да прави след това, но колкото и да се мъчеше да се концентрира, можеше единствено да изпитва изпепеляващ гняв. Майкъл бе сложил този нож под матрака му в коптора, точно както беше скрил и кухненския нож, така нареченото оръжие на убийството, в килера на Джон преди толкова много години. Какво, по дяволите, имаше този тип против него? Какво бе направил Джон, че да настрои Майкъл срещу себе си? Не само срещу Джон, а и срещу цялото му семейство.

Едно нещо беше да накисне Джон преди всичките тези години, но да продължава, да използва самоличността му, докато бе под ключ в затвора... това беше някаква болна мания. Майкъл го мразеше. Човек не се придържаше към името на друг през всичките тези години, освен, мамицата му, ако не го мразеше. А кретенът очевидно бе използвал положението си да стигне до госпожа Лам, опитвайки се да я накара да хвърли Джон обратно в „Коустъл“ при педофилите и изнасилвачите. Не му беше достатъчно да го накисне. Той искаше Джон да страда.

С течение на годините Джон бе свикнал със загубата на свободата, оставяйки се да вярва, до някаква степен, че принадлежи към мъжете като Бен Карвър. Той беше лошо хлапе и лош син. Ричард Шели можеше да свидетелства за това. Но дори без осъждащото го свидетелстване на баща му, според мнението на личния съд на Джон, той не беше напълно невинен за убийството на Мери Алис. Той я беше поканил на партито. Той беше надрусан. Той ѝ беше дал алкохол. Той бе отишъл в къщата ѝ, промъкнал се в спалнята ѝ. Той бе изсмъркал наркотика, който го срина. Той бе оставил всичко това да се случи.

Но от знанието, че Майкъл, собственият му братовчед Уди, бе изкормил Мери Алис, на Джон му причерняваше от ярост. Не можеше да се ядосва заради себе си, но можеше да се ядосва заради Мери

Алис, адски вбесен, че Майкъл не само беше изнасилил момичето, не само я беше убил, но и я беше съсипал като бясно животно.

Снимките от местопрестъплението в съдебната зала бяха шокиращи, но Джон беше присъствал на мястото, беше видял тялото ѝ със собствените си две очи. Белезите от ухапвания върху малките ѝ гърди. Тъмните синини и дълбоки рани от вътрешната страна на бедрата ѝ. Как очите ѝ все още бяха отворени, взрени във вратата, сякаш мислеше, че майка ѝ ще влезе всеки миг да я събуди за църква. Устата ѝ преливаше от собствената ѝ кръв, косата ѝ беше залепнала за възглавницата под нея.

Това шибано копеле. Това проклето, болно копеле.

И всичко това не беше спряло с Мери Алис. Майкъл все още беше някъде там, все още правеше каквото си искаше от името на Джон. И беше ченге. *Ченге!* Можеше да прецака Джон по всяко време, сигурно сега си седеше на задника и измисляше друг начин да накисне Джон за болните си престъпления. Мисълта за снощи, за пръстите му, докосващи ножа, как почти го пипнаха с оръжието в ръце, го караше да се облива в студена пот. Майкъл можеше да направи каквото си поиска. Можеше да арестува Джон на място и Джон не можеше да направи нищо по въпроса.

А може би Джон си го заслужаваше. Може би след стореното със съседката на Майкъл заслужаваше да го хвърлят обратно в затвора при другите болни копелета. Той бе обезобразил едно дете. Беше използвал собствените си ръце да оскверни момичето. Не изглеждаше правилно да се измъкне с такова нещо. Както вървяха нещата, вероятно нямаше.

Машината за сушене спря и Джон започна да сгъва кърпите, натрупвайки ги в количка с колелца, за да могат да ги движат около колите, докато работят. Трябваше отново да говори с Бен. Джон бе пораснал в затвора, но мислеше като затворник, а не като престъпник. Трябваше някой да му каже какво да прави.

— Ти ли си Джон?

Жената пред него беше слаба, висока около сто и седемдесет, сто и осемдесет сантиметра. Черната ѝ коса бе късо подстригана и носеше вталено яке над тесните сини дънки.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, поглеждайки за издайническа подутина под якето ѝ. Не му приличаше на ченге, якето



беше прекалено хубаво, но Джон никога не беше достатъчно добър в това да забелязва лошите.

— Ти ли си Джон Шели? — попита тя.

Той погледна над рамото ѝ. Рей-Рей смучеше близалка, но Джон виждаше, че очите му оглеждат сцената.

Джон попита:

— Познавам ли ви?

— Преместил си се — рече тя. — Мислех, че живееш на улица „Ашби“.

Той се опита да се усмихне, въпреки че искаше единствено да пусне кърпите и да хукне.

— Какво става?

Ръцете ѝ бяха на хълбоците и той се сети за госпожа Лам. Не можеше да се сдържи. Гледаше право към металния капак на цистерната.

— Аз съм Кати Кийнън — каза тя. — Приятелка на сестра ти.

Той пусна кърпите.

— Джойс...

— Добре е — увери го жената. — Просто трябва да говориш с нея.

— Аз... — Той погледна надолу към купчината кърпи, после обратно към жената. Не знаеше коя е и защо е тук, но беше луда да смята, че може да накара Джойс да направи нещо, което не иска.

Джон коленичи да събере кърпите.

— Тя не иска да говори с мен.

— Знам, че не иска — рече Кати. — Но трябва.

— Коя сте вие?

— Казах ти. Нейна приятелка.

— Не я познавате добре, ако смятате, че това ще стане.

— Споделям леглото ѝ през последните дванадесет години, Джон. Мисля, че я познавам доста по-добре от всеки друг на тази земя.

Значи Джойс беше обратна. Джон се зачуди какво ли мисли Ричард по въпроса. Едното му дете — осъден изнасилвач и убиец, а другото — странно като банкнота от три долара. Джон не можа да не се усмихне на вероятно огромното разочарование на Ричард.

Кати го попита:

— Притеснява ли те, че сестра ти е лесбийка?

— Наистина не мисля, че имам какво да кажа — призна Джон, като през цялото време си мислеше: „Боже, Ричард трябва да е бил бесен, когато е разбрал. Неговата идеална Джойс играеше за другия отбор“.

Кати караше черно порше, тип кола, която Джон виждаше единствено на четири крака, докато чистеше боклука от нея. Тя го откара направо по „Пидмонт“, сви вдясно по „Сидни Маркус“ и паркира пред малка сграда на улица „Ленъкс“, точно до междуцатската магистрала. На табелата отпред със златни букви пишеше *Кийнън, Роуз и Шели*. Колата до тях, тъмносиво беемве, бе паркирана на мястото на Джойс Шели.

Джойс работеше на по-малко от три километра от „Горилата“, дори може би минаваше оттам всеки ден на път за работа.

— Приключва сделка в момента — каза Кати. — Няма да се бави.

Коленете на Джон изпукаха, докато се измъкваше от ниската кола. Все трябваше да си припомня, че е почти на четиридесет. По някаква причина, той все още се чувстваше на петнадесет, сякаш „Коустъл“ бе в живота на друг Джон — съзнанието му бе отишло там, докато тялото беше останало отвън, без да старее, чакайки го да се върне, за да си го вземе.

— Ще изчакаме в нейния кабинет — предложи Кати и го поведе през сградата. Очите на рецепционистката проследиха Джон, докато минаваше покрай бюрото ѝ, и той си помисли, че като изключим чистачката, тя не беше свикнала да вижда такива типове да се мъкнат през чистите коридори.

— Насам. — Кати взе някакви бележки с нейното име отгоре от една ниша, и започна да ги чете, докато вървяха по коридора.

Кабинетът на Джойс беше хубав, точно какъвто Джон би си го представил, ако се замислеше за сестра си и нейния живот. Персийският килим на пода беше в наситеносиньо и алено, а завесите бяха от тънък лен, който пропускаше светлината. Боята по стените беше в шоколадовобежово. Цветът бе мъжки, но имаше нещо наистина женствено в начина, по който ги бе използвала Джойс. Или може би кабинетът беше аранжиран от някой дизайнер, някой скъпар от Бъкхед, на когото се плащаше да харчи парите на богатите. Имаше няколко

ориенталски картини, които не бяха по вкуса на Джон, но от снимките на работната маса под прозореца го заболя сърцето.

Младите Джойс и Джон на екскурзията до Сикс Флагс. Бебето Джон в скута на Ричард, докато му подаваше шишето. Десетгодишната Джойс на плажа в бански костюм от две части, с по един сладолед във всяка ръка. Имаше и по-скорошни фотографии. Кати и Джойс в зоопарка. Кати върху кон с планински пейзаж зад нея. Два лабрадора<sup>[1]</sup>, търкалящи се по тревата.

Снимката, която го сепна, беше на майка му. Емили с шал около главата, испити очи и вдлъбнати бузи. Но се усмихваше. Майка му винаги бе имала най-красивата усмивка. Джон бе прекарал толкова ноци с мислите за тази усмивка, за лекотата, с която я даряваше, за откровената благост зад нея. При гледката от очите му закапаха сълзи и изпита физическа болка от това, че никога вече няма да я види.

Кати каза:

— Емили беше прекрасен човек.

Джон се насили да върне снимката обратно на мястото ѝ. Използва opakото на ръката си да избърше сълзите.

— Познавахте ли я?

— Да — рече Кати. — Тя беше много близка с Джойс. Беше тежко за всички ни, когато се разболя.

— Аз не... — Джон не знаеше как да го каже. — Аз не помня да съм ви виждал на погребението.

— Там бях — каза тя и той видя напрежение в очите ѝ. — Баща ти не приема много добре връзката ни с Джойс.

— Не — рече Джон. — Не би я приел. — Ричард винаги беше сигурен, че знае разликата между правилно и грешно, добро и зло. Който пресечеше тази граница, биваше откъснат толкова лесно от живота му, колкото лесно отстраняваше ракови тумори в операционната зала.

Джон почувства необходимост да каже:

— Съжалявам за това. Винаги е обичал Джойс.

Кати го изгледа внимателно.

— Опитваше се да защитиш баща си ли?

— Предполагам, че ми е по-лесно, ако се опитвам да разбера неговата гледна точка, защо мисли по този начин.

Тя прекоси стаята и отвори вратата. Джон предположи, че води към тоалетната, но сега видя, че представляваше килер с три шкафа за документи. Тетрадки, може би общо петдесет, бяха натрупани върху всеки от шкафовете.

— Това са всичките записки от съда от предварителното ти изслушване до влизането в затвора, до последното обжалване — посочваше различни места, докато говореше. — Това са медицинските ти документи. — Тя постави ръка върху най-горното чекмедже откъм Джон. — Първата ти свръхдоза в Спешното, признанието ти, след като са те арестували и... — Устата ѝ се отвори, но замълча. Все пак го гледаше в очите. — Информация от лазарета в „Коустъл“.

Джон преглътна. Зебра. Знаеха за Зебра.

— Тези са предимно доклади от борда за предсрочно освобождаване — каза Кати, отваряйки чекмедже, в което имаше шест или седем дебели папки. — Джойс взе копието от последната преди около месец.

— Защо? — попита Джон, мислейки си за обема папки, съхранявани от Джойс в продължение на над двадесет години. — Защо ѝ е това?

— Бяха на майка ти — каза му Кати. — Тези тетрадки. — Тя взе една от купчината. — Всичко това са нейни записки. Знаеше случая ти наизуст.

Джон отвори тетрадката, взря се в прилежащия почерк на майка си, без всъщност да го вижда. Докато Емили е растяла, писането е имало значение. Почеркът ѝ беше красив, лееше се върху страницата като прекрасни цветя.

Думите обаче не бяха толкова красиви.

*Наркотик = хероин + кокаин + ??? Защо брадикардия? Защо нарушения в дишането?*

Джон обърна страницата.

*Белезите от ухапвания около гърдите съвпадат със зъбната проба? И, няма сперма. Къде е презервативът???*

Кати рече:

— Накрая се опитваше да вземе физическите доказателства от полицията.

— Защо?

— Искаше да се направи ДНК тест на ножа, за да се потвърди, че това е нейната кръв, но пробата беше толкова малка, че можаха да направят само митохондриална ДНК. — Когато той поклати глава, Кати обясни: — Митохондриалната ДНК идва от майката, така че дори и да е била кръвта на Емили, няма начин да се докаже, че не е и твоята. Или пък на Джойс, но това все пак нямаше да помогне на случая.

— „Белези от ухапвания“? — прочете той.

— Тя мислеше, че ще покажат, че ухапката на твоите зъби не съвпада с белезите, но имаше един случай във Върховния съд, при който такова доказателство беше отхвърлено като недопустимо — добави тя, — но мислеше, че това може да помогне с... отхапването.

— Какво?

— Щатският одонтолог<sup>[2]</sup> така и не бе призован да свидетелства. Около три години преди да почине, Емили подаде иск за предоставяне на всичките ти доказателства, всички документи. Беше решена да започне отначало, да види дали не е пропуснала нещо. Откри доклад, където щатският зъбен специалист казва, че смята, че езикът е бил... че е бил отхапан, а не отрязан.

— Отхапан? — повтори като ехо Джон. В съзнанието му проблесна Синтия Барет, противната хлъзгавост на езика ѝ, когато го бе хванал с палец и показалец. Отрязването бе достатъчно тежко, но отхапване? Що за чудовище би отхапало езика на момичето?

— Джон?

Той прочисти гърлото си, насили се да проговори:

— Ножът беше ключовото им доказателство. Имаха експерт, който каза, че е бил използван да се отреже езика ѝ. Това доказваше умисъл.

— Точно така. Емили се опитваше да докаже грешки на обвинението. Те твърдят, че са предали доклада на лекаря за ухапването на Лидия още при досъдебното производство, но Емили не можа да открие такъв. Това можеше да е основание за обжалване.

Той прелисти страниците, гледаше датите.

— Мама е работила върху това, докато е била болна.

— Не можеше да спре — каза му Кати. — Искаше да те измъкне.

Той не можеше да възприеме обема бележки, които си бе водила. Страници и страници с всякакви ужасяващи подробности, за които

майка му изобщо не биваше да е чувала. За втори път през този ден той плачеше пред любовницата на сестра си.

— Защо? — попита той. — Защо го е правила? — Обжалванията бяха приключили.

— Все още имаше малък шанс — отвърна Кати. — Не искаше да се отказва.

— Тя беше прекалено болна — рече той, прелиствайки назад тетрадката, виждайки, че последната записка е от седмица преди да влезе в болница за последен път. — Не е трябвало да го прави. Трябвало е да се съсредоточи над това да бъде по-силна, да се подобри.

— Емили знаеше, че няма да се подобри — каза му Кати. — Тя прекара последните дни от живота си, правейки точно каквото искаше да прави.

Сега вече той наистина плачеше — с големи, тежки сълзи, замисляйки се за майка си, поглъщаща цялата тази информация всяка нощ, опитвайки се да открие нещо, каквото и да е, което да го измъкне.

— Никога не ми каза — рече Джон. — Никога не ми каза, че е правела това.

— Не искаше да ти дава напразни надежди — каза Джойс.

Той се извъртя, чудейки се колко ли дълго сестра му бе стояла зад него.

Джойс не изглеждаше ядосана, когато каза:

— Кати, какво правиш?

— Намесвам се — отговори другата жена, усмихвайки се като някой, който знаеше, че е направил нещо нередно, но знае, че ще му бъде простено.

Кати каза:

— Ще ви оставя насаме — стисна ръката на Джойс, докато минаваше покрай нея, после затвори вратата.

Джон все още държеше тетрадката, работата на живота на Емили.

— Имаш хубав кабинет — рече той. — А Кати...

— Какво ще кажеш за това? — рече тя горчиво. — Една лесбийка в клана Шели.

— Обзалагам се, че татко е бил горд.

Тя се изсмя дрезгаво.

— Да. Толкова щастлив, че си промени завещанието.

Джон стисна челюст. Не знаеше какво да каже.

— Мама ме накара да обеща да не ги изхвърлям — каза му Джойс, махвайки с ръка към килера. — Аз исках. Исках да ги стоваря всичките в двора и да наклада един голям огън. Почти го направих. — Тя се изсмя безрадостно, като че лаеше, сякаш все още бе изненадана, че не е изпепелила всичко. — Трябваше. Трябваше поне да ги сложа в някой склад или да ги заровя някъде. — Сестра му въздъхна тежко. — Но не го направих.

— Защо?

— Защото това е тя. Всички тези документи, всички тези глупави тетрадки. Знаеше ли, че не ходеше никъде без една от тях? — Джойс добави кисело: — Естествено — не. Тя никога не ги вземаше вътре със себе си, когато те посещаваше, но работеше върху тях, по целия път дотам и обратно. Понякога ми се обаждаше посред нощ и искаше да погледна някакъв стар закон, който бе открила, нещо, което мислеше, че ще предизвика нов процес. — Джойс погледна обратно към шкафовете, към папките. — Те сякаш са мънички парченца от сърцето ѝ, от душата ѝ и ако ги изхвърля сега, значи изхвърлям и нея.

Джон погали корицата на тетрадката с ръка. Майка му бе отдала живота си на него, бе посветила всеки свой съзнателен миг на това да го измъкне от „Коустъл“.

Всичко това заради Майкъл Ормуд.

Майкъл можеше да убие и Емили, след като бе приключил с Мери Алис. Трябваше да бръкне в гърдите на Джойс и да смачка сърцето ѝ. О, боже, Джон искаше да го убие. Искаше да го пребие до смърт, да обвие ръце около врата на Майкъл и да гледа очите на мъжа, докато осъзнава, че ще умре. Джон щеше да отпусне ръце, притискайки го докрай, а после оставяйки го малко само за да гледа страха му, големия шибан страх, когато Майкъл осъзнаеше, че е напълно безпомощен. После Джон щеше просто да го остави. Щеше да го остави наред нищото да си умре сам.

— Джон? — каза Джойс. Винаги бе притежавала интуиция, винаги знаеше, когато нещо го тормози.

Той отново отвори тетрадката, прегледа почерка на майка си.

— Какво е това? Брадикардия. Какво означава?

Джойс отиде до шкафовете и отвори едно от чекмеджетата.

— Когато са те арестували — каза, — си бил прекалено слаб да стоиш прав сам.

— Да — беше ужасен.

— Закараха те в болницата. Мама продължаваше да настоява, че нещо с теб не е наред. — Тя ровеше из папките. — Накара ги да ти направят ЕКГ, ЕЕГ, кръвни изследвания, ЯМР.

Джон имаше блед спомен от това.

— Защо?

— Защото знаеше, че нещо не е наред. — Джойс накрая намери търсеното. — Ето.

Той взе медицинския доклад, внимателно прочете думите, докато Джойс чакаше. Цифрите по тестовете бяха неразбираеми, но Джон бе работил в лазарета на затвора. Знаеше къде да търси. Зачете на глас от написаните на ръка бележки на лекаря под кутията с надпис „заклучения“.

— „Сърдечен ритъм под шестдесет, атаксичното дишане и общото физическо състояние показват наркотична интоксикация.“ — Той погледна обратно към Джойс. — Аз вземах наркотици, Джойс. Никога не съм казвал, че не съм.

— Не — поклати глава тя. — Прочети останалото.

Този път Джон зачете наум. Лекарят посочваше, че симптомите на Джон не са съвсем съвместими със свръхдоза кокаин и хероин. Подозираше, че има и друг наркотик. По-нататъшните кръвни изследвания не бяха убедителни, но се препоръчваше изследване на прахообразното вещество, открито на местопрестъплението.

Прахообразното вещество. Майкъл му беше дал торбичката. Джон никога през живота си не бе вземал хероин. Бе приел, че добрият стар Уди се опитва да му направи услуга, докато всъщност се е опитвал да го срине. И не само да го срине. Може би бе имало и нещо друго в торбичката, освен кокаин и хероин. От приказките в затвора Джон знаеше, че лабораториите могат да открият единствено това, което търсят. Майкъл може би беше натъпкал сместа с нещо още по-силно, нещо, което би свършило работа, в случай че нормалната смес не свършеше.

— Какво? — попита Джойс.

Изненадата на Джон явно се бе изписала на лицето му. През цялото това време се беше концентрирал върху Мери Алис. Имал ли



беше Майкъл намерение да убие и Джон? Възнамерявал ли беше да си улесни нещата, да направи каквото бе искал с Мери Алис и да хвърли вината пред гроба на Джон?

Два дни след намирането на тялото на Мери Алис, Майкъл и майка му бяха дошли на посещение. Джон лежеше в стаята си, чувствайки се като парцал, криещ се зад историята, която разказа на майка си, че бил настинал лошо, докато всъщност едва успяваше да си поеме дъх всеки път, като се сетеше за лежащото до него тяло на Мери Алис в нейното легло.

Майкъл беше същият както винаги, поне доколкото си спомняше Джон. Братовчед му бе останал с него в стаята му, говорейки за... какво... Джон вече не помнеше. Със сигурност нещо глупаво. Джон беше заспал. Тогава ли Майкъл бе подхвърлил ножа в килера му? Тогава ли Майкъл бе съставил плана си? Или някой друг го бе измислил от самото начало, изпрацайки Майкъл горе с ножа, казвайки му да го остави в килера на Джон, така че да има нещо конкретно, което да го свърже със спалнята на Мери Алис?

— Джони? — каза Джойс. Не го беше наричала така, откакто бяха деца. — Какво има?

Той затвори папката.

— Какво си спомняш за леля Лидия?

— Тя беше твой адвокат. — Джойс добави: — Заряза криминалното право и се прехвърли към корпоративното след станалото с теб. Каза, че изгубила желание. Никога не си прости, задето не можа да ти помогне.

— Сигурен съм.

Джойс очевидно остана изненадана от омразата в гласа му.

— Сериозна съм, Джон. Тя дойде да види мама в болницата.

— Кога беше това?

— Предполагам, в деня преди мама да почине. Току-що ѝ бяха сложили тръбата в гърлото, за да може да диша. — Джойс замълча, опитваше се да се съвземе. — Испитваше силни болки. Слагаха ѝ морфин в системата. Дори не съм сигурна, че знаеше, че аз и Кати бяхме там, да не говорим за Лидия.

— Какво ѝ каза Лидия?

— Нямам представа. Оставихме ги сами. — Тя добави: — Изглеждаше наистина зле. Леля Лидия, искам да кажа. Не беше

виждала мама от години, но не спря да плаче. Никога не съм смятала, че са близки, но по време на процеса... Не знам. Бях толкова разстроена по онова време, че не обръщах много внимание на никого.

— Не чу ли нещо?

— Не — рече Джойс. — Е, само накрая. Върнах се прекалено скоро, предполагам. Лидия държеше ръката на мама. Бяхме ѝ казали, че лекарите смятат, че не ѝ остава много време, може би ден най-много. — Джойс спря, вероятно мислеше за сцената. — Очите на мама бяха затворени — дори не мисля, че беше наясно, че Лидия се намираще там. — Тя наклони глава. — Но Лидия хлипаше, Джон, сякаш ѝ бе разбито сърцето. Тресеше се и продължаваше да повтаря, „Толкова съжалявам, Емили. Толкова съжалявам“. — Джойс направи заключение. — Тя никога не си прости. Никога не преодоля това, че е загубила делото.

„Да бе“, помисли си Джон. Леля Лидия вероятно вече го бе преживяла доста добре. Няма нищо по-добро от това да облекчиш бремето си, като споделиш греховете си с някой, който няма да доживее да ги разкаже.

Той попита:

— Как беше мама, след като тя си тръгна?

— Все още не на себе си — отвърна Джойс. — Спа през цялото време. Трудно ѝ беше да си държи очите отворени.

— Каза ли нещо?

— Не можеше, Джон. Имаше тръба в гърлото си.

Джон кимна. Сега всичко придобиваше смисъл. Първото нещо, което Лидия бе направила като негов адвокат, беше да го накара да седне и да ѝ разкаже всичко за онази нощ, всичко случило се. Джон беше ужасен. Бе ѝ разказал чистата истина, майната му на кодекса на честта, който се очакваше да има относно изпортването на другите хлапета. Разказа ѝ как Майкъл му е подхвърлил торбичката с нещо, сметнато от Джон за кокаин, за дома на Мери Алис и за катеренето през прозореца в спалнята ѝ. Каза ѝ за целувката, как мозъкът му бе експлодирал като гръмнала в главата му ракета. Каза ѝ как се е събудил на следващата сутрин, лежащ в локва от кръвта на Мери Алис.

Когато Джон бе приключил с разказа на историята, в очите на леля Лидия имаше сълзи. Тя взе ръката му — всъщност я грабна — толкова силно, че го заболя.

— Не се тревожи, Джон — бе казала тя. — Аз ще се погрижа за всичко.

И го направи. Кучката определено го направи.

Джойс все още го гледаше, чакаше. Той виждаше, че е изморена, може би изтощена. Гримът не можеше да прикрие тъмните кръгове под очите ѝ. Раменете ѝ бяха увиснали, сякаш бе победена. Все пак Джон не можа да не забележи, че тя стоеше тук, в офиса си, и говореше с него в продължение на около тридесет минути, без веднъж да му се разкрещи или да го обвини в нещо.

Той попита:

— Някога направиха ли тест на наркотиците? На белия прах?

— Разбира се. Лидия го изпрати в частна лаборатория. Мама стоя на тръни цяла седмица. Обаче не откриха нищо необикновено. Беше кокаин и хероин.

Джон почувства пробождаща болка в челюстта си. Отново бе стиснал зъби.

— Джони — рече Джойс. Звучеше изморена. Толкова изморена. — Кажи ми.

Той затвори тетрадката на майка си, последната тетрадка, която бе използвала за случая му, последното нещо, което бе държала в ръцете си, свързващо я със сина ѝ.

— Викни Кати обратно тук — каза Джон. — Мисля, че тя също трябва да чуе това.

---

[1] Порода кучета. — Бел.прев. ↑

[2] Специалист, занимаващ се с развитието и дефектите на зъбите. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

21:22 ч.

Уил седеше в кабинета си, опитвайки се да не върти палците си. Беше посетил Лутър Морисън, който беше какъв на Джасмин Алисън... Как се нарича тридесетгодишен мъж, който правеше секс с четиринадесетгодишно момиче? „Проклето болно копеле“, на това се бе спрял Уил и му костваше цялото самообладание да не фрасне животното в лицето.

След тази неприятна визита Уил се върна в Центъра и информира Аманда Уагнър по случая. Тя не предложи никакви главозамайващи прозрения, но и не го укори, задето нямаше много за разказване. Аманда може и да беше взискателна, но познаваше трудния случай, като го видеше.

Каза му единствено да не се концентрира толкова върху липсващото момиче. Случаят на Уил беше убийството на Алиша Монро и връзката с другите момичета, а не някаква си бегълка на име Джасмин Алисън. Той имаше единствено разказа на едно десетгодишно момче и лошо предчувствие и въпреки че Аманда уважаваше инстинкта му, тя нямаше да пилее време заради това. Обобща нещата с обичайния си, стоплящ сърцето прагматизъм: момичето вече бе бягало. Срещаше се с мъж, два пъти по-възрастен от нея. Майка ѝ беше в затвора, баща ѝ се намираще кой знае къде и през повечето дни баба ѝ не можеше да мръдне от стола си без помощ.

Щеше да е нещо необичайно, ако тя не беше избягала. Ченгетата от Декалб не бяха напреднали и със сантиметър по случая на Синтия Барет, а и не горяха от желание да споделят информацията си с Уил. ДНК-то, взето от вагиналната проба, беше прекалено замърсено за изследване. От токсикологията още нямаше резултати, но Уил не се надяваше много на някакво удивително разкритие.

*Що се отнася до Алиша Монро, съдебните лекари не бяха докладвали нищо по-значимо от вече забелязаното от Уил: мястото бе забележително чисто. Той дори бе изпратил един екип обратно да проверят петното, открито на прага на Монро в нощта, когато*

Джасмин бе изчезнала. Нямаше достатъчно материал да се определи нещо повече от това, че петното е от човешка кръв.

Сега Уил трябваше да следва само купчината документи, които Лео Донъли бе оставил на бюрото му. Уил беше преброил страниците, за да знае какво му предстои. Около шестдесет документа, с по две или три страници всеки, даващи в подробности потресаващите престъпления на наскоро освободените сексуални престъпници в района.

Не беше чак толкова отчаян.

Уил отвори яркорозовата папка на бюрото си и откри презаписваемо дивиди в джоба на гърба. Пъхна го в компютъра и натисна копчето.

На монитора се показаха две жени и мъж, седнали на маса с тийнейджърка. Първо заговори мъжът, представяйки се като детектив Дейв Сандърс от полицейско управление Тъкър, после каза имената на двете жени и рече:

— Това е изявлението на Джули Рене Купър. Случай номер шестнадесет-четиридесет-три-седем. Днес е девети декември две хиляди и пета година.

Джули Купър се наведе към микрофона. Камерата имаше широк ъгъл на заснемане и Уил виждаше как краката на момичето се люлеят напред-назад над пода.

— Ходих на кино — започна момичето, думите се разбираха трудно. Уил знаеше, че когато бе направен записът, откъснатият ѝ език е бил пришит съвсем наскоро. — На уличката имаше мъж. — Уил бе гледал изявлението на тийнейджърката толкова пъти, че почти можеше да рецитира историята заедно с нея. Знаеше кога ще спре и ще заплаче, с глава наведена върху масата, както и момента, когато тя така се разстрои, че записът трябваше да бъде спрял.

Похитителят я беше завлякъл в уличката. Джули била прекалено уплашена да пици. Носел черна маска с дупки за устата и очите. Усетила кръв, когато сложил уста на нейната и тикнал езика си през устните ѝ. Когато се опитала да обърне глава, той я ударил в лицето.

— Целуни ме — продължавал да повтаря. — Целуни ме.

Уил подскочи от звука на звънящия телефон. Вдигна слушалката и каза:

— Уил Трент.

В другия край имаше мълчание, без думи.

— Ало? — попита Уил, намалявайки звука от говорителите на компютъра.

— Ей, човече — рече Майкъл Ормуд, — не мислех, че ще си там толкова късно.

Уил се облегна на стола, чудейки се защо Майкъл се обаждаше, ако си е мислел, че Уил няма да е там.

— Защо не пробва на мобилния?

— Не можах да намеря номера — обясни Майкъл, въпреки че Уил не знаеше как е възможно това. Беше дал всичките си номера — дори домашния — на всяко съобщение, оставено на Майкъл от понеделник през нощта насам. В началото Уил просто искаше да говори с човека за Джасмин; сега искаше да знае защо Майкъл избягва обажданията му.

Уил попита:

— Всичко наред ли е?

— Да. Благодаря, че попита. — Уил чу щракването на запалка. Майкъл вдиша, а след това каза: — Бях зает насам-натам. Борих се с част от онези глупости, които Джина дрънка за мен.

— Хубаво. — Уил замълча, знаейки, че Майкъл ще наруши мълчанието.

Детективът каза:

— Говорих с Барбара, както ме помоли. С тъща ми. Тя каза, че никога не била виждала Синтия да бяга от училище. Може би хлапето просто не се е чувствало добре в онзи ден.

— Има смисъл — допусна Уил. Не беше свикнал да говори с хора като Майкъл, освен ако не ги разпитваше и се бореше да не позволи на омразата си да се прояви. Това представляваше — омраза. Мъжът биеше жена си. Според разбиранията на Уил, той изнасилваше проститутки. Само един господ знаеше какво бе сторил на Анджи.

Уил попита:

— Как е семейството ти?

Майкъл се поколеба:

— Какво?

— Каза, че онзи ден не си бил във форма. Просто се чудех дали са добре.

— Да — отвърна Майкъл. — Преместих ги при тъща ми, както казах — изсмя се тихо. — Да ти кажа, тя разглезва Тим. Ще е нужна голяма корекция, като се върне обратно вкъщи.

Уил се замисли за Мириам Монро, за огромната разлика между обичливия начин, по който говореше за децата си и начина, по който Майкъл говореше за Тим. Майкъл тъкмо изразяваше привидното си одобрение, изричайки думите, които смяташе, че един добър баща трябва да каже. Мъжът биеше жена си. Дали нараняваше и умствено изостаналия си син?

Майкъл каза:

— Там ли си още, човече?

— Да.

— Казах, че полицията на Декалб ме изолира. — Той замълча вероятно за да даде на Уил време да отговори. Когато не го направи, Майкъл попита: — Чувал ли си нещо от тях?

Разпитваше за ограничителната заповед. Уил му отговори, без да го информира.

— Те нямат репутацията на такива, които лесно си разкриват картите.

— Да, да — съгласи се Майкъл. Издуха струя дим. — Фил наистина е сринат от това. Опитах се да разбера дали има нещо, което знае, но човекът е наистина съсипан, нали се сецаш?

— Оценявам, че си се опитал. — Уил реши да рискува. — Детектив Поласки ми каза, че ти е помогнала да прегледаш някои от досиетата си в Нравствения.

Майкъл остана смълчан само миг по-дълго от необходимото.

— Да. Помогна. Страшно парче. Сваляш ли я?

— Открихте ли нещо в досиетата?

Майкъл замълча, издуха още дим.

— Нищо. Задържал съм я няколко пъти, както каза Поласки.

— Алиша ли?

— Да. Два пъти, може би три. Записал съм датите. Искаш ли да ги взема? Тя беше в акциите, които провеждахме, точно както ти казах. По двадесет, тридесет момичета накуп. Не съм изненадан, че не я помнех.

— Ами Бейби Джи?

— За него нищо. Той е доста нов в Грейди. Може и да съм го срещал преди, но в досиетата ми няма нищо за това, а аз със сигурност не помня. Може би трябва да се видим с него отново? Да го заведем в участъка и да видим какво знае?

Уил се зачуди дали той знае, че сводникът е мъртъв.

— И така — продължи Майкъл. — Как върви? Нещо за Алиша?

— Нищо съществено — отговори Уил. — Кажете ми за Джасмин.

— Това едно от момичетата ли е?

— Момичето, което ти смъкна малко кожа от лицето.

— О, тази ли. — Смехът на Майкъл звучеше напрегнат. — Да. Малко дяволче.

— Каза ли ти нещо, преди да избяга по стълбите?

— Нищо, което да искам да повтора пред жена си.

— Жена ти с теб ли е?

Той отново се изсмя по същия начин.

— Че къде другаде да е?

Последва дълга пауза. Преди по-малко от минута Майкъл бе казал, че семейството му е отседнало при тъща му. Защо лъжеше?

— Както и да е — рече Майкъл. — Момичето... как се казва? Не каза нищо. Мислиш, че е видяла нещо в нощта, когато Алиша бе убита ли?

— Не знам. — Притеснен ли беше? Затова ли бе излъгал?

— Аз бих я завел в участъка, ако ще я разпитвам, човече. Не се опитвам да те уча как да си вършиш работата или нещо подобно, но едва ли искаш някаква черна глезна да повдига обвинения срещу теб. Аз имах късмет, че се отървах с шамар.

— Ще го имам предвид. — Уил се чудеше дали Майкъл вече бе разбрал, че Джасмин липсва. Ако лъжеше за едно, определено нямаше да има проблем да лъже и за друго. — Мислех си, Майкъл, колко е странно, че Алиша е толкова по-възрастна от другите жертви.

— Как така?

— Тя е възрастна жена. Другите момичета бяха тийнейджърки. Освен това и езикът. На съседката ти е бил отрязан, на останалите момичета е бил отхапан.

— Да — призна Майкъл с премерен тон. — Като се замисля, наистина е малко странно.



Уил гледаше на екрана как Джули Купър дава изявлението си. Сега щеше да помоли детективите да изключат камерата за минутка, за да може да се съвземе. Как можеше едно младо момиче да оцелее след подобно нещо? Как можеше да ходи на училище, да си пише домашните като всеки друг тийнейджър, със знанието за това какво е понесла, постоянно криещо се в главата ѝ?

Майкъл предположи:

— Може да е ходил на проститутка, за да изпусне малко пара между нападенията на момичетата. — Замълча. — Помня, докато бях в Нравствения, как тези момичета постоянно се забъркваха в неприятности с клиентите заради приказките си. Понякога се заиграваха и качваха цената. Понякога преговаряха за определени услуги, пози и така нататък само за да накарат човека да отиде у тях, после променяха правилата, казваха, че нямало да го направят или искаха повече пари.

Уил не бе мислил за нещата от тази гледна точка, но беше добра следа. Това все пак не обясняваше случая „Синтия Барет“.

Той попита:

— Сигурен ли си, че не си ядосал някого, Майкъл? Може би си ги ядосал достатъчно, за да копират убиеца при Синтия и да ти го припишат?

Майкъл се засмя.

— Ти сериозно ли?

— Ти ми кажи.

— Това е лудост, мамка му.

— Как така?

— Би трябвало да знаят адски много за случая — изтъкна Майкъл. — Не сме оповестявали подробности за езика на Монро пред пресата. Единствените хора, които знаеха за това, са ченгета. — Майкъл заглуши говорителя, но Уил го чу да казва: — Да, бибчо, веднага идвам. — Каза на Уил: — Виж, Джина иска да ѝ помогна за Тим. Може ли да ти се обадя след около десет минути?

— Не — каза му Уил. — Не ми трябва нищо друго.

— Само се обади, ако ти трябва.

Уил затвори телефона. Облегна се в стола и се загледа през прозореца. Навън от известно време беше тъмно, а уличните лампи

хвърляха неестествена светлина на изоставеното железопътно депо до сградата. Уил бе свикнал с депресиращата гледка.

Компютърът бучеше като парен влак и Уил спря програмата и си отвори електронната поща. Държавният компютър не беше много хубав — речникът бе изключително ограничен и програмата за преглед на правописа не знаеше половината от думите, използвани от полицаите в ежедневието. Дори и Уил да беше поискал, знаеше, че няма да му разрешат да сложи някакви външни програми на харддиска, така че трябваше да се оправя с наличното. Все пак, както при повечето компютри, имаше опция за изчитане.

Мина надолу през малко спам<sup>[1]</sup> и намери едно ново писмо от Пит Хансън. Маркира текста, щракна върху менюто и избра „говор“. Неестественият глас му прочете съобщението от Пит. Беше се получил докладът от токсикологията за Синтия Барет. За последно бе яла яйца и печени филийки. В нея имаше високи нива на никотин. В кръвта имаше също следи от алкохол и кокаин.

Още една задънена улица.

Уил извади копието на писмото от Алиша Монро до майка ѝ, което бе направил, постави го на бюрото си и притисна гънките, така че да стои равно. Почеркът ѝ със завъртулки беше кошмар, но Уил вече бе запааметил писмото, така че беше по-лесно да чете, отколкото ако нямаше подготовка. Сега мина по него ред по ред, проверявайки всяко изречение наум. С изключение на склонността на Монро да използва главни букви, когато ѝ се приискаше, Уил не откри нищо ново.

Сгъна писмото и го тикна в джоба си. Погледна формулярите, пресети от Лео. В ъгъла на всеки профил имаше прикрепена с телбод снимка, всеки затворник гледаше в камерата, докато държеше табелка с основното за него: име, престъпление, дата на осъждане, дата на освобождаване.

Неохотно, Уил дръпна чекмеджето на бюрото си. Намери машинката за махане на телбод и откачи снимката от профила на първия престъпник. Вратата на кабинета му беше затворена, светлините в коридора изгасени. Все пак снижи гласа си почти до шепот, когато произнесе първото име.

След около час едва бе отхвърлил малка част от купчината. Главата му пулсираше и той погълна пълна шепа с аспирин, мислейки си, че по-скоро ще умре от натравяне с аспирин, отколкото от болката,

пулсираща между очите му. Лео Донъли бе взел половината купчина. Вероятно бе приключил с изчитането на неговата група за по-малко от час.

Уил стана и си облече сакото, мислейки си, че задачката вероятно е безсмислена. Ако в базата данни съществуваше престъпник, който имаше навика да отхапва езици, Уил щеше да го открие, когато за пръв път чу за случая Монро и бе пуснал търсене с ключови думи в компютъра. Докладите за престъпниците на Лео бяха от различни окръзи, а понякога и от различни щати, така че нямаше много общо в описанието на престъпленията. Някои от арестувалите ги полицаи не бяха посочили много повече от престъплението и възрастта на жертвите, други се впускаха в ужасяващи подробности, описвайки кръвожадните действия на престъпника. Ако на снимката не стоеше човек с откъснат език в ръка, Уил почти сигурно търсеше игла в купа сено.

Все пак взе досиетата, преди да хване асансьора надолу към гаража. Документите стояха на предната седалка до него, докато караше към вкъщи, и Уил се хвана, че поглежда към тях толкова често, сякаш не можеше да разбере защо са там. Паркира на алеята зад мотора. Лаят на Бети го поздрави още преди да стигне до верандата. Малкото куче се втурна навън веднага след като вратата бе отворена. Уил грабна каишката, подготвен да я последва, но тя свърши каквото имаше нужда да направи насред предната поляна и се втурна обратно вътре, преди да успее да слезе по стъпалата на верандата.

Обърна се и я видя обгърната от възглавниците на дивана.

— Добър вечер и на теб — каза ѝ, затваряйки вратата. Спря я, преди да се затвори, и отиде обратно до колата да вземе документите. Уил ги пусна на бюрото си и погледна телефонния секретар. Светлината за съобщенията не мигаше, но той вдигна слушалката, просто да се увери, че работи.

В ухото му пропищя свободен тон.

Вечерята бе същата като закуската — купа зърнена храна, която изяде над мивката. Искаше единствено да легне на дивана и да заспи пред телевизора. Но досиетата го спираха. Човек, който можеше да чете добре, щеше да ги е приключил преди часове. Едно ченге, вършещо тази работа, щеше да ги е прегледало на обяд, знаейки, че

вероятно си губи времето, но също и че добре свършената полицейска работа означаваше да минеш през всички възможни следи.

Уил не можеше да зареже работата наполовина.

Свали си сакото и го опъна на облегалката на въртящия се стол. Това не трябваше да отнеме дълго време, може би три часа най-много. Уил нямаше да се откаже само защото беше трудно и съвсем сигурно беше, че нямаше да отиде утре на работа, знаейки, че е оставил нещо недовършено. Трябваше да се прибере по-рано и да се пребори с досиетата. Имаше някои неща, които не можеше да свърши на работа, без да се издаде.

Машинката за махане на телбод се намиралше в джоба на сакото му и той го постави до купчината досиета на бюрото си, извади две линийки от чекмеджето и нагласи абажура на лампата, така че крушката да е срещу стената и да хвърля мека светлина върху работната повърхност.

— Добре, хубавецо — промърмори Уил на снимката, закрепена върху следващия документ. Човекът имаше около три зъба и такава мазна коса, каквато можеше да откриеш само в по-пропадналите райони за паркиране на каравани.

Уил махна снимката и я остави настрана. Постави линиите върху страницата и отдели първия ред от следващия. Използвайки върховете на показалците си, покриваше отделните думи, така че да може да ги прегледа една по една. Имаше склонност да чете назад, а отделянето на думите с пръсти предотвратяваше това очите му да се прехвърлят на места, където не трябва. Странно, но дългите думи бяха най-лесни. Уил постоянно виждаше нещо просто, като „никога“ и го превръщаше в „рога“ и така, като стигнеше до края, изречението нямаше абсолютно никакъв смисъл.

Разбра трите думи горе на страницата, разчитайки на глас, за да ги разбере по-добре.

— Картър, Айсия Хенри. — Но не беше толкова лесно. Първо каза Кеш, после Картрайт. Айсия беше лесно. Хенри беше друг въпрос. Боже, беше тъп.

Уил погледна празния монитор на компютъра пред него, примигна, за да си изчисти зрението. Включи компютъра просто за да си спечели време, докато мозъкът му се подиграваше по обичайния начин, казвайки му, че вероятно е умствено изостанал, че може би му

има нещо, което никой не се бе погрижил да провери. Един господ знаеше, че го бяха били в главата достатъчно пъти, за да го повредят. В края на деня нито една от възможните причини за проблема му нямаше значение и никоя не променяше факта, че имаше деца в трети клас, които можеха да четат по-добре от Уил. И освен това ставаше дума за глупавите, които сядаха най-отзад.

Компютърът зареди, вентилаторът му бръмчеше като перка на самолетче играчка. Уил отвори пощата си и се взира в нея в продължение на две минути преди да изтрие предложение за удължаване на гаранцията на домакински уред, който дори не притежаваше. Нямаше какво друго да го разсейва.

Върна се към купчината престъпници, опитвайки се да превърне това в игра. Снимката беше на мъж в шейсетте. Бялата му коса бе сресана прилежно, а дълбоките му сини очи караха обикновеното лице да изглежда по-интересно. Сложì му шапка, и можеше да е търговски пътник. Дай му Библия, и можеше да е свещеник в местната църква.

Бавно Уил плъзна линиите надолу по страницата, четейки ред по ред. Търговец на фураж по професия, мъжът беше изнасилвач, който обичаше да измъчва жертвите си. Бе осъден на дванадесет години, но излязъл след седем за добро поведение. Уил не беше сигурен какво точно е „добро поведение“ за мъж, който изтръгва ноктите от пръстите на двадесет и две годишна студентка в колеж.

Махната беше друга снимка, друг лист хартия отиде под линиите. Уил не спря в продължение на часове, зачетен в ужасяващите подробности за сексуалните насилници, които бяха лежали и бяха пуснати за добро поведение. Никой от тях не бе излежал цялата присъда, всички с изключение на няколко изглеждаха като типа човек, на когото би се усмихнал, ако го видиш да върви по улицата. Времето течеше бавно, но Уил не вдигна поглед, докато не му останаха три досиета, преди да свърши.

Протегна се, усети как гръбнакът му се намества на ръба на стола. Коляното му ритна бюрото и мониторът затрептя. Минаваше полунощ. Можеше да си вземе почивка и да си провери електронната поща, преди да дешифрира последните три досиета.

Имаше ново писмо от Аманда в пощата му, но нямаше желание да го чете. Имаше две молби от Карълайн, секретарката на Аманда, искаща доказателства по един случай. Уил отвори програмата за реч и

използва микрофона да продиктува отговор, направи проверка на правописа и накара компютъра да го прочете. Когато бе доволен от смисъла на думите, маркира текста и го копира в пощата, провери го още веднъж за правописни грешки и го изпрати.

Докато Уил вършеше това, се беше получила още една гореща оферта и Уил я прати в кошчето. После отиде в кошчето и изтри всичките боклуци, събрани вътре.

Уил реши, че ако има олимпийски медал по губене на време, той най-малкото беше достатъчно квалифициран да бъде претендент. Все пак със сигурност можеше да свърши още работа. Отвори папката с нежелани писма, маркира всичко и придвижи курсора към бутона за изтриване. Появи се съобщение и, съдейки по формата му, Уил реши, че го пита дали е сигурен, че иска да направи това. Натисна синия бутон, който означаваше „да“ и видя как писмата изчезват от списъка.

Върна се обратно при непрочетените писма, мислейки си, че може да отдели един миг да провери какво имаше да му казва Аманда. Беше пристигнало ново писмо от Карълайн. Вероятно просто се шегуваше с това, как и двамата работят толкова до късно, но в момента Уил би отворил и предложение за „Виагра“, само и само да отложи още малко четенето на досиетата.

Имаше картинков файл, прикрепен към писмото на Карълайн, и той щракна да го свали, преди да маркира текста от писмото и да го копира в програмата за изчитане. Бети се размърда на дивана, изляя приглушено и той се обърна да се увери, че тя е добре. Малкото куче беше по гръб, а кльощавите й крака риташа във въздуха, докато сънуваше... каквото там сънуват малките кучета. Сирене?

Уил се обърна обратно и усмивката на лицето му застина, като видя какво имаше на монитора. Снимката се бе свалила. Момчето беше вероятно на шестнадесет, с дълга до яката коса, устата, оформена в полуусмивка, която започва да се появява автоматично, когато ти тикат фотоапарат в лицето при всеки семеен излет. Държеше табела пред плоските си гърди, кожата на върха на пръстите му беше орфана, където си беше изгризал ноктите до дъно. Уил не се опита да разчете табелата; знаеше, че там има име, дата на осъждане и обвинение. Очите издадоха момчето. Много можеше да се промени от петнадесет до тридесет и пет, но очите оставаха същите:

бадемовидната форма, разнообразният цвят на ириса, дългите мигли почти като на момиче.

Снимката от досието, което Уил щеше да чете, все още бе до лакътя му. Той я вдигна, мислейки си, че не може да има грешка, че момчето на екрана бе пораснало и се бе превърнало в престъпника на снимката.

Уил копира писмото на Карълайн в речевата програма. Усили звука на говорителите си, след това избра от менюто бутон за изчитане. Думите бяха бавни и металически, съдържанието им такова, че се почувства така, сякаш са го ударили в стомаха.

Програмата приключи. Уил нямаше нужда да го слуша втори път. Грабна ключовете за колата.

Лейтенантът на Анджи бе казал на Уил, че тя е пред един магазин за алкохол на „Чешър Бридж“. Уил намери магазина лесно, но Анджи не беше сред проститутките, облегнати на сградата. Той каза:

— Търся някого.

— Аз също, хубавецо.

— Не — каза Уил. Знаеше, че Анджи не се подвизава под истинското си име, когато правеше това, но никога не му бе казвала избраното си име. — Тя е около метър и седемдесет. Кестенява коса, кафяви очи. Мургава кожа.

— Звучи ми като мен, скъпи — това се чу от една късокоса платиненоруса блондинка с толкова огромна дупка между предните зъби, че свиреше, докато говореше.

Друга каза:

— Робин ли търсиш, бибчо?

— Не знам — призна той, обръщайки се към по-възрастната жена. Имаше насинено око, което бе станало по-зле от грима, който бе намазала отгоре му.

— Аз съм Лола. — Тя се отблъсна от стената. — Ти брат ли си й?

— Да — успя да каже Уил, без да обяснява. — Трябва да говоря с нея.

— Дай й минутка, скъпи — успокой го Лола. — Отиде отзад в хотела с клиент преди около десет минути. Трябва вече да приключва.

— Благодаря — рече Уил. Тикна ръце в джобовете, осъзнавайки, че е студено. Толкова бързаше да тръгне от вкъщи, че дори не си бе взел сакото.

Зад него се затръшна врата на кола. Излезе една жена и докато Уил гледаше, тя бръкна между краката си, избърса се и изтръска ръка. Видя Уил, после погледна към другите момичета с въпрос в очите.

Лола я осведоми — той е брат на Робин.

Жената мина с курвенска походка покрай Уил, оглеждайки го отстрани.

— Ако имах брат кат' това, никога немаше да си тръгна от вкъщи.

Уил си погледна часовника. Започна да крачи, за да се опита да освободи напрежението, което сгъваше всеки негов мускул на малка топка, но всяка отминала секунда, през която Анджи не се появяваше, само влошаваше нещата.

Винаги правеше така. Винаги се намърдваше напред неприятностите и не й пукаше, че Уил страдаше от последствията. Откакто я познаваше, Анджи притискаше хората колкото можеше повече, постоянно изпробваше къде е границата им. Това беше игра, която един ден щеше да я убие и тогава Уил щеше да седи на дивана, някое друго ченге щеше да е нещастното копеле, което щеше да му държи ръката и да му каже, че е била открита удушена, пребита, изнасилена, убита.

Момичетата бяха дрънкали празни приказки, но Уил забеляза, че са се умълчали. Чу шумолене от гората и Анджи излезе с фенерче в ръка.

Тя погледна Уил, после другите момичета, после отново Уил. Устата ѝ бе стисната, очите ѝ пламтяха от ярост. Тя се завъртя на токове, насочи се към гората, а Уил я последва.

— Спри — каза той, опитвайки се да я настигне. — Би ли спряла? — Тя не искаше да го чуе. Той можеше единствено да следва светлината от фенерчето.

На около шест метра навътре в гората тя се обърна срещу него.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Тонът ѝ беше остър като нож.

— Аз съм просто брат ти, който те посещава.



Анджи погледна през рамото му и Уил проследи погледа. Ясно виждаше момичетата, застанали пред магазина за алкохол. Не се опитваха да скрият интереса си.

Тя прошепна дрезгаво, опитвайки се да сдържа гласа си:

— Това е погрешното шибано място за целта, Уил. Лола вече смята, че става нещо.

Той тикна досието на Джон Шели в лицето ѝ. Тя трепна, като видя снимката, и той можеше да се закълне, че погледът ѝ омекна.

— Прочети го — нареди той. — Прочети ми го, за да знам, че съм го разбрал добре.

Анджи освети първа страница с фенерчето. Той видя как очите ѝ се движат, четат думите. Тя вдигна очи, каза:

— Уил — сякаш беше неразумен.

— Прочети го.

Тя хвана фенерчето под ръка, плъзгайки лъча по първа страница, после обърна на втора и трета. Накрая тя отново вдигна очи.

— И?

Прииска му се да я разтърси.

— Прочете ли какво пише?

Без да бърза тя обърна обратно на първа страница и зачете на глас с равен глас:

— „Джонатан Уинстън Шели, метър и осемдесет и два, осемдесет и осем килограма, кестенява коса, кафяви очи. Предишно досие: кражба. Приет на 10 май 1986 г. в щатски затвор «Коустъл», при максимално строг режим, специално крило, възраст шестнадесет. Освободен предсрочно на 22 юли 2005 г., възраст тридесет и пет. Регистриран сексуален престъпник, педофил.“ — Тя отново погледна нагоре, повтори: — И?

— Прочети последната страница — каза той, имайки предвид частта, принтирана от писмото на Карълайн. Информацията в документа за Шели беше кратка, даваше само основното за престъпленията му, но досиетата, които Карълайн бе открила, попълваха всички празнини с ужасяващи подробности.

— Прочети я — изиска той.

Тя не искаше. Той можеше да го разбере по стоманения начин, по който го гледаше ядно.

Той попита:

— Искаш ли аз да ти го прочета?

— Имам само един час почивка за вечеря.

Той дръпна страниците от ръката ѝ, опита се да намери правилното място. Толкова беше ядосан, че думите не спираха да се обръщат върху страницата, формите им се преливаха от една в друга. Опита се...

— Ка... — Уил почувства остра болка в предната част на челото. Мамицата му, знаеше поне две от думите.

— Джонатан Шели — опита се да различи друга. — Канал. Не, той... мъртъв. Той е убил...

Анджи сложи ръка върху неговата. Опита се да вземе досието, но той не го пускаше.

— Хайде — убеждаваше го тя нежно, дърпайки страниците от хватката му.

Уил стискаше юмруци, взрян в земята. Боже. Нищо чудно, че тя не можеше да търпи да е с него.

Тя проговори меко.

— Съжалявам.

Искаше му се да потъне в земята, просто магически да изчезне.

— Съжалявам.

— Прочетох го по-рано.

— Знам, че си го направил — рече тя, хващайки отново ръката му. — Погледни ме, Уил. Съжалявам.

Той не можеше да я погледне.

— Искаш ли да ти го прочета на глас?

— Не ми пука какво ще правиш.

— Уил.

Знаеше, че звучи избухливо, но не можеше да спре.

— Наистина не ми пука.

Фенерчето беше паднало на земята и тя се протегна да го вдигне, все още хваната за него, освети страниците и зачете:

— „На 15 юни 1985 г. Шели е нападнал със сексуални намерения Мери Алис Фини, петнадесетгодишна бяла жена, след което е отстранил езика ѝ с назъбен кухненски нож, което довело до смъртта ѝ. Освен това Шели е нанесъл няколко дълбоки белези от ухапвания по тялото на жертвата и е уринирал върху тялото. Кървавите отпечатащи на Шели са били открити на местопрестъплението и по тялото.

Оръжието на убийството е било открито в килера на спалнята на Шели. Известни пристрастявания: хероин, кокаин.“

— Анджи — можа да каже единствено той.

Тя мълчеше, изчаквайки две коли да отминат, преди да каже:

— Помниш ли, като ти казах, че Майкъл Ормуд е дошъл тук онзи път?

Беше му писнало да слуша за Ормуд. Ако никога вече не чуеше името на мъжа, Уил щеше да си умре като щастлив човек.

Анджи каза:

— Каза ни да внимаваме за наскоро освободен сексуален престъпник на име Джон Шели. Каза ни, че е наистина лош тип и да стоим далеч от него. — Тя погледна надолу към листовете. — Майкъл е учил в гимназия „Декатур“. Трябва да е израснал в района.

— Успя ли да го разпиташ за детството му, докато го оправяше?

— Искаш ли да оправя и теб, Уил? За това ли е всичко?

Той отблъсна ръката ѝ.

— Спри.

Тя му каза:

— Прочетох досието му.

— Много си заинтересувана от Майкъл поради някаква причина. Защо той е различен? Какво го прави толкова специален?

— Не чуваш това, което ти казвам. — Тя му говореше, сякаш бе дете, и това не му харесваше. — Майкъл е ходил в гимназия „Декатур“, така че трябва да е живял в района. Бил е с няколко години по-голям от Джон, но трябва да е чувал за престъплението. Би трябвало да знае подробностите за езика. Защо не ти го спомена? Защо не ти каза: „Ей това ми напомня на нещо, което се случи преди около двадесет години на същата улица, където живеех“.

Уил беше прекалено разстроен да обмисли въпроса.

Тя рече:

— Джон ми каза, че някой го изнудва.

Уил се изсмя.

— Мислиш, че Майкъл Ормуд знае, че има мъж, който изнасилва и убива жени, отделя им езиците, но вместо да арестува извършителя, Майкъл го изнудва? За какво? Какво точно би могъл да има Джон Шели, което Майкъл Ормуд да иска?

— Как си обясняваш това, че Майкъл ми каза да се оглеждам за Шели? Как обясняваш това, че той не спомена, че същото нещо се е случило на момиче в същия квартал, където е израснал?

Уил се опита да я накара да гледа разумно.

— Как обясняваш другите момичета?

— Какви други момичета?

— Миналата година две момичета са били нападнати сексуално от мъж с черна ски маска. И на двете са били отхапани езиците.

Устните ѝ се разтвориха изненадано.

— Джон Шели е на свобода от седем месеца — рече ѝ Уил. — И двете момичета са живели на тридесет-четиридесет минути отук. — Тя мълчеше, затова той добави: — Джули Купър е на петнадесет. Другото момиче е било само на четиринадесет. Какво общо имат тези престъпления? Каква е връзката тук?

Анджи каза:

— Знаеш, че извършителите си имат свой начин да правят нещата. Защо ще се отклонява? Защо ще отрязва някои, а ще отхапва други? Защо ще се прехвърля от малки момичета към възрастна жена?

Уил си спомни отговора на Майкъл на този въпрос, но не го сподели с Анджи.

Тя попита:

— Защо не ми каза за другите случаи по-рано?

— Кога, Анджи? На вечеря? Може би докато се държахме за ръце и се разхождахме дълго в парка?

— Можеше да ми кажеш.

— Защо? — попита той. — Кой можеше да знае, че ще се чукаш с осъден педофил?

Тя тръсна глава.

— Не съм спала с него.

— Все още.

Анджи въздъхна тежко.

— Ето един неоспорим факт: Шели е изнасилил и убил петнадесетгодишно момиче. Отрязал ѝ е езика.

— Не е... — Тя погледна отново снимката на Шели. — Каквото и да е направил, той вече не е този човек.

— Джули Купър е била на петнадесет — рече ѝ Уил. — Изнасилил я в една алея зад едно кино. Отхапал е езика ѝ.

Анджи поклати глава.

— Ана Линдър е била на четиринадесет. Открили я в парка „Стоун Маунтин“ на следващия ден. Държала езика си в ръка като спасителна сламка. Наложило се да го изтръгнат от пръстите ѝ.

Анджи все още не отговаряше.

— Синтия Барет, Анджи. Синтия Барет беше на петнадесет.

— Съседка на Майкъл.

Уил сви рамене.

— И какво?

— Каж ми това: Откъде се познават? Откъде Майкъл знаеше да ме предупреди за него поначало? — Тя посочи към магазина за алкохол с ядно махване с ръка. — Ти не беше там, когато той го направи. Има нещо между тях. Майкъл мрази човека.

— Какво друго пропускам тук? — попита Уил. — Защото както ми звучи на мен, ти си толкова бясна на Майкъл Ормуд, че не можеш да мислиш трезво. Защо е това, Анджи? Защо не можеш да си избиеш този задник от главата?

Той видя яростта в очите ѝ, знаеше, че помни милионите пъти, когато ѝ беше задавал този въпрос.

Гласът ѝ беше мистериозно спокоен, когато рече:

— Питал ли си Майкъл на колко години е била жена му, когато я е срещнал? — Не го остави да отвърне. — Била е на петнадесет, Уил. Той е бил на двадесет и пет.

— Той изнасилил ли я е и отхапал ли е езика ѝ? — попита Уил. — Защото, ако не го е направил, не виждам това да има някакво значение.

— Казвам ти, Джон не го е направил.

— Ще го попитам лично, когато го пипна.

— Не. — Тя го сграбчи за ръката, сякаш можеше да го спре със сила. — Аз ще го направя.

Уил просто зяпна.

— Сигурно се шегуваш.

— В мига, в който му сложиш белезниците, ще млъкне.

— Няма как да знаеш това.

— Той е престъпник. Естествено, че ще млъкне. Няма даже да пръдне, преди да се появи адвокатът му, а след това адвокатът ще ти каже да си го начукаш.

— Няма ти да контролираш това.

— Какво е обвинението? Неправилно пресичане? — Тя повдигна вежди, сякаш очакваше отговор. — Можеш да го прибереш за разпит, но какво имаш? Можеш да претърсиш жилището му, но какво ще кажеш на съдията, като те попита за основанията? „Той го е направил преди двадесет години, Ваша чест, така че може би, възможно е, има шанс да го е направил отново?“ — Анджи скръсти ръце. — Последния път, като проверявах, ако не си президентът на Съединените щати, ти трябва някаква улика, за да хвърлиш човек в затвора.

Уил не отговори, защото знаеше, че е права.

— Имаш ли отпечатъците на Джон върху нещо? Някакви свидетели? Някой да е видял нещо?

Джасмин, помисли си Уил. Може би тя е видяла нещо. Ако е така, вероятно сега се намираше на дъното на някое езеро.

Анджи обобщи:

— Няма доказателства, няма свидетели, няма случай. Прав си, Уил. Хайде да ходим да го арестуваме веднага, защо не?

— Може да дебне следващата си жертва — рече Уил, без да добавя, че Анджи спокойно може да е следващата жена, на която да е хвърлил око.

— Ако го арестуваш сега, ще трябва да го затвориш за двадесет и четири часа и ако *наистина* Шели прави това, тогава ще разбере, че си след него и ще се покрие толкова дълбоко, че никога няма да го намериш.

— Какво предлагаш да направя? Да чакам, докато бъде изнасилено друго момиче? Може би и убито? — изтъкна Уил. — Може вече да е хванал следващата си жертва, Анджи. Ами ако е хванал Джасмин? Трябва да стоя тук, докато тя отброява минутите останал й живот ли?

— Той ще говори с мен. Той не знае, че съм ченге.

— Какво му е специалното на този тип, Анджи? Защо не искаш да видиш какъв е?

— Може би е добре, че не преценявам мъжете на базата на направеното от тях в миналото.

— Това трябва да ме уязви ли?

— Нека говоря с него — помоли тя. — Можеш да наблюдаваш дома му до сутринта, да се увериш, че няма да излезе някъде. Ако е

хванал онова момиче, няма да го докосне, без ти да разбереш. Ще отида до автомивката утре сутринта, ще седна с него и ще го накарам да говори.

— Мислиш, че ще ти се довери ли?

— Ако е невинен... да. Мога да го накарам да говори.

— А ако не е?

— Тогава ти ще си там. — Тя се опита да го подразни. — Ти ще ме защитиш, нали, Уили?

— Това не е шега работа.

— Знам. — Отново поглеждаше през рамо, наблюдаваше момичетата. — Трябва да се връщам обратно на работа.

— Това не ми харесва — каза той. — Това изобщо не ми харесва и не искам да го правя.

— Не е нищо ново за никого от нас, нали? — Тя сложи ръка на бузата му, докосна устните му. — Върви си, Уил.

— Не искам да те оставям.

— Нямах избор.

---

[1] Нежелана поща. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

*10 февруари 2006 г., 07:22 ч.*

Джон седна на един висок стол в „Емпайър Дайнър“. Беше влязъл през вратата гладен като вълк, но по някаква причина когато храната му пристигна, можа да се насили да си вземе едва няколко хапки. Нервите така бяха свили стомаха му в смъртоносна хватка, докато очакваше животът му да започне.

Бе прекарал по-голямата част от нощта с Кати и Джойс, опитвайки се да измисли план за действие. Кати искаше да отидат в полицията, но ако децата на Шели бяха съгласни за нещо, то беше, че не бива да се вярва на полицията. Майкъл никога нямаше да проговори. Беше прекалено умен да се разкрие. Кредитното извлечение на Джон можеше да повдигне някои въпроси, но отговорите им можеха и да се върнат обратно и да захаят Джон за задника. Накрая бяха решили, че Джойс ще използва контактите си в отдел „Документи“ и ще се опита да разбере къде живее леля Лидия. Чичо Бари бе женен за нея само няколко години преди да умре и не бяха успели да открият нищо под семейното име Карсън. Някъде трябваше да има следа. След като я откриеха, децата на Шели щяха да се изправят срещу Лидия, за да изяснят нейната роля в натопяването на Джон. Тя очевидно вече бе признавала греховете си. Нямаше да я оставят на мира нито за миг, докато отново не дадеше пред тях обяснение — този път официално. Що се отнася до признанието на Джон, той бе разказал на сестра си и на нейната половинка всичко, което се беше случило. Той бе пределно честен с едно изключение. Не им беше казал за съседката на Майкъл. От мисълта за стореното и това колко ниско бе паднал, му се повдигаше. През цялото време Джон бе вярвал, че животното е Майкъл, но в онзи единствен миг, когато бе изникнала възможност, Джон беше толкова садистичен, толкова отмъстителен, колкото братовчед си. За това ли се бе борила Емили? За това ли майка му беше прекарала часове наред в писане в тетрадката си, за да може нейният Джони да излезе от затвора и да осакати едно петнадесетгодишно момиче? За пръв път в живота си Джон се



радваше, че майка му вече я няма, радваше се, че никога няма да се наложи да погледне в красивите ѝ очи и да знае, че тя гледа човек, способен на такива зверства.

— Да долея ли? — попита сервитьорката, но вече пълнеше с кафе чашата на Джон.

— Благодаря — промърмори той.

Вратата се отвори, той погледна в огледалото зад бара и вида Робин, застанала с ръце на хълбоците, оглеждайки се за маса. Ресторантът бе доста пълен, затова тя не видя, че той я зяпа.

Джон потисна импулса си да се обърне. Искаше да я извика, да посочи празния стол до него и да я слуша как говори. Но се случваха прекалено много неща. Имаше кръв по ръцете и вина в сърцето си. Той наведе поглед обратно към чашата си, зяпнал тъмната течност, с желанието тя да му покаже бъдещето. Някога щеше ли да има жена в живота му? Някога щеше ли да открие човек, който знае какво му се е случило, какво бе сторил, който да не избяга с писъци?

— Ей, здрасти. — Робин се намести на стола до него. Беше облечена различно. Косата ѝ бе на конска опашка и носеше дънки и тениска вместо обичайното облекло на проститутка.

— Здравсти — отвърна Джон. — В почивка ли си?

— Да — рече тя, обръщайки на обратно чашата за кафе, давайки по този начин сигнал на сервитьорката.

В нея имаше и нещо друго различно, но Джон не можеше да каже какво точно. Нямахме нищо общо с облеклото ѝ или с факта, че не носи тонове грим. Ако я познаваше по-добре, би казал, че е нервна.

Тя каза:

— Понякога мислиш ли си, че мразиш работата си? Че просто трябва да избягаш от дома и никога да не се връщаш?

Той се усмихна. Беше обмислял да избяга от дома си през цялото време, докато беше в „Коустъл“.

— Добре ли си?

Тя кимна, после му се усмихна закачливо.

— Дебнеш ли ме? Първо болницата, а сега тук?

Той се огледа.

— Да не би да притежаваш това място или нещо такова?

— Тук идвам да закузвам редовно.

— Съжалявам — извини се той. — Просто изглеждаше като приятно място да седна за малко. — Имаше пари в джоба си за пръв път в живота си и бе решил да се почерпи.

Тя каза:

— Излъгах те.

— За кое?

— За първата си целувка — рече тя. — Не беше най-добрият приятел на малкото ми братче.

Опита се да се пошегува с това, въпреки че чувствата му бяха наранени.

— Моля те, кажи ми, че не е било с малкото ти братче.

Тя се усмихна, сложи си малко сметана в кафето.

— Родителите ми живееха на бързи обороти — рече тя. — Поне майка ми и когото там чукаше. — Робин вдигна лъжичката и разбърка кафето. — Щатът я лиши от родителски права, когато бях дете.

Джон не знаеше какво да каже. Спря се на:

— Съжалявам да го чуя.

— Да — каза тя. — Бях насам-натам по приемни семейства известно време. Срецнах доста приемни бащи, които бяха наистина щастливи, че под покрива им живее едно малко момиченце.

Джон мълчеше, гледаше я как си бърка кафето. Имаше най-малките ръце на света. Защо ръцете на жените бяха толкова по-привлекателни от тези на мъжете?

— Ами ти? — попита тя. — И ти ли си от разбито семейство?

Бе изрекла думите саркастично. Джон бе срещнал много престъпници, които твърдяха, че са жертва на обстоятелствата, че техните нефункциониращи семейства ги бяха подтикнали към престъпленията. От начина, по който разказваха историите си, човек не би помислил, че са имали избор по въпроса.

— Не — каза ѝ той. — Аз съм от едно напълно нормално семейство. Прекрасна майка, печаша курабийки и водач на скаутите. Малко дистанциран баща, но се прибираще вкъщи всяка вечер и се интересуваше от това, което правя. — Замисли се за Джойс. Може би точно сега бе на телефона и вършеше работа. Не знаеше дали Лидия ще постъпи както е редно, но Джон мислеше, че може да изживее остатъка от живота си, знаейки, че за пръв път от двадесет години Джойс му вярваше.

Робин изтръска два пъти лъжичката си в чашата, после я остави на барплота.

— И какво се случи с теб, Джон? Защо се озова в затвора?

Той сви рамене.

— Лоша компания.

Тя се засмя, но очевидно не мислеше, че е смешно.

— Предполагам, си бил невинен.

Беше го попитала същото преди два дни в болницата и той ѝ бе дал стандартния отговор.

— Всички в затвора са невинни.

Робин мълчеше, втренчена в огледалото зад бара.

— И така — рече той, стараяйки се да смени темата. — С кого беше първата ти целувка?

— Първата ми истинска целувка? — попита тя. — Първият тип, когото съм целунала и наистина съм искала да целуна? — Явно се замисли по въпроса. — Срецнах го в един щатски дом за деца — каза тя накрая. — Бяхме заедно в продължение на двадесет и пет години.

Джон духна кафето си, отпи глътка.

— Това е много време.

— Е, да. — Тя отново вдигна лъжичката. — Доста време се чуках с него.

Джон се задави с кафето.

Тя се усмихна, но повече на себе си.

— Скъсахме преди две години.

— Защо?

— Защото, когато познаваш някого от толкова дълго време, когато пораснеш с някого така, просто си твърде... — Тя търсеше думата. — Уязвим — реши тя. — Прекалено уязвим си. Знам всичко за него и той знае всичко за мен. Не можеш наистина да обичаш някого при това положение. Искам да кажа, естествено можеш да обичаш — той е като част от мен, като част от сърцето ми. Но никога не можеш да си с такъв човек по начина, по който ти се иска. Не можеш да го обичаш като любовник. — Тя сви рамене. — Ако наистина ми пукаше за него, щях да го напусна, за да може да си оправи живота.

Джон не бе сигурен как да отвърне.

— Трябва да е бил луд да те остави да си тръгнеш.

— Е, има друго, освен моята страна на историята — призна тя.  
— Аз съм истинска кучка, в случай че не си забелязал. Ами ти?

Джон се стъписа.

— Аз ли?

— Имаш ли си приятелка?

Той се засмя:

— Шегуваш ли се с мен? Влязох на топло, когато бях на шестнадесет. Единствената жена, която съм виждал там, беше майка ми.

— Ами... — Гласът ѝ заглъхна. — Бил си дете, нали така? Когато влезе в затвора?

Джон усети как челюстта му се стегна. Кимна, без да я поглежда, опитвайки се да не допуска мозъкът му да извади образа на Зебра, онези черно-бели зъби, онези ръце, стегнали се около врата на Джон.

Дори и да беше забелязала, тя не коментира. Вместо това духна в кафето си, отпи и каза:

— Мамка му, студено е.

Джон направи знак на сервитьорката.

— Как сте тук? — попита жената.

— Чудесно, благодаря — каза ѝ Джон, оставяйки я да напълни чашата му с още кафе. Не бе свикнал с толкова много кофеин сутрин и ръцете му се потяха. Или може би просто беше нервен, защото Робин бе тук. Говореше с него сякаш се познаваха. Джон не помнеше някога през живота си да беше разговарял така.

Сервитьорката допълни:

— Кажете ми, ако имате нужда от нещо.

Робин изчака жената да се махне, преди да попита:

— И така, Джон, какво правиш, откакто излезе?

— Свързах се със семейството си — отвърна той. Не можа да не добави: — Издирвах братовчед си. Има някои неща, за които трябва да поговоря с него.

Робин погледна през рамото му към един мъж, седнал сам на масата в ъгъла. Джон погледна отражението на човека в огледалото, чудейки се дали не е някой от клиентите ѝ. Мъжът носеше костюм от три части. Вероятно беше адвокат или семеен лекар.

— Джон? — Той отново погледна към Робин. Тя го изненада с въпроса си. — В какви неприятности си се забъркал?

— Нямам неприятности.  
— Каза, че някой те изнудвал.  
Той кимна:  
— Казах.  
— Кой?

Джон обгърна чашата си с ръце. Искаше да ѝ отговори, да ѝ разкаже всичко случило се, но Робин си имаше достатъчно проблеми в живота и без той да добавя към бремето ѝ. Освен това, той не беше толкова оптимистичен относно това, че леля Лидия ще направи правилното нещо, колкото Джойс. Майкъл все пак ѝ беше син, дори и да бе садистичен убиец. Нямахше как да се прецени на какво е способен. Джон не би могъл да се понася, ако нещо лошо сполетеше Робин заради него. Той ѝ каза:

— Не мога те забърквам във всичко това.

Ръката ѝ се отпусна на бедрото му.

— Ами ако искам да се замеся? — Дъхът на Джон спря, когато тя премести ръката си по-нагоре. — Знам, че ти си добър човек.

Той отвори уста, за да може да диша.

— Може би ти не трябва да...

— Знам, че нямаш с кого да разговаряш — рече тя, а ръката ѝ бе плътно на крака му. — Просто искам да знаеш, че можеш да говориш с мен.

Той поклати глава и прошепна:

— Робин...

Тя разтърка напред-назад с ръката си.

— Минало е доста време, а?

„Никога“, помисли си Джон. „Никога не се бе случвало.“

— Искаш ли да отидем някъде да поговорим?

— Аз... — Не можеше да мисли. — Нямам никакви пари да...

Тя се премести по-близо до него.

— Казах ти, не съм на работа.

Ако ръката ѝ се преместеше по-нагоре, щеше да му се наложи да поиска кърпа от сервитьорката. Стисна здраво очи, опитвайки се да събере малко сила.

Той постави ръка върху нейната.

— Не мога.

— Не ме желаеш?

— Няма жив човек, който да не те желае — каза той, мислейки си, че никога не са били изричани по-истински думи. — Пука ми за теб, Робин. Знам, че е глупаво. Знам, че дори не те познавам. Но не мога да те замесвам в моите проблеми, разбираш ли? Вече пострадаха прекалено много хора. Ако нещо ти се случи, ако и ти пострадаш... — Той разтърси глава. Не можеше да понесе мисълта за това. — Когато това приключи — каза той. — Когато това приключи, ще те намеря.

Робин беше отдръпнала ръката си. Тя вдигна чашата до устните си и повтори въпроса.

— Кой те изнудва, Джон?

Тонът ѝ се беше променил. Не можеше да каже точно как, но му напомни за пазачите в затвора, начина, по който задаваха въпроси, знаейки, че трябва да им отговориш или ще те хвърлят в дупката.

Той каза:

— Скоро всичко ще се разреши.

— Как така?

— Просто се грижа за това — каза ѝ той. — Не мога да кажа нищо повече в момента.

— Нищо ли няма да ми кажеш?

— Не — рече ѝ той.

— Сигурен ли си, Джон?

Беше толкова сериозна. Той ѝ се усмихна въпросително и каза:

— Да говорим за нещо друго.

— Трябва да говориш с мен, Джон. Не можеш ли да си открит с мен?

Косъмчетата на врата му се изправиха.

— Не ми харесва накъде вървят нещата.

Робин остави чашата си. Изправи се, изражението ѝ стана сурово.

— Опитях се да ти помогна. Помни го.

— Хайде де — рече той, без да знае къде бе сгрешил. — Робин...

Усети на рамото си ръка, погледна и видя мъжа в костюма от три части застанал зад него.

Джон попита:

— Какво става?

Мъжът погледна Робин, така направи и Джон.

— Съжалявам, Джон — каза тя и явно наистина съжаляваше, но той не знаеше за какво. Тя бръкна в чантата си и измъкна портфейла. Глупаво, но му хрумна, че смята да плати сметката. Отвори уста да й каже да не се притеснява, но после видя златистия проблясък, когато отвори портфейла със значката.

Сякаш не можеше да го види и сам, тя му каза.

— Аз съм ченге.

— Робин...

— Всъщност Анджи. — Мъжът зад него стисна ръка върху рамото на Джон. — Нека го направим навън.

— Не... — Джон усети как тялото му започна да се тресе, мускулите му се втечиха.

— Навън — нареди тя, ръката ѝ се мушна под неговата, принуждавайки го да стане.

Вървеше като инвалид, облегнат на нея, докато мъжът отваряше вратата. Ченгетата в Декатур бяха направили същото с него, когато го бяха извели от спалнята му. Бяха го смъкнали по стълбите към предния двор и го бяха закопчали пред целия квартал. Някой беше изпищял и когато погледна назад, видя, че е майка му. Емили бе паднала на колене, Ричард дори не се опита да я вдигне, докато тя хлипаше.

Слънцето на паркинга пред ресторантчето беше ярко и Джон примигна. Осъзна, че се задъхва. Затворът. Водеха го към затвора. Щяха да му вземат дрехите, да го съблекат, за да го претърсят, да му вземат отпечатъци, да го хвърлят в килия с куп други мъже, които само чакаха Джон да се появи обратно там, чакаха да му покажат какво точно мислят за един престъпник, изнасилвач на деца, който не можеше да издържи навън.

— Уил. — Тя говореше на мъжа зад Джон. — Недей.

Джон видя сребристите белезници, които мъжът държеше в ръка.

— Моля... — успя да каже Джон. Не можеше да диша. Коленете му се огънаха. Последното нещо, което видя, беше как Робин пристъпва напред да го спре да не падне.

## ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

08:55 ч.

Анджи се чувстваше мръсна. Дори след изгарящо горещия душ се чувстваше така, сякаш никога нямаше да се отърве от мръсотията в себе си.

Погледът на лицето на Джон, страхът, усещането за предателство, бяха прорязали сърцето ѝ като назъбено парче метал. Уил бе отнесъл Джон до колата, помогна му да седне на задната седалка, като хлапе в очакване на пътуването до магазина. Анджи стоеше там и мислеше. *Ето ги двамата мъже, чиито животи съм разрушила най-много.*

Тръгна си, преди Уил да може да я спре.

Какво в Джон Шели я бе накарало да иска да го спаси? Може би защото бе съвсем сам на този свят. Може би защото носеше самотата си като предпазна броня, която единствено Анджи виждаше. Той беше като Уил. Точно като Уил.

Въпреки че си бе почистила къщата основно преди два дни, Анджи сложи ръкавиците и се залови за работа. Използва два литра белина в банята, търкайки искрящобялата повърхност с четка за зъби. Уил ѝ беше поставил плочките, слагайки ги на диагонал, защото инстинктивно усещаше, че това ще накара стаята да изглежда поширока. Беше боядисал стените в бледожълто и бе използвал бяло за линиите, докато Анджи му се караше за художническите умения.

Трябваше да му се обади. Уил просто си вършеше работата. Беше добро ченге, но беше също и добър човек и не беше правилно да го наказва, задето Джон Шели се бе забъркал в нещо лошо. Веднага след като свършеше с почистването на къщата, щеше да звънне на мобилния на Уил, да се увери, че той е наясно, че тя не можеше да понесе ситуацията, но не заради него.

След това Анджи се захвана с кухнята, извади всички тенджери и тигани, избърса стените на шкафчетата. Продължаваше да обмисля случилото се тази сутрин, опитвайки се да реши дали е имало начин да улесни нещата.



— Мамка му — изруга Анджи.

Трябваше ѝ нов балатум. Глупаво беше да бърше шкафчетата, когато вероятно под балатума имаше купища мръсотия. Вдигна края на балатума под мивката, разкъсвайки го на две. Отдолу беше чисто, но вече го бе съсипала. Анджи стана да намери друг и още преди да стигне до килера, осъзна, че беше свършил.

— Мамка му — изруга отново, свали ръкавиците за чистене. Метна ги в мивката, изричайки още няколко ругатни, докато си търсеше ключовете.

Десет минути по-късно се намираше в колата, не на път за магазина, а нагоре по „Понс де Леон“ към „Стоун Маунтин“. Знаеше къде живее Майкъл. След като се бяха изучакали или, по-точно казано, след като Майкъл я беше изучакал, Анджи малко се бе вманиачила. Беше минавала с колата покрай къщата му два пъти, видя жена му и детето на алеята отпред, мерна как Майкъл миеше колата си. Това поведение не бе продължило много — може би седмица — преди да осъзнае, че се държи като умопобъркана. Тя не беше бясна на Майкъл, а на себе си, задето се бе забъркала в поредната кофти ситуация.

Семейство Ормуд живееше в къща, подобна на всички останали къщи в квартала. Анджи паркира на празната алея. Дори и някой от съседите да беше забелязал, че нейното черно „Монте Карло СС“ не се вписваше в пейзажа, никой от тях не дойде да провери. Всеки сантиметър от кожата ѝ тръпнеше, докато се измъкваше от колата.

Беше облечена в обикновените си дрехи за чистене у дома: чифт къси дънки, една от старите ризи на Уил и някакви розови джапанки, които бе намъкнала на излизане от къщата. Те издаваха шляпащи звуци при удрянето в ходилата ѝ, докато вървеше към гаража. Духаше вятър и Анджи обви ръце около кръста си, за да се пребори със студа. Застана на пръсти, за да надникне в гаража. Прозорците бяха затъмнени с боя.

Мина кола и Анджи я проследи с поглед, уверявайки се, че няма да се забави, преди да се насочи към входната врата. Позвъни на звънеца и зачака, наслаждавайки се на мисълта за изненадата на Майкъл, когато отвореше вратата и я видеше да стои там. Щеше да му каже, че Джон е бил арестуван, после щеше да попита Майкъл откъде познава Джон Шели, защо бе казал на нея и момичетата да се оглеждат за наскоро освободения убиец.

Анджи почука, после отново позвъни на звънеца.

Нищо.

Бутна вратата, но тя беше заключена. Насилвайки се да не поглежда през рамо и да не прави нищо друго, от което би изглеждала като крадец, тя тръгна небрежно покрай къщата към задния двор, вървейки бавно, поглеждайки към прозорците, сякаш бе приятел, който се е отбил на гости. Искаше ѝ се мобилният телефон да е в нея като подкрепление, но го бе оставила вкъщи да се зарежда.

В задната врата имаше изрязана малка вратичка за куче. Изглеждаше стара и тя реши, че е купена така заедно с къщата. Майкъл мразеше кучетата. Помнеше го от първия им съвместен арест. Едно от момичетата имаше куче, което не спираше да лае, и Майкъл бе извадил оръжието си, когато кучето се спусна към него. Проститутката се бе изсмяла, както и Анджи. Като се замислеше, същата тази проститутка бе момичето, което каза на Анджи, че на Майкъл му пускат без пари.

Анджи застана на колене и изви рамене, така че да може да се провере през вратата. Едрият ѝ ханш заседна — благодаря ти, майко — но успя да се провере. Пропълзя вътре и спря на място, напрягайки ушите си, за да се увери, че в къщата няма никого. За пръв път, откакто бе напуснала собствения си дом, тя се зачуди какво, по дяволите, правеше. Защо нахълтваше в къщата на Майкъл? Какво очакваше да открие?

Може би Уил беше прав. Майкъл определено беше смотаняк и биеше жена си и вероятно беше изнасилил Анджи онази нощ, когато бе толкова пияна, че не можеше да направи нищо, но това не означаваше, че е забъркан във всичко това. Тогава защо се намираше тук?

— Мамка му — изсъска тя, извъртайки се да пропълзи обратно навън, откъдето бе дошла. Спря полупрегърбена, защото чу шум. Скимтене? Това ли чу? Да не би Майкъл сега да имаше куче?

Анджи замръзна, заслушана. Звукът не се повтори и за част от секундата се замисли дали не си губи разсъдък. Фактът, че бе нахлула в къщата на този мъж, определено поставяше под въпрос здравия ѝ разум.

Все пак Анджи се изправи. Можеше пък да довърши започнатото. Остави обувките си до вратата. Мразеше да е боса, но не

искаше звукът от джапанките да я следва из цялата къща.

Спря насред кухнята, защото чу как отмина някаква кола. Анджи се заслуша, напрягайки уши. Някаква врата се отвори и се затръшна, но беше от другата страна на улицата. Чу как някой извика „здрости“, начало на разговор и тя отпусна задник. Боже, сега оставаше и Майкъл да се прибере и да я завари как му души из къщата.

Всекидневната беше така както си я представяше: претрупан диван и широкоекранен телевизор. Тя погледна в коридора; Анджи не искаше да ходи в спалните. Не искаше да вижда къде Майкъл чукаше жена си, защото знаеше, че това е мястото, където вероятно биеше Джина. Беше ли удрял нея самата? Тя не знаеше. Ръцете ѝ бяха насинени на следващия ден, слабините горяха от болка. Беше припаднала в колата и той бе вършил каквото си искаше. Тъпото копеле. Не можеше ли да разбере от вида ѝ, че тя може да направи какво ли не? Не че трябваше да я чака да припадне.

В дъното на всекидневната имаше врата. Беше заключена с голямо резе. Опита се да се ориентира, преценявайки, че гаражът е от другата страна на вратата. Защо имаше толкова сериозно резе на гаражната врата, след като всеки можеше да влезе през вратичката за кучета? И защо прозорецът бе затъмнен?

Анджи отиде до вратата, постави ухо върху студения метал. Пантата на резето изскърца, като го дръпна. Тя постави ръка на дръжката и отвори вратата. Стаята беше непрогледно черна и тя заопипва за ключа на лампата. Луминесцентните лампи примигнаха няколко пъти и при просветването видя работна маса, косачка и маса за билиард.

После стана светло. На масата за билиард имаше завързано младо голо момиче. Устата ѝ беше запушена, лицето окървавено. Очите ѝ се отвориха широко при вида на Анджи, бялото им оформяше пълен кръг около ирисите ѝ. С изключение на бързото надигане и спускане на гърдите, тя не помръдваше.

На Анджи ѝ спря дъхът. Усети остра изгаряща болка в задната част на черепа, видя заслепяваща експлозия при рухването на пода. Чу как момичето хлипа, смеха на мъж, а после нищо.

## ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

10:13 ч.

Уил се облегна в стола си, загледан в тъжната гледка, която кабинетът му предлагаше. Вдигна телефона и отново пробва мобилния на Анджи, изчаквайки, докато не се включи гласовата поща, преди да затвори. Опитваше се да ѝ се обади от един час, първо на домашния, после на мобилния. Дори и да беше бясна на Уил, Анджи щеше да вдигне телефона поне за да го наругае и да му каже да спре да звъни.

Беше права поне за едно нещо. Джон Шели не бе казал нито дума, откакто Уил го сложи в колата.

Лео Донъли почука на вратата на кабинета на Уил, отваряйки, преди да му кажат, че може.

— Адвокатът е тук.

— Благодаря.

— Твърди, че е приятелка на сестра му.

Уил се изправи, облече сакото.

— Не ѝ вярваш ли?

Лео подаде на Уил визитка и каза:

— Тя е адвокат по недвижими имоти — снижи глас. — Страхотно изглеждаща лесбийка.

Уил не знаеше какво се очаква да каже. Взря се във визитката за порядъчно дълго време, преди да я тикне в джоба на елечето си.

Лео тръгна до Уил по коридора.

— Трябва да ти кажа, тя си е голяма загуба за нас, мъжете. Нали знаеш какво имам предвид?

Уил не желаше да води този разговор, затова попита:

— Някога чувал ли си Майкъл да споменава Джон Шели?

— Извършителя? — Лео сви устни, замисли се. — Не.

— Има една жена, която работи в Нравствения — Анджи Поласки.

Устните на Лео се извиха нагоре в знаеща усмивка.

— Да, знам я.

Уил отвори вратата към стълбите. Лео не изглеждаше доволен, че не вземат асансьора за двата етажа надолу към стаята за разпити, но човекът трябваше да е доволен, че Уил не му избива усмивката с юмруци от лицето.

Каза на Лео:

— Детектив Поласки спомена, че преди два месеца Майкъл е предупредил нея и няколко момичета да внимават с престъпник на име Джон Шели.

Усмивката на Лео замръзна на площадката.

— Майк е знаел за този тип преди това?

— Така изглежда.

Лео продължи надолу по стълбите, пръстите му се влачеха по парапета. Той спря на площадката и Уил се обърна.

— Слушай — рече Лео. Надникна над парапета, снижи глас. — Това маце Поласки... Майк я изклати преди време. Той е женен човек, нали знаеш, наистина обича жена си, но няма да откаже да топне чушката, особено на нещо като това. Нали знаеш какво имам предвид?

— Какво се случи?

— Поласки не разбираше правилата. Търсеше нещо малко по-постоянно. Майк се опита да я разкара леко, но тя си има увлечение по него оттогава.

Уил почти се изсмя при мисълта, че някой може да смята, че Анджи иска да има сериозна връзка. Той продължи надолу по стълбите и попита:

— Мислиш, че си измисля ли?

— Мисля, че няма спирачки.

— Аха — съгласи се Уил. — Но защо ще си измисля нещо такова?

На Лео му трябваха няколко секунди да даде отговор. Накрая сви рамене.

— Жени, нали ги знаеш?

— Ти не ми ли каза онзи ден, че Джина е подала иск за ограничителна заповед срещу Майкъл за това, че я биел?

— Ами... — Лео отново спря. — Да. И?

Уил продължи да върви.

— Ти изглежда не мислеше, че тя си измисля.

— Не — призна Лео. Той потърка брадичката си с палец, издайнически жест, който Уил бе забелязал за минути при първата им среща. Надяваше се, че човекът никога не играеше покер. — Нещата стоят така — рече накрая Лео. — Майк ми се обади снощи и ме попита как върви случаят.

— Той се обади и на мен.

— Какво му каза?

Уил отвори вратата на втория етаж.

— Вероятно същото като теб. Нямаме с какво да продължим.

— Да, но после аз му споменах, че си ме помолил да извадя списък на сексуалните престъпници. Той се интересува живо от това. Каза, че било брилянтно, мамка му. — Лео се усмихна на Уил полуизвинително. — Не мисля, че ще те обидя, като ти казвам, че преглеждането на тези досиета си беше последен шанс.

Уил кимна. Шели присъстваше в неговата група от регистрирани престъпници, но в документа липсваха подробностите, изнамерени от Карълайн за него. Ако Анджи не бе помолила Уил да провери човека, тогава Шели вероятно все още щеше да е на свобода по улиците. Разбира се, поначало Майкъл Ормуд беше онзи, който бе казал на Анджи за Шели.

Крачката на Лео беше по-малка от тази на Уил. Стараеше се да не изостава, докато вървяха по коридора, казвайки:

— Мисълта ми е, че Майкъл работи това почти толкова дълго колкото мен. Знае също, че е малко вероятно... — Уил забави крачка. — А знае и че някаква си проститутка наркоманка, живееща там, няма начин да поддържа спретнат дома си.

Уил спря, мислейки, че може да е подценил Лео Донъли.

Детективът рече:

— Бих си заложил лявата ръка, че мястото е било основно почистено, преди да стигнем там.

— Спомена ли това на Майкъл?

— Скара се с мен — призна Лео. — Майк обикновено е приветлив човек, нали знаеш? Но наистина се ядоса, когато казах, че мястото е било почистено. Отказа дори да го включи в доклада си.

— Може просто да е бил внимателен.

— Внимателен си, когато пропуснеш факта, че си намерил собственото си име в малкото черно тефтерче на кучката, а не когато

забележиш, че някой е изтъркал мястото с няколко литра почистващ препарат.

Уил тикна ръце в джобовете си.

— С какво се занимаваш сега?

Лео сви рамене.

— Имам два-три други случая, по които работя. Защо?

— Имаш ли нещо против да отидеш до дома на Майкъл?

— За какво?

— Да го посетиш — каза Уил. — Да се увериш, че е добре.

— Трябва да кажа — започна Лео, — заради начина, по който се държи, изобщо не ми пука по никакъв начин дали той е добре, или не.

— Просто го провери — настоя Уил, поставяйки ръка на рамото на Лео. — Искам да знам къде се намира.

Лео втренчи поглед нагоре към него за няколко секунди, после кимна.

— Разбира се — рече накрая. — Добре.

Уил постави ръка на дръжката на вратата към стаята за разпити, но не я отвори. Затвори очи, опитвайки се да се концентрира. Докато се намираше в тази стая, не можеше да мисли за Анджи или Майкъл, или Джасмин или за нещо друго, което щеше да го разсее от играта. Джон беше мишената и Уил нямаше да се задоволи с нищо по-малко от попадение в десетката.

Той почука веднъж на вратата и влезе, без да чака да го поканят. Джон Шели седеше на масата. Адвокатката му се беше навела към него, хванала двете му ръце в своите.

Те бързо се разделиха, когато Уил влезе в стаята.

Уил каза:

— Извинявам се, че ви прекъсвам.

Жената се изправи. Гласът ѝ беше силен, възмутен. Може и да се беше специализирала в недвижими имоти, но все пак си беше адвокат.

— Арестуван ли е клиентът ми?

— Аз съм специален агент Уил Трент — каза ѝ той. — А вие сте?

— Катрин Кийнън. Можете ли да ми кажете защо клиентът ми е тук?

— Мисля, че вие сте адвокат по недвижими имоти — каза Уил.

— Вие ли представлявате господин Шели?

Очите ѝ се присвиха.

— Той арестуван ли е, или не?

Уил тръгна да седне, питайки:

— Имате ли нещо против?

— Детектив, не ми пука дали ще седите, или стоите, или ще левитирате във въздуха. Просто спрете да ме мотааете и отговорете на въпроса ми.

Джон погледна надолу към масата, но не и преди Уил да забележи усмивката му.

— Добре — Уил седна срещу тях и каза на адвоката, — но ако нямате нищо против, аз съм специален агент Трент. Детективите работят в местното полицейско управление. Аз съм от щатските власти. Бюро за разследване Джорджия. Вероятно сте ни виждали по новините?

Кийнън очевидно не разбираше разликата, но Джон явно осъзнаваше какво означава това. Щатът правеше нещата по-напечени. Или местните не можеха да се справят със случая, или престъплението влизаше в няколко юрисдикции.

Джон каза:

— Няма да отговарям на никакви въпроси.

Уил му каза:

— Чудесно, господин Шели. Аз нямам въпроси към вас. Ако имах, може би щях да ви попитам нещо като: „Къде бяхте вечерта на 3 декември миналата година?“. Или може би щях да попитам за тринадесети октомври. — Ако датите означаваха нещо за Джон, той не се издаваше. Уил продължи: — После можеше да стана любопитен за миналата неделя. — Ето, имаше реакция. Уил продължи още малко. — Би трябвало да помните този ден заради Суперкупата. И следващия ден, шести. Беше понеделник. Може би щях да ви попитам къде сте били миналия понеделник.

Кийнън каза:

— Той не е длъжен да отговаря на никой от въпросите ви.

Уил заговори директно на Джон.

— Трябва да ми се довериш.

Джон гледаше Уил, както се гледа празна стена.

Уил се облегна на стола си и им изреди всичко.

— Имам мъртва проститутка, мъртва тийнейджърка и две малки момичета на север оттук, които се опитват да решат как ще живеят



остатъка от живота си с отхапани езици.

Уил гледаше адвокатката, когато каза това. Тя нямаше толкова практика като Джон, не се бе научила да крие емоциите си твърде добре.

Уил продължи:

— Имам също и липсващо младо момиче. Името ѝ е Джасмин. На четиринадесет. Живее в Грейди с малкия си брат Седрик. Миналата неделя бял мъж с кестенява коса ѝ е платил двадесет долара, за да се обади по телефона.

Джон стисна ръце на масата.

— Странното е, че този мъж ѝ е дал десет цента да се обади. — Уил спря за момент. — Не мисля, че обществените телефони са стрували десет цента от хиляда деветстотин осемдесет и пета година насам.

Джон си играеше с ръцете.

Уил каза на адвокатката:

— Госпожо Кийнън, това е въпросът, който постоянно изниква: Откъде Джон Шели познава Майкъл Ормуд?

Тя буквално ахна при името.

— Кати — предупреди Джон.

Уил обясни ситуацията.

— Миналия понеделник едно петнадесетгодишно момиче умря. Някой ѝ е отрязал езика. Не мога да спра да мисля, господин Шели, че преди двадесет години вие сте отрязали езика на едно друго малко момиче.

Кийнън не можеше повече.

— Не е бил отрязан.

— Кати — рече Джон. — Изчакай отвън.

— Джон...

— Моля те — каза ѝ той, — просто изчакай отвън. Опитай се да намериш Джойс.

Тя очевидно не искаше да си тръгва.

— Моля те — повтори той.

— Добре — каза му тя. — Но ще бъда точно отпред.

— Всъщност — започна Уил, изправяйки се, — не можете да чакате в коридора, госпожо Кийнън. Правителствена сграда, терористи, нали знаете как е. — Той ѝ отвори вратата. — Има стая за

адвокати един етаж по-надолу, точно до машината за закуски. Можете да се обадите по телефона оттам, може би да хапнете нещо.

Тя хвърли убийствен поглед на Уил, докато излизаше от стаята. Нейното тръгване покачи напрежението, вместо да го намали.

Уил не бързаше да затвори вратата и да седне обратно. Кръстоса ръце на гърдите, очаквайки Джон Шели да проговори. Изминаха поне пет минути в тишина. Уил изчака още малко, после реши да отстъпи.

— Откъде познавате Майкъл?

Юмруците на Джон все още бяха стиснати на масата, а пръстите преплетени.

— Какво каза той?

— Не питам него. Питам вас.

Джон насочи в поглед целия си гняв директно към Уил.

Уил попита:

— Джойс сестра ли ви е?

— Не я намесвайте.

— Трябва да е било трудно през всичките тези години. Вие да сте в затвора, а тя да е отвън.

— Тя знае, че не съм го направил.

— Това трябва да го е направило още по-трудно.

— Престанете с тези психологически глупости.

— Просто бях любопитен какво ли е било.

— Какво е било? — повтори Джон и малко от гнева му започна да излиза на повърхността. — Какво е било семейството ми да бъде разрушено, майка ми да отиде преждевременно в гроба? Какво е било да бъда третиран като някакъв шибан парий от собствения си баща? Какво мислиш, човече? Какво, мамка му, мислиш?

Думите на Джон увиснаха във въздуха, гласът му кънтеше в ушите на Уил. Какво си мислеше Уил? Мислеше си, че парченцата най-после си идват по местата.

Той каза:

— Искам да направите нещо за мен.

Раменете на Джон се надигнаха в уклончив жест.

Уил беше запазил копие от писмото на Алиша Монро в джоба си, нещо като талисман да му помага със случая. Той разгъна хартията, плъзна я по масата към Джон.

— Бихте ли ми прочели това, моля? На глас, ако обичате.

Мъжът го изгледа странно, но любопитството победи. Той се наведе над масата, не докосна хартията, преди да я прочете за себе си.

Джон вдигна поглед към Уил, объркан.

— Искате да прочета това на глас?

— Ако нямате нищо против.

Джон си прочисти гърлото. Очевидно не знаеше какво става, но Уил го прие като знак на доверие, когато мъжът всъщност започна да чете.

— „Скъпа мамо“ — започна Джон, но Уил го спря.

— Съжалявам. Трети ред — каза той. — Ако можете да започнете оттам.

Джон отново му хвърли поглед, който казваше, че ще позволи на Уил единствено това.

— Библията казва, че греховете на родителите се прехвърлят върху детето. Аз съм отхвърлената, низшата, която може да живее единствено с другия Парий, заради твоите грехове. — Той спря, взрян в думите, сякаш знаеше, че пропуска нещо, което е точно под носа му.

Джон попита:

— Коя е Алиша?

— Алиша Монро — каза му Уил и изражението на лицето на Джон му показва всичко, което искаше да знае. — Разговарях с майка ѝ вчера сутринта. Трябваше да ѝ кажа, че дъщеря ѝ е мъртва.

Джон преглътна видимо.

— Мъртва?

— Алиша Монро е била изнасилена. Пребита. Езикът ѝ е бил отхапан.

— Бил е... — прошепна Джон, повече на себе си. Вдигна писмото и се взря в думите на Алиша до майка ѝ.

— Два пъти е написала „парий“ — каза Уил, знаейки, че сега е единственият шанс да накара Джон да му се довери. — Първия път е използвала малко „п“. Вторият път го е направила голямо. *Пария*, не *париите*. Имала е предвид един човек, а не група.

Очите на Джон минаха по страницата и Уил знаеше кой ред чете. *Низшата, която може да живее единствено с другия Парий.*

Уил се наведе напред над масата, привлече вниманието на Джон.

— Кой е Парият, Джон?

Той все още зяпаше писмото.

— Не знам.

— Това е някой, когото Алиша е познавала по онова време. Някой, с когото трябва да живее сега. — Телефонът на Уил звънна в джоба му, но той го пренебрегна. — Искам да ми кажеш кой е Парият, Джон. Искам да го чуя от теб.

Джон знаеше отговора, беше го разбрал. Уил го виждаше в очите му.

Мъжът каза единствено:

— Звъни ви телефонът.

— Не се безпокой за това — каза Уил. — Кой е Парият?

Той поклати глава, но Уил виждаше, че е точно на ръба.

— Кажи ми за какво говори тя.

Телефонът продължаваше да звъни. Уил не се помръдна да го спре. Видя как Джон започна да се съвзема, звъненето действаше като някакъв предупредителен звънец, напомнящ на престъпника да си държи устата затворена.

— Джон — подкани го Уил.

Джон се изправи, смачка бележката и я хвърли в лицето на Уил с вик:

— Казах, че не знам!

Уил се облегна назад на стола, проклинайки Анджи, задето точно сега бе решила да му върне обаждането. Отвори си телефона и попита:

— Какво?

— Трент — рече Лео Донъли. — Аз съм пред дома на Майк.

— Задръж — каза Уил, после притисна телефона към гърдите си и каза на Джон. — Ще изляза навън за момент да проведе този разговор, нали?

Джон поклати глава.

— Както и да е.

Уил излезе от стаята, постави телефона на ухото си със затварянето на вратата.

— Какво има, Лео?

— Отидох до къщата на Майк, както ми каза.

Уил усети искрица гняв. Джон тъкмо щеше да се пропука. Ако глупавият телефон не беше звъннал, сега той щеше да му разказва цялата история.

— Чукам аз на вратата, като знам, че Майк е вкъщи, защото виждам колата му на улицата.

Уил се облегна на стената, усещайки как безсънната нощ започва да му се отразява.

— И?

— Никакъв отговор, но после спира една патрулка на полицията от Декалб с Джина зад тях. Джина е съпругата, нали така? Извикала ги е за защита, докато си прибере някои неща от къщата.

— Добре.

— Тя дава на заден по алеята и не е като да мога да се метна в някой храст, така че отивам при нея и я питам как върви. Тя ме поглежда, сякаш съм лайно в закуската ѝ; предполагам смята, че съм приятелче на Майкъл.

Уил се замисли за Джон, който седеше в стаята за разпити.

— Ще ми кажеш ли нещо съществено?

— Мислиш, че се бъзикам с теб ли, малкия? Имам поне десет години стаж повече от теб.

— Прав си — отстъпи Уил, облягайки се на стената, чудейки се колко време ще отнеме това. — Продължавай.

— И така — продължи Лео. — Декалб не са щастливи да ме видят, нали? Очевидно Майк е шикалкавил пред тях за мъртвата съседка. Не е искал да говори с тях, не е искал да даде показания, не им е позволил да погледнат в къщата му.

Сега вече имаше цялото внимание на Уил.

— По мое мнение те са се хванали за обаждането на Джина, за да могат да огледат наоколо.

— И?

— След като разбира, че Майкъл не си е вкъщи, тя не ги пуска в къщата. — Лео добави с известна признателност: — Може да го мрази и в червата, но е съпруга на ченге. Знае, че не трябва да позволяваш на никого да си пъха носа, освен ако нямат документ от съдия.

— Какво пропускам?

— Нека довърша — предупреди го Лео. — Това ченге, Баркли, той е доста вбесен от това. Така че си го изкарва на мен, казва ми да се разкарам от шибаната собственост. — Уил чу как щракна запалка и Лео си запали цигара. — А аз тръгнах по улицата. Свободна страна е, нали така? Баркли не притежава улицата.

Уил си представи сцената. Човек не казваше на ченге да се маха, освен ако не искаше то да му виси на врата през остатъка от живота му.

Лео продължи:

— Мотая се около колата на Майк и се чудя защо е паркирана от другата страна на улицата, а не на алеята му, когато спира една съседка с напазарувани разни неща. Наистина любопитна кучка, но аз я питам къде е Майк и тя казва... — Лео направи пауза, за да си дръпне от цигарата. — Тя казва, че Майк бил тук преди около час. Тя си прибирала пощата, като паркирал колата. Попитал я за колата, паркирана на алеята му.

Уил се отдръпна от стената.

— Каква кола?

— Някаква кола на алеята — отвърна Лео. — Майк искал да знае от колко време е там. Тя му казва пет, може би десет минути, после той просто си тръгва, дори не казва „благодаря“.

— После какво?

— Съседката се прибира вкъщи, взема си списъка за пазаруване и отново излиза. — Лео си дръпна още веднъж. — Само че забелязва, че колата на алеята е обърната в другата посока. Сега е с гръб към гаража. Вижда как Майк стои там и затваря вратата на гаража.

— Мамка му.

— Той й махва, затваря багажника, качва се и заминава.

*Затваря багажника*, повтори наум Уил. Майкъл бе сложил нещо в багажника.

Уил попита:

— Тя каза ли каква е била колата?

— Черна. Не познава моделите.

Сърцето му вече спря да бие.

— Лео, ченгето още ли е там?

— Аха.

— Колата на Джина все още ли е паркирана с гръб към гаража на алеята?

— Да.

— Искам да отидеш на алеята и да погледнеш под задницата на колата й. Каж ми дали има масло на асфалта.

— Искаш да ми гръмнат задника ли?

— Трябва да го направиш — настоя Уил, гърлото го болеше от усилието, необходимо му да говори. — Каж ми дали има някакви пресни петна от масло.

— Боже — промърмори Лео. Уил го чу как издуха струя дим. — Добре, задръж така.

Уил стисна очи, представяйки си как Лео пресича улицата към алеята на Майкъл. Чу се мъжки глас, вероятно ченгето на име Баркли, после няколко изпъшквания, когато Лео трябва да се е напрегнал да се наведе до земята. Още викове от местното ченге, Лео вика в отговор. Накрая се връща на телефона.

— Да, има масло. Не може да е от колата на Джина, защото е обърната на другата страна на алеята...

Уил затвори телефона, тикна го в джоба си и влетя с трясък в стаята за разпити.

Джон го видя и отстъпи, казвайки:

— Какво...

Уил изви ръката на мъжа зад гърба му и блъсна лицето му в стената. Приблужи устата си на сантиметър от ухото на Джон, за да се увери, че копелето чува всяка дума.

— Каж ми къде е той.

Джон извика от болка и се изправи на пръсти.

— Каж ми къде е — повтори Уил, бутайки ръката още по-високо и усещайки как рамото поддава.

— Аз не...

— Хванал е Анджи, идиот такъв. — Уил изви ръката още по-силно. — Каж ми къде е.

— Тенеси — прошепна Джон. — Има къща в Тенеси.

Уил го пусна и Джон падна на пода.

— Къде в Тенеси?

Джон тръсна глава, опита се да стане.

— Вземи ме с теб.

— Каж ми адреса.

Той се подпря да се изправи, потрепвайки от болката в рамото.

— Вземи ме с теб.

— Ще те питам само още веднъж. — След като той не отговори, Уил пристъпи напред към него.

— Добре! — извика Джон и вдигна единствената ръка, която можеше да движи. — „Елтън Роуд“ номер двадесет и девет. Дъктаун, Тенеси.



## ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

По някое Време Анджи бе повърнала, но превръзката бе задържала повечето в устата ѝ. Съдейки по острата миризма в багажника, тя бе успяла и да се напикае. Главата я цепеше, а тялото я болеше толкова лошо, че не можеше да помръдне, без да изстене от болка. Ръцете и краката ѝ бяха вързани зад гърба. Дори и да можеше да мърда, нямаше къде да отиде, нямаше как да си помогне. Беше напълно безсилна.

Опита се да се концентрира в дишането, да се ориентира, така че да не повърне отново. Това не беше първата ѝ контузия, нито пък беше най-лошата, но заради тъмнината в багажника ѝ беше трудно да не се паникьосва и при всяко спиране на колата на светофар или знак „Стоп“, тя не можеше да успокои страха, който гореше в гърдите ѝ като киселина.

Колата отново намали и тя се напрегна, слушайки как гумите трополят по път, покрит с чакъл. Вече не бяха на асфалта. Анджи нямаше представа от колко време се намираще в багажника. Тя не бе видяла кой я удари по тила, но знаеше, че е Майкъл. Смехът му още кънтеше в ушите ѝ. Беше същият смях, който бе чула в нощта на партито на Кен, когато я натика на задната седалка на колата ѝ.

Момичето.

Имаше момиче, вързано за маса за бiliarд. Малкото ѝ тяло бе осеяно с кръв и синини. Джасмин. Това трябваше да е Джасмин.

Колата бавно спря. Анджи броеше секундите. На дванадесет се отвори врата. Колата се раздвижи при вдигането на тежестта от предната седалка. По чакъла проскърцаха стъпки. Отвори се вратата на мястото до шофьора, после се затвори рязко, сякаш бе ритната.

Двадесет секунди. Петдесет. Сто. Когато Анджи чу стърженето на ключа по ключалката на багажника, вече се бе отказала да брои.

Слънцето я заслепи. Анджи присви плътно очи от болка. Свежият въздух беше като рай и тя отвори уста широко около парцала, разтвори ноздри, отчаяна да вдишва.

Една сянка препречи слънцето. Тя бавно отвори очи. Майкъл ѝ се усмихваше отгоре, а назъбеният белег, който Джасмин му бе оставила по бузата преди три дни, изглеждаше като белег от войната.

— Добре ли поспа?

Тя се напрегна под въжетата.

— Успокой се — предупреди той.

Анджи излая едно „майната ти“ иззад превръзката в устата.

Той извади дълъг ловен нож, предупреждавайки я:

— Не опитвай нищо — докато прерязваше въжетата на гърба ѝ.

Тя изстена облекчено, като протегна крака колкото можа. Ръцете ѝ все още бяха вързани на гърба, но поне можеше да се движи.

— Излизай от колата.

Анджи направи усилие да седне. Майкъл плъзна ножа обратно в ножницата и измъкна служебното оръжие. Насочи го към главата ѝ и тя спря да мърда.

— Бавно — нареди ѝ той. — И за миг не си помисляй, че няма да те гръмна.

Въжето се вряза в китките ѝ, като притисна длани в пода на багажника. След няколко опита тя успя да се изправи. Прехвърли крака през страната на отворения багажник. Изпъшка и се напъна да излезе, залитайки на краката си, но някак запази равновесие.

Изправи се, огледа се, опитвайки се да запомни околността.

— Това беше доста впечатляващо — каза той. — Бях забравил колко си гъвкава.

Прииска ѝ се да му изтръгне очите с голи ръце.

— Огледай се — рече ѝ той.

Тя видя високи хълмове и планини със снежни върхове, извисяващи се над неугледна колиба.

— Можеш да пициш колкото си искаш, но никой няма да те чуе.

Той дръпна парцала от устата и ѝ тя види въздух. Усещаше носа си като счупен и когато се изплю на земята, видя съсирена кръв и парченца храна от закуската си.

Изпищя като сирена за тревога.

Майкъл си стоеше там, а тя се преви на две от напъване, дробовете ѝ се тресяха в гърдите. Пищя, докато в дробовете ѝ не остана въздух, а в съзнанието ѝ беше единствено звукът от собствените ѝ писъци.

Той попита:

— Свърши ли?

Тя се хвърли върху него и той вдигна коляно, пресрещайки я в гърдите. Тя рухна на земята, чакълът се впи болезнено в краката ѝ.

Той притисна „Глок“-а<sup>[1]</sup> отстрани на главата ѝ, приближи лице на няколко сантиметра от нейното.

— Запомни това, Анджи: тук си никоя.

— Джасмин. Къде е тя?

Той я вдигна за косата, завлачи я към колибата. Анджи се дърпаше от него, опъна въжетата, когато се блъсна в стълбите.

— Пусни ме! — изпищя тя. — Пусни ме, шибаняк!

Той отвори предната врата и я бутна вътре.

— Влизай тук. — Сграбчи я за ръката и я блъсна в банята.

Тя падна във ваната, главата ѝ се блъсна в стената. Майкъл все още държеше пистолета в едната ръка. С другата пусна душа. Анджи се опита да се изправи, краката ѝ се плъзнаха под нея и студената вода я заблъска по лицето.

— Свали си панталоните — нареди Майкъл. Изстиска малко шампоан отгоре ѝ, докато тя се опитваше да се изправи. — Свали ги.

Дори и да искаше, Анджи не можеше да направи нищо с вързаните на гърба си ръце. Майкъл явно осъзна това. Той се протегна и скъса горното копче на дънковите панталони, после дръпна ципа надолу.

— Бельото също — рече той. — Веднага.

Пръстите ѝ бяха изтръпнали, кръвообращението бе спряло. Все пак успя да тикне палци в ластика и да дръпне гащите надолу. Изрита ги с крака.

— Какво направи с малкото момиче? — поиска да знае тя, бутайки надолу бикините си. — Какво направи с Джасмин?

— Не се тревожи — усмихна се Майкъл, сякаш се радваше на забавна шега. — Тя няма да проговори.

Анджи отново се хвърли, главата ѝ се блъсна в стомаха му. Майкъл падна назад в коридора, а пистолетът се плъзна по мокрия под. С едно бързо движение той вдигна Анджи и я запрати през стаята. Тя падна непохватно, протегнала се към празното пространство зад себе си, за да омекоти падането. Дясната ѝ ръка се огъна, защото цялата

тежест падна на китката, тя чу едно изпукване и в същия миг внезапна остра болка пламна в ръката ѝ.

— Ставай — нареди Майкъл.

Ръката ѝ пулсираше, сякаш по цялото ѝ протежение се забиваха игли. Тя се търкулна на една страна, хлипайки. О, боже, беше си счупила китката. Какво щеше да прави сега? Как щеше да се измъкне оттук?

Чу шум в съседната стая. Майкъл го нямаше. Къде беше момичето? Какво правеше с Джасмин?

Анджи притисна лице в пода, напрягайки се да се изправи на колене, после на крака, облегна се на стената, защото започна да ѝ се вие свят и зрението ѝ се замъгли. Пое дъх, съвзе се, после се отдръпна от стената. Мокрото ѝ белъо се бе обвило около глезена ѝ и тя го изрита, докато закуцука към другата стая.

Майкъл седеше на дивана с кръстосани крака, едното му ходило се движеше нагоре-надолу. Глокът лежеше на възглавничката до него. Той знаеше, че тя не може да се добере до него достатъчно бързо.

— Седни — рече той, посочвайки един люлеещ се стол до камината.

Тя седна внимателно на края на стола, опитвайки се да не падне назад.

— Какво правеше в къщата ми?

Анджи се огледа из стаята, която беше около три на шест метра, всекидневна с малка кухничка в дъното. Спомни си планините отвън, пълната изолация на колибата. Той бе прав: никой нямаше да чуе писъците ѝ.

Тя попита:

— Какво смяташ да правиш?

Имаше същата усмивка на лицето си, онази усмивка, която бе видяла в нощта на партито на Кен и бе възприела като опит за флиртуване.

— Ти какво мислиш, че ще правя?

Анджи не можа да спре долната си устна да не трепери. Ръката ѝ изтръпваше, в китката ѝ пулсираше тъпа болка. Въжето бе мокро от душа, станало някак по-плътено и тежко от водата. Кожата си чувстваше така, сякаш бе изгорена.

Тя погледна пистолета на дивана.

— Не ставай глупава.

Анджи прочисти гърлото си, усещайки го сякаш бе погълнала памук.

— Джон ми разказа всичко — рече тя, чудейки се докъде може да стигне, преди Майкъл да я пречупи. Никой не знаеше къде се намира тя. Уил вероятно още разпитваше Джон Шели, опитвайки се да стигне до истината. Ако Джон бе научил едно нещо в затвора, той щеше да си затваря устата. Щяха да минат часове, може би дни, преди Уил изобщо да се сети да я потърси, а когато накрая го направеше, той нямаше как да разбере за тази малка колиба сред хълмовете.

Майкъл попита:

— Какво ти каза Джон?

— За Мери Алис — рече Анджи, молейки се да е запомнила името на момичето правилно. — Каза ми какво наистина се е случило.

Майкъл се изсмя, но не му беше смешно.

— Джон не знае какво всъщност се случи.

— Сетил се е.

— Джон е прекалено тъп да се сети за каквото и да е.

— Аз разказах на всички.

— Не ме лъжи — предупреди я той. — Сега съм добричък, но и двамата знаем на какво съм способен.

— Уил. Разказах на Уил.

Страхуваше се от Уил. Тя го видя в очите му.

Той попита:

— Трент?

— Той ми е гадже.

Майкъл продължаваше да я гледа, очевидно се опитваше да реши дали му казва истината. Накрая той поклати глава.

— А, не. — Не ѝ вярваше.

Той остави погледът му да се плъзне по тялото ѝ. От кръста надолу беше гола, краката разкрасени, така че да не падне. Той ѝ каза:

— Трябва да помниш, че има много различни начини, по които можеш да умреш.

— Белегът на лицето на Уил — опита тя. — Върви от челюстта до врата.

Майкъл сви рамене.

— Всеки може да види това.

— Ръката му — рече тя. — Беше прострелян с пистолет за пирони. Аз го откарах до болницата.

В очите му проблесна гняв. Изправи се бавно от дивана и отиде до нея. Анджи се опита да се облегне назад, когато той постави ръце от двете ѝ страни, подпирайки се на облегалките за ръце на люлеещия се стол. Гласът му представляваше ниско ръмжене, когато попита:

— Какво си ми казала?

Страхът се впи като кайшка около врата ѝ.

— Всичко... — Тя чу ужаса в гласа си, знаеше, че и той ще го чуе, но устата ѝ не спираше да се движи, думите не спираха да се леят. — Джон ми разказа... а аз разказах... разказах на Уил...

Стискаше облегалките толкова силно, че сякаш целия стол вибрираше.

— Казал ти е какво?

— Че си познавал Алиша!

— Маmicатa му! — Майкъл се отблъсна от стола толкова силно, че той почти се преобърна. Краката на Анджи се размахаха при опита ѝ да не падне. — Шибана история! — вдигна крак да ритне масичката за кафе, но се спря в последния миг. Бавно, кракът му се върна обратно на пода, но юмруците още бяха свити от двете му страни и той се тресеше от ярост.

Анджи го зяпаше в гръб, останала без дъх от страх. Тя внимателно спря люлеещия се стол, придърпа се още малко към ръба. Подът изскърца, когато се премести.

Майкъл се обърна и я удари с опакото на ръката си толкова силно, че тя падна на пода.

Анджи лежеше там. Не можеше да се движи. Главата ѝ все още кънтеше от удара.

— Ставай.

Не беше нужно да я заплашва. Анджи се опита да седне, но не можа. Притисна лице към пода и затвори очи в очакване на наказанието.

Не последва нищо.

— Баща ми ме остави, като бях на десет.

Анджи отвори очи. Сигурно беше припаднала, бе пропуснала нещо. Майкъл се намираше на кухненската мивка. Извади метална кутия от един от шкафове.

Каза:

— Знаеш ли какво е?

Анджи не отговори. Гледаше го как отваря кутията и проверява съдържанието.

— Джон си мислеше, че на него му е тежко. Той не знаеше какво е да ти е тежко. — Майкъл размаха торбичка бял прах във въздуха. Отново се бе върнал към нормалното си състояние, към онзи нормален тип, който представяше пред света, така че никой да не разбере какво чудовище е отвътре.

Той каза:

— Това е добро. Искаш ли малко?

Тя се опита да поклати глава.

— Не искаше и онова последно питие. — Той се усмихна, сякаш беше смешно. — Помниш ли го, Анджи — голямото парти на Кен? Донесох ти питие.

Не помнеше, но кимна.

— Руфи, скъпа. — Той седна на дивана, поставяйки кутията на масичката между тях. — Глътна цяла шепа руфи.

Рохипнол. Той я беше дрогирал.

Майкъл се изсмя на изражението ѝ. Извади бръснач и малко огледало от кутията и изсипа малко прашец върху стъклото. Анджи го наблюдава как разпределя кокаина с бръснача.

— Някога имала ли си дете? — попита той, без да я поглежда. — Обзалагам се, че си направила около шестдесет аборта досега. — Продължаваше да се занимава с коката, като бизнесмен. — Синът ми има проблеми. Знаеш го.

Анджи насили тялото си да се раздвижи. Задъхваше се от болка, докато успя да се поизправи. Но поне успя да го направи. Поне вече не лежеше безпомощна на пода.

— Той е умствено изостанал — каза ѝ Майкъл, разпределяйки прашеца на четири ленти. Взе една навита банкнота от кутията и вдиша една от лентите. Издаде звук „аах“, после каза на Анджи: — Това е добра стока. Сигурна ли си, че не искаш малко?

Тя отново поклати глава.

— Не обичаш да губиш контрол? Така каза на партито на Кен, когато ти подадох онова питие. — Той се изсмя. — Но все пак го изпи,

нали? Можеше да го оставиш, но го погълна като риба. — Подаде ѝ огледалото и предложи: — Сигурна ли си?

— Ти ми счупи носа.

— Ти губиш. — Той остави огледалото обратно на масата.

— Просто ме пусни. — Трепереше толкова силно, че едва можеше да говори. — Няма да кажа на никого.

— Не може сериозно да си мислиш, че ще се измъкнеш оттук.

— Къде е Джасмин?

— Ще разбереш съвсем скоро. — Той облегна глава обратно на дивана, изучавайки я. — Не искаш ли да знаеш за Джон?

— Какво за него?

— Половината затвор му скъса задника. Басирам се, че има СПИН.

Анджи дишаше дълбоко, закашля се от усилието. Китката ѝ пулсираше при всеки удар на сърцето. Въжето се впиваше в кожата ѝ, докато съхнеше от топлината в колибата.

— Та за Тим значи — той въздъхна леко, — получихме диагнозата преди шест месеца.

Анджи пробва въжетата около китките си, дръпна леко да види дали ще поддаде.

— Трябва да ви е било... трудно.

— Винаги е въпрос на пари, нали така? — Той посочи огледалото на масата, лентите кокаин. — Така платих за това. Давах на момичетата малко, оставях ги да помогнат с плащането, за да може момчето ми да се научи как да си връзва шибаните обувки. Осигуровката не покрива и половината от нещата, които са му нужни. Какво да направя, да оставя детето си да умира в някой дом?

Анджи не отговори. Съзнанието ѝ обработваше думите му, опитваше се да ги разбере. Беше ли продавал Майкъл дрога на момичетата, вземайки секс, когато му се искаше? Той бе работил в Нравствения поне десет години. Синът му не можеше да е на повече от осем. Тим нямаше нищо общо.

— После пък имах всичките тези пари, а нямаше къде да ги сложа. Не мога да ги внеса по сметката си, защото държавата ще стане любопитна. Не мога да ги оставя в къщата, защото Джина може да започне да задава въпроси — посочи с пръст към Анджи. — Тогава се сетих. Защо да не отворя малко сметки на моя добър стар братовчед



Джони? Вече имах номера на социалната му осигуровка от всички онези съдебни глупости, с които се занимаваше майка ми.

Братовчед. Анджи не знаеше дали Майкъл искаше да каже, че наистина са свързани, или просто използваше уличен жаргон.

Майкъл каза:

— Не че трябваше да се притеснявам, че ще излезе.

Тя усети как ѝ се затварят очите и се напъна да остане будна.

— Къде са ти въпросите, Анджи? — Кокаинът го бе направил по-внимателен, по-разговорлив. — Хайде, момиче. Задай си въпросите.

Главата на Анджи се въртеше. Не можа да измисли нищо освен:

— Познавал си Алиша Монро.

— Да, имаме дълга история с нея.

Анджи го изчакваше да се сети, че е излъгала преди това, но беше прекалено потънал в собствената си история, за да обърне внимание.

Той каза:

— Първия ми ден в униформа, получих обаждане от Грейди — заседнах в шибания асансьор. Всички стари кучета се пукаха от смях, докато ме извадят и там беше Лиша, смееше се с тях. Смееше се, докато не ме разпозна. — Той размаха пръст: — Никой не се присмива на Майкъл Ормуд, Анджи. Никой не му се присмива и определено никой не може да го отблъсква.

Анджи усети как струйка кръв се процежда в гърлото ѝ. Задави се от вкуса ѝ.

Майкъл каза:

— Беше си курва в гимназията и беше курва петнадесет години по-късно. Кучката би духала на псе за една лъжица хероин. — Той отново се усмихваше, с онази усмивка, която показваше, че той командва. — Те не разбират, че трябва да го контролираш. Да го вземаш, когато искаш, а не когато имаш нужда от него. — Имаше предвид наркотика. — Не го пуши, не го инжектирай, не ставай твърде ненаситен.

Майкъл беше по-глупав, отколкото тя смяташе, ако си мислеше, че може да контролира зависимостта. Тя попита:

— Защо уби Алиша?

— Тя ме ядоса. Опита се да промени правилата.

— Не си искал да ѝ плащаш. — Анджи бе прекарала достатъчно време покрай проститутките, за да знае причината. — Джасмин също ли те ядоса?

— Джасмин... — Той се усмихна. — Чудя се какво ли щеше да каже гаджето ти, ако разбере, че съм я скрил в апартамента на Алиша, докато го откарам до управлението? — Наблюдаваше я внимателно, сякаш се подхранваше от реакциите ѝ. — Помниш ли, като преглеждахме досиетата ми? Носеше онази тясна пола, къса до катеричката ти, показваше си циците всеки път, като се наведеше? Тя беше в багажника ми през цялото време, Анджи. През цялото време, докато се търкаше в мен, тя беше в багажника на колата ми, опикаваше се и се чудеше какво ще ѝ се случи.

Анджи отвори устните си и остави малко кръв да прокапе навън. Един от кътниците ѝ пулсираше. Вероятно беше счупен.

Той бе спрял да говори и тя се зачуди дали ефектът от кокаина не започваше да отминава. Не знаеше колко време бе минало, откакто изсмърка лентата. Може би беше от онези хора, които имаха противоположна реакция на стимуланта. Може би така се контролираше, че нямаше значение.

Мълча толкова дълго, че Анджи усети как ѝ се затварят очите, усети как тялото ѝ се отпуска в някакъв вид сън. Майкъл отново започна да говори и тя се стресна.

— Всички се държат, сякаш са толкова добри, но е нужна една доза, едно смъркане, и се пристрастяват. Продължават да се връщат, да просят в краката ти. Всички. Особено Джон.

Анджи трябваше да прочисти гърлото си няколко пъти, преди да може да проговори.

— Затова ли го накисна?

— Това беше идея на мама, но той си получи заслуженото. Всички те си получиха заслуженото. — Той погледна надолу към нея. — Точно като теб.

Анджи усети как очите ѝ отново искат да се затворят, мускулите започнаха да се отпускат. Тя започна да се бори с това, прехапа сцепената си устна, докато не усети още кръв, използвайки болката да я държи будна.

— След като веднъж ти хареса — казваше Майкъл, с нисък замислен глас, — вече не можеш другояче. Нужен ти е онзи страх,

начинът, по който се натискат в теб, паниката в очите им.

Анджи отново пробва въжето. Костите в натрошената ѝ китка се разместиха една спрямо друга, издадоха щракащ звук, който отекна в главата ѝ.

— Изкарах на Джони малко кредитни карти — продължи Майкъл. — Купих това място. — Имаше предвид колибата. — Мислиш ме за тъп, но не съм. — Той почука по едната страна на главата си. — Трябва да се мисли, нали? Какво е първото нещо, което правиш, когато се опитваш да свържеш заподозрения с местопрестъплението? Проверяваш квитанциите от кредитните им карти: сметки за газ, сметки от хотели, всички тия глупости. Постави заподозрения в близост до местопрестъплението в правилния ден, правилния час и, бинго, пипнал си го. — Той поклати глава. — Няма да открият нищо за Майкъл Ормуд, това е сигурно. Не в Алабама, не и в Тенеси и определено не в Атланта. Аз съм просто семеен човек, който се грижи за бедното си умствено изостанало момче, грижи се за жена си, всяка вечер си е вкъщи пред телевизора.

— Ти си им продавал наркотици — каза Анджи, мислейки си за всички онези момичета, които бе срещнала на улицата, всички онези пристрастени, които биха направили всичко, за да задоволят пристрастяването си. Едно ченге им беше доставяло. Едно ченге бе експлоатирано техните нужди и задоволявало своите собствени. Колко ли беше изнасилвал? Колко беше убил?

— Би трябвало да съм ти бесен, но не съм. — Той потърка челюст, спря поглед на нея. — Глупавите хора оставят емоциите им да ги управляват; тогава правят грешки. Тук управлявам аз, Анджи. Аз ще реша как да умреш.

Той се изправи от дивана и тя се подготви за още болка, но той отиде до камината и постави ръка на перваза ѝ. Анджи си спомни как беше с Уил преди три нощи. Той стоеше до камината и тя му гледеше гърба, силните рамене и искаше единствено да го обгърне с ръце. Никога повече нямаше да има такъв миг с него. Той никога нямаше да разбере как се е чувствала.

Майкъл каза:

— Не знаеш какво е да имаш тази мечта в съзнанието си — че ще имаш идеален живот, идеално семейство и после се случва нещо като Тим и се чувстваш като един скапан провал.

Вдиша въздух, доколкото можеше, опита се да запази мисълта си ясна.

— Как започна всичко?

— Знаеш за Мери Алис.

— Другите. Трябва да има други.

— Колко далеч назад искаш да се върна? Осемдесет и пета? Деветдесет и пета? Миналата година? — Усмивката отново бе на лицето му. — Боже, дори не помня в кои щати бяха. Гаджето ти се занимава с тия глупости с психологическите профили, нали? Предполагам, той би казал, че съм ескалирал, откакто старият Джони излезе. Свалих меките ръкавици, когато нещата станаха напечени, трябваше единствено отново да го посоча с пръст.

— Те са били просто деца.

— Повярвай ми, много по-опитни са, отколкото признават. Наистина зрели за възрастта си. — Той поклати глава, сякаш не можеше да проумее иронията. — Вие просто гоните пишки, това сте всички вие.

От нищото, Анджи усети как вътре в нея се надига вина. Колко от гаджетата на майка ѝ бяха казали същото нещо за Анджи? Колко пъти бе приемала плюшените им играчки или хубавите вечери навън, или красивите дрешки, а после ѝ се казваше, че трябва да плати за това с уста?

Майкъл ѝ каза:

— Повечето от тези момичета бяха чукани толкова пъти, че дори не го усещат, ако не им го начукаш здраво. — Той отново я гледаше, преценяваше я. — Ти си била точно като Мери Алис. Знаеш ли? Дразниш ме, оставяш ме да те целуна, да те докосна за миг, а после ме отблъскваш, сякаш не съм достатъчно добър за теб. — Той изсумтя отвратено. — Правиш се на невинна, но после, когато вляза в теб, чувствам сякаш пишката ми е в някакъв шибан вакуум.

Анджи гледаше пистолета на дивана.

— Курвите са добри за това. Можеш да правиш всичко с тях, нали? Искам да кажа, за това си плащаш. — Той ѝ беше обърнал гръб, с ръце впити в перваза на камината. Анджи не откъсваше поглед от „Глок“-а, надявайки се, че оръжието не е някаква шега на въображението ѝ. — Искях единствено малко да разпусна с Алиша преди мача. А тя изведнъж става нахална с мен, преследва ме от

апартамента си и по стълбището, сякаш съм някакъв скапаняк. Аз не плащам за тия глупости. Тя не спираше да ме блъска и блъска, а после ѝ дадох да разбере. Майкъл Ормуд не плаща.

Анджи притисна лице към пода, насилвайки се да издържи на това.

— Да, оставих я да ме ядоса. — Тя чу стъпките му, усети, че стои на сантиметри от лицето ѝ. — Но на никого всъщност не му пука, когато умре някоя проститутка, нали така? На никого не му пука за теб.

Тя стисна очи. Беше го оставила да поеме контрола точно както той искаше.

Анджи каза:

— Джон е трябвало единствено да им каже — тя рискува, добавяйки: — че ти си му братовчед.

— О, скъпа — изцъка с език Майкъл. — Наистина ли мислиш, че Джон би имал шанса да си отвори устата в съдебната зала? — Той поклати глава и ѝ каза: — Играех си с него през цялото време, просто му дърпах конците, когато пожелаех. — Той се засмя на себе си. — Естествено, едва не се насрах в гащите, като отидох при кутията с инструменти и видях какво е подхвърлил там, но това е нищо в сравнение с шока, който му бях подготвил. Щях да се позабавлявам с онова малко момиче, а после да подхвърля всичко на прага на Джони — или, по-точно, на прага на онази дупка, където живее.

— Нямаше да се получи — каза тя, знаейки, че вероятно щеше да се получи.

— „Ченге герой хваща сериен убиец на местопрестъплението.“ Моето ДНК е из цялата стая, защото съм държал бедното малко мъртво създание в ръцете си. Ченгетата нахлуват, виждат Джони мъртъв, аз ридая от скръб. Щях да получа скапано повишение, задето съм убил копелето. Знаеш ли колко струва да изпълниш смъртната присъда на човек? Щях да спестя на града двадесет милиона долара.

— Щяха да разберат.

— От кого? От всичките му приятели? От любящото му семейство? От отдадената му, мъртва майка?

— Хората щяха да си спомнят за теб.

— *Никой* не ме помни — рече бързо Майкъл и тя видя, че е бръкнала в раната. — Джон е този, който винаги се открояваше. Аз бях на заден план — винаги назад. Никой никога не ме забелязваше и

знаеш ли какво? Единственото нещо, с което ще помнят скъпия си Джони, е с това, че е убиец.

— Но Джон не е убиец, нали? — Когато той не отговори, тя вдигна очи.

Майкъл стоеше пред една затворена врата и тя реши, че води към килера. Той се протегна, опипа перваза отгоре и издърпа един ключ.

Видя ключалката. Сърцето ѝ спря.

— Какво правиш?

— Стига приказки — рече той и пхна ключа.

Мускулите на краката на Анджи потрепериха от усилието ѝ да стане. Тя се отдръпна от него, пристъпвайки към дивана. Майкъл прочете мислите ѝ. Грабна пистолета.

— Мърдай — използва дулото да я сръчка към килера. — Хайде.

Анджи тръгна с малки крачки, а килерът се откри пред нея. Изобщо не беше килер. Стъпала водеха надолу към нещо, което трябва да беше мазе.

Стъпалата се приближаваха. Ако я тикнеше в мазето, Анджи знаеше, че ще умре.

— Мърдай.

Тя спря и той се блъсна отзад в нея.

— Не го прави.

Дъхът му пареше в ухото ѝ.

— Ще те чукам, Анджи. Ще те чукам във всяка дупка, която имаш. — Продължи да я тика към мазето. — Седни там долу и ме чакай. Мисли за това, което ще ти направя.

— Не! — Тя притисна голите си крака към пода и се блъсна назад в него. Ходилата ѝ се плъзнаха по дървото. Тя се опита да се извърти, но той я хвана за кръста, вдигна я, преминавайки последните две крачки. Тя изпищя: — Не! — запъна крака в касата на вратата, бореше се, колкото можеше.

— Престани! — извика той, вдигайки я отново.

Краката ѝ се размахаха неудържимо, когато я хвърли надолу по стъпалата. Анджи прелетя срещу стената и падна. Падна върху някаква купчина в основата на стъпалата, разплакана от болка.

Лампата отгоре се включи, единствената крушка освети мазето. Джасмин беше в един ъгъл, свита на безжизнена топка. Анджи се опита да стигне до момичето, но нещо я задържа. Погледна надолу,

видя парче стъкло, проболо предмишницата ѝ. Още стъкла стърчаха като зъби на акула отдолу, където бяха циментирани натрошени стъклени бутилки.

Стъклото издаде засмукващ звук, когато тя се опита да помръдне.

— Мисли си за това — извика Майкъл от отворената врата горе.

— Мисли си какво ще ти се случи.

Светлината изгасна. Вратата се затвори. Ключалката щракна.

Тя щеше да умре.

---

[1] Вид пистолет. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Уил държеше мобилния телефон на ухото си, докато караше, молейки се Аманда да е в кабинета си. Беше взел Джон със себе си, защото трябваше да чуе историята му, искаше да знае с що за животно трябваше да се справи, когато отидеше в Тенеси. От своя страна, Джон беше повече от готов да му услужи. Цялото непокорство на мъжа бе изчезнало и на Уил му се зави свят от теориите му.

Карълайн най-после вдигна телефона и каза:

— Кабинета на Аманда Уагнър.

— Трябва ми Аманда. Спешно е.

Тя го остави на изчакване. Уил не отделяше очи от пътя, летеше по магистрала 75 в скоростното платно с петдесет километра в час над разрешената скорост.

— Уил? — каза Аманда. — Какво става?

— Пътувам за Тенеси.

— Не помня да съм ти подписвала молба за отпуск.

— Мисля, че Майкъл Ормуд е убиецът.

— Добре — рече провлечено Аманда. — Осветли ме, Уил.

Уил ѝ разказа историята на Джон, как Майкъл се бе опитал да повлияе на надзорничката, как сестрата на Джон му каза за колибата в Тенеси. Завърши с маслените петна на алеята на Майкъл и казаното от съседката на Лео Донъли.

— Провери ли в къщата на Поласки?

— Накарах една патрулка да мине оттам. Няма я. Колата не е отпред.

Аманда мълчеше. Уил я бе запознавал с Анджи веднъж — не по свой собствен избор. Тя го беше откарала в болницата, когато Аманда го простреля с пистолета за пирони. Немислимо, но двете жени се бяха харесали.

Накрая тя проговори.

— Значи, казваш, че на базата на някакви неотговорени обаждания и няколко петна на алеята, ти прекарваш един осъден убиец през границата на щата, за да търсиш полицейски детектив от Атланта,



който може да е, а може и да не е отвлякъл друг детектив посред бял ден?

— Трябва да претърсиш къщата му.

— Това е къщата под юрисдикцията на Декалб. Как мислиш, ще взема заповед, доктор Трент? Не че твоите тайнствени петна на алеята не са убедителни, но се съмнявам, че има жив съдия, който би се подписал под това.

— Аманда — рече Уил, опитвайки се да си контролира гласа. — Ти си гаден, ужасен човек, но винаги си била зад гърба ми, когато съм работил по случай. Не ми причинявай това сега.

— Е, Уил — парира тя. — Ти си с тежка дислексия и четеш на ниво втори клас, но нека не си вадим кирливите ризи.

Уил усети как слюнката в устата му пресъхна. Кога бе разбрала?

Аманда каза:

— Нямам много приятели в Тенеси, Уил. Не мога да се свържа с тях, за да ти помогнат, единствено заради лошото ти шесто чувство, а и двамата знаем, че Йип Гомес по-скоро ще изяде собствените си лайна, отколкото да ти помогне. — Йип беше старият шеф на Уил в Северозападния клон на бюрото. Тя добави: — Затова постоянно ти повтарям да не гориш мостовете зад себе си. — Сякаш сега му беше времето за една от нейните лекции.

— Не знам какво искаш да кажа — призна той. — Права си. Може и да е нищо. Може да стигна там и това да е просто загуба на време, но не мога да се мотая и да не правя нищо, Аманда.

— Пусна ли бюлетин до всички за колата на Поласки?

— Да.

Тя мълча няколко секунди, после попита:

— Кажи ми, този детектив Донъли, той ли е последният човек напуснал къщата на Ормуд?

— Да.

— Виж ти — възкликна Аманда, гласът ѝ се повиши в присмехулна изненада. — Карълайн току-що ми даде съобщение. Анонимно е. Загрижен гражданин е забелязал, че задната врата на детектив Ормуд е била разбита. Смятам, че трябва да го проверя лично, не мислиш ли?

Уил усети вълна на облекчение. Аманда щеше да му помогне. Направо я чуваше как го обмисля по телефона.

— Благодаря — въздъхна той. — Благодаря ти.

— Ще те уведомя, като стигна там.

Уил прекъсна разговора. Държеше телефона в ръка, докато шофираше, сви по отклонението към 575 с рязко извиване на волана, което накара Джон да сграбчи страничната врата, сякаш се страхуваше, че ще се преобърнат. Уил бързаше толкова много, че дори не се бе замислил как ще открие колибата, докато Джон не поиска карта. Петте минути престой на бензиностанцията му се сториха като цял един живот. Но пък, от друга страна, Майкъл вероятно караше в рамките на ограничението на скоростта, не искаше да го хване радарът. Уил не бе толкова внимателен.

Джон попита:

— Какво каза тя?

— Можеше да предотвратиш това — рече му Уил. — Можеше да спреш това преди четири дни.

— Не знам за какво говориш.

— Майкъл беше с мен, когато Синтия Барет умря.

Джон погледна към картата, разтворена в скута му.

— Чух, че бягала през двора и се спънала. Ударила си главата на камък и умряла.

— Тогава ли й отрязва езика?

Джон не даде отговор.

— Трябваше да направиш нещо тогава.

— Какво? — поиска да знае Джон. — Да дойда при вас? Ти дори и сега не вярваш на историята ми, човече. Какво да направя? Да се превърна в ченге? Кой ще повярва на един бивш престъпник, който работи в автомивка?

Уил държеше ръцете си здраво на волана. Джон бе причинил това на Анджи. Сега тя щеше да е в безопасност, ако не беше арогантността и глупостта на този мъж.

— Ти си го примамвал. Знаел си точно какво правиш.

Джон сви рязко картата по сгъвката, направи я на по-малка, докато се опитваше да се защити.

— Кажи ми какво трябва да направя, а аз ще се върна назад с магическата си машина на времето и ще го направя. Но ще ти кажа какво, хайде да не се ограничаваме до четири дни. Нека да се върнем двадесет години назад. Върни ми младостта. Върни ми майка ми и

баба и дядо, и семейството ми. Мамка му, сложи и жена и две деца, като си почнал.

— Бягала е от нещо в онзи двор.

Джон все още работеше върху картата, но Уил чу терзанието в гласа на другия мъж като каза:

— Не мислиш ли, че го знам?

Уил погледна обратно към пътя, гледаше размазаните знаци, маркерите на километрите с удебелените им числа, изпъкващи сред пейзажа. Не бе обмислил това: не се беше сетил, че може да застрашава Джон.

Уил рече:

— Това нарушава условията на предсрочното ти освобождаване — да пресичаш границата на щата.

— Знам.

— Може да те арестуват. Не мога да ти помогна в Тенеси.

— Не можеш да ми помогнеш и в Атланта.

Уил прехапа устна, взрян в черната пътна настилка, в другите коли на пътя. Бе шофирал напред-назад между Атланта и планините през последните две години, така че знаеше къде точно са всички патрули с радары. Намали скоростта през Елиджей, без да ускорява, преди да пресече Микиък Крийк. Профуча покрай новия „Уолмарт“<sup>[1]</sup> и покрай стария, после подмина няколко открити пазара и два магазина за алкохол. При градчето Блу Ридж пое наляво. Летеше по магистрала „Кут Мейсън“, точно покрай ябълковата градина, когато телефонът звънна. Вдигна телефона.

— Аманда?

Тонът ѝ беше мрачен.

— Открихме кръв в гаража. Два различни типа, и то много.

— Анджи?

— Не е тук, Уил.

Устата му се отвори, но думите му изневериха.

— Ето как ще стане — каза Аманда. — Обадох се на Боб Бърг в Тий Бийз — Бюрото за разследване в Тенеси — в момента сформира екип. Намират се на четиридесет минути път от колибата.

— Аз съм по-близо.

— Предположих, че ще бъдеш — каза тя. — Нека да говоря с педофила. Имам напътствия за „Елтън Роуд“.

---

[1] [Верига магазини в САЩ. — Бел.прев. ↑](#)

## ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Анджи почти бе припаднала, когато вдигна ръка от парчето стъкло, циментирано за най-долното стъпало — не толкова от болка, а от усещането за това как стъклото се плъзга през плътта ѝ. Нямаше много кръв и в сравнение с пулсирането в китката ѝ, раната бе незначителна. Тя бе извадила късмет. Беше ѝ счупена дясната китка и по някакво чудо падна на дясното си рамо в основата на стълбите. Както и Уил, Анджи бе левичарка.

— Джасмин? — прошепна тя, гласът ѝ прокълът в тъмното мазе.  
— Джасмин? — Отговор не последва.

Анджи притисна здравото си рамо към стената и се изправи. Спря за миг да си поеме дъх, после внимателно приплъзна босите си крака по мръсния под и затърси момичето.

— Джасмин? — повтори тя, когато десният ѝ крак се опря в нещо. — Добре ли си?

Момичето или бе прекалено ужасено да отговори, или мъртво.

Анджи коленичи, постави глава, където мислеше, че може да се намират устата и носът ѝ и се опита да долови признаци на живот. Нищо.

Анджи се обърна и посегна на сляпо с пръсти. Опипа голото тяло на момичето, докосвайки кръв, накрая усети плиткото движение нагоре-надолу на гръдния кош на момичето, борещо се да диша. Анджи се върна към нещо отминало — тя не докосваше майка си много, но в случаите, когато бе посещавала Деидре в дома, ето какво беше чувството: мъртво тегло, просто черупка, която приличаше на тяло.

— Джасмин? — прошепна Анджи.

Момичето не помръдна, когато Анджи докосна лицето ѝ, косата ѝ. Пръстите на Анджи се плъзнаха под скалпа и тя отскочи назад.

— О, боже! — Анджи се наведе, опитвайки се да не повърне отново. Тя беше докоснала черепа на момичето, бе усетила разбитата кост, мекото, влажно, сиво вещество отдолу.

Трябваше да се измъкнат оттук. Трябваше да намерят помощ.

Анджи отново се изправи. Закрачи из мазето. Три метра на дължина, може би три метра и половина на широчина. Преди да бъде изключена крушката, тя бе хвърлила поглед към грубите дървени рафтове, вградени в стените. С ръце, вързани зад гърба ѝ, беше трудно да провери горните рафтове. Пръстите ѝ не напипаха нищо освен празно място, когато провери долните шкафове за нещо, което може да се използва като оръжие.

Мазето беше празно. Дори и отгъканият пръстен под беше преметен.

Може би китката ѝ не бе напълно счупена. Анджи все още можеше да движи пръсти, въпреки че ги усещаше подути и парещи, сякаш инфекцията вече се промъкваше в кръвта ѝ. Свикваше с болката, почти я приветстваше, защото я разсейваше от пулсирането в главата ѝ, от разбъркването в стомаха. Тъмнината също помагаше. Нямаше върху какво да се фокусират очите, нищо, което да наруши равновесието ѝ.

Майкъл беше горе. Мислеше, че може би си приготвя ядене, обяд или вечеря. Не знаеше коя част от денонощието беше, или колко дълго бе стояла в тази шибана дупка.

Всеки шум, който той предизвикваше — стол плъзнат по пода, скърцащи греди, докато се движеше — засилваше нейната ярост. Анджи кипеше от гняв и болка. Беше се добрал до нея. Беше ѝ влязъл в главата и я бе накарал да се чувства като безполезен боклук. Бе имала повече мъже в тялото си, отколкото можеше да преброи, но нито един от тях не бе успявал така да ѝ влезе в главата.

Щеше да го убие, като се върнеше. Щеше да го убие или щеше да го накара той да я убие. Това бяха единствените две възможности.

Анджи се подпря, плъзгайки се надолу по стената, докато не падна на колене. Две крачки до стъпалата, натрошеното стъкло захванато в стъпалото. Тя се обърна и опипа за него с ръце, внимаваше да не нареже вече раздробените си пръсти, когато поставяше дебелото въже върху най-голямото парче. Засмука въздух през зъбите си, опитвайки се да не мисли за болката, докато режеше въжето на стъклото.

Белезниците на Майкъл бяха на Джасмин. Бе използвал въже да завърже Анджи.

— Ти, шибаняко. — Дишаше, което представляваше мантра<sup>[1]</sup> само по себе си. Майкъл Ормуд не правеше грешки. Той винаги контролираше, винаги беше над всичко. Всичко, с изключение на факта, че стъклото можеше да реже въже.

— *Ти, глупав шибаняко.*

Кръв напои ръцете ѝ, мокрото въже, което стягаше ръцете ѝ една към друга. Анджи спря да реже, опитвайки се да си поеме дъх, да го прави по-бавно. Едва не бе припаднала първия път, когато се опита да пререже въжето, но при всеки нов опит подобряваше техниката си, учеше повече за възлите, завързани от него, как въжето обвързваше китките ѝ. Усещаше, че въжето се е преместило малко надолу, търкаше грубо друга част от кожата ѝ. Нейната кръв действаше като смазка.

Тя щеше да се измъкне от това. Щеше да отреже собствената си ръка, ако се налагаше.

— Ох! — Тя изпъшка, когато въжето прескочи надолу по стъклото, ръцете ѝ се плъзнаха и остриите като бръснач ръбове прорязаха пръстите ѝ.

Анджи затаи дъх, слушаше Майкъл. Боже, никога през живота ѝ не я беше боляло толкова. Не издържаше, не можеше да понесе усещането на плътта, отрязвана до кост. Наклони се напред, челото ѝ докосна земята и тя изплака.

— Уил — прошепна тя. Не можеше да се моли на Господ, не и след всичко, което бе свършила, така че се молеше на Уил. — Ще се измъкна от това — обеща му тя. — Ще се измъкна от това и... — не изрече думите, но ги чувстваше със сърцето си. Щеше да напусне Уил завинаги. Най-накрая щеше да го остави да избяга.

Отгоре се чуха стъпки по пода. Анджи се дръпна назад, ръцете ѝ опипваха за стъклото. Яростно затърка въжето, страхът служеше като анестетик за болката.

— Анджи? — извика Майкъл. Намираще се от другата страна на заключената врата. — Отговори ми. Знаем, че ме чуваш.

Дръпна изпънатото въже, извивайки рамене, отчаяна да се освободи.

— Майната ти, шибаняко!

— Махни се от стълбите, Анджи. Ще отворя вратата и съм насочил пистолета право в теб.

Тя не отвърна, не можеше да отвърне. По-бързо, по-бързо, търкаше въжето нагоре-надолу по назъбеното стъкло.

Ключът простърга в ключалката.

— Не — прошепна Анджи, принуждавайки се да побърза. — Не още, не още.

— Махни се от стълбите — каза той. — Сериозен съм.

— Не! — изпищя тя, отскачайки от стъклото в мига на отварянето на вратата.

Лампата се включи. Анджи погледна Джасмин, видя, че лицето на момичето е обърнато към нея, очите бяха отворени, но невиждащи. Устата бе отворена. Около главата ѝ се стичаше кръв.

— Не се опитвай да правиш нещо — предупреди я Майкъл. Стоеше горе на стълбите с пистолета в ръка. Беше гол до кръста, тялото му бе покрито единствено от дънки и маратонки.

— Майната ти — рече му Анджи. Бе усетила как въжето поддава, но не достатъчно. Кръвта мокреше ръцете ѝ като вода. Все още беше в капан, все още безпомощна.

Той тикна пистолета в дънките си, бръкна в задния си джоб.

— Махай се — каза му Анджи.

Той си сложи черна ски маска с изрязани дупки за очите и устата.

— Махай се! — изпищя тя, отдръпвайки се към стената, борейки се да се изправи.

Той извади пистолета и тръгна надолу по стълбите. Бавно, крачка по крачка.

Раменете на Анджи се напрегнаха до счупване при напъването да скъса въжето. Бе го усетила да поддава преди. Бе го усетила да поддава.

Продължи да слиза със същата скорост. Ски маската бе обезпокоителна, по-ужасяваща от всичко, което би казал. Пистолетът стоеше насочен пред гърдите му, а тя видя и ножа в ножницата от едната му страна.

Гърлото на Анджи се напрегна. Едва можа да проговори.

— Не...

Майкъл прекрачи последното стъпало и спря. Очите му бяха тъмни, почти черни. Виждаше засъхнала кръв около устата на маската.

Видът му предизвика неконтролируемо треперене в тялото ѝ.



Той погледна лежащата в ъгъла Джасмин, направи още една крачка към Анджи. Дватамата стояха там, обърнати с лице един към друг, стаята бе тиха, като изключим учестеното дишане на Анджи.

Гласът му беше толкова мек, че едва го чу.

— Майкъл ще те нарани.

— Аз ще те убия — задъха се тя. — Ще те убия, ако ме докоснеш.

— Легни...

Тя ритна към него.

— Ти, болно копеле.

Той все още говореше нежно.

— Легни на пода.

— Майната ти!

Вдигна пистолета си и го стовари върху главата ѝ.

Анджи се свлече на земята. Не можеше да си държи главата изправена, за миг не знаеше къде се намира.

Той обхвана брадичката ѝ с ръка, думите му все още бяха меки; тонът, който би използвал с палаво дете.

— Не ми припадай — прошепна той. — Чуваш ли ме?

Тя видя Джасмин, лежаща зад него с отпуснато тяло. Какво ѝ бе сторил Майкъл? Какво бе понесло детето, преди тялото ѝ просто да поддаде?

— Погледни ме — рече Майкъл, нежно, сякаш това бе някакъв вид съблазняване. — Не спирай да ме гледаш, Анджи. Гледай Майкъл.

Главата ѝ се килна на една страна. Не можеше да накара очите си да се фокусират.

— Хайде, скъпа, не припадай. — Той отново обхвана брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ. — Добре ли си?

Тя кимна, най-вече за да докаже на себе си, че все още имаше някаква част от тялото си, която можеше да контролира.

— Това е добре. — Той се успокои, постави пистолета на един от рафтовете над главата ѝ, далече, за да не пречи. Извади ножа от ножницата и коленичи, държеше острието пред очите ѝ, така че тя да може да го вижда.

— Не... — помоли тя.

Той използва ножа да разреже ризата ѝ — ризата на Уил — и я бутна назад върху раменете ѝ. Опита се да го гледа, опита се да види

ръката му, докато прокарваше пръсти по гърдите ѝ, но можеше единствено да усеща какво прави.

— Не — помоли тя. — Недей.

— Легни — увещаваше я той. — Легни и ще бъда добър с теб.

Тя изви глава назад, опитвайки се да види лицето му. Кой беше зад маската? Джон ли? Дали не беше залъгала себе си да мисли, че е Майкъл, когато всъщност беше Джон?

— Анджи? — Беше толкова спокоен. Като Уил. Знаеше, че това е най-добрият начин да я ядоса. Тя щеше да избухне в бяс, а той просто щеше да си стои там, търпеливо да я изчака, взрян в пода.

О, боже, Уил. Как щеше той да живее с това? Как щеше да живее със себе си, знаейки, че не е успял да спре това копеле?

— Ан-джи — запя Майкъл. — Погледни ме.

Тя познаваше този глас, познаваше това тяло.

— Ан-джи...

Тя стисна очи, виждайки ръката на Уил, възпаления белег, където бръснарят бе прорязал плътта.

— Добре — рече тя. — Добре.

Тя падна на една страна, здравето ѝ рамо тупна на отгъкания пръстен под. Той ѝ помогна да легне по гръб, издърпа ризата, като се оплете около ръцете ѝ. Цялата ѝ тежест падаше върху ръцете, тазът ѝ стърчеше нагоре, сякаш бе изложен специално за него.

— Така е добре — прошепна той, сядайки върху краката ѝ. Видя как езикът му се стрелна извън устата, докато прокара върха на ножа по корема ѝ и спря на косъм от вагината ѝ.

Къде беше пистолетът? Къде бе оставил пистолета?

— Гледай ме. — Той се наведе върху тялото ѝ, притисна ножа към врата.

Рафта. Беше го оставил на рафта.

— Гледай ме.

Тя го погледна.

— Целуни ме.

Прекалено високо. Рафтът бе прекалено високо.

— Целуни ме — каза той.

Цялото ѝ тяло се тресеше, но тя се изви нагоре, дърпаше възжетата колкото можеше по-силно, докато приближаваше уста към неговата. Той все още се опитваше да бъде нежен, устните му се

усещаха меки върху нейните. Тя усещаше собствената си кръв, усещаше как сърцето ѝ бие в гърдите, когато той се притисна към нея. Когато сложи език в устата ѝ, тя се задави, инстинктивно се опита да се отдръпне, но той притисна ножа по-силно към гърлото ѝ и Анджи нямаше друг избор, освен да го остави да я целуне.

Той млясна, като се надигна задоволен.

— Ако ме беше целунала така на задната седалка на колата, може би нещата щяха да се развият различно.

Анджи вдигна очи към него. Голата крушка образуваше ореол зад главата му. Обърна се, видя Джасмин, видя кръвта в устата на момичето, мъртвия поглед в очите ѝ.

— Анджи — прошепна Майкъл, прокарвайки пръсти по лицето ѝ, надолу по тялото. Уил я бе докосвал така преди много време. Защо бе спрял да я докосва? Кога бе започнала да го отблъсква?

Майкъл отново се наведе, тежестта му я притисна към земята.

— Моля те... Моля те, недей...

Той отново я целуна. Тя прехвърли тежестта си върху дясната ръка и задърпа колкото можеше по-силно с лявата да разтегне въжетото. Мускулите на стомаха ѝ се разтресоха, дъхът ѝ спря, когато кожата започна да се бели от ръката ѝ като ръкавица. Той тикна езика си още по-навътре в устата ѝ, зъбите му се блъснаха в нейните. Болката бе толкова непоносима, че накрая тя се предаде пред нея, остави я да протече през тялото ѝ като червена вълна.

Майкъл седна назад на петите си, гледаше я.

— Не... — задъхваше се тя. — О, боже, не... — Тя щеше да припадне. Не можеше да го спре. Клепачите ѝ потрепнаха. Зрението се замъгли.

Усети го как се притиска още по-плътено в нея, възбуден от нейната болка.

— Свали я — изпъшка тя. — Свали маската.

Той поклати глава.

— Нека да те видя.

— Не.

— Уил — прошепна тя. Къде беше Уил?

— Какво?

Тя разгърси глава, мигайки, насилвайки се да остане в съзнание.

— О, Уил...

— Не е Уил — каза той, използвайки свободната си ръка, за да смъкне ски маската. Хвърли я на земята. — Майкъл е. Аз съм този, който ти причинява това.

— Уил.

Той изви главата ѝ, принуди я да го погледне.

— Кой ти причинява това, Анджи?

— Уил...

— Погледни ме — повтори той със строг глас. — Погледни ме, Анджи. — Тежестта му се премести, притискайки я още по-силно върху пръстта. Анджи изстена при разместването на счупените кости.

— Помощ... — прошепна тя, гласът почти ѝ изневери.

— Точно така — каза Майкъл. — Пищи за помощ.

— Не... — Анджи се сгърчи под него, хленчейки. — Моля те, не ме наранявай... моля те.

Той пусна ножа и заопипва копчето на дънките си. Бъркаше в панталоните си, когато тя се изправи право нагоре и блъсна глава в неговата.

Ударът го зашемети, а тя грабна ножа в лявата си ръка, преди да е успял да дойде на себе си. Този път тя беше тази, която го възседна. Тя беше тази, която държеше ножа на гърлото му.

— Ти, тъпа гадино — изломоти тя, кръв и слюнка опръскаха лицето му. — Стъклото на стълбите. Прерязах въжето на стъклото.

Той не проговори, но тя го видя в очите му. *Не.*

Тялото ѝ се тресеше от ярост, докато притискаше острието по-силно в плътта му. Майкъл не трепна, не започна да се бори; бруталният изнасилвач, убиецът се бе предал просто така.

„Колко мъже — замисли се Анджи. — Колко мъжки лица бяха останали в мозъка ѝ, ухилените им изкривени усти, докато ѝ го начукваха грубо, огромните им ръце, притискащи китките ѝ толкова силно, че на следващия ден там я болеше повече, отколкото между краката?“

Дори и Джасмин да се измъкнеше оттук жива, винаги щеше да носи лицето на това копеле в главата си, винаги щеше да чувства ръцете му върху тялото си, когато я докосваше друг мъж. Дори и да обичаше мъжа. Дори и да искаше този мъж повече от всеки друг в целия свят, винаги щеше да вижда точно лицето на Майкъл, когато затвореше очи.

Изнасилването не беше най-лошата част. Убиваше те оцеляването.

— Анджи!

Горе се чу силен трясък, разбиване. Входната врата бе отворена със сила.

— Анджи! — крещеше Уил. — Къде си!

Тя постави лице близо до това на Майкъл, накара го да я погледне в очите, като прошепна:

— Целуни това, тъпо копеле — и заби острието под ребрата му.

Устата на Майкъл се отвори точно както и тази на Анджи. Тя нададе смразяващ кръвта писък, издърпа ножа и го заби отново до дръжката, викайки:

— Помощ! Тук долу съм! — Издърпа острието и започна да го забива отново и отново, викайки, докато не я заболя гърлото. — Уил! Тук долу сме!

— Анджи! — Вратата на мазето се огъна, когато Уил се опита да я разбие.

— Уил! — молеше се тя, извъртайки острието вътре в Майкъл. — Помогни ми!

Три изстрела разбиха ключалката на вратата. Тя използва ножа като дръжка, за да премести тежестта на Майкъл върху себе си точно когато стъпките се чува надолу по стълбите.

Уил сграбчи Майкъл изотзад и го запрати срещу стената като торба боклук.

— Анджи! — Уил дишаше толкова тежко, че едва можеше да говори. — Той нарани ли те? Добре ли си? — Опита се да вземе ножа от нея, но ръката ѝ не го пускаше. — Той нарани ли те? Скъпа, моля те, говори с мен.

— Уил — прошепна тя, искаше да докосне лицето му, да изтрие сълзите, падащи от очите му.

— Няма нищо — каза ѝ той, нежно разтваряйки пръстите ѝ, така че тя да пусне ножа. — Всичко е наред. Тук съм.

— Уил...

— Ръцете ти — каза той ужасен. — Какво ти е направил на ръцете?

Някой друг влезе в стаята. Тя видя мъж, тичащ надолу по стълбите. Джон Шели спря точно преди най-долното стъпало.

Погледна Майкъл, после Джасмин, сякаш не можеше да реши какво да прави.

— Анджи. — Уил я вдигна на ръце като в люлка. Не го спря, въпреки че я болеше навсякъде. — О, Анджи.

Джон отиде до момичето. Провери ѝ пулса, погледна раната на главата.

Анджи можеше да гледа единствено Майкъл. Искаше той да я вижда, искаше образът на нейното лице да го преследва.

Очите му бяха отворени. Той мигна веднъж, два пъти. На пода пред него течеше кръв като река, изливаща се от тялото му. По устните му избиха розови прозрачни балончета, когато дробовете му се напълниха. Дъхът му свиреше през дупките, направени от Анджи в тялото му.

Той знаеше какво става с него.

Той беше ужасен.

Уил притисна устни към челото ѝ.

— Добре си — прошепна той. — Ти си добре.

Клепачите на Майкъл потрепериха. Гъргорещ звук изпълни стаята, когато започна да се задушаваш в собствената си кръв. Устата му зина отворена, по бузата му се стече тънка струйка кръв.

Анджи присви устни и му прати въздушна целувка за сбогом.

---

[1] Дума, фраза или звук, повтарян по време на медитация. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

*13 февруари 2006 г.*

— Вие! — бе казала единствено Лидия Ормуд, когато отвори входната врата и откри Джон и Джойс, застанали там.

Майката на Майкъл бе остаряла добре или, по-вероятно, бе похарчила достатъчно пари, за да изглежда така. Въпреки че Джон знаеше, че жената е в края на шестдесетте, кожата на лицето ѝ изглеждаше гладка и здрава. Дори братът и ръцете, обичайните издайници, бяха гладки и млади като на Джойс.

Животът, очевидно, бе много добър към нея. Живееше във Вайнингс, едно от по-скъпите предградия на Атланта, в съвсем нова триетажна къща. Навсякъде се издигаха бели стени, бели килими бяха пръснати по светлите дъбови подове. Във всекидневната имаше голямо блестящо бяло пиано, а до мраморната камина един срещу друг бяха поставени два черни кожени дивана. По прозорците висяха кремави копринени завеси, по стените — абстрактно изкуство в дръзки първични цветове, вероятно всичките оригинали. Самата Лидия бе едноцветна. Носеше черно. Джон не знаеше дали това е нормалното ѝ облекло, или скърбеше за сина си.

Джойс беше в съда на окръг Декалб, когато арестуваха Джон, прелистваше страница по страница стари регистри и търсеше Лидия. Оттогава си бе взела почивни дни, ровейки се из всички обществени регистри, които можа да открие. Лидия се бе омъжвала и развеждала два пъти, откакто Бари бе умрял. Всеки път фамилното ѝ име се бе променяло, но Джойс накрая успя да открие майката на Майкъл чрез един човек, който работеше в Бюрото по обществено осигуряване. Чичо Бари бе редовно включен в системата, когато почина. Лидия беше започнала да прибира чековете от социалното му осигуряване преди четири години.

Три дни по-късно Джойс държеше адреса на жената в ръка.

Седнаха пред камината, Джойс и Джон на единия неудобен диван, Лидия на другия. Леля им седна с изправен гръб, прибрани

колене, наклонени на една страна крака, като за снимка. Изглежда Джон с открито отвращение.

Той знаеше, че изглежда зле. Госпожа Лам бе почукала на вратата му в пет тази сутрин. Подаде му чашката за проба на урината, после започна да претърсва стаята му за нелегални стоки. Той се върна от тоалетната и я откри да държи снимката на майка му в ръце. Джон стоеше там, хванал чаша със собствената си пикня, и усещаше как в него бавно се разпалва срам. Това беше просто още един позор, който бе причинил на Емили. Кога щеше да свърши? Кога щеше да може майка му да почива в мир?

Джойс каза:

— Тук сме заради Майкъл.

— Той ми беше син — каза им Лидия, сякаш беше толкова просто.

Джойс се стегна до него, но Джон поклати глава, искаше да е търпелива. Той обичаше сестра си, но тя живееше в черно-бял свят. Не знаеше как да се справя със сивото.

Джон каза на Лидия:

— Малкото момиче, което той отвлече, ще се оправи.

— Е — каза тя, пренебрегвайки това със свиване на раменете.

Джон изчака, но тя не попита за Анджи Поласки, не изглеждаше заинтересована от здравето на последната жертва на сина ѝ. Всъщност тя не изглеждаше заинтересована от нищо.

Джон прочисти гърлото си.

— Ако можеш просто...

— Той те мразеше, знаеш го.

Джон вече бе разбрал това, но трябваше да знае.

— Защо?

— Не знам — отговори тя, заглаждайки роклята си с ръка. Имаше огромен пръстен с диамант на пръста, златната халка беше широка поне сантиметър. — Изглеждаше доста обсебен от теб. Пазеше си албум. — Тя стана изведнъж. — Ще го донеса.

Излезе от стаята, чехлите ѝ се плъзгаха по белия килим.

Джойс изсъска, изпускайки въздух между зъбите си.

— Успокой се — рече ѝ Джон. — Тя не е длъжна да го прави.

— Тя държи живота ти в ръцете си.



— Знам — каза Джон, но той бе свикнал други хора да контролират живота му, независимо дали беше баща му, Майкъл, пазачите в затвора или Марта Лам. Джон не познаваше момент в зрелия си живот, когато да не се опитваше да направи някого щастлив само за да може да преживее още един ден.

Джойс отново започна да плаче. Той бе забравил каква ревла беше.

— Мразя я, Джон. Мразя я толкова много. Как можеш да търпиш да си в една и съща стая с нея?

Той използва горната част на пръста си да изтрие сълзите ѝ.

— Имаме нужда от нея за нещо. Тя няма нужда за нищо от нас.

Лидия се върна, стиснала голям фотоалбум до гърдите си. Постави го на ниската кожена табуретка между диваните и седна.

Джон видя собствената си снимка на корицата на книгата. Поне реши, че е неговата снимка. Лицето бе надраскано с химикалка.

— Боже мой — промърмори Джойс и дръпна албума. Тя отвори на първа страница, после на втора, а Джон надничаше през рамото ѝ. И двамата онемяха, като видяха снимки на Джон от началото на гимназията — снимки с класа, с отбора, как тичаше в спортен екип. Майкъл беше каталогизирал всеки миг от тийнейджърския живот на Джон.

— Бари влоши нещата — каза Лидия. Чичо Бари, съпругът ѝ, братът на майка им. — Бари говореше за теб през цялото време, даваше те за пример.

— Пример за какво? — поиска да знае Джон, очевидно ужасен от албума.

— Майкъл тръгна по грешния път, след като баща му ни напусна. Имаше си проблеми в училище. Наркотиците... ами, не знам. Имаше едно по-голямо момче в училище, което го накара да се интересува от лошите неща. Майкъл никога не би направил такова нещо самичък.

Устата на Джойс се отвори, но Джон стисна ръката ѝ, предупреждавайки я да не говори. Човек не получаваше нещо, което искаше от хора като Лидия Ормуд, ако им казваше какво да правят. Човек идваше с шапка в ръка и чакаше. Джон бе правил това през целия си живот. Знаеше, че една погрешна дума може да провали всичко.

Лидия продължи:

— Бари смяташе, че ще си добър ролеви модел за Майкъл. Винаги си се справял толкова добре в училище. — Тя въздъхна. — Майкъл беше добро момче. Той просто гравитираше около лошата компания.

Джон кимна, сякаш разбираше. Може би, на някакво ниво, разбираше. Самият Джон се оказа засмукан от компанията на Майкъл. Както и Алиша Монро. Тя висеше около къщата на Майкъл през цялото време, дори беше там и в нощта на партито. Тя имаше добри родители, братя и сестри, които винаги бяха начело в класовете си. Щеше ли Джон някога да свърши като Алиша, ако Мери Алис не бе умряла? Щеше ли неговият живот да бъде пропилян като нейния, независимо какво се е случило?

Гърдите на Лидия се издигнаха и спаднаха при новата въздишка.

— Аз го накарах да се запише в армията — каза им. — Не го оставих да се мотае наоколо, след като ти замина. Той се би във войната. Опита се да помогне за безопасността на онези араби и го простреляха в крака за награда.

Джойс бе толкова напрегната, че Джон почти я чуваше как жужи като струна на пиано.

Лидия махна малко мъхче от полата си.

— А после се върна в Атланта, установи се, създаде дете. — Тя вдигна очи към Джойс. — Това момиче, за което се ожени, явно нещо не й беше наред. Тим не беше грешка на Майкъл — говореше разгорещено и Джон отново се огледа из стаята, опитвайки се да открие снимки на Майкъл и сина му. Полицата на камината беше празна, с изключение на ваза с изкуствени цветя. На строгата масичка до задната страна нямаше нищо освен купчина списания и един от онези телефони за принцеси като този, който имаше Джойс, докато растяха. Дори дебелият кабел, излизащ от телефона, висеше под права линия, сякаш той също се страхуваше да не разсърди Лидия.

Това място представляваше гробница.

— Той получи похвала за спасяване живота на една жена — продължи Лидия гордо. — Знаеше ли това?

Отговорът на Джон едва не заседна в гърлото му.

— Не. Не знаех.

— Било е в автомобилна катастрофа. Той я издърпал от колата, преди да експлодира.

Джон не знаеше какво да каже. Майкъл може и да беше спасил една жена, но бе съсипал безброй други, бе продавал наркотици на работещите момичета, изнасилвал и убивал заради собственото си извратено удоволствие.

— Майкъл беше добър — настоя Лидия. — Онази, другата част от него — тя махна с ръка, прогонвайки злото, причинено от нейния син, — това не беше моят Майкъл. Моят Майкъл беше добро момче. Имаше толкова много приятели.

Толкова много приятели, пристрастени към твърди наркотици, помисли си Джон. Като Алиша.

— И толкова обещаващ — продължи тя.

— Не можеш да правиш това. — Гласът на Джойс се тресеше от гняв. — Не можеш да седиш там и да ни разказваш какво ангелче е бил Майкъл. Той беше животно.

— Джойс — понечи да я спре Джон. Тя не знаеше правилата, не знаеше, че не бива да губи контрол. Никога никой не бе хвърлял екскременти в лицето ѝ, защото е гледала в погрешна посока. Никога не се беше опитвала да заспи, докато шестдесетгодишният мъж в съседната килия шепне колко красиво тяло си имал и ти разказва в интимни подробности какво искал да направи с него.

Лидия повдигна тънките си вежди.

— Трябва да помислиш за брат си, млада госпожице.

— Не смей да говориш за брат ми.

В очите на Лидия проблесна забавление. Джон разбра, че са загубили. В онзи едничък миг, те бяха загубили всичко.

Лидия попита:

— Заплашваш ли ме?

Джойс скочи от дивана, крещейки:

— Знаела си, че Джон не е убил Мери Алис!

— Не знам нищо такова.

— Как можеш да го защитаваш? — Джон се опита да я дръпне обратно на дивана, но Джойс удари ръката му. — Как може да си седиш там...

— Нямах деца, така че не знаеш — рече бързо Лидия. — Ти и твоята... жена приятелка.

Джойс сви юмруци.

— Не — отвърна тя. — Нямам деца. Права си. Не съм отгледала дете. Не съм отгледала изнасилвач убиец.

Лидия вдигна поглед, сякаш ѝ бяха ударили шамар.

— Нямах право да ми говориш с този тон.

— Разказа ли на мама? — поиска да знае Джойс. — Когато дойде в болницата, тогава ли ѝ каза какво се е случило, че твоето дете е убило Мери Алис, а не нейното?

Лидия я посъветва:

— Остави мъртвите да почиват в мир.

Джон не знаеше дали тя има предвид Емили, или Майкъл. От своя страна, Джон не бе сигурен, че смъртта на Майкъл му носеше някакво успокоение. Застанал там, в онова мазе, с всеки мускул на тялото си Джон искаше да падне на колене и да се бори да върне живота обратно в гърдите на Майкъл, да направи каквото и да е, за да го види жив, така че да може да го убие отново със собствените си ръце.

Но не го бе направил. Вместо това Джон беше спасил Джасмин. Тя бе спряла да диша и Джон бе дишал вместо нея, правейки ѝ изкуствено дишане в продължение на четиридесет минути, докато линейката пристигна в малката колиба, която Майкъл беше купил на името на Джон. Същите ръце, осакатили Синтия Барет, бяха дали живот на друго малко момиче. Трябваше да има някаква справедливост в това. Да постигне някакъв мир.

Джон наблюдава сестра си, която отиде до другия край на стаята, оставайки за кратко привидно спокойна към жената, разрушила семейството ѝ. Джойс просто се опитваше да го защити. Той го знаеше. Знаеше също, че е унищожила всяка възможност, която имаха да изчистят името му.

Все пак трябваше да се пробва. Джон се бе научил на търпение по начин, по който на сестра му никога не ѝ се бе налагало. Той също се бе научил как да говори на хората, които ръководеха нещата.

— Тя е разстроена — каза той на Лидия, едно полуизвинение, за което знаеше, че чака тя. — Беше ѝ трудно.

— Имаш си свободата — посочи Лидия. — Не знам какво искаш от мен. Аз съм една стара жена. Просто искам да бъда оставена на мира.

— Не е толкова лесно.

— Навън си, нали? — рече тя, сякаш беше просто нещо, сякаш Джон не беше гледал постоянно през рамо, постоянно чакал да му сложат обратно белезниците, пазачите да го хвърлят обратно в килията при Зебра. Почти се бе насрал в гащите, когато Уил Трент го блъсна в стената. Имаше някои затвори, от които човек никога не излизаше.

Джон пое дълбоко въздух, насили се да обясни на бившата криминална адвокатка как работеше съдебната система.

— Аз съм регистриран сексуален престъпник. Педофил. Не мога да си намеря сваятна работа, да си купя жилище. Никога няма да имам истински живот.

— Ами Майкъл? — поиска да знае тя. — Той също няма такъв.

Джойс издаде звук на отвращение. Тя стоеше до пианото, с кръстосани на гърдите ръце. Изглеждаше точно като баща им.

Джон се обърна отново към Лидия, заговори внимателно, опитвайки се да я насочи.

— Майкъл уби жена на име Алиша Монро.

— Тя е била проститутка.

Значи гледаше новините.

— Отвлякъл е полицай — продължи той. — Костите на китката ѝ са толкова лошо натрошени, че може да остане саката завинаги.

Лидия нямаше отговор на това.

— Отвлякъл е малко момиченце и я е изнасилил, почти я е пребил до смърт.

— От това, което разбрах — рече тя язвително, — момичето едва ли е било неопитно.

— Отхапал ѝ е езика.

Лидия отново заглади полата си, замълча.

— Майкъл е отхапал езика ѝ, точно както отхапа и езика на Мери Алис.

Ако Джон не гледаше Лидия, щеше да изпусне реакцията ѝ. За част от секундата той беше сигурен, че тя се изненада.

Той каза:

— Знам за доклада, написан от зъбния експерт на щата.

Брадичката ѝ се вдигна предизвикателно.

— Нямам представа за какво говориш.

— Мисля, че имаш.

— Нямам спомен за доклад — добави тя, — а дори и да имах, не мога да направя нищо по въпроса.

— Можеш да ми върнеш живота. — И добави: — Трябва само да направиш изявление под клетва...

— Не ставай смешен.

— Само това искам, Лидия. Заяви под клетва, че Майкъл е убил Мери Алис, а не аз. Убеди ги да ми изчистят досието и аз просто ще...

— Млади човече — прекъсна го тя със строг глас. От позата ѝ разбра, че бе свършено. Тя посочи вратата. — Искам ти и сестра ти да напуснете къщата ми веднага.

Джон стана автоматично, той винаги следваше заповедите. Джойс все още беше при пианото. В очите ѝ напираха пораженчески сълзи. Тя се бе борила толкова усилено за него, а накрая осъзна, че вече не можеше да направи нищо повече.

Изрече без звук „съжالياвам“.

Той се огледа из къщата, мавзолеят, който Лидия бе построила с парите, спечелени от дела на корпорации и лекари, и всеки друг, направил грешка, от която тя можеше да се облагодетелства. Беше прекарала часове с Джон в затвора, опитвайки се да изфабрикува защитата му. Преди двадесет години тя му бе казала да не свидетелства. Тя се бе погрижила за лабораторните тестове, експертите, свидетелите. Лидия беше тази, която дойде в „Коустъл“ онзи ден, за да му каже, че било свършено, че нямало вече никакви правни възможности. Бе започнала да плаче, а той се беше опитал да я успокои.

Джон си спомни и друг ден в „Коустъл“, онова първо посещение на майка му, след като Зебра го бе изкормил.

— Няма да се предаваш — беше му наредила Емили, стискайки ръката му толкова силно през масата, че пръстите му бяха изтръпнали. — Разбираш ли ме, Джон? Няма да се предаваш.

Човек не преживяваше двадесет години трудности, без да научи нещо. Затворът не бе нищо друго освен един голям часовник, който никога не спираше да тиктака. Всичко, което имаха те, беше време и те го прекарваха в говорене. Имаше ги глупавите приказки — планове за бягство, планове да изкормиш копелето, унижило те по време на обяда — но не можеше да се залъгваш дълго. Винаги всички стигаха до това — да говорят как са се озовали в пандиза. Всички бяха невинни;

натопени от някой продажен полицай, прецакани от системата. Всички си имаха някаква гледна точка, някакъв начин да грабнат пропуската за излизане от затвора.

През 1977 г. Върховният съд на САЩ взе решение, което доведе до създаването на адекватни правни библиотеки във всички щатски и федерални затвори. Никой не знаеше какво точно би трябвало да означава „адекватни“, но библиотеката в „Коустъл“ можеше да си съперничи с всяка правна школа и всеки мъж в пандиза накрая се озоваваше с глава, забита в описанието на някой случай, в търсене на някой забутан пасаж, тайнствен указ, вратичка, която да използва. Повечето престъпници знаеха повече за закона, отколкото адвокатите, назначени им от щата да ги представляват — добро нещо, понеже човек обикновено получаваше това, за което си бе платил.

Джон взе вазата с цветя от полицата на камината.

Лидия се изправи със скован като дъска гръб.

— Остави това.

Той претегли вазата в ръка. Солиден кристал, тежка като тухла. Може би струваше колкото теглото си в злато. Това бе единственото, от което изобщо се интересуваше Лидия — пари: колко можеше да изкара, колко можеше да вземе. Четири брака, син, внук, а единственото, което имаше да покаже, бяха тези студени предмети, пръснати из идеално чистата ѝ къща.

Той каза:

— Хубав дом имаш, лельо Лидия.

— И двамата. Махайте се от дома ми моментално.

— Твоята къща — повтори Джон, измъквайки цветята и пускайки ги едно по едно върху скъпия килим. — Това е интересен начин да се кажат нещата.

— Ще извикам полицията.

— По-добре първо се наведи.

— Как... — беше стара, но бързо се раздвижи, като видя Джон да вдига вазата. Той я хвърли далеч над главата ѝ, но парчетата стъкло, които се разбиха в стената, заваляха по дивана, където бе седяла.

Лидия изпищя:

— Как *смееш!*

Вазата сигурно струваше повече, отколкото бе изкарал след излизането си от затвора, но на Джон не му пукаше за парите. Имаше

богати хора по целия свят, живеещи в собствените си затвори, в капана на алчността, откъснати от света около тях. В момента той искаше единствено свободата си и щеше да направи каквото и да е, за да си я получи обратно.

Той попита сестра си:

— Колко мислиш, че струва тази къща?

Джойс стоеше замръзнала на място с отворена уста. Всеки конфликт в живота ѝ обикновено се свеждаше до разпалени преговори и леко завоалирани заплахи, направени през полираната конферентна маса или пред мартинитата в клуба. Завоалираната заплаха нямаше голяма стойност в щатския затвор „Коустъл“.

Джон предположи:

— Четвърт милион долара? Половин милион?

Джойс поклати глава, прекалено шокирана да отговори.

— Вие! — произнесе Лидия с пронизителен от яд глас. — Имате точно една минута да се махнете от тази къща, преди да извикам полицията да ви арестува.

— Един милион долара? — настоя Джон. — Хайде, Джойси. Занимаваш се с недвижими имоти по цял ден. Знаеш колко струва една къща.

Джойс поклати глава, сякаш не разбираше. Но после направи нещо, което го изненада. Огледа се нервно из стаята, погледна тавана, който беше като в катедрала, огромните прозорци, гледащи към внимателно окосената задна ливада. Когато обърна поглед обратно към Джон, той видя, че тя все още не разбираше. Но му вярваше. Вярваше му достатъчно, за да каже: „три“.

— Три милиона — повтори като ехо Джон, не вярвайки на ушите си. Той си мислеше, че е богат, когато изтегли сумата от тридесет и осем хиляди долара, които Майкъл бе оставил във фалшивата банкова сметка на Джон.

Той каза:

— Раздели го на двадесет години и получаваш — колко — по около сто и петдесет хиляди кинта на година?

Джойс бавно започваше да схваща.

— Да, Джони. Горещо-долу толкова.

— Изобщо не ми изглежда достатъчно, нали така?

Очите на сестра му проблеснаха. Тя се усмихна.



— Не.

— Колко мислиш, че има в банката? — Той се обърна отново към Лидия. — Може би трябва да отправям въпросите си към теб?

— Трябва да излезеш през тази врата, ако знаеш кое е добро за теб.

— Каква кола караш? Мерцедес? Беемве? — Почувства се като адвокат по телевизията. Може би щеше да стане адвокат. Ако Майкъл Ормуд никога не бе влязъл в живота му, може би Джон Шели можеше да бъде лекар или адвокат, или учител, или... какво? Какъв можеше да стане? Никога нямаше да разбере. Никой никога нямаше да разбере.

— Джон? — Джойс звучеше загрижена.

Прекалено се бе умълчал. Гласът му вече не беше толкова силен, когато попита Лидия:

— Ами този пръстен на ръката ти? Колко струва?

— Махайте се от къщата ми.

— Ти си адвокат — каза ѝ Джон. — Очевидно си живееш доста добре, като съдиш хората и им вземаш всичко. — Той посочи къщата, безполезните предмети.

— Искам да се махате — заповяда Лидия. — Искам да се махате веднага.

— Искам тази къща — каза ѝ той, обикаляйки стаята, чудейки се какво ли ще я накара да се пречупи. Дръпна платното с картината от стената. — Искам това — рече той, пусна го на земята и продължи да се разхожда. — Искам онова пиано.

Той отиде до Джойс, мислейки си, че независимо от това какво щеше да се случи, нищо нямаше да е по-ценно за него от това да знае, че тя му вярва. Майкъл се беше опитал да го унищожи, но сега него го нямаше. Нищо не можеше да промени миналото. Можеха единствено да се концентрират върху бъдещето си.

Попита сестра си:

— Колко пъти мама ни е казвала да се упражняваме?

— Постоянно.

Джон провлачи пръсти по клавишите.

— Това щеше да ѝ хареса — каза той и изсвири няколко тона, които помнеше открай време. — Щеше да ѝ хареса идеята отново да започна да се занимавам с пиано.

— Да — съгласи се Джойс с тъжна усмивка на лицето. — Мисля, че щеше да ѝ хареса.

— Спрете веднага — излая Лидия.

Джон предупреди:

— Смятам, че трябва да внимаваш как ми говориш.

Лидия сложи ръка на хълбока си.

— Почти има основания за криминална присъда. Дори с тази... инсинуация... ти се изравни на едно ниво със сина ми, нямаш доказателства за нищо.

— Необходимите доказателства са по-малко в Гражданския съд. Знаеш го.

— Имаш ли някаква представа колко години мога да пазя показания и изслушвания? — Тя се усмихна като крокодил, показвайки перленобелите си зъби. Направи гласа си по-мек, крехък. — Аз съм стара жена. Това беше ужасен шок. Имам си добри и лоши дни...

— Мога да ти замразя сметките — каза ѝ Джон. — Сигурен съм, че ще имаш много лоши дни, като живееш в едностранен апартамент на магистрала „Буфорд“.

— Не можеш да ме заплашваш.

— Ами пресата? — попита той. — Джойс те откри. Сигурен съм, че и репортерите ще успеят. Особено ако тя малко им помогне.

— Обаждам се в полицията — предупреди го Лидия и тръгна сковано към телефона.

— Искam единствено изявление под клетва. Просто им кажи, че Майкъл ме е натопил, че той е убил Мери Алис, и никога повече няма да ме видиш.

— Веднага се обаждам на полицията да ви разкарат от къщата ми.

— Как ще ти се хареса един куп репортери да се струпат на прага ти? Как ще ти се хареса да обясняваш, че си знаела, че синът ти е убиец, а не си направила нищо да го спреш?

Тя махна едната от големите си златни обеци и вдигна слушалката до ухото си.

— Не съм знаела нищо такова.

— Майкъл ми каза нещо странно в онова мазе, лельо Лидия. — Пръстите ѝ увиснаха над цифрите, но не набра. — Той знаеше, че ще умре. Беше абсолютно сигурен, че ще умре, и искаше да ми каже нещо.

Кабелът се удари в металната маса, когато Лидия отпусна слушалката на рамото си.

— Майкъл ми каза, че е убил Мери Алис и ти си знаела всичко това. Той каза, че било твоя идея да ме натопите. Той каза, че ти си планирала всичко от самото начало. — Той ѝ намигна. — Признанията на смъртен одър не се считат за слухове, нали така? Не и ако човекът със сигурност знае, че ще умре.

Тя стисна слушалката в кокалестата си ръка.

— Никой няма да ти повярва.

— Знаеш ли, онова ченге, което взе... — онова, което отвлече, преби почти до смърт и щеше да изнасили и убие? — Той снижи глас, сякаш ѝ казваше нещо поверително. — Мисля, че и тя го чу да го казва.

Масата изкълбятя, когато тя се отпусна на нея. Очите ѝ пламтяха възмутено.

Джон попита:

— Кого мислиш, че ще слуша прокурорът, когато се опитва да реши дали да повдигне обвинение срещу теб за възпрепятстване на правосъдието, неправилен затвор и конспирация след това?

От слушалката се чу звук, записан глас, който я съветваше, ако иска да проведе разговор, да затвори и да набере отново.

— Прокурорът ще дойде при нас — продължи Джон. — Той ще попита мен и Джойс дали искаме да повдигнем криминални обвинения срещу теб, или не. — Телефонът започна да издава силен тон заето, който прокълбятя в подобната на пещера стая. — Нека ти кажа едно нещо, което съм разбрал, Лидия: Майкъл беше хищно животно, но ти му беше пазачът. Ти си тази, която знаеше какъв е и все пак го пускаше навън на свобода.

— Не...

— Давай — предизвика я той. — Избери номера. Обади се.

Лидия го гледаше втренчено, с разширени ноздри, с навлажнени от гневни сълзи очи. Почти виждаше как го обмисля, онзи неин изкусен правен мозък обмисляше всички страни, преценяваше всички възможности. Някъде в този чист бял затвор тиктакаше часовник. Джон мълчаливо броеше ударите му наум и изчакваше своя миг.

— Добре — съгласи се накрая тя. — Добре.

Джон знаеше какво има тя предвид, но искаше да я чуе как го казва, искаше да е онзи, накарал я да го каже.

— Добре какво?

Ръката ѝ трепереше толкова силно, че едва успя да постави телефона обратно на мястото му. Не можеше да го погледне. Гласът ѝ се задушаваше от унижение.

— Кажете ми какво трябва да направя.

## ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

*18 февруари 2006 г.*

Уил слушаше Брус Спрингстийн и четкаше кучето. Не беше сигурен защо съседката бе настояла на четкането. Козината на Бети беше къса. Не се скубеше много. Уил трябваше да приеме, че първопричината на задачата по някакъв начин е свързана с удоволствието на малкото куче от усещането; обаче съседката никога не му бе правила впечатление на особено заинтересована от удобството на животното.

Нямаше как да се отрече, че мъничето обичаше четкането.

На вратата се позвъни и Уил спря. Отново се позвъни и последва поредица от бързи почуквания.

Уил въздъхна. Остави четката и си смъкна ръкавите на ризата. Грабна Бети в ръка и отиде до вратата.

— Какво, мамка му, те забави толкова?

— Предположих, че си ти.

Анджи направи превзета физиономия, което бе трудно, като се има предвид, че лицето ѝ още заздравяваше. Имаше превръзки на челото си, а бузата ѝ от синя бе станала жълта. Бинтовете по ръцете ѝ покриваха още шевове. Около дясната ѝ ръка имаше превързана пластмасова шина, а край китката ѝ стърчаха метални болтове, които я държаха на място.

Той погледна през рамото ѝ и видя колата, паркирана на улицата.

— Шофира ли дотук?

— Арестувай ме.

— Защо? — попита той. — Трябва ли да те заключа, за да не напуснеш града?

— Не и този път.

— Няма да ме напуснеш заради Джон?

Тя се изсмя.

— На него вече някакъв си задник му е прецакал половината живот. Реших да го оставя да изживее другата половина на спокойствие.

Гърдите на Уил се отпуснаха, но не можеше да каже, че е изненадан.

— Искаш ли да влезеш?

— Нека останем навън — предложи тя и се наведе непохватно да седне на верандата.

Неохотно, Уил се присъедини към нея. Държеше кучето до гърдите си и Бети тикна глава надолу, муцуната ѝ се мушна в елечето му.

— Събота е — каза му Анджи. — Защо носиш този костюм?

— Стои ми добре.

Тя го бутна с рамо и го подразни:

— Така ли мислиш?

Той се опита да се пошегува.

— Нали знаеш, не нося никакво бельо.

Тя нададе дълбок, неприличен смях. Той се усмихна, наслаждавайки се на спокойствието между тях.

— Как така е секси, когато ти го казваш, а не е, когато го кажа аз?

— Защото типът мъже, които не носят бельо, обикновено се мотаят около детските площадки с много бонбонки в джоба.

— Аз имам бонбонки в джоба си — каза ѝ той. — Искаш ли да бръкнеш да провериш.

Тя отново се изсмя.

— Само говориш, господин Трент. Само говориш.

— Да — призна той. — Вероятно си права.

Двамата гледаха към улицата. Шумът от движението по „Понс де Леон“ се носеше с бриза; свирещи клаксони, викащи хора. В далечината Уил чу звънене, един велосипедист мина край къщата.

— Обичам те — каза Анджи, много тихо.

Бети се размърда. Усети как в гърдите му нещо потрепва.

— Знам.

— Ти си моят живот. Винаги си бил там.

— Все още съм тук.

Тя въздъхна тежко.

— Говорих с теб, докато бях в онова мазе. Преди да дойдеш. — Тя замълча и той знаеше, че си мисли за онова ужасно място. — Обещах ти, че ще те оставя, ако изляза от там жива.

— Никога не съм очаквал да си спазваш обещанията.

Тя отново замълча. Премина още един велосипедист, металическото щракане на въртящите се гуми звучеше като поле, пълно със скакалци. Уил помисли дали да не сложи ръка върху рамото ѝ, после се сети за прореза от стъклото. Вместо това тъкмо щеше да обгърне с ръка кръста ѝ, когато тя се обърна към него.

— Аз наистина не съм здравословна за теб.

— Много неща не са здравословни за мен. — Тя изброи няколко примера. — Шоколад. Изкуствен подсладител. Пасивно пушене.

— Страст — каза тя и постави юмрук на гърдите си. — Искам да изпитваш страст, Уил. Искам да знаеш какво е да се влюбиш в някого, да стоиш буден през нощта и да си мислиш, че ще умреш, ако не си с този човек.

Той можа само да каже:

— Стоял съм буден много нощи, мислейки за теб.

— *Тревожейки* се за мен — поправи го тя. — Аз не съм чифт стари обувки, които можеш да носиш до края на живота си само защото са удобни.

Уил не знаеше, че има нещо нередно в това да ти е удобно, но си задържа езика зад зъбите по темата и вместо това попита:

— Къде ще намеря друга жена с такива ниски критерии като твоите?

— Аманда Уагнър не е ли свободна?

— Ох — изпъшка той. — От това ме заболя.

— Заслужаваш го, необразован скапаняк.

Той се засмя и Бети се размърда.

— Боже, колко е грозно това нещо. — Тя потупа крака на Уил. — Помогни ми да стана.

Уил я подхвана под здравата ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

— Къде отиваш?

— Да прегледам обявите за работа — посочи към счупената си китка, нарязаните ръце. — Нямам намерение да седя зад бюро през следващите двадесет години, а и град Атланта не е достатъчно отчаян, че да ми даде пистолет. — Тя сви рамене. — Освен това, би било хубаво да си намеря работа, при която няма да ми се налага да се обличам като курва, освен ако не искам.

— Не е нужно да си търсиш работа — предложи той.

Тя се изсмя изненадано.

— Задник такъв. Наистина ли мислиш, че ще си стоя вкъщи да чистя и готвя, докато ти ходиш на работа?

— Има и по-лоши неща.

— Съмнявам се.

— На Бети ще ѝ дойде добре една майка.

— Добре ще ѝ дойде торба на главата.

Анджи бързо се изправи на пръсти и притисна устни към врата му. Устните ѝ нежно докосваха кожата му. Усети топлия ѝ дъх, нежните върхове на пръстите, притиснати в раменете му.

Тя каза:

— Обичам те.

Той я изгледа как тръгна по алеята му, вдигнала розовата шина на една страна. Обърна се веднъж да му махне, после седна в колата и потегли.

Тя почти се гордееше с нарезите, осеяли лицето и ръцете ѝ. Сякаш най-последно бе открила начин видимо да покаже как се бе чувствала през цялото време. Той не я беше попитал за случилото се в онова мазе, не бе поискал да погледне раните на Майкъл по-отблизо или да преброи колко пъти е бил намушкан. Уил искаше само да я хване, да я вдигне на ръце, да я отнесе горе и да я пази колкото можеше по-дълго.

И поне за няколко часа тя му бе позволила.

Уил не беше сигурен колко дълго стоя там, загледан в празната улица. Отвътре уредбата пееше, а Бети хъркаше на гърдите му, когато един джип спря на алеята на съседката.

Бети се събуди при затръшването на вратата на автомобила. Уил тръгна през двора към жената, която забиваше дървена табела в земята с тока на обувката си.

Той попита:

— Мога ли да ви помогна?

Тя се стресна и сложи ръка на гърлото си.

— Боже, изплашихте ме до смърт.

— Аз съм Уил Трент. — Той посочи към къщата си. — Съсед съм.

Тя гледаше кучето, устните ѝ се свиха от отвращение.

— Мислех, че мама каза, че това нещо е мъртво.

— Бети?



— Да, Бети. Преместихме я в старчески дом.

Уил усети как веждите му се свиха.

— Моля?

— Бети, майка ми. — Жената беше нетърпелива; очевидно не искаше да е тук и съвсем определено не искаше да се обяснява на Уил. — Сега живее в дом. Продаваме къщата.

— Но — понечи да каже Уил, — аз я чувах... — погледна надолу към кучето. — Понякога нощем — започна той, — тя — майка ви — крещеше на някаква Бети.

— Крецяла е на себе си, господин Трент. Никога ли не забелязахте, че майка ми е напълно изперкала?

Той се замисли за среднощното викане, за начина, по който тя понякога спонтанно изпаднаше в разнообразни настроения, докато поливаше изкуствените цветя на предната си веранда. Тези неща не се бяха сторили на Уил особено странни, като се имаше предвид ексцентричността на квартала. Трудно беше да се открояваш на улица, където имаше шест хипита, живеещи в боядисана в цветовете на дъгата къща с една спалня; изоставен „Уайнърмобил“<sup>[1]</sup> върху трупчета пред църквата на Менонитите; и метър и осемдесет сантиметра висок неграмотен мъж, който разхождаше подобно на играчка куче на ярка розова каишка.

Жената носеше пистолет за пирони, с който прикачи нещо, приличащо на саморъчно направена табела, върху дървен кол — *За продан от собственик*.

— Ето — каза тя. — Това трябва да свърши работа — след което се обърна към Уил: — Някой ще дойде след около ден да изчисти къщата.

Тя нахлузи обратно обувката си, после хвърли пистолета за пирони в колата.

— Чакайте — рече Уил.

Въпреки това тя влезе в колата си и свали прозореца, докато палеше двигателя.

— Какво има?

— Кучето — каза той, хванал Бети — ако всъщност това беше истинското й име. — Какво да правя с нея?

— Не ми пука — отговори тя и устните й отново се свиха, като погледна кучето. — Майка ми не можеше да понася малкия плъх.

— Тя ми каза да го четкам — каза той, сякаш това щеше да промени мнението ѝ.

— Може би е имала предвид да го разкарате.

— Ама...

Жената стана рязка.

— О, за бога, просто я закарайте в *приюта за кучета*!

Тя погледна през рамо, даде на задна по алеята, като едва не прегази бягащ за здраве човек. Двамата мъже изгледаха как колата закриволичи по улицата и помете кофата за боклук на Уил.

Човекът се усмихна на Уил и попита:

— Лош ден?

— Да. — Уил не беше толкова учтив, колкото би трябвало, но в момента трябваше да се справи с по-големи проблеми.

Погледна надолу към Бети. Тя облегна глава на гърдите му, насекомоподобните ѝ очи се затвориха наполовина в екстаз, езикът ѝ увисна на една страна и тя се взря в него. Ако беше котка, щеше да замърка.

— Глупости — промърмори той, насочвайки се обратно към къщата си.

Спомни си какво бе казала жената, все още чуваше как пискливият ѝ глас кънти в ушите му. Вътре пусна Бети на земята и тя заприпка по пода, скочи на дивана и се настани на обичайната си възглавничка.

Уил затвори предната врата с тежка въздишка. Един мъж, израснал в сиропиталище, не би завел едно куче в приют за кучета.

Дори то да е чихуахуа.

---

[1] Вид автомобил, при който купето е повдигнато значително. Нещо средно между автобус и автомобил. — Бел.прев. ↑

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.